

சங்க இலக்கியங்களில் வேளாண் செய்திகள்

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் பட்டத்திற்காக
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்:

பொ.அர்ச்சுணன்

(பதிவு எண்:17236/Ph.D.K6/Tamil/Part Time/July 2014/Confirmation/Dt: 08.02.2017)

நெறியாளர்:

முனைவர் நா.சிவாஜி கபிலன்

இணைப் பேராசிரியர் மற்றும் துறைத்தலைவர்

தமிழ்த்துறை - உயராய்வு மையம்
அ.வீரையா வாண்டையார் நினைவு திரு புட்பம் கல்லூரி
[தன்னாட்சி]
பூண்டி-613 503, தஞ்சாவூர் மாவட்டம்

மே 2021

முனைவர் நா.சிவாஜி கபிலன்,

இணைப் பேராசிரியர் மற்றும் துறைத்தலைவர்,

தமிழ்த்துறை,

அ.வீரையா வாண்டையார் நினைவுதிருப்புட்பம் கல்லூரி (தன்னாட்சி),

பூண்டி-613 503, தஞ்சாவூர் மாவட்டம்.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் செய்திகள் என்னும் தலைப்பில் அமைந்த ஆய்வேடு, பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் பட்டத்திற்காகப் பகுதிநேர ஆய்வாளர் திரு.பொ.அர்ச்சுணன் (பதிவு எண்:17236/Ph.D.K6/Tamil/Part-Time/July 2014/Confirmation/Dt:08.02.2017) அவர்கள், அ.வீரையா வாண்டையார் நினைவு திரு புட்பம் கல்லூரித் (தன்னாட்சி), தமிழ்த் துறை - உயராய்வு மையத்தில் என் மேற்பார்வையில் உருவாக்கியது என்றும், அவரது சொந்த முயற்சியால் எழுதப்பெற்றது என்றும், இதற்குமுன் வேறு எந்தப் பட்டத்திற்கும் இவ்ஆய்வேடு அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கிறேன்.

இடம் : பூண்டி,

நாள் :

நெறியாளர் கையொப்பம்

துறைத்தலைவர் கையொப்பம்

முனைவர் நா.சிவாஜி கபிலன்,

இணைப் பேராசிரியர் மற்றும் துறைத்தலைவர்,

தமிழ்த்துறை,

அ.வீரையா வாண்டையார் நினைவுதிருப்புட்பம் கல்லூரி (தன்னாட்சி),

பூண்டி-613 503, தஞ்சாவூர் மாவட்டம்.

நாள்:

**கருத்துக் களவின்மைச் சான்றிதழ்
(Plagiarism-free Certificate)**

என் மேற்பார்வையில் முனைவர் பட்ட ஆய்வு மேற்கொண்ட **பொ.அர்ச்சுணன்**

(பதிவு எண்:17236/Ph.D.K6/Tamil/Part Time/July 2014/Confirmation/Dt: 08.02.2017)

அவர்கள் தம் ஆய்வேட்டில் சான்றுகளுக்கு மட்டுமே அறிஞர்கள், வல்லுநர்கள் போன்றோர் கருத்துக்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். அச்சான்றுகள் மிக இன்றியமையா இடங்களில் மட்டும் மேற்கோள்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. பல்கலைக்கழக விதிமுறை 10.3இன்படி Urkund (Analysis Result) மென்பொருள் சோதனைக்குட்படுத்தப்பட்டு பெறப்பட்ட அறிக்கை D640253173 இவ்வாய்வேட்டில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது என்று சான்றளிக்கிறேன்.

நெறியாளர்

பொ.அர்ச்சுணன்,

முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதிநேரம்),

பதிவு எண்: 17236/Ph.D.K6/Tamil/Part Time/July 2014/Confirmation/Dt: 08.02.2017

தமிழ்த்துறை,

அ.வீரையா வாண்டையார் நினைவுதிருப்புட்பம் கல்லூரி (தன்னாட்சி),

பூண்டி-613 503, தஞ்சாவூர் மாவட்டம்.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் செய்திகள் என்னும் தலைப்பிலான இந்த ஆய்வேடு, அ.வீ.வா. நினைவு திரு புட்பம் கல்லூரித் (தன்னாட்சி), தமிழ்த்துறை இணைப்பேராசிரியர் மற்றும் துறைத்தலைவர் முனைவர் நா.சிவாஜி கபிலன் அவர்களின் மேற்பார்வையில் யான் மேற்கொண்டு உருவாக்கியது என்றும், என் சொந்த முயற்சியால் உருவானது என்றும், இந்த ஆய்வேடு வேறு எந்தப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப்படவில்லை என்றும் உறுதி கூறுகின்றேன்.

இடம் : பூண்டி,

நாள் :

ஆய்வாளர் கையொப்பம்

நன்றியுரை

சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் செய்திகள் என்ற தலைப்பில் முனைவர் பட்ட ஆய்வு மேற்கொள்ள அனுமதி வழங்கிய பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்திற்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

முனைவர் பட்ட பகுதிநேர ஆய்வாளராகக் கல்லூரியில் சேர இசைவளித்த அ.வீரையா வாண்டையார் நினைவு திரு புட்பம் கல்லூரி (தன்னாட்சி)யின் தாளாளர் மற்றும் செயலாளர் **மூரீமான் துளசி ஐயா வாண்டையார்** அவர்களுக்கு முதற்கண் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வு மாணவர்கள் நலனில் மிகவும் அக்கறை கொண்டு செயலாற்றும் முதல்வர் **முனைவர் இரா.சிவகுமார்** அவர்களுக்கும், கலைப்புலத் தலைவர் **பேராசிரியர் ந.இராசேந்திரன்** அவர்களுக்கும், என் பணிவான நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எனக்கு ஆய்வு நெறியாளராக அமைந்து, ஆய்வுக்குத் தேவையான நூல்களையும், பல ஆய்வுக் கருத்தக்களையும் தந்து ஆய்வேடு செம்மையாக அமைய வழிகாட்டி நெறிப்படுத்திய எம் கல்லூரித் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் **முனைவர் நா.சிவாஜிகபிலன்** அவர்களுக்கும், என் முன்னாள் ஆய்வு நெறியாளர் **முனைவர் பெ.வீரசிகாமணி**, அவர்களுக்கும், என் இதயம் நெகிழ்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்விற்குரிய அனைத்து ஆலோசனைகளையும் வழங்கி, ஆய்வுத் தொடர்புடைய விளக்கங்களைக் கொடுத்த அறிஞர் குழு உறுப்பினரும், மேனாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் **முனைவர் வீ.சிவபாதம்** அவர்களுக்கும், குந்தவை நாச்சியார் அரசினர் மகளிர் கல்லூரிப் பேராசிரியர் **முனைவர் மு.கண்ணையன்** அவர்களுக்கும் என் உவகை கலந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வுக்குத் தேவையான நூல்களை வழங்கியுதவிய பூண்டி கல்லூரி நூலகத்தார்க்கும், தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக நூலகத்தார்க்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மேலும், என்னுடைய ஆய்வு தேற்றமாக அமைய உதவிபுரிந்த எம் தமிழ்த்துறையின் பேராசிரியர்களுக்கும் என் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கும், என் வாழ்வின் உயிர் ஆதாரமாக விளங்கும் என் பெற்றோர்க்கும், என் அன்புச் சகோதரர் முனைவர் இல.சுப்பிரமணியன், இ.ஆ.ப., திருமதி மாலா சுப்பிரமணியன், ஆகியோர்க்கும் என் நன்றியை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன். என் வாழ்வின் அங்கமான என் துணைவியார் நிர்மலா அர்ச்சுணன், M.A., B.Ed., M.Phil., ஆங்கிலப் பட்டதாரி ஆசிரியை, என் மகள் அதிவ்யதர்ஷினி, மகன் அகமலேஷ்வரன் அவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என் ஆய்வேட்டினை கணினியில் வடிவமைத்துதவிய நாகு கம்ப்யூட்டர்ஸ் நிறுவனத்தார்க்கும் நெஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பொ.அர்ச்சுணன்

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்.	- அகநானூறு
ஆ.கோ.	- ஆசாரக்கோவை
இன்னா.	- இன்னா நாற்பது
இனி.நா.	- இனியவை நாற்பது
உ.ஆ.	- உரையாசிரியர்
ஐங்குறு.	- ஐங்குறுநூறு
கலி.	- கலித்தொகை
குறள்.	- திருக்குறள்
சிறுபஞ்ச.	- சிறுபஞ்சமூலம்
திரி.	- திரிகடுகம்
தொல்.பொருள்.	- தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
நாலடி.	- நாலடியார்
நான்மணி.	- நான்மணிக்கடிகை
நூ.	- நூற்பா
ப.	- பக்கம்
பக்.	- பக்கங்கள்
பழ.	- பழமொழி நானூறு
பா.	- பாடல்
புறம்.	- புறநானூறு
மணி.	- மணிமேகலை
மு.கு.நூ.	- முன்னர் குறித்த நூல்
மேலது.	- மேலே குறிப்பிட்ட நூல்

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
முன்னுரை	1
இயல் 1 வேளாண்மை ஓர் அறிமுகம்	6
இயல் 2 வேளாண் குடிகளும் பயிர்களும்	31
இயல் 3 சங்ககால உழவுக்கருவிகள்	111
இயல் 4 வேளாண்மையும் உயிரினங்களும்	141
இயல் 5 வேளாண்மையும் உணவும்	167
முடிவுரை	241
துணைநூற் பட்டியல்	247

முன்னுரை

உலகில் தோன்றிய மனிதர்களாயினும் பிற உயிர்களாயினும் அனைத்துயிர்களுக்கும் அடிப்படைத் தேவை உணவாகும். உணவுக்கு அடிப்படை பயிர்த்தொழிலாகிய வேளாண்மை ஆகும், உலக வரலாற்றில் தொடக்கக் காலயுகம் வேளாண்மை யுகம் என்று அழைக்கப்படுவதிலிருந்து வேளாண்மை இன்றியமையாதவொன்று என்பதை அறியலாம். இயற்கையாகப் புமியில் விளைந்தவற்றைத் தேடிச்சென்று. கண்டு, உண்டு வாழ்ந்த மனித சமூகம் நாகரிக வளர்ச்சியில் நிலத்தை உழுது பயிர்த்தொழிலில் ஈடுபடலாயிற்று. ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நம் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த பழந்தமிழ் மக்கள் பல்துறையறிவு வாய்க்கப் பெற்றவர்களாக விளங்கினர்.

சங்ககாலம் என்றழைக்கப்பட்ட அக்காலத்தில் கல்வி, பொருளாதாரம், அறிவியல், வானியல், சோதிடம் போன்ற துறைகளில் அறிவு மேம்பட்டிருந்தைப் போல வேளாண்மையிலும் மக்கள் சிறந்து விளங்கினர். அக்கால மக்கள் வேளாண்மையில் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டையும் சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது.

ஆய்வு தலைப்பு

சங்க இலக்கியங்களில் வேளாண் செய்திகள் என்பது இவ்வாய்வின் தலைப்பாகும்.

ஆய்வு நோக்கம்

பண்டைத் தமிழகத்தில் தொழில்களில் முதன்மைத் தொழிலான வேளாண் தொழில் திணைகளின் பாகுபாட்டு அடிப்படையில் எவ்வாறு சிறந்திருந்தது என்பதையும், வேளாண் தொழிலுக்கான நீராதாரங்கள், பருவநிலைகள், நிலவியல் அமைப்புமுறைகள், பாசன முறைகள், தொழில் நுட்பங்கள், கருவிகள் போன்றன சங்க இலக்கியங்களின் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன என்பதை வெளிக்கொணர்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கிய நூல்களாக வழங்கப்படும் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை முழுவதுமாகிய பதினெட்டு நூல்களும் ஆய்வு எல்லையாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு ஆய்வு நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது.

கருதுகோள்

சங்க கால மக்கள் தங்களது வேளாண் தொழிலில் அந்தந்த திணை மற்றும் பருவங்களுக்குரிய தானியங்களைப் பயிரிட்டுள்ளனர். அக்கால மக்கள் நீர் மேலாண்மையையும் நீர் ஆதாரங்களையும் சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளனர் என்பது இவ்வாய்வின் கருதுகோளாகும்.

ஆய்வு அணுகுமுறை

விளக்கமுறைத் திறனாய்வு மற்றும் தொகுப்பு முறைத்திறனாய்வு முறைகளில் இவ் ஆய்வு நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வு ஆதாரங்கள்

சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு முழுவதும் ஆய்வுக்கான முதன்மை ஆதாரங்களாக அமைந்துள்ளன, இவ் ஆய்வுத் தொடர்பான முன்னாய்வு நூல்களும், சங்க இலக்கியத் திறனாய்வு நூல்களும் கூடுதல் ஆதாரங்களாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

இயல் பகுப்பு

இவ் ஆய்வானது முன்னுரை, முடிவுரை, நீங்கலாக,

1. வேளாண்மை ஓர் அறிமுகம்.
2. வேளாண் குடிகளும் பயிர்களும்.
3. சங்ககால உழவுக்கருவிகள்.
4. வேளாண்மையும் உயிரினங்களும்.
5. வேளாண்மையும் உணவும்

என ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல் விளக்கம்

வேளாண்மை ஓர் அறிமுகம் எனும் தலைப்பிலான முதலியலில் வேளாண்மை - சொல் விளக்கம், உழவுத்தொழில், வேளாளர் மரபு, வேளாளரைக் குறிக்கும் சொற்கள், நீர்மேலாண்மை, வேளாண்மையும் நீர் மேலாண்மையும், மழை பொழிதல், மழை வழிபாடு, நீர் மேலாண்மைத் தொழில்நுட்பம் கடல், ஏரி, குளம், மழைநீர் சேகரிப்பு, கிணற்றுப்பாசனம், நீர்நிலைகளைப் பராமரித்தல், முறை வைப்புப் பாசனம், பொதுவிடம், அணைகள் கட்டுதல் என்பன போன்ற தலைப்புகளில் ஆராயப்படவுள்ளன.

வேளாண் குடிகளும், பயிர்களும் எனும் இரண்டாம் இயலில் வேளாண்மைக் களம், தாவரவியல், தானியங்கள், வேளாண்மை - சொற்பொருள் விளக்கம், உழவும் உரமும், நெல், நெல் விளைவித்தல், எருவிடுதல், நெல் விளைச்சல், நெல் அறுவடை, வயல் சிறப்பு, மலைநெல், சாலிநெல், மூங்கில் நெல், தோரை நெல், முடந்தை நெல், வெண்ணெல், செந்நெல், தினை, ஐங்குறுநூறு, சிறு தினை அறுவடை, எள், கொள், அவரை, உளுந்து, வரகு, வரகு சேமித்தல், பயறு, கலப்பு மற்றும் சுழற்சி முறை, தாவரஉணவு, கீரை, வேளைக்கீரை, முஞ்ஞைக்கீரை, வெற்றிலை, கறிவேப்பிலை, வேப்பிலை, முக்கனிகள், பலா, வேர்ப்பலா, அத்தப்பலா, மா, வாழை, மருதம், பாலை கொன்றை, நெல்லி, புன்னை, காங்கு, பாதிரி, தாழை, குறிஞ்சி, நெய்தல், காந்தள், முசுண்டை, வள்ளி, வாணிகநிலை பண்டமாற்று முறை, வாணிகப் பரிசிலன், உப்பு வாணிகம், கப்பல் வாணிகம்,பிற வாணிகங்கள்,கள் வாணிகம், மீன் வாணிகம், கரும்புச்சாறு வாணிகம், பூ வாணிகம், தயிர் வாணிகம், நெசவுத்தொழில், மீன் பிடித்தல், வழிப்பறி செய்தல் என்பன போன்ற உட் தலைப்புகளில் ஆராய்கிறது.

சங்ககால உழவுக்கருவிகள் எனும் மூன்றாமியலில் கலப்பை, ஏர், நாஞ்சில், கொழு, பகடு, மேழி, நுகம், தளம்பு, இறைப்புக் கருவிகள், ஏற்றம்பயிர் பாதுகாப்புக் கருவிகள், துளர், அரிப்பறை, தண்ணுமை, தழல், பரண், குளிர், தட்டை, அறுவடைக் கருவிகள், குயம், வாள், புன்செய் கருவி, குதிர், பண்ணைக் கருவி, வட்டி, அளவைக்கருவி, அம்பணம், கரும்பு அரைவை இயந்திரம், வேளாண்மைத் தொழில்நுட்பம், வேளாண்மை நிலம் ஆக்கம் என்னும் தலைப்புகளில் ஆராயப்படுகின்றன.

வேளாண்மையும் உயிரினங்களும் என்னும் நான்காம் இயலில் வேளாண்மையும் உயிரினங்களும் என்ற நான்காம் இயலில் வேளாண்மைக்குத் துணைபுரிந்த மாடுகள், ஆடுகள் போன்ற உயிரினங்கள் பற்றியும் அவை சார்ந்த தொழில்கள் பற்றியும் ஆராயப்பட்டுள்ளன, பல உயிரினங்கள் வேளாண்மைக்கு நேர்மறையாகவும், எதிர்மறையாகவும் பயன்பட்டுள்ளன. பல்வேறு உயிரினங்கள் துணையாகவும், இடையுறாகவும் இருந்துள்ளன. எருது தொழில் செய்யாது ஓடவிடும் கடன் வேளாளர்க்கு இன்று எனும் பரிபாடல் அடிகளில் தம் எருதை அது தமக்குரிய தொழிலைச் செய்யாது வேறுபிற தொழிலைச் செய்யுமாறு ஓடவிடுவது வேளாளர்க்கு முறையாகாது என்று பாடுவது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும், ஓட்டகம், வரையாடு, பறவைகள், நாரை, கொக்கு, குருகு ,காக்கை, அன்னம், புறா, தூக்கணாங்குருவி, மயில், கயல், வரால், இறால் என்னும் உட்தலைப்புகளில் ஆராய்கிறது.

வேளாண்மையும் உணவும் என்னும் ஐந்தாம் இயலில் உணவு முறைகள், முல்லை நில மக்களின் உணவுப்பழக்கங்கள், குறிஞ்சி நிலமக்களின் உணவும் பண்பும், மருத நில மக்களும் உணவுப்பழக்கமும், மருதநில மன்னரின் உணவும் பண்பும், நெய்தல் நிலமக்களின் உணவும் பழக்கமும் பாலை நிலமக்களின் உணவும் பண்பும், யானை இறைச்சி, பாலை நிலநெல்லி, நெல் உணவு, தொண்டி, வரகுச் சோறு, உழுந்து, வரகு, தினை உணவு, நெல் சோறு, நெல் அவல், மரக்கறி உணவுகள், மாதுளங்காய், மாங்காய், வெள்ளரிக்காய், நெல்லிக்காய், பலவின் கனி,பாகற்காய், வாழைக்காய், கனிகள், ஆசினிப்பழம், காரைப்பழம், துடரிப்பழம், களாம்பழம், தென்னம்பழம், நாவற் பழம், நெல்லிக்கனி, பலாப்பழம், பிரம்பின் திரள் கனி, புளியம்பழம், பனம்பழம், மாம்பழம், வாழைப்பழம், விளாம்பழம், கிழங்குவகைகள், கருணைக் கிழங்கு, சேப்பங்கிழங்கு, பனங்கிழங்கு, குப்பைக் கீரை, முஞ்ஞைக்கீரை வள்ளைக் கீரை, முதற்கூலம், அரிசி, அவல், சோறு, தினைச்சோறு, நெற்சோறு, நென்மாவல்சி, பொரி,கூட்டுக்கறி, குழம்பு, புளிக்குழம்பு, பழஞ்சோற்றுவுவியல், கொழுந்துவையல், புளிக்கறி, உப்பு, தேன், பாலும் தெளி தேனும், இறைச்சி உணவுகள், விலங்குகளின் இறைச்சிஆட்டிறைச்சி, மாட்டிறைச்சி, எலி இறைச்சி, பசுவின் இறைச்சி, பன்றி இறைச்சி, மான் இறைச்சி, முயல் இறைச்சி, முளவுமா இறைச்சி, யானை இறைச்சி, பறவையின் இறைச்சி, கோழி இறைச்சி, இதல்

இறைச்சி, உணவு உற்பத்தியும் விருந்தோம்பலும் என்பன போன்ற உட்தலைப்புகளில் ஆராய்கிறது.

ஆய்வு முடிவு

சங்க இலக்கியங்களின் வழி பழந்தமிழ் மக்கள் வேளாண் தொழில்நுட்பத்தில் மேலோங்கியிருந்தமையும் வேளாண்மை சார்ந்த பல்துறை அறிவு வாய்க்கப் பெற்றவர்களாகச் சங்க கால மக்கள் விளங்கியுள்ளமையை இவ்ஆய்வின் மூலமாக அறியமுடிகிறது. ஆய்வுக்குத் துணைநின்ற நூல்கள் ஆய்வேட்டின் இறுதியில் அகர வரிசையில் முதன்மை மற்றும் துணைமை ஆதாரங்களாகத் தரப்பட்டுள்ளன.

இயல்-1

வேளாண்மை ஓர் அறிமுகம்

மனித நாகரிகம் தோன்றிய காலந்தொட்டு இவ்வுலகில் வாழும் மனித உயிர்களுக்கும் ஏனைய உயிர்களுக்கும் உணவளிக்கும் வேளாண்மைத் தொழில் சிறந்து வளர்ந்துள்ளது. மனிதர்கள் முதலில் கண்டுபிடித்த கலையாகக் கருதப்படும் சமையல் கலைக்கு அடித்தளம் அமைத்தது வேளாண்மையாகும். வேளாண்மை என்ற சொல் பயிர்த்தொழிலை மட்டுமல்லாது கால்நடை வளர்த்தல், மீன்பிடித்தல், உப்புவிளைவித்தல், தேனெடுத்தல், போன்ற பல்வகைத் தொழில்களையும் குறிக்கும். வேளாண்மையில் பயிர்த்தொழில் பெரும்பங்கு வகுக்கிறது. பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு மனித இனம் விலங்கினத்தோடு தமக்கான உணவினைப் பங்கிட்டுக் கொண்டது. மக்களின் உணவுத்தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்வதற்கு வேளாண்தொழில், மிகவும் இன்றியமையாததாக அமைந்தது. மனித சமுதாயத்தின் நாகரிக வாழ்க்கை ஒரு நீண்ட வரலாறு ஆகும். இவ்வாறான வரலாறு சங்க இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ள விதம் குறித்து இவ்வியல் ஆய்கிறது.

மனிதன் உலகம் தோன்றிய காலம் தொட்டு உணவுக்காக அலைந்து திரிந்து காய்களையும் கிழங்குகளையும், விலங்குகளையும் வேட்டையாடி உண்டு வந்தான். பின்னர் குழுக்களாகப் பிரிந்து வாழ ஆரம்பித்தான். உணவுக்காகப் பயிரிட ஆரம்பித்த வரலாறு மிக இன்றியமையாத வரலாறாக உள்ளது. 'ஆங்காங்கு மேடுபள்ளங்கள், ஏற்றத் தாழ்வுகள் இருந்தாலும் அது அடிப்படையில் நீண்ட பயணம் ஆகும். அதில் சிறுசிறு நிகழ்ச்சிகள் என மூன்று முக்கியக் கட்டங்கள் உள்ளன. அவற்றை மூன்று யுகங்கள் என்று கூறலாம். முதலாவது வேளாண்மை யுகம் இரண்டாவது தொழில் யுகம் மூன்றாவது கல்வி யுகம்"¹ என்று வா.செ. குழந்தைசாமி கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இம்மூன்று யுகங்கள் மட்டுமன்றி இன்றைய உலகத்தில் மேலும் பல்வேறு யுகங்கள் தோன்றி வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆனாலும், வேளாண்மை யுகம் அனைத்துக்கும் அடிப்படையாய் அமைகிறது.

வேளாண்மை - சொல் விளக்கம்

வேளாண்மை என்ற சொல் பயிர்த்தொழிலை மட்டுமல்லாது மேலும் பல பொருள்களில் வழங்கி வருகிறது. அவ்வாறு பல பொருள்களில் வழங்கி வந்தாலும் பயிர்த்தொழில் முதன்மையானதாகக் கருதப்படுகிறது. உதவி, ஈகை, போன்ற சொற்களில் வேளாண்மை என்ற சொல் வழங்கி வருவதை இலக்கியங்கள் மெய்ப்பித்தாலும் பயிர்த்தொழில் இன்றிப் பிறருக்கு உதவியோ, ஈகையோ, புரியமுடியாதாகையால், பயிர்த்தொழிலை மட்டுமே வேளாண்மை என்ற சொல் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். ஏறுதழுவும் தலைவனுக்குத் தன்னம்பிக்கையும் வலிமையும் கூட்டும் வகையில் தலைவி தன் கண்களால் பார்த்தாள் என்பதை,

“கோளாளர் என் ஒப்பார் இல் என நம் ஆனுள்
தாளாண்மை கூறும் பொதுவன் நமக்கு ஒருநான்
கேளாளன் ஆகாமை இல்லை: அவற்கண்டு
வேளாண்மை செய்தன கண்”²

என்ற கலித்தொகைப் பாடல், தலைவனுக்குத் தலைவி உதவி புரிந்தாள் எனும் பொருளில் அமைந்துள்ளது. இப்பாடலில் பயிர்த்தொழிலுக்கும், வேளாண்மைக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லையாயினும் வேளாண்மை எனும் சொல் ‘உதவி’ என்ற பொருளில் மட்டுமே வந்துள்ளமையை அறியமுடிகிறது. இது போல் ‘உதவி’ என்ற பொருளில் வேளாண்மை என்ற சொல் வழங்கப்படுவதை மேலும், பல இடங்களில் காணமுடிகிறது. செல்வமில்லாதவன் பிறருக்கு உதவிபுரிதலை விரும்புதல் துன்பத்தைத் தரும் என்பதை,

“பொருளிலான் வேளாண்மை காழுறுதலின்னா”³

என்ற பாடலடி கூறுகிறது. இத்தொடரிலும் வேளாண்மை எனும் சொல் ‘உதவி’ என்ற பொருளில் அமைந்துள்ளது. உழவுமாடுகளைக் கொண்ட உழவனுடைய பயிர்த்தொழில் சிறந்து விளங்கும் என்பதை,

“ஏருடையான் வேளாண்மை தானினது”⁴

என்ற பாடலில் வேளாண்மை என்ற சொல் பயிர்த்தொழிலைக் குறிக்கிறது. இருப்பினும், ஈகை, என்ற பொருளில் நீதி நூல்கள் பலவற்றில் வேளாண்மை என்னும் சொல் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

“பொய் வேளாண்மை புலைமையிற்றுவ்வாது”⁵

என்ற பாடலில், போலியான ஈகை கீழ்மையினின்று நீங்காது என்பதனால் வேளாண்மை ஈகை என்ற பொருளில் அமைந்துள்ளது. அதுபோல் அறத்தை அறிந்த ஒருவர் தம்மை விரும்பியவரின் விருப்பத்தையும், இளைஞர் விரும்பும் உணவினையும், ஒருவர் மற்றவருக்குச் செய்யும் உதவியையும் கெடுக்கமாட்டார் என்பதை,

“நசை கொய்லால் நச்சியார்க்கு என்றும் கிளைஞர்

மிசை கொல்லார் வேளாண்மை கொல்லார்”⁶

எனவரும் இப்பாடலின் வழி அறியலாம். வேளாண்மை என்ற சொல் ‘உபகாரம்’ என்ற பொருளில் அமைந்துள்ளது. உபகாரம் என்னும் சொல் வடசொல்லாக அமைந்துள்ளது. மேலும், காலத்திலே பெற்றாலும் தம்மீது அன்பு செய்யாதவருடைய வீட்டில் கொடுக்கப்பட்ட விரும்பப்படும் பொதிக்கறியுணவும் வேம்பு போல் கசக்கும் என்னும் கருத்து,

“நாள் வாய்ப்பொறினும் தந் நள்ளாதா ரில்லத்து

வேளாண்மை வெங்கருணை வேம்பாகும்”⁷

நாலடியார் பாடல் மூலம் இவ்வாறு கூறப்படுகிறது. இப்பாடலிலும் வேளாண்மை என்ற சொல்லுக்கு ‘உபகாரம்’ என்ற பொருளை உரையாசிரியர்கள் வகுத்துள்ளனர். இவ்வாறு, உதவி, உபகாரம், ஈகை போன்ற செயல்களுள் பயிர்த்தொழிலில் சிறந்து விளங்கும் உழவர்களால் மட்டுமே சிறப்புடன் செய்யமுடியும் என்பதால் அவர்கள் வேளாளர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். அன்றைய சமூகத்தில் வேளாளரை உயர்ந்த பண்பு நிறைந்தவர்களாகக் கருதியமையால் இலக்கியங்கள் அவர்களையும் பெருமதிப்புடன் குறிப்பிடுகின்றன. வேளாளரைப் பிறருக்கு உதவி புரிபவராகவே கருதியுள்ளனர். எனவே, உதவியாளன் என்பவன் வந்த விருந்தினர் பசித்திருக்கையில் தனித்து உண்ணாதவன் ஆவான் என்பதை,

“வேளாளன் என்பான் விருந்திருக்க உண்ணாதான்”⁸

என்று திரிகடுகம் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. இங்கு வேளாளன் என்ற சொல் ‘உதவியாளன்’ என்ற பொருளில் அமைந்துள்ளது. வேளாண்மை என்றதொரு தொழிலைச் செய்யவில்லையென்றால் மனித சமூகத்திற்கு எவ்வகையிலும் உதவிடமுடியாது என்ற பொருளில் வேளாளர்களை மற்றவருக்கு உணவு உள்ளிட்டவற்றை வழங்கி உதவி புரிகின்றவர்களாக இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

சங்கம் மருவிய கால இலக்கியங்களாகிய நீதிநூல்களில் வேளாண்மை என்ற சொல் உதவி, ஈகை, உபகாரம், உதவியாளன் என்ற பொருளில் மிகுதியாக அமைந்திருந்தாலும் சங்க இலக்கியங்களில் உழவுத் தொழிலையே மிகுதியாகக் குறிப்பதாக அமைகிறது. அக்காலத்தில் பயிர்த் தொழில்புரிவோர் உழவுக்கு உதவியாகக் கால்நடைகளைப் பயன்படுத்தினர். அதிலும் குறிப்பாகக் காளைகளாகிய எருதுகளை மண்ணைப் பண்படுத்தும் உழவுக்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பயிர்த்தொழில் புரியும் வேளாளர்கள் தம் உழவு மாடுகளாகிய எருதுகளைத் தமக்குரிய தொழிலாகிய உழவுத்தொழிலைச் செய்யாமல் பிறருக்குரிய தொழிலில் ஈடுபடச்செய்யும் வழக்கம் வேளாளர்க்கு இல்லை என்பதை,

**“எருது தொழில் செய்யாது ஓடவிடும்
கடன் வேளாளர்க்கு இன்று”⁹**

என்று பரிபாடல் பகுதி கூறுகிறது. இக்கூற்றின் மூலம் வேளாளர் என்ற சொல் பயிர்த்தொழில் புரிவோரைக் குறிப்பதை நன்கு அறியமுடிகிறது. மேலும், அக்காலத்தில் உழவுமாடுகளை வேறு தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்பதையும் பயிர்த்தொழிலுக்கு மட்டுமே பயன்படுத்த வேண்டும் என்று வலியுறுத்தியுள்ளமையும் இப்பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

உழவு மாடுகள் மட்டுமன்றி உழவுத் தொழில் புரியும் வேளாளரும் உழவுத் தொழிலின்றிப் பிறதொழில் செய்யமாட்டார் என்பதை,

**“வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதூண் அல்லது
இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி”¹⁰**

என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. வேளாண்மை என்ற சொல் உதவி, ஈகை, உபகாரம் மட்டுமன்றி ‘விருந்து’ எனும் பொருளிலும் பழங்காலத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ளமை அறியமுடிகிறது. தொல்காப்பியத்தில் விருந்தினர்களைக் குறிக்க இச்சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதனை அறியலாம்.

உழவுத்தொழில்

உலகில் தோன்றி வளர்ந்துவரும் பல்வேறு தொழில்களுக்கு அடிப்படையாக உழவுத்தொழில் அமைந்திருப்பதைச் சங்க நூல்கள் மூலமாகவும், இக்கால வரலாற்றுப்பதிவுகள் மூலமாகவும் அறியலாம்.

“பழந்தமிழ் மக்கள் நில வேறுபாட்டால் நான்கு பிரிவினராக வாழ்ந்ததற்குச் சான்றுகள் பல உள்ளன. தொழில் அடிப்படையிலும் அவர்கள் பிரித்து நோக்கப்பட்டமை தெளிவுபடுகிறது. ஒரே நிலரத்தவராயினும் அங்கேயுள்ள பல்வேறு தொழிலினர் தத்தம் தொழிற் பெயராலேயே சுட்டப்பட்டனர். பண்டைத் தமிழகத்தில் நிலவேறுபாடு, தொழில்வேறுபாடுகளால் தான் சாதிகள் பல்கின. மக்களிடையே மிகச் சிறந்த நாகரிகப் பண்பாட்டுக் கூறுகள் காணப்பட்டு வந்துள்ளன. அவர்கள் தம் வாழ்வை அகவாழ்வென்றும் புறவாழ்வென்றும் நோக்கி வந்தமை ஒரு தனிச் சிறப்பாகும்.”¹¹ என்று தமிழறிஞர் தமிழண்ணல் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

பழந்தமிழகத்தில் பல்வேறு இனக்குழுக்களாக வாழ்ந்த மக்கள் பொருளாதார அடிப்படையிலும் தொழில் அடிப்படையிலும் பெயர்பெற்றுப் பிற்காலங்களில் சாதிகளாக மாறிப்போயிருக்கின்றனர். வேளாண்தொழிலில் ஈடுபட்டோர் பின்னாளில் வேளாளர் என்று வழங்கப்பட்டனர். பல்வேறு தொழில்கள் வேளாண்மைத் தொழிலை மையமாகக் கொண்டு உருவெடுத்தன. இதனால் வேளாண்தொழில் என்பது ஒன்றையொன்று சார்ந்து வளர்ந்துவரும் பெருந்தொழில் என்பது அறியப்படுகிறது.

வேளாளர் மரபு

சங்ககாலத்தில் வேளாளர் தொழில் செய்வோர் பெரிதும் போற்றப்பட்டனர். உழவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டு பயிர் விளைவித்து மக்களுக்கு உணவு வழங்கக் காரணமாக இருக்கும் வேளாளர் போற்றுதலுக்குரிய மரபினைப் பின்பற்றினர். உழவுத்தொழில் மூலம் தாம் விளைவிக்கும் பொருட்களைக் கொண்டு உணவு தயாரித்தலும், விருந்தினர்களைப் பேணுவதையே முதன்மையான கடமையாக வேளாளர்கள் கொண்டனர். பொருளீட்டுவது, வணிகம் செய்வது என்பதையும் கடந்து விருந்தினர்களுக்கு விருந்தளிப்பதற்காக மக்கள் வேளாண் செய்தனர் என்பதை,

“இருந்தோம்பி இல்வாழ்வதெல்லாம் விருந்தோம்பி

வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு”¹²

என்கிறார் வள்ளுவர்.

ஓர் ஆடவனும் ஒரு பெண்ணும் இணைந்து இல்லற வாழ்க்கை வாழ்வதென்பது அவர்கள் இருவரும் இணையராக வாழ்வது மட்டுமல்லாது தன்னை நோக்கி வருகின்ற புதியவர்களாகிய விருந்தினரைப் போற்றி உணவு கொடுத்துப் போற்றுகின்றமையும் அதற்காக வேளாண்மைத் தொழில் புரிவதைப் பொறுத்தும் அமைகிறது எனலாம்.

வேளாளரைக் குறிக்கும் சொற்கள்

‘வேளாளர்’ என்ற சொல் இன்று குறிப்பிட்ட ஒரு சாதிப் பெயரைக் குறித்தாலும் பழந்தமிழகத்தில் உழவுத்தொழில் புரிவோரை மட்டும் குறித்து நின்றது. ‘வேளாளரைக் குறித்துத் தமிழில் வேறுசில சொற்களும் வழக்கத்தில் உள்ளன. மன்மகள், புதல்வர், வளமையர், களமர், ஏழவர், மேழியர், ஏரின் வாழ்நர், காராளர் முதலியன அவற்றுள் சில’¹³ என்கிறார் முனைவர் இராம. சுந்தரம். அவற்றுள் களமர் என்ற சொல் சிலவிடங்களில் கள்ளை உண்ணும் வழக்கம் உடையவர் என்ற பொருளில் அமைந்திருப்பினும் பொதுவாக இச்சொல் வேளாண் தொழில் புரிவோரைக் குறித்து நின்றது. எருதை ஓட்டிக் கதிர்ப் போரடிக்கும் களமர் கற்பாறையில் திணையைத் துவைத்துப் போராக விழுதற்குத் துயிலும் களிற்றை எழுப்புவர் என்று பாடுவது,

“வேங்கைக் கண்ணியர் எருது எறி களமர்

நிலம் கண்டன்ன அகன்கண் பாசறை,

மென்தினை நெடும்போர் புரிமார்”¹⁴

எனும் நற்றிணையின் குறிஞ்சித்திணைப் பாடலில் அமைந்துள்ளது.

அது போல், அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் களமர் என்ற சொல் உழவர் என்ற பொருளிலேயே வழங்கப்படுகிறது. தாழ்ந்த கிளைகளையுடைய மருதமரம் தழைத்துச் சிறக்குமாறு அழகுபெற்றுத் திகழும் போரினைக் கள்ளுண்டு களித்த உழவர்கள் அக்காளைகளை மாற்றி வேறு காளைகளைக் கொண்டு கடாவிட்டனர் என்பதை,

“தாழ்வினை மருதம் தகைபெறக் கவனிய

நீர்க்கூழ் வியன்களம் பொரிய, போர்பு அழித்து

கள்கூழ் களமர் பகடுதலை மாற்றி”¹⁵

எனும் பாடல் மூலம் அறியலாம்.

இப்பாடலில் களமர் என்ற சொல் உழவர் என்ற பொருளிலேயே அமைந்துள்ளமையக் காணலாம். இதுபோலவே, சேரமான் இக்கற்பள்ளித்துஞ்சிய செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனை குண்டுகட்பாலியாதன் பாடிய புறப்பாட்டு ஒன்பது மன்னனைப் பாடிவந்த புலவருக்குச் கொடையாக நெற்போர் களங்களையும் அதை உழவு புரியும் களமர்களையும் கொடுத்தான் என்பது,

**“மனைக் களமரொடு களம் என்கோ,
ஆங்குஅவை, கனவுஎன மருள, வல்லே, நனவின்
நல்கியோனே, நகைசால் தோன்றல்”¹⁶**

எனும் பாடல்வழி அறியமுடிகிறது. அக்காலத்து மன்னர்கள் நெற்குவியல்கள் மட்டுமன்றி, நெல் வயல்களையும், உழவுபுரியும் உழவர்களாகிய களமர்களையும் வழங்கினர் என்பது எண்ணத்தக்கது. நெல் வயல்களில் மட்டுமன்றி உழவர்கள் நன்செய் பயிராகிய கரும்பு விளைவிப்பதிலும் மிகுந்த ஆர்வமுடன் ஈடுபட்டனர். வயற்காடுகளில் வேலை புரிகின்றபோது, களைப்பைப் போக்கிட பல்வகை ஒலிகளை எழுப்பியது இசையால் அமைந்தது. அவ்வாறு அவர்கள் இசைக்கும் ஒலிகேட்ட நாரைகள் அங்கிருந்து அகன்று போயின என்பதை,

**“அறைக் கரும்பின் அரிநெல்லின்
இசைக்களமர் இசை பெருக”¹⁷**

என்ற ஆற்றுப்படைப் பாடலடிகளின் வாயிலாக அறியலாம். களமர் எனும் சொல் வயல்களில் உழவுத் தொழிலில் ஈடுபடும் உழவரைக் குறித்துப் பல இடங்களில் அமைந்துள்ளது. அவர்களில் கள்ளாண்டுவிட்டு உழவுத் தொழிலில் ஈடுபடுவோருக்குக் களமர் என்ற சொல்லாட்சி அமைந்ததாக எண்ணத் தோன்றுகிறது. மதுரைக் காஞ்சியில்,

**“அள்ளல் தங்கிய பகடுஉறு விழுமம்
கள்ஆர் களமர் பெயர்க்கும் ஆர்ப்பே”¹⁸**

என்று பாடுவதன் மூலம் சேற்றில் கிடக்கும் எருதுகளைக் கரைசேர்க்கும் பொருட்டு உழவர்களாகிய களமர் கள்ளாண்டுவிட்டு ஒலிஎழுப்பி ஆரவாரம் செய்வர் என்று மருதநிலம் குறித்தும் களமர் குறித்தும் குறிப்பிடப்படுவதைக் காணலாம். களமர் என்ற சொல்லாடல் மட்டுமின்றி உழவரைக் குறிக்க ‘ஏராளர்’ என்ற சொல்லும் வழக்கிலிருந்தமையை,

“கருவி வாமை தண்டளி சொரிந்தெனப்

பல்விதை உழவில் சில் ஏராளர்”¹⁹

என்று பதிற்றுப்பத்துப் பாடல் பாடுவதன்மூலம் ஏரைக் கொண்டு உழவுத்தொழில் புரிந்த உழவர்கள் ஏராளர் என அழைக்கப்பட்டமையை அறியலாம். பெருஞ்சேரலிரும்பொறையின் நாட்டிலுள்ள ஊர்களில் வானம் மழைபொழிய பலவாக விதைத்தலையுடைய உழவினைச் செய்யும் ஏராளர் பகன்றை மாலை சூடி ஒளியுடைய அழகிய மணியைப் பெறுவர் என்று பாடப்படுகிறது. இதன் மூலம் ஏராளர் எனச் சுட்டப்படும் உழவர்களுக்கான பெருமதிப்பு போல உழவர்கள் ‘ஏரோர்’ எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். சிறுபாணாற்றுப்படையில் சிறுபாணனைப் பரிசில் பெற்ற பாணன் ஆற்றுப்படுத்துமிடத்து,

“ஏரோர் நிழன்ற கோலினை எனவும்”²⁰

என்று கூறி ஆற்றுப்படுத்துகிறான். ஏரோராகிய உழவருக்கு நிழல்செய்த செங்கோலினையுடையவன் நல்லியக்கோடன் என்று நீ பாராட்டினால் ஆடை, தேறல் முதலிய நல்குவான் என்று ஆற்றுப்படுத்துவதன் மூலம் உழவர்கள் ‘ஏரோர்’ எனும் சொல்லாலும் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். இவை போன்ற சொற்களில் அழைக்கப்பட்டாலும் வேளாண் தொழில் புரிவோர் ‘உழவர்’ என்ற சொல்லாடலிலேயே பெரும்பகுதி அழைக்கப்பட்டனர். ஒரே ஓர் ஏரை வைத்துக்கொண்டு மழைபெய்து நீரால் சூழப்பட்ட தன் நிலத்தை உழும் உழவன் ஈரம் காய்வதற்கு முன்பாக விரைவாக உழுவானாம். அதுபோல் வினைமுடித்து மீண்ட தலைவன் தலைவியைக் காணத் திரும்பியபோது அவளது உடலை விடுத்து உள்ளம் மட்டும் ஒரேருழவன் போல் விரைந்து சென்றது என்று,

“ஈரம்பட்ட செவ்விப் பைம்புனத்து

ஓர்ஏர் உழவன் போல

பெருவிதுப்பி உற்றன்றால், நோகோயானே”²¹

என்ற பாடலில் குறுந்தொகைத் தலைவன் கூறுவது எண்ணத்தக்கது. இதுபோல்

ஈரப்பதம் காய்வதற்கு முன் உழவதற்கு உதவினவாயினும் பல எருதுள்ளும் நல்ல எருதுகளையே உழவன் வேறுவேறாக தேர்ந்து ஆய்ந்து கொள்வான் என்பதை,

“ஈரச் செவ்வி உதவின ஆயினும்
பல் எருத்துள்ளும் நல்எருது நோக்கி
வீறுவீறு ஆயும் உழவன் போல”²²

என்ற பாடல் வழியாக அறியலாம். உழவுத்தொழில் புரியும் உழவர்கள் தென்னங்கீற்றால் வேயப்பட்ட குடில்களில் வாழ்ந்தனர். தாம் வாழும் இல்லங்களைச் சுற்றிலும் பூந்தோட்டங்கள் அமைத்தும் மணம் வீசும் காற்றோடு மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்தனர். பரிசில் தேடிவரும் பாணர்களை அவர்களது இல்லங்களில் தங்கிச் சென்றிட ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டனர் என்ற செய்தி,

“வண்தோட்டுத் தெங்கின் வாடுமடல் வேய்ந்த
மஞ்சள் முன்றில் மணம் நாறு படப்பை
தண்டலை உழவர் தனிமனைச் சேப்பின்”²³

என்ற பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடலால் அறியலாம். கார்காலம் தொடங்கி மழைபெய்து நிலம் குளிர்ந்து ஆராய்ந்தமையால் மகிழ்ச்சிப் பெருக்காய் உழவர் இனிய குரலில் பாட்டுப்பாடினர் என்பதை,

“நீலத்து அன்ன நீர்பொதி கருவின்,
மாவிசம்பி அதிர முழங்கி, ஆவியின்
நிலம் தண்ணென்னு கானம் குழைப்ப
சினம்தேர் உழவர் இன்குரல் இயம்ப”²⁴

என்ற அகப்பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது. வயல்வெளிகளில் கடுமையாக உழைக்கும் உழவர் தம் களைப்பைப் போக்கிக் கொள்ள பாடுவதும் அதனால் பயிற்சி பெற்று இனிய குரலமைந்தமையால் இசைக்கலையை வளர்த்து கொண்டமையும் இதன்மூலம் அறியமுடிகிறது. வேளாண்மை என்று நாம் இன்று வழங்கும் உழவுத்தொழில் மட்டுமே பழந்தமிழகத்தில் மேன்மைபெற்று விளங்கியது.

உழவுத்தொழில் புரிவோரை மட்டுமே ‘வாழ்பவர’ என்று வள்ளுவர் சிறப்பித்துக் கூறுகிறார்.

“உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாம்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்”²⁵

என்று உழவுத்தொழிலைக் குறிப்பிடுகிறார். அதுபோல், இன்று வரை உலகத்தில் பல்வேறு தொழில்கள் தோன்றி வளர்ந்து வந்தாலும் மனிதர்களின் அடிப்படைத் தேவையை நிறைவு செய்யும் உழவுத்தொழில் தமிழ் மக்களால் பெருமையுடன்

போற்றப்படுவதை அறியலாம். “உழவுத்தொழில் என்றால் அது உயர்ந்த தொழில்தான். ஆனால், உழைக்காது வாழ விரும்பும் பெருமக்களுக்கு அது ஏற்றதன்று. நீர் தேங்கி ஒரு தழைகள் அழுகிக்கிடக்கும் சேற்று நிலம், கொம்பொடிந்து கால் வளைந்த மாடுகள், கழுத்து வீங்கிக் காய்ப்பேறிய காளைகள், தாழ்ந்த குடிசையினின்றும் தவழ்ந்து வெளியே வந்து நெற்றி வேர்வையை நிலத்திலே சிந்தும் மனித உருவங்கள். இவைகள் தாம் உழவுத் தொழிலோடு தொடர்புடைய தோழமைப் பொருட்கள்”²⁶ என்று உழவுத்தொழிலின் இன்றைய நிலையை விவரிக்கிறார் சு.மகாதேவன் .

பழந்தமிழக மக்கள் உழவுத்தொழிலை ஓர் அறமாக எண்ணி அவற்றைப் பேணி வளர்த்து வந்தமையையும் இத்தொழிலால் விருந்தோம்பி வாழ்ந்த வாழ்க்கைமுறையும் அறியமுடிகிறது. வேளாண்தொழில் என்றால் பயிர்த்தொழில் மட்டுமல்லாது, அது சார்ந்த பல்வேறு தொழில்களையும் மக்கள் பழங்காலத்தில் செய்துவந்துள்ளனர். உழவு மாடுகளைக் கொண்டு நிலத்தை நன்கு உழவு செய்தல், நிலத்தைப் பண்படுத்தல், விதைத்தெளித்தல், நடவுநடுதல், களைப்பறித்தல், நீர்ப்பாய்ச்சுதல், அறுவடை செய்தல், போரடித்தல் போன்ற பயிர்த்தொழில்கள் மட்டுமன்றி, வண்டியில் நெல்லை ஏற்றிச் சந்தைக்குச் சென்று விற்பனை செய்தல், உழவுத்தொழிலுக்காக மாடுவளர்த்தல், மாடுவளர்த்தமையால் கிடைக்கும் பால், தயிர், வெண்ணெய், நெய் போன்றவற்றை உற்பத்திசெய்து அவற்றை விற்பனை செய்தல், நிலத்திற்கு உரமிடுவதற்காக ஆடு வளர்த்தல், கோழி வளர்த்தல் ஆகிய வீட்டு விலங்கினங்களை வளர்த்தல் போன்றவையும் வேளாண்தொழில் சார்ந்த தொழில் என்பதை அறியலாம். “வேளாண்மை என்பது இன்று உழவுத் தொழிலைக் குறிக்கிறது. இது இன்னும் விரிவுபெற்று பயிர்த்தொழில் செய்தல் கால்நடை வளர்த்தல், பால்பண்ணை வைத்தல், மரம் வளர்த்தல், கோழி வளர்த்தல், ஆடு வளர்த்தல் மனித சமுதாயத்திற்குப் பயன்படும் ஒவ்வொரு பயிர்களையும் மற்றும் உயிர்களையும் வளர்த்தல் எனப்பொருள்படுகிறது”²⁷ எனும் கூற்று ஏற்புடையதாகும்.

நீர் மேலாண்மை

உயிர்களின் உணவுத் தேவைக்கும் உடல் பராமரிப்பிற்கும் அடிப்படையாக நீர் நிலைகள் அமைகின்றன. வளமையை உணர்த்தும்

அடிப்படையில் நீர்நிலைகள் உள்ளன. நீர்நிலைகளானது மனிதனின் அகம், புறம் என்ற இருவேறுபட்ட வாழ்விலும் இன்றியமையாத பங்கு வகிப்பவை ஆகும். நீரின் தேவை அதிகரிக்கும் போது இயற்கையாகக் கிடைக்கும் நீர்வளம் குறைகின்ற போது நீர்நிலைகளை உருவாக்கி பயன்படுத்துவதையே நீர் மேலாண்மை ஆகும்.

வேளாண்மையும் நீர் மேலாண்மையும்

மக்களுக்கு உயிர் போன்றதொரு தொழில் வேளாண்மை மட்டுமல்ல நீர் மேலாண்மையுமாகும். மழைக்காலங்களில் பெய்யும் மழையைச் சேகரித்துக் குளங்களிலும், குட்டைகளிலும், ஏரிகளிலும், ஊருணிகளிலும் தேக்கி வைத்துப் பாசனத்திற்குப் பயன்படுத்திய முறைகளானது பழந்தமிழகத்தில் நிலவியிருந்தமை அறியப்படுகிறது. இவற்றின் நீட்சியாகக் கல்லணை போன்ற பெரும் அணைகளைக் கட்டப்பட்டன.

“நீரின்றி அமையா துலகெனின் யார் யார்க்கும்

வானின் றிமையா தொழுக்கு”²⁸

என்கிறது திருக்குறள். நீரில்லாமல் உலக வாழ்வு நடைபெறாது என்றால் எத்தகைய உயர்ந்தவரிடத்திலும் ஒழுங்கு இல்லாமல் போய்விடும் என்பதை இக்குறள் உணர்த்துகின்றது. அனைத்து இயக்கத்திற்கும் ஆதாரமாய் விளங்குவது தண்ணீர்தான் என்றால் அது மிகையாகாது. மனித நாகரிகம் இன்றைய நிலைக்கு உயர்வதற்கு நீர் ஆதாரம் தான் மிக முக்கிய பங்களிப்பை அளித்துள்ளது. மனிதன் நதிகளைப் பெண்ணாக, தாயாக உருவகப்படுத்தி இன்றளவும் வழிபட்டு வருகின்றான். மனிதகுலம் நீர்வளம் பெருகினால்தான் நிலவளம் பெருகும் என்பதை நன்கு உணர்ந்துள்ளது. அதிலும், தமிழினம் நீர்வள மேலாண்மையில் தனி முத்திரையைப் பதித்துள்ளது

தமிழரின் நீர் வள மேலாண்மை பற்றியச் செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களிலும், கல்வெட்டுகளிலும் காணக் கிடக்கின்றன

மழை பொழிதல்

மழை என்பது, நீரானது வானில் இருந்து நிலத்தில் வீழ்வதைக் குறிக்கும். மழை எவ்வாறு ஏற்படுகின்றது எனில், முதலில் கடலில் இருந்தும் பிற நீர்நிலைகளில் இருந்தும், நீரானது கதிரவனின் வெப்பத்தால் நீராவியாகி

மேலெழுந்து சென்று மேகங்களை அடைகின்றது. அப்படி மேலெழுந்து சென்று மேகங்களை அடையும் பொழுது குளிர்வடைந்து நீராக மாறுகின்றது. பின்னர், இந்த நீர்தாங்கிய மேகங்களில் இருந்து நீரானது துளிகளாக, திவலைகளாக பூமியின் மேற்பரப்பில் விழும் போது மழையானது ஏற்படுகிறது. மழை வீழும் போது மொத்த நீரும் நிலத்தை அடைவதில்லை. அதில் ஒரு பகுதி நீராவியாகி விடுகிறது என்று தற்காலத்து அறிவியல் மழை உருவாகும் விதத்தை எடுத்துரைக்கிறது. தற்போதைய அறிவியல் கூற்றுகள் எடுத்துரைக்கும் முன்னே பண்டைத்தமிழன் மழை எவ்வாறு பொழியும் என்பதனை விளக்கமாக அகநானூற்றில் பதிவு செய்துள்ள விதம் சிறப்பு.

“மலைமிசைக் குலைஇய உருகெழு திருவில்
பணைமுழங்கு எழிலி பெளவம் வாங்கித்
தாழ்பெயல் பெருநீர் வலனேர்பு வளை இ
மாதிரம் புதைப்பப் பொழிதலின் காண்வர
இருநிலங் கவினிய ஏழுறு காலை”²⁹

மதுரை எழுத்தாளன், இப்பாடலின் மூலம் மலைமீது வில் மேகம் முழங்க, கடல் நீரை முகந்து உலகின் பலனாக எழுந்து இறங்கிப் பெய்யும் மிக்க மழை திசையெல்லாம் நிறையப் பொழிந்து, நிலம் அழகுற இன்பம் எய்தியது என்பதனை எடுத்துரைக்கக் காணலாம்.

மற்றொரு அகநானூற்றுப் பாடல் இதனை விரிவாக எடுத்துரைக்கிறது, வெப்பத்தின் காரணமாகக் கடல்கள், ஏரிகள், ஆறுகள் போன்ற நீர் நிலைகளிலிருந்த நீரானது திரவ நிலையிலிருந்து நீராவி நிலைக்கு மாறி காற்றில் கலந்து மேல் சென்று மேகங்களாக உருமாறுகின்றன. இதுவே, பிறகு சுத்தமான நீராகி மழையாக பெய்கிறது. அவை மீண்டும் தங்கள் இருப்பிடமான ஆறு, ஏரி, கடல்களில் தஞ்சமடைகின்றன. பிறகு மீண்டும் அங்கிருந்து வெப்பத்தினால் நீராவியாகி மேகமாகி மழையாகின்றன. இவ்வாறான அறிவியல் செய்தியை அகநானூறு எடுத்துரைக்கிறது.

“பனித்துறைப் பெருங்கடல் இறந்து நீர்பருகி
சுவவுத்திரை அருந்து கொள்ளைய குடக்கு ஏர்பு
வயவுப்பிடி இனத்தின் வயின்வயின் தோன்றி
இருங்கிளைக் கொண்மூ ஒருங்குடன் துவன்றி

காலை வந்தன்றால் காரே

கருவூர்க் கலிங்கத்தார்,”³⁰

அதாவது, ‘பெருங் கூட்டமான மேகங்கள் திரண்டு சுருண்டு வரும் அலைகளையும் குளிர்ச்சி பொருந்திய துறைகளையும் உடைய, பெருங்கடலினுட் சென்றன. சென்று நீரினை மிகுதியாக உண்டன, உண்டு. மேற்குத் திசையில் எழுந்து சூலுற்ற பெண் யானைக் கூட்டம் போல இடந்தோறும் இடந்தோறும் வந்து தோன்றி ஒலியுடன் மழையைப் பொழிவதற்கு ஒன்றுகூடக் கார்காலம் காலையே வந்து விட்டது.’ இப்பாடலானது பண்டைத்தமிழன் அறிவியல் சிந்தனையில் மேலோங்கி இருந்தான் என்பதனைக் காட்டுகிறது. மேலும்,

“கடல் கண்டன்ன கண் அகன் பரப்பின்

நிலம்பக வீழ்ந்த வேர்முதிர் கிழங்கின்குய காகக்

கழைகண் டன்ன தூம்புடைத் திரள்கால்

களிற்றுச் செவி அன்ன பாசடை மருங்கில்

கழுநிவந் தன்ன கொழுமுகை இடையிடை

முறுவல் முகத்தின் பல்மலர் தயங்க

பூத்த தாமரைப் புள் இமிழ் பழனத்து”³¹ மருதம் பாடிய இளங்கோ, எனும் பாடல் மூலம், ‘கடலைக் கண்டாற்போல பரந்த நீர் பரப்பு, நிலம் பிளக்குமாறு கீழ் இறங்கிய வேர் முதிர்ந்த கிழங்கு மூங்கிலைப் போன்ற துளையுடைய திரண்ட தண்டு, ஆண் யானையின் காதுபோல் பசுமை நிற இலை கழுமரம் உயர்ந்து நிற்பது போல் அரும்புகள் அவற்றிடையே ஆத்த முகம்போல் பல மலர்கள் பூத்துள்ளன’ என்று பாடுகிறார்.

மழை வழிபாடு

பண்டைய மக்களின் இயற்கை வழிபாட்டில் புனல் வழிபாடும் ஒன்றாக உள்ளது. இதனைப் பல சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் எடுத்துரைத்துள்ளன.

“அவியா ராதனை யழல்பல வேத்தி”³²

என்ற பரிபாடல் தொடரானது, ‘ஆடி புதுப்புனலின்போது வையைக்கு அவிப்பொருளும் நெருப்புகொண்டு சென்று மக்கள் வணங்கினர்’ என்கிறது. இதனால் அக் காலமக்கள் புதுப்புனலுக்கு அளித்த முக்கியத்துவம் புலனாகிறது. மேலும்,

“நத்தொடு நள்ளி நடையிறவு வயவாளை

வித்தி யலையில் விளைக பொலிகென்பார்”³³

எனவரும் தொடர் ஆற்றின் மூலம் கிடைக்கும் பலவகையான வளங்களும் மக்கள் வேண்டிக்கொண்டு சங்கு, நண்டு, இறால், வாளை முதலான செய்பொருட்களை ஆற்றில் விட்டு வழிபட்டனர் என்பதனால் மக்கள் மழை வழிபாட்டில் ஈடுபட்டமையை அறியலாம்.

“அமர்க்கண் ஆமான் அருநிறம் முள்காது

பணைத்த பகழிப் போக்கு நினைந்து கானவன்

அணங்கொடு நின்றது மலை வான் கொள்க எனக்

கடவுள் ஓங்குவரை பேண்மார் வேட்டு எழுந்து

கிளையொடு மகிழும் குன்ற நாடன்.”³⁴

எனும் நற்றிணைப் பாடல் “அமர்த்த கண்ணை உடைய ஆமானின் அரிய மார்பிடத்தே பாய்ந்து தங்காது குறிதவறி நீங்கிவிட்ட அம்பின் போக்கை நினைந்து காடவன், இம்மலையில் தெய்வம் தோன்றி நின்றது, மழை பெய்தால் அத்தெய்வத்தின் வீறு தணியுமாகலின் மலையை மழை வந்து சூழ்வதாக என்று மலை மேலதாகிய கடவுளை வழிபடும் பொருட்டுத் தன் சுற்றத்தோடு விரும்பி எழுந்து மலைக்குப் பலியை இட்டு நீர் வளாவினான்” என்பதனால் நேர்த்திக் கடனாகவும் மக்கள் மழையை வழிபட்டுள்ளனர் என்பதனை அறிய முடிகிறது.

நீர் மேலாண்மைத் தொழில்நுட்பம்

சங்க இலக்கியங்கள் மக்களின் வாழ்வைப் பதிவு செய்வதோடு மட்டுமின்றி ஆழ்ந்து நோக்கும் போது தொழில்நுட்பக் கூறுகளையும் கொண்டதாய் உள்ளன. நிலத்தின் தன்மைக்கேற்ப இருப்பிட வசதிகள் உற்பத்தி முறைகள் மருத்துவ முறைகள் தொழிற்கருவிகள் நீர்த்தேக்கக் கட்டுமான நுட்பங்கள் எனப் பல்வேறு விதமான அறிவுப்பதிவுகள் பலவற்றைப் பண்டைத்தமிழர்கள் பதிவு செய்துள்ளனர்.

மழைநீரைச் சேமிப்பதிலும் சேமித்த நீரைத் திறம்படப் பயன்படுத்துவதிலுமே தமிழகத்தின் வேளாண்மை சார்ந்துள்ளது. இதற்குச் சான்றாக நீர்நிலைகள், ஏரிகள், குளங்கள், கண்மாய்கள், அணைக்கட்டுகள், வாய்க்கால்கள் போன்ற கட்டுமானங்கள் சங்ககாலம் தொட்டு இன்றளவும்

உள்ளன. இக்கட்டுமானங்களில் அமைந்துள்ள தொழில் நுட்பங்கள் தண்ணீரைப் பகிர்தல், சேமித்தல் மற்றும் சிக்கனமாகப் பயன்படுத்துவதில் சங்கத்தமிழர்கள் கடைபிடித்த நீர்மேலாண்மைக் கோட்பாடுகளை அறிய முடிகின்றது.

கடல்

ஊர்களிலுள்ள பொய்கைகள் ஆறுகளை மட்டும் நம்பியிருக்கவில்லை. ஊர்கள் குளிரந்த மலர்ப் பொய்கைகள் நிறைந்ததாக இருந்தன என்பதை,

தண்துறை ஊரன்³⁵

தண்ணந் துறைவன்³⁶

பொய்கை ஊரன்³⁷

எனவரும் தொடர்களால் அறியலாம்.

ஊர்கள் வண்டுகள் உறையும் வளமலர்கள் நிறைந்த குளிர்ப் பொய்கைகள் நிறைந்ததாக இருந்தன³⁸ என்று ஐங்குறுநூறும் ஊர்க்கும் அணித்தே பொய்கை பொய்கைக்குச் செய்தும் அன்றே சிறுகான் யாறே³⁹ என்பதனால் காட்டாற்றில் வரும் வெள்ளநீர் பொய்கையில் சேர்ந்திருக்கலாம் எனவும் எண்ணமுடிகிறது.

ஏரி

ஏரி என்னும் சொல் இலக்கியங்களில் காணப்பெறவில்லை. ஆனாலும்,

நெடுநீர துறை⁴⁰

எனவரும் தொடர் ஏரியைக் குறித்ததாக அமைந்திருக்கக் கூடும் எனக் கருத இடமுண்டு.

குளம்

இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் கயம் எனும் சொல் குளத்தைக் குறிக்கும். சங்கத்தமிழர்கள் நீர்த்தேவையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வதற்காகச் செயற்கையாக உருவாக்கிய நீர்நிலைகள் குளங்கள் ஆகும். ஆறுகளின் குறுக்கே கரைகளை அமைத்து ஆற்றுநீரை வாய்க்கால்கள் மூலம் குளங்களில் சேமித்துள்ளனர். இந்நீரை வேளாண்மை மற்றும் அன்றாடத் தேவைகளுக்காக மதகு அமைப்பின் மூலம் போதுமான அளவு தண்ணீரைத் திறந்து விட்டுள்ளனர். பாசனத்தொழில் மேற்கொள்வதற்காக நுட்பமான முறையில்

கட்டுமானத் தொழில் நுட்பங்களைக் குளம் அமைப்பதில் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

“அறையும் பொறையும் மணந்த தலைய
எண்ணாள் திங்கள் அனைய கொடுங்கசைத்
தெண்ணீர்ச் சிறுகுளம் கீள்வது மாதோ
கூர்வேல் குவைஇய மொய்ம்பின்
தேர்வண் பாரி தண்பறம்பு நாடே.”⁴¹

மேற்காணும் புறநானூற்றுப் பாடலில் வரும் அறை என்பது பாறையையும் பொறை என்பது சிறு மலையையும் குறிக்கின்றது. குளத்தின் கரை எட்டாம் நாள் பிறைச் சந்திரனைப் போன்றுள்ளதாகக் கூறப்படுகின்றது. எட்டாம் நாள் சந்திரன் ஒரு பக்கம் மட்டுமே வளர்ந்து வளைந்த உருவத்தை உடையதாக இருக்கும். இருபக்கமும் உள்ள மலைகளில் இருந்து வரக்கூடிய நீரும் ஆற்றுநீரும் வாய்க்கால்கள் வழியாகக் குளத்திற்கு வருமாறு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. கரைகளை வளைவாக அமைக்கும் போது நீரின் வேகம் கட்டுப்படுத்தப்படும். இதனால் கரைகள் உடையாமல் பாதுகாக்கப்படும். இப்பாடலின் மூலம் சங்கத்தமிழர்களின் கட்டுமானத் தொழில்நுட்பம் புலப்படுகின்றது.

“குளக்கீழ் விளைந்த களக்கொள்”⁴²

பண்டையக் கால மக்கள் குளத்து நீரின் மூலம் நிலத்தில் பாசனம் செய்து வெண்ணெல் விளைவித்தனர் என்ற செய்தியை இப்புறப்பாடல் மூலம் அறியலாம்.

மழைநீர் சேகரிப்பு

மழைநீர் வீணாகாமல் மழைப்பொழிவின் போது நீர் அனைத்தும் ஓரிடத்தில் விழக்கூடிய வகையில் மழைநீர் சேகரிப்புக் குழாய்கள் அமைத்துள்ளனர். இதனை,

“நிலவுப்பயன் கொள்ளும் நெடுவெண் முற்றத்து
கிம்புரிப்பகுவாய் அம்பணம் நிறைய கவிழ்ந்து
வீம் அருவிப் பாடுவிறந்து அயல்”⁴³

எனும் நெடுநல்வாடைப் பாடல் எடுத்துரைக்கக் காணலாம்.

அதாவது, “வெண்ணிறத்தை உடைய நிலா முற்றத்தில் பெய்த மழைநீர் மாடங்களிலிருந்து கீழே இறங்கி மீனின் வாயைப்போல பிளந்த வாயினை உடையனவாய் மழைநீர்க் குழாய்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் இடத்தில் விழும் ஓசை அருவி ஓசை போல விளங்குகின்றது” என்று நெடுநல்வாடைப் பாட்டு விளக்குகின்றது.

இன்றைய காலகட்டத்தில் மழைநீர் சேமிப்புக் குழாய்களைப் பயன்படுத்தி அந்நீரை நிலத்தடியிலும் தொட்டிகளிலும் சேமிக்கும் பழக்கம் உள்ளது. நீரை வீணாக்காமல் நிலத்தடி நீர்மட்டம் உயர்வதற்கான தொழில்நுட்பத்தைச் சங்ககால மக்களிடமிருந்தே இன்று வரை தொன்று தொட்டுப் புழக்கத்தில் இருந்து வருகின்றது.

கிணற்றுப்பாசனம்

விவசாயிகள் நீர்நிலைகளை அறிந்து கிணற்றினை வெட்டினர். அதில் ஊறும் ஊற்று நீரினை வேளாண்மைக்குப் பயன்படுத்தினர். கிணற்றிலிருந்து நீரை நிலத்திற்குப் பாய்ச்சும் முறையைக் கிணற்றுப்பாசனம் என்பர். கிணறுகள் வட்டம் மற்றும் சதுரவடிவில் அமைந்திருக்கும். கிணறு சரிந்து போகாமல் இருக்க பக்கவாட்டில் கருங்கற்களால் அணைப்புக் கட்டி இருப்பர். கிணறுகளை மக்கள் வாழும் ஊர்களின் தன்மையைப் பொறுத்து அமைத்தனர். கிணறு என்பதற்குக் கேணி என்ற பெயரும் உண்டு.

“ஊருணி பொதுநீர் ஊருணியாகும்”⁴⁴ எனச் சேந்தன் திவாகரம் கூறும்படலடிகளுக்கு மணக்குடவர் உண்கின்ற கேணி என்றே உரை எழுதினார். மேலும்,

“வேட்டச் சீறார் அகன்கண் கேணி”⁴⁵

“ஊருண்கேணி பகட்டிலைப் பாசி”⁴⁶

வேர்புரை சிதார் நீக்கி”⁴⁷

“ஊருண்கேணி உண்டுறைத் தொக்க”⁴⁸

என்றெல்லாம் சங்க இலக்கியங்கள் கூறக் காணலாம்.

சங்ககாலத்தில் கிணறு என்று சொல்லக் கூடிய கேணிகள் பல இருந்துள்ளன. அக்கேணிகள் மூலம் வேளாளர் வேளாண்மையைச் சிறப்பாகச்

செய்து வந்துள்ளனர் என்பதைச் சான்றுகள் நிறுவுகின்றன. கிணறு என்று சொல்லக்கூடிய நீர்நிலையைச் சங்கச்சான்றுகள் கேணி என்றே சுட்டுகின்றன.

நீர்நிலைகளைப் பராமரித்தல்

நீர்நிலைகளைப் பராமரித்தல் பணிகள் என்பன பாதுகாப்பு நடவடிக்கை அடங்கியதாகும். ஏரிகள் குளங்கள் போன்றவைகளின் கரைகளை உயர்த்துதல், வெள்ளப் பெருக்கு காலங்களில் ஏற்படும் கரை உடைப்புகளை சீர்படுத்துதல், நீர்த் தேக்கங்களை ஆழப்படுத்துதல், மதகுகளை அடிக்கடிப் பழுதுபார்த்தல், ஆறுகளில் வெள்ளம் பெருக்கெடுக்கும் சமயங்களில் மதகுகள் வழியாக நீர் நிலைகளுக்கு வாய்க்கால்கள் அமைத்தல் போன்றவை நீர்நிலைகளைப் பராமரித்தல் பணிகளில் மிகமுக்கியப் பணிகளாகும்.

“தொழில் மழை பொழிந்த பானாட்கங்குல்

எறிதிரைத் திவலை தூஉஞ் சிறுகோட்டுப்

பெருங்குளக் காவலன்”⁴⁹

எனும் அகநானூற்றுப் பாடல் மழைபெய்யும் காலங்களில் நீர் அதிகரிக்கும் போது அதன் கரை உடையாதவாறு கண் விழித்துக் காவலர்கள் காவல் பணியைச் செய்வர் எனக் கூறுகின்றது. நீர் நிலைகளை அமைப்பதோடு மட்டுமில்லாமல் அதனை முறையாகப் பராமரிக்க வேண்டிய அவசியத்தையும் சங்கச் சான்றுகள் விளக்குகின்றன.

ஆறுகளைப் போலவே ஏரிகளை உருவாக்கியதோடு அல்லாமல் ஏரிகளை சீர்படுத்தவும் செய்தமையை சீவகசிந்தாமணி நாமகள் இலம்பகம் எடுத்துரைக்கக் காணலாம்.

“சிற்றாறு பாயந்தோடும் சேயரி உண்கணாய்

வற்றா வளவயலும் வாய்மாண்ட ஏரியும்”⁵⁰

இப்பாடல் ஆற்று வளத்தையும், நிலவளத்தையும், ஏரியின் பரப்பளவையும் காட்டுகின்றது.

அதேபோல்,

“கோளாற்றக் கொள்ளாக் குளத்தின் கீழ் பைங்கூழ்

கேள்வது உண்டு கிளைகளோ துஞ்சுப”⁵¹

என்ற நாலடியார் பாடல், கொள்ளமாட்டாத அதிகப்படியான நீரை மிகுதியாகக் கொண்டுள்ள நீர்நிலையில் அருகில் உள்ள அளவிற்குப் பசுமையான பயிரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது.

இயற்கையாக அமைந்த பாறைகள், குளக்கரையாக அமைந்தால், நீர்க்கசிவை தடுப்பது எளிதாகவும், பராமரிப்புச் செலவும் குறைவாக இருக்கும், அதைப் பொறுத்துக் கரையின் அளவு அமையும் என்பதனைத் தமிழர்கள் தெரிந்து வைத்துள்ளனர்.

வள்ளுவரின்,

“அளவளா வில்லாதான் வாழ்க்கை குளவளாக்

கோடின்றி நீர்நிறைந் தற்று.”⁵²

என்னும் குறள், ‘சுற்றத்தாரோடு மனம் கலந்து பழகும் தன்மை இல்லாதவனுடைய வாழ்க்கை, குளப்பரப்பானது கரையில்லாமல் நீர் நிறைந்தாற் போன்றது’ என்கிறது. இக்குறள். இது குளக்கரையின் முத்தியத்துவத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. குளங்களுக்கு உரிய வகையில் எல்லைகள் நிர்ணயித்து உயர்த்தியும் குளக்கரையை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. நீர்வள மேலாண்மையோடு தொடர்புடைய பல்வகைச் சொற்கள் கல்வெட்டுகளில் கிடைக்கின்றன.

கலிங்கு, வாத்தலை, குமிழி, மடை வாய்க்கால் போன்ற சொற்கள் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றன. குளத்தில் வந்து சேருகின்ற மிகுதியான வெளியேற்றுவதற்குப் பயன்படும் அமைப்பு கலிங்கு. இன்றளவு கிராமங்களில் இந்தக் கலிங்கு என்ற சொல் பயன்பாட்டில் இருந்த வருகின்றது. ஆற்றிலிருந்து கொண்டுவரும் நீர் வாய்க்காலை குறிப்பதாகும். மூவகையில், நீர் குளங்களுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. ஒன்று ஆற்றிலிருந்தும் மற்றொன்று வேறொரு குளத்தின் உபரி நீர் மற்றொரு குளத்திற்கும் மூன்றாவதாக, மழைநீரும் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது.

மேலும், குமிழி, மடை போன்ற சொற்கள் குளத்திலிருந்து சாகுபடி நிலத்திற்கு நீர் கொண்டு வருதலைக் குறிக்கின்றன. நீர் ஆதாரங்களை மேம்படுத்தலும், அவற்றைப் பராமரித்தலும் மிகவும் சிரமமான ஒரு பணி ஆகும். இவ்வாறில்லையென்றால், பாசன அமைப்புகள் அழிந்துவிடும்.

குளங்கள் போதுமான இடைவெளியில் தூர்வாரப்பட்டு பராமரிக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. குளங்களைப் பராமரிக்கும் பணியில் பல ஊர் மக்களும் ஒன்று கூடிச் செயல்பட்டு வந்துள்ளனர். ஏரிகள் குளங்களில் இருந்து தங்கள் உழைப்பையும் நல்கியுள்ளனர். குளத்திற்கு நீரைக் கொண்டு வந்தவர்கள் செந்நிரவெட்டி, நீர் வாத்தலை, குலைக்குறப்பு வெட்டி போன்ற சொற்களால் அழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. ஊருணிகளைப் பராமரிப்பதற்காக ஊருணிப்புறம் என்ற பெயரிலும் நிலக்கொடைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. நீரைப் பகிர்தலும், நீர்வள மேலாண்மையில் சிறப்பிடத்தைப் பெற்றுள்ளது. சிறுகால், கண்ணாறு, நீர்வாய்க்கால் போன்றவற்றின் வழியாக நீர் நிலத்தைச் சென்றடைந்துள்ளது.

முறை வைப்புப் பாசனம்

பாசன அமைப்புகளிலிருந்து எல்லா நிலங்களுக்கும் ஒரே சமயத்தில் நீர் கொடுப்பது என்பது இயலாத காரியம். ஆகவே, முறை வைத்து நீர் பகிர்ந்து அளிக்கப்பட்டுள்ளது. மும்முறைப் போக்குமுறை, முட்டுமுறை போன்ற தொடர்கள் முறை நீர் பாசனத்தைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. இவ்வாறாகப் பல வகைகளிலும் தமிழர் நீர்வளத்தை மேம்படுத்துவதிலும், மேலாண்மைப்படுத்துவதிலும் சிறப்புற விளங்கி உள்ளனர் .

சங்ககால மாந்தர்தம் வாழ்வு நீரை நம்பியிருந்தது. சங்ககாலத் தமிழகம் நீர்நிலைகள் நிறைந்ததாக இருந்தது. குறிஞ்சிநிலமக்களுக்கு அருவியும் சுனையும் முல்லைவாழ் மக்களுக்குக் காட்டாறுகளும் மருதநில மக்களுக்கு ஆறுகளும் குடிநீர்த் தேவையை நிறைவுசெய்தன என்பதனைப் பல பாடல்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. கடல் நெய்தல் நில மக்களின் வாழ்வாதாரமாக விளங்கியது. மீன் பிடித்தல், உப்பு விளைத்தல் ஆகியவை முக்கிய தொழில்களாக அமைந்தன. கடலிலிருந்து எடுக்கப்பெற்ற முத்து, பவளம், சங்கு முதலான பொருட்களால் துணைத்தொழில்கள் வளர்ந்தன.

பொதுவிடம்

சங்க இலக்கியத்தில் ஊரின் பொதுவிடம் பழனம் என்று அழைக்கப்பட்டது. இதனைப் பின்வரும் மேற்கோள்கள் எடுத்துரைக்கக் காணலாம்.

“பழன்வாளை கதூஉம் ஊரன்”⁵³

“அயிரை பரந்த அந்தண்பழனம்”⁵⁴

“பழனப் பன்மீன்”⁵⁵

என்னும் தொடர்களால் ஊர்ப் பொதுவிடத்தில் ஊர்மக்கள் அனைவரும் பயன்படுத்துவதற்கு ஏதுவாக நீர்நிலைகள் இருந்தமை புலனாகிறது.

பட்டினப்பாலை எழுதியமைக்காகக் கரிகால் சோழனிடம் பதினோரு நூறாயிரம் பொன் பரிசைப் பெற்ற புலவர் உருத்திரங்கண்ணனார் உறைகிணற்றுப் புறஞ்சேரியினைப் பின்வருமாறு காட்சிப்படுத்துகிறார்.

“பறழ்ப்பன்றிப் பல்கோழி

உறைக்கிணற்றுப் புறஞ்சேரி

மேழகத் தகரொடு சிவல் விளையாட”⁵⁶

உறை கிணறுகள் அமைந்துள்ள புறஞ்சேரியில் பன்றிக் குட்டிகளும், பலவகைக் கோழிகளும் திரிந்து விளையாடின. மற்றொரு பக்கத்தில் துருவாட்டின் (ஆட்டின் ஒரு வகை) கிடாய்களும் கௌதாரிகளும் விளையாடின என்பதனை இதன் மூலம் அறியலாம்.

அணைகள் சுட்டுதல்

வையை ஆற்றில் மலைபோன்று உயர்ந்த அணைகள் கட்டப்பெற்றிருந்தன என்பதை வரைச்சிறை⁵⁷ என்னும் தொடர் புலப்படுத்துகிறது. இதனைத் தாங்குதடை பொருது⁵⁸ என்ற தொடர் எடுத்துரைக்கிறது.

வையை ஆற்றில் கட்டப்பட்டிருந்த அணையைப் பற்றிப் பாறைப் பரப்பிற் பரந்த சிறை⁵⁹ என்னும் அடி சுட்டுவதனைக் காணலாம்.

தொகுப்புரை

- வேளாண்மை என்ற சொல் பயிர்த்தொழிலை மட்டுமல்லாது மேலும் பல பொருள்களில் வழங்கி வருகிறது.
- ‘உதவி’ என்ற பொருளில் வேளாண்மை என்ற சொல் வழங்கப்படுவதை சங்க இலக்கியங்களில் மேலும் பல இடங்களில் காணமுடிகிறது. வேளாண்மை என்ற சொல் ‘உபகாரம்’ என்ற பொருளில் அமைந்துள்ளது.
- பயிர்த்தொழிலில் சிறந்து விளங்கும் உழவர்களால் மட்டுமே சிறப்புடன் செய்யமுடியும் என்பதால் அவர்கள் வேளாளர் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.
- சங்கம் மருவிய கால இலக்கியங்களாகிய நீதிநூல்களில் வேளாண்மை என்ற சொல் உதவி, ஈகை, உபகாரம், உதவியாளன் என்ற பொருளில் மிகுதியாக அமைந்திருந்தாலும் சங்க இலக்கியங்களில் உழவுத் தொழிலையே மிகுதியாகக் குறிப்பதாக அமைகிறது.
- உழவு மாடுகள் மட்டுமன்றி உழவுத் தொழில் புரியும் வேளாளரும் உழவுத் தொழிலின்றிப் பிறதொழில் செய்யமாட்டார்.
- ‘வேளாளர்’ என்ற சொல்இன்று குறிப்பிட்ட ஒரு சாதிப் பெயரைக் குறித்தாலும் பழந்தமிழகத்தில் உழவுத்தொழில் புரிவோரை மட்டும் குறித்து நின்றது.
- களமர் என்ற சொல் உழவர் என்ற பொருளிலேயே அமைந்துள்ளது. ஏராளர் எனச் சுட்டப்படும் உழவர்களுக்குப் பெருமதிப்பு போல உழவர்கள் ‘ஏரோர்’ என அழைக்கப்பட்டனர்.
- மகளிர் பருத்திப்பஞ்சினை செம்மை செய்து நூலாக நூற்கும் திறன் பெற்று விளங்கினர் “மூதாட்டியரும், கைம்பெண்டிரும் நூல் நூற்றனர். அதனால் அவர்கள் ‘பருத்திப் பெண்டிர்’ எனப்பட்டனர்.
- சங்கத் தமிழர்கள் மழை பெய்தால் தெய்வத்தின் வீறு தணியுமாகலின் மலையை மழை வந்து சூழ்வதாக என்று மலை மேலதாகிய கடவுளை வழிபடும் பொருட்டுத் தன் சுற்றத்தோடு விரும்பி எழுந்து மலைக்குப் பலியை இட்டு நீர் வளாவினர்.
- இராசராசன் காலத்தில் உய்யக்கொண்டான் ஆறும், முதலாம் இராஜேந்திரன் காலத்தில் ஏரி, குளங்கள் வெட்டப்பட்டு பராமரிக்கப்பட்டுள்ளன. நாராயணன் ஏரி, மதுராந்தகப் பேரேரி,

குந்தவைப் பேரேரி, சோழகங்கம் ஏரி போன்ற பல ஏரிகள் நீர்வளம் பெருக்கி நிலவளம் பெருக்கியுள்ளனர்.

- ஆற்றில் வெள்ளப்பெருக்கு ஏற்படும்பொழுது கரையுடைநகர், ஊர் அழிந்துவிடாமல் ஆற்றங்கரைகளைக் கண்காணிக்கக் கரைக்காவலர்கள் நியமிக்கப்பெற்றிருந்தனர்.
- புதுப்புனலின்போது வையைக்கு அவிப்பொருளும் நெருப்பும் கொண்டு சென்று மக்கள் வணங்கியுள்ளனர்.
- பண்டைத் தமிழர்கள் தாங்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கை மற்றும் செய்யும் தொழில் முதலியவற்றில் இயற்கையான முறையையே பின்பற்றினர். மக்கள் ஒவ்வொருவரும் சுற்றுச் சூழலைப் பாதுகாத்து வாழ்ந்துள்ளனர்.

சான்றெண் ஆதாரங்கள்

1. வா. செ. குழந்தைசாமி, அறிவியல் தமிழ், ப. 28
2. கலித்தொகை, பா.எ.,101-43-46
3. இன்னா நாற்பது பா.எ., 36
4. இனியவை நாற்பது பா.எ., 36
5. முதுமொழிக்காஞ்சி பா.எ., 36
6. சிறுபஞ்சமூலம் பா.எ., 48-1-2
7. நாலடியார் -பா.எ.207:1-2
8. திரிகடுகம் - பா.எ.12:02
9. பரிபாடல் -பா.எ.20:62-63
10. தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம், மரபியல் - 84
11. தமிழண்ணல்,புதிய நோக்கில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு., ப.32
12. திருக்குறள் - கு.எ.81
13. இராம. சுந்தரம் தமிழக அறிவியல் வரலாறு, ப. 88
14. நற்றிணை, குறிஞ்சித்திணை. பா.எ.25:9-11
15. அகநானூறு, பா.எ. 366:1-3
16. புறநானூறு, பா.எ. 387-25-27
17. பொருநராற்றுப்படை,பா.எ.193-194
18. மதுரைக்காஞ்சி, பா.அ. 259-260
19. பதிற்றுப்பத்து, பா.எ.76:10-11
20. சிறுபாணாற்றுப்படை, பா.எ.253
21. குறுந்தொகை, பா.எ. 131:4-6
22. புறநானூறு, பா.எ. 289:1-3
23. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.353-355
24. அகநானூறு, பா.எ.314:1-4
25. திருக்குறள் கு.எ., 1033
26. சு. மகாதேவன், இலக்கியங்களில் வேளாண்மை,ப.46
27. மேலது., ப.46
28. திருக்குறள், கு.எ.20
29. அகநானூறு,பா.எ.84:1-5

30. மேலது, பா.எ.183:6-10
31. மேலது, பா.எ.176:1-7
32. பரிபாடல், பா.எ.6-11
33. பரிபாடல், பா.எ.10 :85-86
34. நற்றிணை, பா.எ.165:1-5
35. குறுந்தொகை, பா.எ.91-3
36. மேலது, பா.எ.9-7
37. மேலது, பா.எ.61-5
38. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.88 -12
39. குறுந்தொகை, பா.எ.113 : 1-3
40. பதிற்றுப்பத்து, பா.எ.33 -4
41. புறநானூறு, பா.எ.118
42. மேலது, பா.எ.33
43. நெடுநல்வாடை, பா.எ.182
44. சேந்தன் திவாகரம் பா.எ. 56
45. நற்றிணை, பா.எ.92
46. புறநானூறு, பா.எ.392 : 18
47. குறுந்தொகை, பா.எ.390
49. அகநானூறு, பா.எ.252
50. சீவகசிந்தாமணி நாமகள் இலப்பகம், பா.எ.24
51. நாலடியார், பா.எ.20
52. திருக்குறள், கு.எ.523
53. குறுந்தொகை, பா.எ.8 - 2
54. மேலது, பா.எ.178 - 1
55. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.70 - 1
56. பட்டினப்பாலை, பா.எ.75
57. பரிபாடல், பா.எ.6 - 22
58. மேலது, பா.எ. 7 - 19
59. மேலது, பா.எ. 12 - 83

இயல்-2

வேளாண்குடிகளும் பயிர்களும்

சங்ககால மக்கள் இயற்கையோடு ஒன்றிணைந்து வாழும் வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தனர். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக, சங்க இலக்கியங்கள் அமைந்துள்ளன. பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் இயற்கையைத் தனியொரு பொருளாகக் கருதிப் பாடினாரல்லர். காதல், வீரம் என்பவற்றைத் தலைமைக் கூறுகளாகக் கொண்டு பிற பல கூறுகளையும் துணையாகப் பெற்றுள்ளது மனித வாழ்க்கை. அத்தகைய மனித வாழ்க்கையின் பல்வேறு கூறுகளையும் வருணித்துத் தெளிவுபடுத்துவதற்காகப் பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோர் இயற்கையைப் பயன்படுத்தினர்.

பழந்தமிழர் தங்கள் வாழ்க்கை முறையில் உண்ணுவது, உறங்குவது, உடுத்துவது, பொழுதுபோக்குவது போன்ற அனைத்திற்கும் மரம், செடி, கொடிகளையும் பறவைகளையும் விலங்குகளையும் சார்ந்து இருந்தமையால் உயிரியல் அறிவைப் பெற்றிருந்தனர். தொல்காப்பியர் உலகத்து உயிர்களை ஆறு வகைகளாக வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

“ஒன்றறிவதுவே உற்றறிவதுவே

இரண்டறிவதுவே அதனொடு நாவே

மூன்றறிவதுவே அவற்றொடு மூக்கே

நான்கறிவதுவே அவற்றொடு கண்ணே

ஐந்தறிவதுவே அவற்றொடு செவியே

ஆறறிவதுவே அவற்றொடு மனனே

நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே”¹

என்ற நூற்பாவின் வழி உயிரினங்களை வகைப்படுத்தியுள்ளமை அறிய முடிகிறது. இன்றைய அறிவியல் வல்லுநர்களின் அரிய கருத்துக்கள் அறிவியல் கல்வி சங்க காலத்தில் வழக்கில் இருந்துள்ளமையை அறியமுடிகிறது. இவ்வியல் தாவரவியல், விலங்கியல், நீர்வாழ் உயிரினங்கள் ஆகிய தலைப்புகளில் அறிவியல் கருத்துக்களை விளக்கிச் செல்கிறது.

தமிழ் நிலத்தை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு பகுக்கப்பட்ட பாகுபாடு நிலதிணை எனப்படும். தமிழ்நாட்டு நிலம் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் நான்கு வகை நிலத் திணிவுகளைக் கொண்டது. முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரிந்து பாலை என்பதோர் படிமம் கொள்ளும்போது அது ஐந்தாக வழங்கப்பட்டது. இவையே, தமிழர் நிலத்திணைகள் என்றழைக்கப்படும்.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், பாலை, நெய்தல் என்பன தமிழர் நிலத்திணைகள் ஆகும். அவற்றுள் மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சித் திணை எனவும் காடும், காடு சார்ந்த நிலமும் முல்லைத் திணை எனவும், இவையிரண்டுக்கும் இடையில் அமைந்த பாழ் நிலம் பாலை எனப்பட்டது. வயலும் வயல் சார்ந்த நிலமும் மருதம் எனவும், கடலும் கடல் சார்ந்த இடம் நெய்தல் எனவும் அழைக்கப்பட்டன. இது வெறுமனே இயல்பியல் அடிப்படையிலான பகுப்புக்களாக இல்லாது, மக்கள் வாழ்வியலோடு இணைந்தவையாக அமைந்திருந்தன.

திணை என்பது ஒழுக்கம். அகத்திணை என்பது அகவொழுக்கம். புறத்திணை என்பது புறவொழுக்கம். தமிழில் உள்ள அகத்திணைப் பாடல்களுக்கு ஐந்திணைப் பாகுபாடு கொள்ளப்படுகிறது.

குறிஞ்சித்திணை மக்களின் தானியங்களாக மலைநெல், மூங்கில் அரிசி, திணை போன்றனவும், முல்லைத்திணைத் தானியங்களாக வரகு, சாமை, முதிரை போன்றனவும், மருதத்திணை தானியங்களாக செந்நெல் அரிசி, வெண்ணெல் அரிசி போன்றனவும், நெய்தல்திணை தானியங்களாக மீனும் உப்பும் விற்று பெற்று வந்த தானியங்களும் இருந்து வந்துள்ளன.

வேளாண்மைக் களம்

வேளாண்மைக்குரிய நிலத்தைச் சங்க இலக்கியங்களில் வன்புலம், மென்புலம் என்னும் இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். மருத நிலம் நீர் வளம் மிக்க பகுதியாதலால் மென்புலம் என்றே இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றது என்பதை,

மென்புல வைப்பின் நல் நாட்டுப் பொருந்!² எனும் இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது. மேலும், மருத நில மக்கள் வேளாண்மை செய்யும் நிலத்தைக் களம், செய், தண்டலை, தண்ணடை, பணை, புலம், பழனம், போன்ற பெயர்களில் அழைத்தற்குச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்றளிக்கின்றன.

மேலும்,

“அரிஞர் யாத்த அலங்கு தலைப் பெருஞ் சூடு
கள் ஆர் வினைஞர் களம்தொறும்.....”³

எனும் அடிகளும்,

ஆம்பல் அமன்ற தீம் பெரும் பழனத்துப்⁴

எனும் தொடரும்,

புசி என அறியாப் பணை பயில் இருக்கை⁵

எனும் தொடரும் இதனை உணர்த்துகின்றன.

தாவரவியல்

பழந்தமிழர் தாம் வாழுமிடத்தைக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்று ஐவகைப்படுத்தி, எவ்வெவ்விடங்களில் எவ்வகையான தாவரங்களும், மலர்களும், மரங்களும், செடிகளும், கொடிகளும் வளர்கின்றன என்பவற்றை அறிந்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

மரம், செடி, கொடிகளின் அமைப்பு முறை, அவை வளரும் சூழல், அதன் தன்மை, பயன் ஆகியவற்றைச் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டிக் செல்கின்றன. அவற்றில் நீர்த் தாவரங்கள், மரம், செடி, கொடிகள், மூலிகைகள், மலர்கள், தானியங்கள், தாதுப்பொருட்கள் ஆகிய தலைப்புகளில் இவ்வியலில் ஆராயப்படுகிறது.

தானியங்கள்

சங்க கால மக்கள் தானிய வகைகளையும் அதை உற்பத்தி செய்யும் அறிவையும் சங்க கால மக்கள் அறிந்துள்ளனர். அவர்களின் இன்றியமையாத உணவுப் பொருட்களாகத் தானியங்கள் இருந்துள்ளன. எந்தெந்த தானியங்களை எந்த தட்பவெப்பச் சூழலில் பயிரிட்டு விளைவிப்பது என்ற அறிவையும் அவர்கள் கொண்டிருந்தனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் மூலம் அறிய

முடிகிறது. மக்கள் நெல், தினை, எள், கொள், உளுந்து, வரகு, அவரை போன்ற தானியங்களைப் பயிரிட்டு உண்டு மகிழ்ந்தனர். எல்லாப் பயிர்களையும் அக்காலத்தில் பயிர்செய்து உண்ணவில்லை. பெரும்பான்மையான பயிர்கள் இயற்கையாகவே விளைந்தன. அவற்றை அவை விளையும் பருவம் அறிந்து சேகரித்துப் பாதுகாத்தனர். அடிப்படைத் தேவையாய் அமைந்த கம்பு, வரகு, நெல் போன்ற தானியங்களை உழவு செய்து பயிரிட்டனர். ஊடுபயிர்களையும் விதைத்து அறுவடை செய்துள்ளனர்.

வேளாண்மை - சொற்பொருள் விளக்கம்

வேள் என்னும் சொல்லின் அடியாகப் பிறந்த வேளாண்மை என்னும் சொல் பொதுவாக கொடை, ஈகை ஆகியவற்றைக் குறிக்கும். நிலமானது தரும் கொடையாதலால் இப்பெயர் வழங்கியிருக்கலாம். வேளாண் என்னும் சொல் வெள்ளத்தை ஆள்பவன் என்னும் பொருளது என்பர். வேளாண்மை என்ற சொல் விருப்பத்துடன் பிறரைப் பேணுதல் என்ற பொருளும் கொண்டதாகும். வேளாண்மையைக் குறிக்கின்ற Agriculture என்னும் ஆங்கிலச் சொல் Agricultûra என்னும் இலத்தீன் சொல்லிலிருந்து பிறக்கிறது. Ager என்பது நிலம் என்றும், cultura என்பது பண்படுத்தல் என்றும் பொருள்தரும். எனவே, நிலத்தைப் பண்படுத்தும் செயல்பாடு Agricultura (Agriculture) என்று அழைக்கப்படலாயிற்று. மேலும், cultura என்னும் சொல்லே பண்பாடு என்னும் செம்மைப் பொருளை ஏற்றது. அதைத் தொடர்ந்து, cult என்னும் சொல் வழிபாடு என்னும் பொருளிலும், உள்ளத்தைப் பண்படுத்தல் கல்வி என்னும் பொருளிலும் வழங்கலாயிற்று. தமிழில் கல்வி என்பது அகழ்தல் என்னும் பொருள் தருவதையும் இவண் கருதலாம். இவ்வாறு, நிலத்தோடு தொடர்புடைய வேளாண்மைத் தொழில் மனித இனத்தின் உயர்நிலைச் செயல்பாடுகளை உணர்த்துகின்ற காரணி ஆயிற்று.

வேளாண்மை என்ற சொல் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்த பழஞ்சொல்லாகும். தொல்காப்பியர் தமது நூற்பாக்களில்,

“வேளாண் எதிரும் விரும்பின் கண்ணும்”⁶

“வேளாண் பெருநெறி வேண்டிய இடத்திலும்”⁷

“வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதூண் அல்லது”⁸

என்றவாறு மூன்று இடங்களில் வேளாண் என்ற சொல்லைக் கையாண்டுள்ளார். வேளாண் என்ற சொல் “உதவி” என்ற பொருளில் தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழங்கி வந்துள்ள செய்தி புலனாகிறது. சங்க இலக்கிய நூல்களில் கிடைக்கின்ற இலக்கியச் சான்றுகள் ‘உதவி’ என்ற பொருளைத் தருகின்றன.

நிகண்டுகளில் வேளாண்மை எனும் சொல் உதவி, உழவு என்ற பொருள்களோடு மெய் என்ற பொருளையும் குறிக்கின்றது. மேலும், கொடை, உரமிடுதல், நீர்ப்பாய்ச்சுதல், விதைத்தல், களைஎடுத்தல், காத்தல், அறுவடை செய்தல் எனப் பல பொருள்களை எடுத்துரைக்கின்றன. உலகத்தொழில் அனைத்திற்கும் உழவுத்தொழில் முதன்மையானது என்பதைச் சங்கப் புலவர்களும் அரசர்களும் நன்கு அறிந்திருந்தனர். ஆகையால் தான் உழவர்கள் சமூகத்தில் உயர்ந்த இடத்தில் வைத்து போற்றப்பட்டனர்.

சங்க காலத்தில் நீர் வளமும், நிலவளமும் செழித்திருந்தன. மேலும், எவ்வித இடையூறுமின்றி இனிதே நடைபெற்றது என்பதைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது. பாணர்கள் உழவர்களின் இடங்களைக் கடந்து செல்வதாகவரும் பின்வரும் பாடலில்,

“குடிநிறை வல்சிச் செஞ்சால் உழவர்

நடைநவில் பெரும் பகடு புதவில் பூட்டிப்

பிடிவாய் அன்ன மடிவாய் நாஞ்சில்

உடுப்புமுக முழுக்கொழு மூழ்க ஊன்றித்

தொடுப்பு எறிந்து உழுத துளர்படு துடவை”⁹

என்கிறது பெரும்பாணாற்றுப்படை. அதாவது, உழவர்களின் குடியிருப்புகளில் உணவுப் பொருட்கள் நிறைந்திருந்தன. அவர்களது வீட்டில் உழவுத்தொழில் நன்கு பழக்கப்பட்ட எருதுகளை வைத்திருந்தனர். இவ்வெருதுகளை வீட்டிலிருந்தே நுகர்த்தடியில் பூட்டிக்கொண்டு, பிடியானையின் வாயையொத்த கலப்பையை உடும்பு முகம் போன்ற முழுக்கொம்பு மறையும்படி அழுத்தி உழுதனர். பயிர்கள் வளர்ந்தபிறகு களைக்கொட்டால் களைகளை வெட்டியெடுத்துப் பயிர்செய்தனர். இவ்வாறு விதைத்த பயிர் நன்கு விளைந்து முற்றி அறுக்கும் பருவம் வந்தபோது, உழவர்கள் ஆரவாரம் எழுப்பி மகிழ்ந்தனர் என்று உழவினைச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறார் புலவர்.

வேளாண்மை செய்வதற்கு நிலமே மூலதாரமாக விளங்குகிறது. உழவுத் தொழிலின் இன்றியமையாத தொடக்க நிலை உழுதல் ஆகும். உழுதல் என்றால் நிலத்தின் மேற்பரப்பில் காணப்படும் கடினத்தன்மை கொண்ட மண்ணை மென்மைத் தன்மை உடையதாக ஆக்குகின்ற வகையில் மேலும் கீழுமாகப் புரட்டுவது. இச்செயல் முறைப்பட செய்யப்படவில்லை என்றால் விளைச்சல் பெருகாது . “நல்ல பண்பட்ட நிலத்தில் காற்றும், நீரும் தாராளமாகச் செல்லும். இதனால் உயர் வகைச் செயல்களும் இரசாயனச் செயல்களும் மிகுதியாகி, பயிர்கள் செழிப்பாக வளர்வதற்கு ஏதுவாக அமைகிறது”¹⁰ என்பர். மேலும், ஒரு பலம் புழுதி கால் பலம் ஆகும்படி உழுது காயவிட்டால் அந்நிலத்தில் பயிர் நன்கு செழித்து வளருமாம். இவ்வாறு உழவு செய்வோரைப் பலமுறை உழவு செய்வோர் என்ற பொருள்பட, ‘செஞ்சால் உழவர்’¹¹ சுட்டுகிறது. இச்செய்தியை, ‘உறுபெயல் தண்துளிக்கு ஏற்ற பல உழு செஞ்செய் மண்போல் நெகிழ்ந்து’¹² என்று அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. மேலும், பழந்தமிழர்கள் மண்ணின் நிறத்தை வைத்தே அதன் வகைகளை வகைப்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை, ‘அரக்க விரிந்தன்ன செந்நிலம்’¹³ ‘இருகளி பரந்த இசைக்கலங்கள் இட்ட பை என்ற பொருளில் புறநானூற்றிலும் இடம்பெற்றுள்ள பாடலடிகளால் அறியலாம்.

உழவும் உரமும்

உழவு செய்வதற்கு முன் அடி உரமாகப் பல்வேறு இலைகளை மண்ணில் இட்டு மட்கச்செய்தனர். “மரத்தையும் மாட்டையும் இணைத்தது மட்டுமல்லாமல் தாவரத்தையும் மண்ணையும் இணைத்தனர். ஆவாரை இலையை அடிமண்ணில் போட்டபோது அவர்கள் சொல்வதை யாரும் நம்பவில்லை. அறுவடை நாளில் அம்பாரமாகக் குவிந்த விளைச்சல் கண்டு வாய்பிளந்தவர்கள் அந்தச் செடியின் பெயர் என்ன எனவென மீண்டும் மீண்டும் பலர் வந்து கேட்டுப் போயினர்”¹⁴ என்று பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பது கருத்தக்கது. பயிர்த்தொழிலுக்கு இன்றியமையாத ஒன்று எருவிடுதல். தண்ணீர் பாய்ச்சுவதைக் காட்டிலும் எரு இன்றியமையாதது என்று எண்ணுமளவிற்கு எரு முதன்மையானது. இதனை,

“ஏரினும் நன்றால் எருவிடுதல் கட்டபின்

நீரினும் நன்றதன் காப்ப”¹⁵

என்று வள்ளுவர் கூறுவதும் இங்கு எண்ணத்தக்கது. வேளாளர்கள் வேளாண்மை செய்து எஞ்சிய வேளாண் கழிவுகளையும் பறவைகள், விலங்குகள், கால்நடைகள் போன்றவற்றின் எச்சங்களையும் எருவாகப் பயன்படுத்தினர். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இலை தழைகளை எருவாக இடுதல் சங்ககாலத்திலிருந்து இன்றும் நிலவிவருகிறது.

நெல்

பழந்தமிழரின் உணவில் நெல் முக்கிய பங்காற்றியுள்ளது. இது மலை நெல், மூங்கில் நெல், தோரை நெல், வெண்ணெல், செந்நெல் எனப் பலவகையாகப் பாகுபடுத்தப் பட்டுள்ளது. இவை, இக்காலத்தில் மேலும் பலவகையாகப் பெருகியிருக்கின்றன. இன்று நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நெல்வகைகள் வழக்கத்தில் உள்ளன. “நமது நாட்டில் விளைவிக்கும் நெல்லில் 1. கார், 2. சம்பா, 3. குறுவை, 4. அன்னதானம், 5. அறுபதாங்கொடை, 6. மிளகி, 7. செம்மிளகி, 8. சீரகச்சம்பா, 9. சிறுமணிச்சம்பா, 10. சின்னசம்பா, 11. பெரியசம்பா, 12. வாடைச்சம்பா, 13. ஊசிச்சம்பா, 14. இலுப்பைச் சம்பா, 15. மல்லிகைச் சம்பா, 16. கம்பன் சம்பா, 17. கைவளைச்சம்பா, 18. குங்குமச்சம்பா, 19. குண்டுச்சம்பா, 20. கோடைச்சம்பா, 21. ஈர்க்குச் சம்பா, 22. புனுகுச்சம்பா, 23. துய்யமல்லிச் சம்பா, 24. மோரன்சம்பா, 25. பாலன் சம்பா, 26. சீவன் சம்பா, 27. செம்லிப்பிரியன், 28. பிசானம், 29. மலைகுலுக்கி, 30. மடுவிழுங்கி, 31. காடைகழுத்தன், 32. செம்பாளை, 33. பூம்பாளை, 34. முட்டைக்கார், 35. கடப்புக்கார், 36. வெள்ளைக்கார், 37. மோசனம், 38. மணக்கத்தை, 39. பிச்சைவாரி, 40. ஈசற்கோவை, 41. இறங்குமேட்டான், 42. தென்னல், 44. அருஞ்சோதி, 45. பொங்கையோச்சாலி, 46. பொன்கம்பி, 47. புளங்கல், 48. பெங்காளம், 49. பர்மான், 50. பைகோசம்பா முதலான நெல் வகைகள் இருக்கின்றன.”¹⁶ என்று அபிதான சிந்தாமணி குறிப்பிடுகிறது. ஆனால், இன்றைக்கு நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நெல்வகைகள் வழக்கத்தில் உள்ள நெல் அல்லது அரிசி (rice) என்பது புல் வகையை சேர்ந்த ஒரு தாவரமாகும். இது தென்கிழக்காசியாவில் தோன்றியது. இது ஈரநிலங்களில் வளரக்கூடியது. நெற்பயிர் சராசரியாக ஐந்து மாதங்கள் வரை வளரக் கூடிய ஓர் ஆண்டுத் தாவரமாகும். இப்பயிரின் விதை உமி என அழைக்கப்படும். இது மேலுறை நீக்கப்பட்ட பின் உணவாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இவ்வாறு மேலுறை

நீக்கப்பட்ட விதை அரிசி என்று அழைக்கப்படுகிறது.¹⁷ ஆனால், அரிசிக்கு முளைக்கும் திறன் கிடையாது. நெல், சோளம், கோதுமைக்கு அடுத்து அதிகம் பயிரிடப்படும் தானியம் ஆகும்.

நெல் விளைவித்தல்

மருத நிலம் நீர் வளம் மிகுந்து காணப்படும், நிலமாகும் உழவர் வயலில் செந்நெல் விளைவித்துள்ளனர். செந்நெல் செழிப்பாக வளர்ந்துள்ளது. அச்செழிப்பினால் பறவைகள் வயலிடத்து ஒலிக்கின்றன. அருகில் நீர்நிலைகளில் தாமரை மலர்ந்து காணப்படுகின்றது. நீர் வளம் மிகுந்து உழவுத் தொழில் சிறந்ததனை,

“புள் இமிழ் அகல்வயல் ஒலி

செந்நெல் இடைப்பூத்த

முள் அரைத் தாமரை முழுமுதல்”¹⁸

என்ற பாடலின் மூலம் காணலாம். ஐவனநெல், மூங்கில்நெல் குறிஞ்சி நிலங்களிலும், செந்நெல் மருத நிலங்களிலும் விளைவிக்கப்பட்டன.

“ஆடுகழை நெல்லை அறை உரலுள் பெய்து, இருவாம்”¹⁹

என்னும் வரி குறிஞ்சி நிலத்தில் மூங்கில் நெல் விளைந்ததைக் குறிக்கிறது. மருத நில வயலிடத்தில் செந்நெல் விளைந்ததை,

“புள் இமிழ் அகல்வயல் ஒலி செந்நெல் இடைப்பூத்த”²⁰

என்னும் வரி விளக்குகிறது.

எரு விடுதல்

விளை நிலங்களில் நல்ல உரமிட்டால் நல்ல விளைச்சலைப் பெறலாம் என்று உழவர்கள் அறிந்திருந்தனர். கால் நடைகளின் சாணத்தினையும், இலை தழைகளையும் எருவாகப் பயன்படுத்தினர். கால் நடைகளின் சாணத்தினை “தாது எரு” எனக்குறித்தனர். எருக்களைக் கொட்டி வைப்பதற்குத் தனி இடம் உண்டு. அவ்விடத்தினில் எருக்களைக் கொட்டிச் சேமித்து வைத்தனர். அவ்விடத்தினை

“காஞ்சித்தாது உக்கன்ன தாது எரு மன்றத்து”²¹

எனக் கலித்தொகை குறிப்பிடுகின்றது.

நெல் விளைச்சல்

நெல் விளைச்சல் குறித்து அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று பின்வருமாறு பாடுகிறது.

“செழுஞ் செய் நெல்லின் சேயரிப் புனிற்றுக் கதிர்”²²

“முரசு முழங்கும் செல்வம் படைத்தவர்கள் தம் வண்டிக்குதிரைத் தலையில் குஞ்சம் கட்டியிருப்பர். அந்தக் குஞ்சம் போல நெல் கதிர் விட்டு விளைந்திருக்கும். அதனை வயது முதிர்ந்த பசு மேய்ந்துவிடும். இந்த அச்சத்தில் காவலர் காஞ்சி மரத்தில் மூதாவைக் கட்டிவைப்பர்” என்கிறது.

மற்றொரு பாடல்,

“மயங்குமழைத் துவலையின் மறுகு உடன் பனிக்கும்

பழம் பல் நெல்லின் வேளுர்வாயில்,”²³ என்கிறது.

அதாவது, ‘தென்னை மரத்தில் கட்டியிருந்த முதிர்ந்த கள்ளுப் பானையின் கோப்பு உடைந்துவிட்டால், மழைத்துளி விழுவது போலத் தெருவெல்லாம் நடுங்கும் ஊர் வேளுர்வாயில். அது நெல்வளம் பெருகும் பழமையான வயல்களைக் கொண்ட ஊர்’ என்று ஊரின் புகழைப் பாடுகிறது. மேலும்,

“முழங்கு கடல் ஓதம் காலைக் கொட்கும்,

பழம் பல் நெல்லின் ஊனூர் ஆங்கண்”,²⁴

‘நெல் வளம் மிக்க ஊர் ஊனூர் என்னும் நெல் விளையும் நிலம் கொண்ட ஊர் சாயக்கானம்’ எனவும் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம் மற்றொரு அகநானூற்று பாடல்,

“பெயல் நீர் புது வரல் தவிர, சினை நேர்பு

பீள் விரிந்து இறைஞ்சிய பிறங்கு கதிர்க் கழனி

நெல் ஒலி பாசவல் துழைஇ”²⁵

நெல் கதிர் வாங்கி, அவல் இடிக்கும் அளவு முற்றியுள்ளமையைக் கூறுகிறது.

மற்றொரு பாடல்.

“கதிர் வார் காய் நெல் கட்கு இனிது இறைஞ்ச”²⁶

நெய்யில் நனைத்தது போன்று நீரில் நனைந்த தளிரோடு, இரண்டாகப் பிளந்த ஈரல் அவரையின் இளம் பூக்கள் மலர்ந்துள்ளன. அகன்ற வயலில் நெல் கதிர் வாங்கி வணங்கியிருக்கிறது என நெல் விளைச்சல் தன்மையைக் கூறுகிறது.

மேலும், ‘மீன் தின்னும் நாரை பொய்கைக் கரைப் பிரம்படியில் சிறிது நேரம் தங்கும். முள்ளோடு கூடிய ஈங்கை மலரோடு சிறிது நேரம் தங்கும். மாந்தளிர் தடவும்படிச் சிறிது நேரம் தங்கும். இப்படி குருகு வாழும் ஊரில் நெல்வளம் மிக்க தெருவில் வாழும் மகிழ்நன் நீ!’ எனத் தலைவன் பாராட்டப்படுவதனை,

“வார் குருகு உறங்கும் நீர் சூழ் வள வயல்
கழனிக் கரும்பின் சாய்ப் புறம் ஊர்ந்து,
பழன யாமை பசு வெயில் கொள்ளும்
நெல்லுடை மறுகின் நன்னர் ஊர்!”²⁷

எனும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கக் காணலாம். பிறிதொரு அகநானூற்று பாடல் பாடலில்

“நல் தேர்க்
கடும் பகட்டு யானைச் சோழர் மருகன்
நெடுங் கதிர் நெல்லின் வல்லம் கிழவோன்”²⁸

எனச் சோழன் மருகனும், நெடுங் கதிர் நெல்லின் வல்லம் என்னும் ஊரின் கிழவனின் சிறப்பு உரைக்கப்படுகிறது. மேலும்,

“வாங்குகோல் லொடு வாங்கி, வருவைகல்,”²⁹ தோழி கூற்று என்வரும் தொடர், ‘மூங்கில் தன் நுனியை வளைத்துக்கொண்டு நெல் விளைந்திருக்கும்’ எனவரும் பொருளையும் இணைத்தறியலாம்.

அகநானூறு கூறும், “வண் தோட்டு நெல்லின் வாங்கு பீள் விரிய,”³⁰ எனும் பாடலடிகள் ‘கழார் எனும் ஊர் நெற்கதிர் வளம் மிக்க ஊர். அந்தக் கழார் ஊருக்கு முன் இருந்த துறை கழார் முன்துறை. அரசன் கரிகால் வளவன் தன் சுற்றத்தாருடன் அதனைக் கண்டு களித்தான். பீள் என்பது வலிமையான தோகையில் கதிர் வந்துகொண்டிருக்கும் நெல்லம்பயிர் ஆகும் என நெல்லின் விளைச்சல் எடுத்துரைக்கக் காணலாம்.

குறிஞ்சிப்பாட்டு, ‘யானை விளைந்த மூங்கில் நெல்லைக் கசக்கித் தின்னும். அதன் முத்துப் போன்ற கொம்புகளுக்குக் கீழே அதன் கை தொங்கும். அந்தக் கையைப் போல தினை விளைந்திருந்தது என்பது உவமை ஆகும், விளைந்திருக்கும் தினைக்கதிர் யானையின் கைபோல் வளைந்திருக்கும். விளைந்த கதிருக்கு மேல் இரண்டு தினையிலைத் தோகைகள் நிமிர்ந்திருப்பது யானையின் தந்தங்கள் போல் இருக்கும். துதிகையிலுள்ள மடிப்பு வளைவுகள்

போல தினைக்கதிர் திட்டுத் திட்டாகக் காணப்படும் என்று நெல்லை மூங்கில்நெல் என உரை வகுத்துள்ளார் உரையாசிரியர்.

“நெல் கொள் நெடு வெதிர்க்கு அணந்த யானை”³¹

இப்பாடல் வழி நெல்லோடு தினை விளைந்துள்ளமையை யானையின் துதிக்கைக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளமையை அறியலாம்.

ஆர்க்காடு எனும் ஊரை ஆண்ட சேந்தன் தந்தை அழிசி ஆட்சியை

“வண்டு மூசு நெய்தல் நெல்லிடை மலரும்

அரியல் அம் கழனி ஆர்க்காடு அன்ன”³²

எனும் நற்றிணைப் பாடல்

‘ஆர்க்காடு ஊர் போல அழகு மிக்கவள். ஆர்க்காடு -சேந்தன் தந்தை அழிசி அரசன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது. நெய்தல் பூக்கள் நெல்லுக்கு இடையே மலரும் வயல்களைக் கொண்டது’ எனக்கூறுவதனைக் காணலாம்.

நெல் அறுவடை

அறுவடை (Harvest) என்பது வயல்களில் பயிர்களை அறுப்பதைக் குறிக்கும். பயிர் முழுவதும் வளர்ந்த பிறகே அறுவடை செய்வர். அறுவடைக் காலத்தைச் சிறப்பிக்க அறுவடைத் திருவிழாவை கொண்டாடும் வழக்கம் பல நாடுகளில் உண்டு. நெடுங்காலமாகவே உழவர்களே அறுவடை செய்து வருகின்றனர். தற்காலத்தில் உழவுக் கருவிகள் இவ்வேலையைச் செய்கின்றன.

அறுவடைக்குத் தானியங்கள் அல்லது துடிப்புகளை வெட்டுவது அறுவடையாகும். பொதுவாக, அரிவாள் அல்லது அறுவடை இயந்திரங்களை அறுவடைக்கு பயன்படுத்துகின்றனர். குறைந்த இயந்திரமயமாக்கல் கொண்ட சிறிய பண்ணைகளில், அறுவடை என்பது வளரும் பருவத்தின் மிகவும் உழைப்பு மிகுந்த செயலாகக் கருதப்படுகிறது.

கானல் நிலம் கொண்ட தொண்டி என்னும் ஊரிலுள்ள வயல்களில் நெல் அறுக்கும் உழவர்களின் அரிவாள் தன்மீது பட்டுவிட்டது என்று பல இதழ்களை உடைய நெய்தல் கூம்பாமல் நீர் அலையிலேயே மிதந்துகொண்டிருக்கும் என்று நற்றிணை கூறுவதனை .

“நெல் அரி தொழுவர் கூர் வாள் உற்றென,
பல் இதழ் தயங்கிய கூம்பா நெய்தல்”³³

எனும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கக் காணலாம். மேலும்,

“இருங் கதிர் நெல்லின் யாணரஃதே”³⁴

என்ற தொடர் ‘நெல்லங்கதிர் விளையும் புதுவருவாய் கொண்டது’ எனவும்

“நெல் விளை கழனி நேர் கண் செறுவின்,
அரிவனர் இட்ட சூட்டு அயல், பெரிய”³⁵

என்ற தொடர் ‘நன்செய் வயலில் விளைவது வெண்ணெல். வெண்ணெல் அறுக்கும்போது தண்ணுமை முழக்குவர். அந்த முழக்கத்தைக் கேட்டுச் சோலையில் உள்ள பறவைகள் பறந்து ஓடும்’ எனவும்,

“வண் தோட்டு நெல்லின் வரு கதிர் வணங்க”³⁶

என்ற தொடர், ‘அழகிய இடத்தையுடைய அகன்ற வயனிறைந்த நீராலே மிக்கெழுந்த வளவிய இலையினையுடைய நெல்லினின்றும் புறப்பட்ட கதிர் முற்றி’ வளைந்துள்ளமையை உணர்த்துகின்றன.

பட்டினப்பாலை, ‘நெற்கதிர் அறுவடைக்குப்பின் இருக்கும் தாள் தான் மாடுகளுக்கு உணவாக தரப்படும். ஆனால், இங்கே மிகுந்த செழிப்பின் காரணமாக நெற்கதிரையே உணவாக உண்ட எருமைகள் அங்கு குவிக்கப்பட்டிருந்த நெற்குவியலின் நிழலிலேயே உறங்குகின்றன எனக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இதனை

“காய்ச் செந்நெல் கதிர் அருந்துவிளைவு அறா வியன் கழனி”³⁷

எனும் பாடற்தொடர் வழி எடுத்துரைக்கக் காணலாம்.

வயல் சிறப்பு

தாவரங்களைப் பயிரிட்டு வளர்க்கும் நிலப்பரப்பு வயல் எனப்படும். அப்படி செய்யப்படும் தொழில் வேளாண்மை எனப்படும். தொன்றுதொட்டு நெல் முதலான உணவுப்பயிர்களையும், பருத்தி முதலான பண்ப்பயிர்களையும் வளர்க்கும் நிலப்பகுதிகளையே வயல் எனக் குறித்தனர்.

பரிபாடல், வையைப் பகுதியில், ‘வெள்ளம் நெற்பயிர்கள் விளையும் வயலுக்குள் கால் முழுகும் அளவிற்கு நீரைப் பரப்பி வைத்ததில் வரப்பில்

இருந்த வாளை மீன்கள் எல்லாம் பனையளவு உயரமிருந்த பாளைகளை உண்டுவிட்டன' என்பது சுட்டப்பட்டுள்ளது. இதனை,

‘அகவயல் இள நெல் அரிகால் சூடு’³⁸

வையை எனும் தொடரால் அறியலாம்.

மேலும்,

“நெல் உழு பகட்டொடு கறவை துன்னா

மேழகத் தகரோடு எகினம் கொட்கும்

கூழ் உடை கல் இல்”³⁹

எனும் அடிகள்

‘நெல்லினைப் பெறுதற்கு உழுகின்ற எருதுகளுடனே நெருங்காவாய் மேழகக்கிடாயோடே நாயும் சுழன்று திரியும் சோறுடைய நன்றான அகங்களையுமுடைய பட்டினம்’ எனக் கூறக்காணலாம்.

“கழை வளர் நெல்லின் அரி, உலை ஊழ்த்து,”⁴⁰

என்னும் தொடருக்கு ‘மூங்கிலிலே நின்று முற்றிய நெல்லின் அரிசியை உலையிலிட்டு’ என்று உரை கூறுவர். ஆகவே, அரி என்ற சொல் நெல்லரிசியைக் குறிப்பிடுகின்றது.

பதிற்றுப்பத்து, ‘கரும்பு பருவ காலத்தில் அறுவடை செய்யமுடியாமல் மிகுந்து கிடக்கும். நெல் விளைந்து அறுத்தபின் அது அறுத்த அரிகாலில் நெல் விளையும். அந்த நெல்லைப் புழுங்க வைத்து, அரிசியாக்கிப் பொங்கி, பலநாள் பூ விழாக் கொண்டாடுவர்’ என்பதனைப்,

“காலம் அன்றியும் கரும்பு அறுத்து ஒழியாது,

அரி கால் அவித்து, பல பூ விழவின்”⁴¹

எனவரும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

கரிகாலன் வெற்றிவேல் வேந்தனாகப் பகைமன்னர் நடுங்க ஆட்சி புரிந்துவந்த காலத்தில் முல்லை நிலத்தில் குல்லைப் பூக்கள் கரிந்து போகவும், மலைகள் தீப்பற்றி எரியும், மலையருவிகள் வறண்டுபோகவும், மேகத் தொகுதி கடல்நீர் மொண்செல்வதை மறந்து போகவும் பெரியதோர் வறட்சி எய்திய காலத்திலும் காவிரியில் வெள்ளம் வரும். நறை, நரந்தம், அகில், ஆரம் முதலான மரங்களைக் கருவாகக் கொண்டு சுமந்து வந்து காவிரித்தாய் துறை

கண்ட இடங்களிலெல்லாம் கருவியிர்த்துச் செல்வாள். நுரை பொங்க ஓசையுடன் காவிரி பாயும் போது மகளிரின் புனலாட்டு நிகழும்.

உழவர் கூனியிருக்கும் அரிவாளால் வயலில் நெல் அறுக்கவும் கட்டுக் கட்டிக் களத்தில் மலைபோல் குவிக்கவும், குறைவில்லாத நெற்குப்பையை மூட்டைகளாகக் கட்டி ஆங்காங்குள்ள பாதுகாக்கும் இடமெல்லாம் கிடத்தி வைக்கவும், சாலி என்னும் நெல் சிறை வைக்கப்பட்டுக் கிடக்கும் பாதுகாப்பு மிக்க வேலிதான் காவிரி புரக்கும் நாடு. வேலி என்பது நில அளவை. ஒருவேலி நிலத்தில் ஆயிரம் மூட்டை நெல் விளைச்சல் காணும் வளமுள்ளதாகக் காவிரியாறு அந்நாட்டைப் புரந்துவந்தது. அந்த நாட்டை ஆளும் உரிமை பூண்டவன்தான் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான். அவனைப் பாடிச் சென்றால் 'செல்கென விடுக்குமவன் அல்லன்' என்று குறிப்பிடப் படுவதனால் இதன் சிறப்பினை அறியலாம்.

இச்சிறப்பினை விளக்கும் பாடல் பின்வருமாறு

“கருவி வானம் கடற்கோள் மறப்பவும்,
பெரு வறன் ஆகிய பண்பு இல் காலையும்
நறையும் நரந்தமும் அகிலும் ஆரமும்,
துறைதுறைதோறும், பொறை உயிர்த்து ஒழுகி,
நுரைத்தலைக் குரைப்புனல் வரைப்புஅகம் புகுதொறும்,
புனல் ஆடு மகளிர் கதுமெனக் குடைய
கூனி, குயத்தின் வாய் நெல் அரிந்து,
குடு கோடாகப் பிறக்கி, நாள்தொறும்,
குன்று எனக் குவைஇய குன்றாக் குப்பை
கடுந் தெற்று மூடையின் இடம் கெடக் கிடக்கும்,
சாலி நெல்லின், சிறை கொள் வேலி,
ஆயிரம் விளையுட்டு ஆக,
காவிரி புரக்கும் நாடு கிழவோனே.”⁴²

இவ்வாறு விளக்குகிறது. மேலும்,

‘வெள்ளம் மாறாது விளையுள் பெருக
நெல்லின் ஓதை அரிநர் கம்பலை’⁴³

எனும் மதுரைக்காஞ்சித் தொடர் ஆறுகள் வெள்ளம் மாறாமல் வந்து விளைதல் பெருகுகையினாலே முற்றின நெல்லு காற்றடித்து அசைதலினாலே எழுந்த

ஓசை, நெல்லரிவாரது ஓசை என்று வயல்களில் வெள்ள நீர் பாய்ந்தமை குறித்தும் விளைந்த நெல்லைக் களமர் அரிந்தது பற்றியும் கூறுகின்றன.

நெடுங்கூடாக விளங்கும் குதிர் பிண்டமாகக் கொட்டிக் கிடக்கும் நெல்லைப் பிண்டநெல் என்பர். இதனை நற்றிணைப்பாடல்,

“பிண்ட நெல்லின் தாய் மனை ஒழிய,

சுடர் முழுது எறிப்பத் திரங்கிச் செழுங் காய்

முட முதிர் பலவின் அத்தம், நும்மொடு”⁴⁴

என்று பாடுகிறது. இவ்வாறாக நெல் எனும் பொருளில் வந்த பாடல்களையும் அதன் பொருண்மைகளையும் சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக எடுத்துரைக்கப்பட்டது.

மலைநெல்

மலைநெல் ஐவனம் என அழைக்கப்படுகிறது. இவ்வகை நெல் மலைப் பகுதிகளில் மிகுதியாய் விளைவிக்கப்பட்டது. வயல்கள் தீயால் சுடப்பட்டு கரிந்த புனத்தை உழுது அகன்ற இடமுடைய கொல்லையில் ஐவனமாகிய மலை நெல்லோடு விதைத்து இருட்சியுற அழகு பெற்று கோடையின் வெப்ப மிகுதியால் வாடிய கதிர் ஈனாத தினைக்கு வானம் மழை பொழிந்தது என்ற கருத்தினை,

“கரிபுனம் மயக்கிய அகன்கண் கொல்லை

ஐவனம் வித்தி மையுறக் கவினி

ஈனல் செல்லா ஏனற்கு இழுமெனக்

கருவி வானம் தலைஇ யாங்கும்”⁴⁵

என்ற பாடல் காட்டுகிறது.

இந்நெல் விளைந்த பின்னர் அந்நெல்லினைப் பெண்கள் குற்றினர். அவர்களுக்கு நெல் குற்றுவதற்கு யானையின் தந்தமும், சந்தன மரமும் உலக்கைகளாகப் பயன்பட்டன. பாறை உரலாகப் பயன்பட்டது. இதனை,

“சாந்த மரத்தின் இயன்ற உலக்கையால்

ஐவன வெண்ணெல் அறை உரனுள் பெய்து”⁴⁶

என்ற கலித்தொகைப் பாடல் வரி காட்டுகிறது. மலைவாழ் மக்கள், அருவி சார்ந்த ஈரப்பசையுள்ள தம் நிலங்களில் மலை நெல்லை விதைப்பதையும்,

அவற்றின் களைகளை நீக்குவதையும் குறிக்கும் பாடலொன்று பின்வருமாறு பாடுகிறது.

“அருவிப்பரப்பின் ஐவனம் வித்திப்
பகு இலைக் குளவியொடு பசுமரல் கட்டும்
காந்தள் அம் சிலம்பின் சிறுகுடி பசித்தென,
கடுங்கண் வேழத்து கோடு நொடுத்து உண்ணும்”⁴⁷

எனும் பாடல் என்று பாடுகிறது. மலைவாழ் மக்கள் பெரும்பான்மை உழவுசெய்து உண்ணுவதை விடவும் இயற்கையாக விளைந்த உணவு வகைகளை உண்டு வாழ்ந்தனர். மக்கள் உணவுக்காக அவர்கள் யானைத் தந்தங்களை விற்றுப் பசியாறுவது உண்டு என்பதனை இதன்மூலம் அறிய முடிகிறது.

சாலிநெல்

கரிகாலன் காலத்தில் அவன் நாட்டில் ஆயிரம் மூட்டை சாலி என்னும் நெல் விளைந்துள்ளது. இது ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க வரலாற்று உண்மை என்பது போல,

“சாலி நெல்லின், சிறை கொள் வேலி,
ஆயிரம் விளையுட்டு ஆக”⁴⁸

என்ற பாடல் விளக்கக் காணலாம்.

மேலும்,

“சிறுகண் பன்றிப் பெருஞ்சின ஒருத்தலொடு
குறுங்கை இரும்புலி பொருஉம் நாடன்
நனிநாண் உடைமையம் மன்ற

பணிப்பயந் தனநீ நயந்தோள் கண்ணே”⁴⁹ எனும் ஐங்குறுநாறு பாடல் தலைவனைப் பற்றித் தோழி தலைவியிடம் கூறுகிறாள். பெரிதும் சினம் கொண்ட சிறிய கண்ணினை உடைய ஆண்பன்றியானது வில்லேந்திய கானவரை ஏமாற்றிவிட்டு அவர்கள் விதைத்திருக்கும் ஐவன நெல்லை மேயும் என்பதனை உரைக்கக் காணலாம்.

ஐவனம் நெல் விதைத்து அறுவடை செய்தமையை,

“அருவிப் பரப்பின் ஐவனம் வித்திப்
பரு இலைக் குளவியொடு பசு மரல் கட்டும்

காந்தள்அம் சிலம்பில் சிறுகுடி பசித்தென,

கடுங் கண் வேழத்துக் கோடு நொடுத்து உண்ணும்”⁵⁰

என வரும் குறுந்தொகைப் பாடல் ‘கொல்லிமலையில் காந்தள் மிகுந்த காட்டில் உள்ள சிறுகுடி மக்கள் அருவியைச் சார்ந்திருக்கும் நிலத்தில் ஐவன நெல் விதைத்து அதனை அறுவடை செய்யும்போது குளவி, மரல் என்னும் விளை கதிர்களையும் அறுவடை செய்வர்’ என்று பாடுகிறது. இதனால் ஐவன நெல்லின் சிறப்புக்களை அறியமுடிகிறது.

மூங்கில் நெல்

தானிய வகைகளுள் முதன்மை தானியமான நெல்லுக்கு அடுத்ததாக மூங்கில் நெல்லையும் உணவாக்கியுள்ளனர் பண்டோர். புலி தின்று நீக்கிய மானின் இறைச்சியை எடுத்து, மூங்கிலரிசியோடு தயிரையும் பெய்து, ஆக்கிய கொழுப்புருகும் வெண்சோற்றினைத் தேக்கிலையில் வைத்து உண்டதை,

“இரும்புலி துறந்த ஏற்றுபின் உணங்கல்

நெறிசெல் வம்பலர் உவந்தனர்

ஒலிகழை நெல்லின் அரிசியோடு ஓராங்கு”⁵¹

என்ற பாடல் வழி அறியலாம்.

மை தீட்டியது போல் கருமையான முகம் கொண்ட முசுக் குரங்கு உயர்ந்த மூங்கிலில் தாவும். அப்போது மூங்கில் நெல் உதிரும். கோடைக் கால மண் சூட்டில் மூங்கில் நெல் பொறியும். நெல் பொறியும் அந்த ஓசை விரல்களில் நெட்டி முறிக்கும் ஓசை போல் கேட்கும். அப்படி மூங்கில் நெல் பொறியும் மலைக் காட்டு வழிகள் குறித்து அகநானூறு,

“பைது அறு நெடுங் கழை பாய்தலின், ஓய்யென

வெதிர் படு வெண்ணெல்(மூங்கில் நெல்) வெவ் அறைத் தாஅய்”⁵²

என்று பாடுவதனை அறியலாம்.

தோரை நெல்

தோரை நெல் மலைப்பகுதிகளில் விளைவதாகும், இந்நெல்லோடு வெண் சிறகடுகு, ஐவன நெல், இஞ்சி, மஞ்சள், மிளகுக் கொடி போன்ற பல்வேறு பண்டங்களையும் தரையில் கொட்டி வைத்துள்ளமையை,

“குறுங்கதிர்த் தோரை, நெடுங்கால் ஐயவி”⁵³

என்ற பாடலடி சொல்கிறது. இவ்வகைத் தோரை நெல் சிறிதாக இருக்கும் என்பதையும் இது உணர்த்துகிறது.

முடந்தை நெல்

வயல்களிலே நன்கு முற்றி விளைந்த நெற்கதிர் கனம் தாங்காது பூமியை நோக்கி வளைந்திருக்குமாதலின் இந்நெல்லை முடந்தை என்று குறிக்கின்றனர். இது ஒரு தனிவகையாகும், முடந்தை நெல்லின் விளைவயற் பரந்த”⁵⁴ என்றது விளைந்து தலைசாய்ந்து கிடக்கும் நெல் எனவும்,

“முடந்தை நெல்லின் கழையமல் கழனி”⁵⁵ முடந்தை நெல் லென்றது கதிர்க் கனத்தாலே வளைந்து முடமான நெல்லென்றவாறு என்றும் முடந்தையென்பது பெயர்த்திரிசொல் என்றும் உரை கூறுவர் பதிற்றுப்பத்து உரைகாரர்.

வெண்ணெல்

உணவு சமைக்கும் பெண் ‘பூணிட்ட உலக்கையால் குற்றிய வெண்ணெல் அரிசியைக் கொண்டு காடி வெள்ளுளையில் சோறு சமைத்தாள்’ என்ற குறிப்பு புறநானூற்றுப் பாடலில் வருகின்றது.

“அடுமகள் முகந்த அளவா வெண்ணெல்

தொடிமாண் உலக்கைப் பருஉக் குற்று அரிசி”

காடி வெள்உலைக் கொளீஇ”⁵⁶

காட்டில் வாழ்கின்ற வேட்டுவனுக்கு உழவர் பெருமக்கள் குளத்திற்குக் கீழாக விளைந்த களத்திலிருந்து பெற்ற வெண்ணெல்லை முகந்து தருவர் என்பதனை,

“குளக்கீழ் விளைந்த களக்கொள் வெண்ணெல்”⁵⁷

என்ற பாடல் வரிகள் விளக்குவதன் மூலம் இதன் முக்கியத்துவத்தை அறிய முடிகிறது.

மேலும்,

“வெண்ணெல் அரிநர் மடி வாய்த் தண்ணுமை

பல் மலர்ப் பொய்கைப் படு புள் ஓப்பும்

காய் நெல் படப்பை வாணன் சிறுகுடித்”⁵⁸

முல்லை எனும் அகநானூற்றுப் பாடல், ‘நெல் அறுப்பவர்கள் தண்ணுமைப் பறை முழக்குவர். அந்த ஓசையைக் கேட்டு சிறுகுடி மலர்ச்சோலையிலுள்ள பறவைகள் பறந்தோடும்’ என்கிறது. மேலும் வெண்ணெல் விதையானது,

“தண் மழை ஆலியின் தாஅய், உழவர்

வெண்ணெல் வித்தின் அறைமிசை உணங்கும்”⁵⁹

எனும் பாடலில், ‘உழவர் காயவைத்திருக்கும் நெல் விதையின் மேல் உதிரும்’ என்று கூறப்படுகிறது.

நீலநிற முள்ளி பூத்துத் துண்டுபட்டுக் கிடக்கும் குளம். அதில் வாழும் பெருமீனைப் பிடித்து நெஞ்சைப் பிளந்து உண்டுவிட்டு உழவர் நெல் அறுப்பர். கட்டுகளாகக் கட்டிவைத்துவிட்டுச் செல்வர். இக்காட்சியை,

“வெண்ணெல் அரிநர் பெயர்நிலைப் பின்றை,

இடை நிலம் நெரிதரு நெடுங் கதிர்ப் பல் சூட்டுப்

பனி படு சாய்ப் புறம் பரிப்ப”⁶⁰ மருதம் என அகநானூறு

பாடுகிறது.

மேலும்,

“வெண்ணெல் வைப்பின் பருவூர்ப் பறந்தலை”⁶¹

எனும் தொடர், நெல்வளமுடைய பருஊர் போர்க்களம் என்று அவ்வூரின் சிறப்பையும் பாடுகிறது.

“முழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெல் வெஞ் சோறு”⁶² எனவரும்

தொடர் வெண்ணெல் வளத்தையும் கூறும்.

மற்றொரு நற்றிணைப் பாடல்,

“வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇ,

பழனப் பல் புள் இரிய, கழனி”⁶³

என்கிறது. அதாவது, நன்செய் வயலில் விளைவது வெண்ணெல். வெண்ணெல் அறுக்கும்போது தண்ணுமை முழக்குவர். அந்த முழக்கத்தைக் கேட்டுச் சோலையில் உள்ள பறவைகள் பறந்து ஓடும். அப்போது மருத மரத்தில் தொங்கும் பூங்கொத்துகள் உதிரும். இப்படி உதிரும் ஊர் இரும்பை. அந்த ஒலியைக் கேட்டு எருமைக் கடா தன் இனத்தை விட்டுவிட்டுப் பிரிந்து ஓடும். கனைத்துக் கொண்டு, தன் வலிமையைக் காட்டும் சினத்தோடு சேயாற்றுக்குள் இறங்கும் என்று வெண்ணெல் விளைச்சல் பாடப்படுகிறது.

மேலும்,

“ஐவன வெண்ணெலொடு அரில் கொள்பு நீடி”⁶⁴

எனும் தொடர், ஐவன நெல்லென்னும் பொருளையும்,

“வாலிதின் விளைந்தன, ஐவன வெண்ணெல்”⁶⁵

எனும் தொடரின் பொருளும் வெண்ணெல் விளைந்த சிறப்பினை எடுத்துரைக்கக் காணலாம். மேலும்,

“வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇ”⁶⁶

எனும் அடி வெண்ணெல் அறுவடை செய்பவரையும்,

“நெடு வெண்ணெல்லின் அரிசி முட்டாது”⁶⁷

மலைபடுகடாம் 83 எனும் அடி அரிசியின் சிறப்புக்களையும் கூறுவதைக் காணலாம்.

செந்நெல்

செந்நெல் சாலி நெல்லென்றும் அழைக்கப்படுகிறது. பசுமையற்ற முற்றிய பெரிய செந்நெல் தூம்புடன் திரண்ட தாளினையுடைய கதிர்களை அறுத்த உழவர் மருத மரத்து நிழலிலே தெய்வங்கள் பலி பெறுகின்ற களங்களிலே போராக இடுவர் என்பதை,

“பைதற விளைந்த பெருஞ்செந் நெல்லின்

தூம்புடைத் திரடாள் துமித்த வினைஞர்”⁶⁸

என்ற பாடலடிகள் கூறுகின்றன. வரம்பு கட்டின ஒரு வேலி நிலம் ஆயிரம் கலம் சாலி நெல்லை விளைவிக்கும் என்ற கருத்து,

“சாலிநெல்லின் சிறைகொள் வேலி

ஆயிரம் விளையுட் டாக”⁶⁹

என்ற அடிகள் மூலம் உணர்த்தப்படுகிறது.

தலைவியின் தோள்களில் துயிலப் பெறாத நாட்கள், இன்பம் என்ற உள்ளீடில்லாத பதர் போன்றன என உவமை கூறியமையால் வாழ்க்கையோடு இயற்கை அறிவு இணைந்துள்ளது என்பது,

“எல்லாம் எவனோ? பதடிவைகல்”⁷⁰

என்ற பாடல் மூலம் அறியப்படுகிறது. மேலும் செந்நெல் வளம் குறித்துப் பின்வரும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கக் காணலாம்.

“சுவல் விளை நெல்லின் செவ் அவிழ்ச் சொன்றி”⁷¹

எனும் பெரும்பாணாற்றுப்படைப் பாடல்,

செந்நெல் அரிசி கொண்டு சமைத்த சோறு. முள்ளம்பன்றிக் கறிக்குழம்பு. உடும்புக்கறி வறுவல் கொண்ட விருந்தினை ஆங்காங்கே போகுமிடமெல்லாம் நீங்கள் பெறுவீர்கள் என்பதனால் செந்நெல் என்னும் சிவப்பரிசி நெல் ஒரு புன்செய்ப் பயிர் ஆகும். மேட்டு நிலத்தில் மழைநீரைக் கொண்டு விளையும். களர் நிலத்தில் வளர்ந்து காய்த்துப் பழுக்கும் ஈச்சம்பழம் போல இருக்கும் எனும் கருத்து இங்கு பெறப்படுகிறது..

மேலும்,

“முடங்கு புறச் செந்நெல் தரீஇயர்”⁷²

எனும் அகநானூற்றுப் பாடல், ‘பறம்புமலை அரசன் பாரி. மூவேந்தர் முற்றுகை இட்டிருந்த காலத்தில் அவன் வளர்த்த குருவிக் கூட்டம் காலையில் பறந்து சென்று மாலையில் நெல்லங்கதிர்களோடு திரும்பும். அதனை உண்டு அரசுச்சுற்றம் வாழும்’ என்று பாடுகிறது.

“அரிந்து கால் குவித்த செந் நெல் வினைஞர்”⁷³

அகநானூறு 116. மருதம் எனும் அகநானூற்றுத் தொடரும்,

“செந்நெல் அரிநர் கூர் வாட் புண்ணுற”⁷⁴

எனும் தொடரும் நெய்தல் பூத்திருக்கும் வயலில் நெல் அறுக்கும்போது அரிவாளின் வாய் பட்டு நெய்தல் கொடியும் அறுபடும். நெல் அறுத்து வைத்திருக்கும் அரியோடு அறுபட்ட நெய்தல் சேர்ந்து கிடக்கும் என்பதனை எடுத்துரைக்கக் காணலாம்.

“வெண் பூக் கரும்பொடு செந்நெல் நீடி”⁷⁵

எனும் பட்டினப் பாலை தொடரும்

“பருஉப் பகடு உதிர்த்த மென் செந்நெல்லின்”⁷⁶

எனும் பதிற்றுப்பத்து தொடரும்

“பைது அற விளைந்த பெருஞ் செந்நெல்லின்”⁷⁷

எனும் பெரும்பாணாற்றுப்படை தொடரும் செந்நெல் விளைச்சல் அறுவடையை எடுத்துரைக்கின்றன.

புதுப்புது வருவாய் தந்துகொண்டே இருக்கும் வயல். அருவியில் பூக்கும் ஆம்பலும், நெய்தலும் அந்த வயலில் பூத்துக் கிடக்கும். வயலில் பணியாற்றும் மகளிர் அந்தப் பூக்களுடன் சேர்த்து விளைந்திருக்கும் நெல்லையும் அறுத்துக்கொண்டு வருவர். கட்டுகளைப் புழுங்கும்படிச் செய்து நெல் அடித்து, களத்தில் மாடுகளைப் பிணையலாகக் கட்டிப் போர் அடிப்பர். அம்பணமாக

நெல்லைக் குவித்து வைப்பர். குவித்த அம்பண நெல்லை உற்றார் உறவினர் உண்டு மகிழ்ந்து உறங்குவர். எஞ்சிய நெல்லைக் கூடுகளில் சேமித்து வைத்திருப்பர். சிறுவர்கள் அந்த நெல் கூடுகளை விளையாட்டாகக் கிண்டுவர். நெல் பொதபொத வென்று கொட்டும். அப்போது செய்வது அறியாமல் சிறுவர்கள் திகைப்பர் என்று நெல் விளைச்சல் அறுவடை சங்க இலக்கியங்களில் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளன .

தினை

நெல்லுக்கு அடுத்தாற்போல் மக்களின் இன்றியமையாத தானியமாக விளங்குவது தினையாகும். இது குறிஞ்சி நிலத்தில் விளையும் தானியமாகும். இதனைக் கூல வகையென்றும் கூறுவர். தேனும் தினைமாவும் மலைப்பகுதி மக்களுக்கு உரிய உணவாகும். பருவ மழையை எதிர்நோக்கி விளைவிக்கப்பட்ட தினையை விட நீர் பாய்ச்சி விளையும் தினை முன்னர் விளையும். நெல் மணிகளைப் போலவே இவையும் முற்றியவுடன் கீழே சாயும் கதிர்களாக இருந்தன என்பதை,

“நீடுஇலை விளை தினைக் கொடுங்கால் நிமிர்”⁷⁸

என்பதனால் மூலம் அறியமுடிகிறது, கன்றுக்குப் பால் கொடுத்துக் கொண்டே முன்றிலில் உள்ள தினைப் பயிரை பெண் யானை உண்ணும் என்பது,

“கன்றுதன் பயமுலை மாந்த, முன்றில்

தினைப்பிடி உண்ணும்”⁷⁹

என்ற பாடல் அடிகள் மூலம் அறியப்படுகிறது. நெல்லும், தினையும் முதன்மையான உணவு வகையென்பதால் சங்க இலக்கியத்தில் இது குறித்த பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.

தினை என்றாலும் ஏனல் என்றாலும், அது தினையைக் குறிப்பதாயிற்று. தினை குறித்து நற்றிணை,

“உயிரோடு எல்லாம் உடன் வாங்கும்மே!”⁸⁰

என்று கூறுகிறது. அதாவது, ‘மலையில் இடம் உண்டாக்கி வளைத்துப் போட்ட கொல்லை நிலத்தை மழை ஈரம் பெற்று உழுத மலைக்குறவர் தினையை விதைத்துவிட்டுச் செல்ல அது பலவாக விளைந்துள்ளது ’ என்று தினை விதைத்துள்ளமையை நற்றிணை கூறுகிறது.

மற்றொரு நற்றிணைப் பாடல்

“அணி வரை மருங்கின் ஐது வளர்ந்திட்ட

மணி ஏர் தோட்ட மை ஆர் ஏனல்”⁸¹

என்ற அடிகளில் ‘அழகிய மலைச்சாரலில் பசுமையான அழகுடன் வளர்ந்திருக்கும் தினைத் தட்டையில் யானையின் கை போல் வளைந்த கதிர் வாங்கித் தினை விளைந்திருக்கிறது’ என்பதனை உவமையால் சுட்டுகிறது எனப் பதிற்றுப்பத்து, பின்வருமாறு பாடுகின்றது,

“செழும் பல் வைப்பின் பழனப் பாலும்;

ஏனல் உழவர் வரகுமீது இட்ட

கான் மிகு குளவிய வன்பு சேர் இருக்கை,

மென் தினை நுவணை முறைமுறை பகுக்கும்”⁸²

அதாவது,

‘உழவர் தினை விதைப்பர். வரகுத் தாள் போட்டு வேய்ந்த கூரை வீட்டில் வாழ்வர். விருந்தாக வந்தவர்களுக்குத் தினைமாவைப் பக்குவம் செய்து வழங்குவர்’ என்று பாடுவதனை அறியலாம்.

மேலும்,

“கொய் பதம் உற்றன, குலவுக் குரல் ஏனல்”⁸³

எனத் தினை விளைந்தமையை எடுத்துரைக்கிறது. தினை விளைந்தமையால் தினைப்புனம் காக்க வேண்டும். இதனை,

“இருங் கல் அடுக்கத்து என்னையர் உழுத

கருங் கால் செந்தினை கடியுமுண்டென்”⁸⁴

எனும் அடிகளில் உழவர் தினை விதைத்தனர். தினைப்புனம் காக்க மகளை அனுப்ப வேண்டி வரும் என்று தாய் நினைப்பதாக நற்றிணை கூறுகிறது.

“யாஅம் கொன்ற மரம் சுட்ட இயவில்

கரும்பு மருள் முதல பைந் தாட் செந் தினை

மடப் பிடித் தடக்கை அன்ன பால் வார்பு”⁸⁵

இப்படியான, ‘புனத்தில் கரும்பு போல் வளர்ந்த தினை. தினையில் பால் பிடித்து யானையின் துதிக்கை போலத் தொங்கும் கதிர். கதிரைக் கவர வரும் கிளி. கிளியை ஓட்டச் செல்வோம்’ என்பதனை உவமையுடன் கூறுகிறது குறுந்தொகை.

அவ்வாறு அறுவடை செய்த தினையை உழவர்கள் காய வைத்தனர் கையில் வரிசையாக வளையல் அணிந்த மகளிர் கற்பாறையில் தினையைக் காயவைத்துக் காத்துக் கொண்டிருந்ததை,

“இருங் கல் வியல் அறைச் செந் தினை பரப்பிச்”⁸⁶

எனும் திருமுருகாற்றுப்படை அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

“உருவம் பல் பூ தூஉய் வெருவர குருதி செந்தினை பரப்பி”⁸⁷

எனும் பாடல், சிவந்த நிறத்தினையுடைய பல பூக்களையும் தூவி அச்சம் வரும் படி உதிரமளைந்த சிவந்த தினையினையும் பரப்பினர் என்று பாடுகிறது.

வயலில் விளந்த தினைக் கதிரை இரவில் அறுப்பவர்கள் உண்டு. மேலும், தினைக்கதிர்களை கிளிகள் உண்ண வரும். அதனை ஓட்ட வேண்டும். இதற்காகத் தந்தை, தலைவன், தலைவி, தலைவியோடு தோழி போன்றோர் தினைப்புனம் காப்பர். இதனைப் பல பாடல்கள் மூலம் புலவர்கள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். குறுந்தொகை,

“சிறு தினை விளைந்த வியன்கண் இரும் புனத்து

இரவு அரிவாரின்”⁸⁸

எனும் பாடலடிகளில் இரவு வேளையில் வயலில் தினை அறுக்கும்போது கேட்கும் ஒலி போலத் தொண்டகப் பறையின் ஒலி கேட்கிறது என்கிறது. மேலும்,

“என பைந் தாள் செந்தினைப் படு கிளி ஓப்பும்”⁸⁹

என நற்றிணையும்

“என சிறு தினைப் படு கிளி எம்மொடு ஓப்பி”⁹⁰

என அகநானூறும்

“நல் கோள் சிறு தினைப் படு புள் ஓப்பி,

எல் பட வருதியர்” என, நீ விடுத்தலின்”⁹¹

எனக் குறிஞ்சிப்பாட்டும் பாடுகின்றன.

மேலும்,

“என புனவன் துடவைப் பொன்போல் சிறுதினை

கிளி குறைத்து உண்ட கூழை இருவி”⁹²

எனக் குறுந்தொகையும்

**“என நறு விரை ஆரம் அற எறிந்து உழுத
உளைக் குரல் சிறு தினை கவர்தலின்”⁹³**

என அகநானூறும்

“என சிறு தினை கொய்த இருவி வெண் கால்”⁹⁴

என ஐங்குறுநூறும்

“என ஏனல்அம் சிறு தினை காக்கும் சேனோன்”⁹⁵

எனக் குறுந்தொகையும் குறிஞ்சி தினைப்புனம் காத்தமை எடுத்துரைக்கின்றன, மேலும்,

“தோடு வளர் பைந் தினை நீடு குரல் காக்கும்”⁹⁶

எனும் தொடரால், ‘கானவன் காலில் தோல் செருப்பு அணிந்திருப்பான். சுட்ட வயலில் கரியைக் கழுவிய மழை ஈரத்தில் மடல் விட்டு நீண்ட கதிர்களுடன் விளைந்திருக்கும் தினையைக் காக்கும் மகளிர்’ என்னும் செய்தியை அகநானூறு வழி அறியலாம்.

ஐங்குறுநூறு தினை குறித்து

“பைந் தினை உணங்கல் செம் பூழ் கவரும்”⁹⁷

என்கிறது. அதாவது, புனத்தில், காயவைத்துக் கொண்டிருக்கும் தினையைச் செம்பூழ் என்னும் செம்போத்துப் பறவை கவரும் வன்புல நாடன். தலைவியை விரும்பும் தலைவன் சொல்கிறான். வெள்ளம் என்னும் எண்ணின் அளவு ஊழிக் காலமாகக் கிளிகள் வாழ்கின்றன. இந்தக் கிளிகள் வாழ்க. இவை விளைந்திருக்கும் தினையைக் கவர்வதால் தானே அந்தக் கிளிகளை ஓட்டும் பொருட்டு என் காதலி கொடிச்சி தினைப்புனம் காவலுக்கு வந்துள்ளாள். மலைச்சாரலில் பருத்த கதிர்களுடன் தினை விளைந்திருக்கிறது. அவற்றை உண்ணும் கிளிகளை என் தலைவி கொடிச்சி ஓட்டுகிறாள். விரும்பும் கண்களோடு ஓட்டுகிறாள்’ என்பன போன்ற செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் பலவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன .

சிறு தினை அறுவடை

சிவந்த தாளையும் வளைந்த கதிரையுமுடைய சிறிய தினையின் பெரிய கொல்லை, கொய்பதம் குறுகும் காலை முற்றுங் கதிர் கொய்யும் பதம் வந்துற்றது என்பதனை,

“சிறு தினை வியன் புனம்”⁹⁸ எனும் நற்றிணை தொடர் கூறுகிறது, அதனால், தினை வயலில் விளைந்த தினைக் கதிர்களை உழவர்கள் அறுவடை செய்தனர் என்கிறது.

“கடவை மிடைந்த துடவைஅம் சிறு தினைத்”⁹⁹ எனும் குறுந்தொகைப் பாடல் 392. குறிஞ்சி ‘அங்குக் கடவையும் துடவையுமாகக் கிடக்கும் நிலத்தில் விளைந்த தினையைக் குண்டாந்தடியால் அடித்துக் கோதுகளைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தனர்’ என்கிறது.

இவ்வாறாகத் தினையை விதைத்துக் காத்து அறுவடை செய்து மக்கள் தினையைப் துறைக்காகப் பயன்படுத்தி உள்ளனர் என்பதனை அறியமுடிகிறது.

எள்

நெல், தினை போல் எள் அதிகம் காணப்படவில்லை. இருப்பினும் மலைபடுகடாம், மதுரைக் காஞ்சி, குறுந்தொகை, புறநானூறு ஆகிய நூல்களில் எள் பயன்படுத்தப்பட்டமையை அறிய முடிகிறது. பலவாகக் கிளைத்த பசிய எள்ளின் இலைகள் எல்லாம் நீலமணியின் நிறத்தையுடையவாய் வளர்ந்துள்ளன,

ஒரு கைப்பிடியில் ஏழு எள் காய்கள் இருக்குமாறு விளைச்சல் திறன் இருந்துள்ளது. அவ்வளவு திறட்சியான காய்கள் இருந்துள்ளன. அதில் இருக்கும் எண்ணெயின் அளவும் அதிகமாக அதாவது கையில் வைத்துப் பிழிந்தாலே ஒழுகும் வண்ணம் இருந்துள்ளது. இதனை,

“கெளவை போகிய கருங்காய் பிடியேழ்

நெய்கொள வொழுகின”¹⁰⁰

என்று மலைபடுகடாம் கூறுகிறது.

கைம்மை நோயால் வருந்தும் பெண்டிர், நீர் சோற்றுடன் வெள்ளை எள்ளை அரைத்துத் துவையல் செய்து உண்ட காட்சியைப் புறநானூறு கூறுகிறது. சங்கக்காலத்தில், எள் கைம்பெண் வாழ்க்கையுடன் தொடர்புகொண்ட வித்தாக இருந்திருக்கிறது. கணவனை இழந்த பெண்களுக்கு எள் துவையலும் வேளைக்கீரையும் உணவுப் பொருளாக இருந்திருக்கின்றன,

“வெள் எள் சாந்தொடு புளிப்பெய்து

அட்ட வேளை வெந்தை”¹⁰¹ புறநானூறு

ஒல்லையூர் தந்த பூதப் பாண்டியன் இறந்தவுடன், அவனுடன் சேர்ந்து உடன்கட்டை ஏற முயல்கிறாள் பெருங்கோப்பெண்டு. அவளைத் தடுத்து நிறுத்தும் மக்களைப் பார்த்துச் சொல்கிறாள் அவள், ‘பல்சான்றீரே! என்னை எள்ளுத் துவையலும் வேளைக்கீரையும் சாப்பிடும் பெண் என்று நினைத்துவிட்டீர்களோ?’ என வினவுவதாக இப்பாடல் அமைதுள்ளது,

“பழமழை பொழிந்தெனப் பதன் அழிந்து உருகிய

சிதட்டுக்காய் எண்ணின் சில்பெயற் கடைநாள்”¹⁰²

எனும் குறுந்தொகைப் பாடல்

சிதட்டுக் காய் என்றொன்று எள்ளில் உண்டு. அதிக மழை பெய்தால், காயாக இருக்கும் எள் பதனழிந்து, உள்ளீடின்றிப் போகும். உள்ளீடில்லாத காய்களே ‘சிதட்டுக் காய்’ . இக்காயைப் பாடும் எள்ளுக்கு, கௌவை என்றும் கருங்காய் என்றும் பெயருண்டு.

‘கௌவை போகிய கருங்காய் பிடிஏழ்

நெய்கொள ஒழுகின, பல்கவர் ஈர் எண்”¹⁰³

எள் அறுவடைசெய்து, அதைத் தலைகீழாகக் கவிழ்த்து வைப்பர். வெயிலில் அதன்காய் வெடித்து, சிதறும். அதைக்கூட்டி ஒன்று சேர்த்ததன் பிறகு, மழை பெய்தால், வாசல் நுரையைப் போல பொங்குவதுடன் வழக்கவும் செய்யும். அம்மண்ணை அள்ளித், தலையில் தேய்த்துக் குளிப்பர். இது விளைதற்கு அதிக மழை தேவையில்லை.

மேலும்,

“கவ்வை கறுப்ப-எள்ளிளங்காய் முற்ற”¹⁰⁴

எனவரும் மதுரைக்காஞ்சித் தொடரின் வழியும்,

“எண் பிழி நெய்யொடு வெண் கிழி வேண்டாது”¹⁰⁵

எனவரும் நற்றிணைத் தொடரின் வழியும், எள்ளில் பிழிந்த நெய் குறித்துக் கூறப்பட்டுள்ளமையால் எள் விளைவிக்கப்பட்டுள்ளமையை அறியலாம் .

கொள்

ஊட்டச் சத்து மிகுந்த தானிய வகையில் கொள்ளும் ஒன்றாகும். கொள்ளையும் பயிரையும் பாலுடன் கலந்து ஆக்கிய கஞ்சியை வயல்களில் உழும் உழவர் பெருமக்கள் வயிறு புடைக்க உண்டனர் எனும் செய்தியை,

“கொள்ளொடு பயிறு பால் விரைஇ”¹⁰⁶

எனும் பாடலடியில் தெரிவிக்கின்றது. கொள் விளைவிக்க உழுது வைத்திருந்த வயல்வெளிகளில் பாரியின் பறம்பு மலை அருவிநீர் பாய்ந்து வளம் செய்த காட்சி.

“கொள்உழு வியன் புலத்துழை கால்ஆக”¹⁰⁷

எனும் பாடல் வரி காட்டுகிறது.

அவரை

அவரை ஒரு கொடித் தாவரமாகும். இது அளவின்றி நீண்டு வளர்வதால், ‘நெடுங்கொடி’ என்று பெயரிட்டழைத்தனர். அவரை விதை தானியங்களில் ஒன்றாக இன்றும் பயன்படுகிறது. வரகுச் சோற்றுடன் வேங்கை மலர் போன்ற வரிகளையுடைய அவரை விதையை வேக வைத்துக் கொடுத்து முல்லை நிலத்தவர் பாணருக்கு விருந்தளிக்கும் செய்தியை,

“அவரை வான்புழக் கட்டிப்பயிர் வுற்று

இன்சுவை மூரற் பெறுகுவார்”¹⁰⁸

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. வேங்கைப் பூ போன்ற அவரை விதை, மூங்கிலரிசி, நெல்லரிசி ஆகியவற்றைச் சேர்த்தாக்கிய புளியங் கூழைக் குடில்களில் இரவு நேரங்களில் கூத்தர் பெற்று மகிழ்வர் என்பதை,

“வேய்கொள் அரிசி, மிதவை சொரிந்த

சவல்விளை நெல்லின், அவரை அம்புளிங்கூழ்”¹⁰⁹

எனும் வரிகள் மூலம் அறியலாம்.

உளுந்து

உளுந்து ஒரு கூல வகைப் பயிராகும். இப்பயிரை அன்று திருமண வீடுகளில் பொங்கல் வைத்து விருந்தினருக்கு வழங்கும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. இதனை,

“உளுந்து தலைப்பெய்த கொழுங்களி மிதவை”¹¹⁰

என்ற பாடல் அடி தெரிவிக்கிறது. நிலத்தின் மேல் சிறிதளவே வெளித் தோன்றும் உளுந்தின் வேர்க்குக் குறும்பூழ்ப் பறவையின் கால் வண்ணத்தாலும் வடிவத்தாலும் அளவாலும் ஒத்திருந்தமையால் உவமிக்கின்ற குறுந்தொகை,

“பூழ்க்கால் அன்ன செங்கால் உளுந்தின்”¹¹¹

என்று பாடுகிறது. இதன் விளையும் தன்மையை உணர்ந்தமையை மழை அழிந்த கார்காலத்தின் இறுதியில் மிக்க முன் பணிப் பருவத்தே மயிர்கள் அமைந்த காய்களையுடைய உளுந்தின் அகன்ற இலைகளெல்லாம் சிதையும்படி வாடைக்காற்று வீசும் என்பதை,

“இரும்பணிப் பருவத்த மயிர்க்காய் உளுந்தின்”¹¹²

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம்.

வரகு

நெல் சோற்றைப் போலவே வரகுச் சோறும் சங்க காலத்தில் சிறப்புப் பெறுகிறது. தானியங்களில் இன்றியமையாததாக வரகு கருதப்பட்டது. புறாவின் கரு முட்டை போன்ற புன்மையான நிலத்தில் விளைந்த வரகரிசியைப் பாலிலிட்டுச் சமைத்த உணவைத் தேனுடன் கலந்து உண்டனர் சங்கத் தமிழர். இச்செய்தி,

“புறவுக் கருவன்ன புன்புல வரகின்

பால்பெய் புன்கம் தேனொடு மயக்கி”¹¹³

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. வரகை விளைவிக்கும் முறை புறப்பாடலில் புலப்படுத்தப்படுகிறது. வெம்மை முதிர்ந்த வேங்கை மரத்தையுடைய சிவந்த மேட்டு நிலத்தே கார்காலத்து மழை பெய்தது. அம்மழையால் பதமாகிய ஈர நிலத்தில் புழுதி கலக்கும்படி பலசால்பட உழுது விதைக்கப்பட்டது. தானியடிக்கப்பட்ட கிளைகளையுடைய செவ்வியின்கண் கறையை அடியினின்றும் களைதலான், இலை தழைத்துப் பெருகி, மகவீன்ற மயிலினது பேடையை ஒப்ப ஒங்கி வளர்ந்தது. அதன் கரிய தண்டு நீண்டு எல்லாம் ஒருங்கே சேர்ந்து சூல் விரித்து, கதிரின் அடியும் தலையும் ஒழியாமல் வரகானது மிகவும் காய்த்துச் சிறிதாக விளைந்தமையை,

“பூமி மயங்க பல உழுது, வித்தி...

வாலிதின் விளைந்த புதுவரகு அரிய”¹¹⁴

என்ற பாடல் தெரிவிக்கிறது. நிலத்தைப் புழுதி கலக்கும்படி நன்கு உழ வேண்டும் என்ற உழவு முறையும் கூறப்பட்டுள்ளது.

“தொடிப்புழுதி காஃசா உனக்கின் பிடித்தெருவும்

வேண்டாது சாலப் படும்”¹¹⁵

என்ற குறளின் கருத்தும் ஒப்புநோக்கத் தக்கது. இவ்வாறு விளைவித்த வரகினைப் பலவகையாகச் சமைத்து உண்டனர். பழுப்பு நிறம் வாய்ந்த முற்றிய தயிரை உலை நீராக்கி, புதரிய கொல்லையில் விளைந்த நன்கு குற்றிய வரகினது அரிசியை வெளியேற்றி அழித்த ஈசல் பூச்சிகளையும் அதில் இட்டுச் சமைத்து வைத்த இனிய புளிப்புடைய சோற்றில் கிடந்து உருகுமாறு பசுவின் வெண்ணெய்யைப் பெய்து உண்டனர் என்ற காட்சி,

“இதைப்புன வரகின் அவைப்புமாண் அரிசியொடு”¹¹⁶

என்ற பாடலடியின் தொடர்ச்சியில் தெரிகிறது. மேலும், வரகு, தினை, கொள், அவரை இந்நான்கும் இன்றியமையாத தானியங்களாகப் பண்டைய தமிழகத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டன. தற்காலத்திய வழக்கான ஊடுபயிரிடும்முறை சங்க காலத்திலேயே இருந்துள்ளமையைச் சங்கப்பாடல்கள் எடுத்துரைக்கக் காணலாம். கரிய அடிப்பகுதியையுடைய வரகுப் பயிர், பெரிய கதிர்களையுடைய தினை, சிறிய கொடியாக வளரும் கொள், புள்ளிகளைக் கொண்ட பூக்களால் பொலிந்து தோன்றும் அவரை ஆகிய நான்கு உணவுப் பொருட்களைத் தவிர பிற உணவுப் பொருட்கள் இவ்வூரில் இல்லை என்பதை,

“கருங்கால் வரகே, இருங்கதிர் தினையே

சிறுகொடிக் கொள்ளே பொறிகிளர் அவரையொடு

இந்நான்கு அல்லது உணாவும் இல்லை”¹¹⁷

என்று இப்பாடல் கூறுகிறது. பயிர்களின் அடைச்சொற்களின் மூலம் அப்பயிர்களின் தன்மையும் உணரப்படுகிறது.

பெருமழை பொழிந்த பின் புலரும் விடியற்கால வேளையில் உழவர் ஏர் பூட்டி உழவர். அவ்வாறு உழுது புரண்டு கிடக்கும் ஈரமுள்ள செம்புழுதி கிழித்த புண் போலத் தோன்றும். அதில் விதைத்த விதை முளைத்து வளரும்.கிளைக்கொம்பு கொண்ட இரலைமான் ஆங்காங்கே மேய்வது போல உழவர்கள் தலையில் குடையை மாட்டிக்கொண்டு பாடிக்கொண்டே களை வெட்டுவார்கள்.களை எடுத்த வரகு கதிர் வாங்கும். அதனைத் தலையில் குடுமி கொண்ட மயில் தன் தோகையை விரித்துக்கொண்டு மேயும் என்றும் வரகு விதைத்த பின்னரும் களை எடுத்ததை,

“களை கால் கழீஇய பெரும் புன வரகின்

கவைக் கதிர் இரும் புறம் கதூஉ உண்ட”¹¹⁸

என்கிறது அகநானூற்றுப் பாடல்.

போர் முனைக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் சிற்றூர். அங்கே வேங்கை மரம். அதன் அருகில் வரகைச் சேமித்து வைத்திருக்கும் கூடு இருக்கும் என்பதனை .

“கருங் கால் வேங்கைச் செஞ் சுவல் வரகின்

மிகு பதம் நிறைந்த தொகு கூட்டு ஒரு சிறை”¹¹⁹

எனும் அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

வரகு விளைச்சல் பெருகி அறுவடை செய்தமையை,

“கவைக் கதிர் வரகின் சீறார் ஆங்கண்,

மெல் இயல் அரிவை இவ்வயின் நிறீஇ”¹²⁰

என அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

ஊரின் முல்லை நில வயலில் வரகு விளைந்திருக்கிறது. அதன் விளைச்சலை அறுத்து, சலித்துப் புடைத்துச் சமைத்தமையைப் பின்வரும் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

“முதைச் சுவற் கலித்த ஈர் இலை நெடுந் தோட்டுக்

கவைக் கதிர் வரகின் கால் தொகு பொங்கழி,

பண்ணை வெண் பழத்து அரிசி ஏய்ப்ப”¹²¹

அதாவது, வரகு பழமையான மேட்டு நிலத்தில் விளையும். இரட்டை இலை கொண்ட பயிரில் விளையும். அவற்றைப் பாறைமீது கிடத்தி கவட்டைக் குளம்புகளை உடைய மாடுகளைப் பிணையல் கட்டி ஓட்டி உதிரச் செய்வர்.

அவற்றைத் தூற்றி தன் அண்ணனும் தந்தையும் தோளில் சுமந்துகொண்டு வந்த வரகை அங்குள்ள மகளிர் திருவையில் அரைத்து, முறையாக உரலில் இட்டு உலக்கையால் தேங்காய்ப் பருப்புப் போல் வெண்ணிறம் ஆகும்படி குற்றி, சுளகால் நேம்பி, அரிசியாக்கிக் கொள்வர்.

அங்கே பெரிய சுனையில் இருக்கும் நீரை முகந்துகொண்டு வந்து, பாணையில் உலை வைத்து, கொன்றைப் பூக்களைப் போட்டு, களி கிண்டும் துடுப்பால் கிண்டி வரகரிசிப் பொங்கல் வைப்பர். அந்தப் பொங்கலைப் பசுவின் பாலுடன் பகிர்ந்து தருவர். இப்படி, ஆனிரைகள் பலவற்றுடன் குடவர் வாழும் நாடு என அந்நாட்டின் பெருமை எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

மேலும்,

“செழும் பல் வைப்பின் பழனப் பாலும்;

ஏனல் உழவர் வரகுமீது இட்ட

கான் மிகு குளவிய வன்பு சேர் இருக்கை,

மென் தினை நுவணை முறைமுறை பகுக்கும்”¹²²

எனும் பதிற்றுப்பத்து பாடல் வழி உழவர் தினை விதைப்பர். வரகுத் தாள் போட்டு வேய்ந்த கூரை வீட்டில் வாழ்வர். விருந்தாக வந்தவர்களுக்குத் தினைமாவைப் பக்குவம் செய்து வழங்குவர் என்பதனை அறியலாம்.

‘மா புதல் சேர, வரகு இணர் சிறப்ப’ என்பதனால் வரகு விளைந்துவிட்டது என்பதனையும் வரகு விளையும் நிலமாக முதையல் நிலம் உள்ளது என்பதனையும் அறியலாம்.

வரகுப் பயிரை மேய்ந்த பெண்மான் மேட்டு நிலத்தில் தன் ஆண்மானோடு வாழும் முல்லை நிலத்து ஊரில் நீ விரும்பியவள் இருக்கிறாள். வரகு முதையல் நிலத்தில் விளைந்திருக்கிறது. வரகு இரட்டை இலைகளுக்கு இடையே கதிர் வாங்கி விளைந்திருக்கிறது. முதையல் என்பது காட்டு மரங்களை வெட்டி எரித்து உருவாக்கிய பழமையான நிலம். விதைப்பவர்கள் வெட்டி உருவாக்கிய முதையல் நிலம் என்பதனை வரகு விளையும் நிலமாகக் கூறப்பட்டது.

இதனை,

“விதையர் கொன்ற முதையல் பூழி,

இடு முறை நிரப்பிய ஈர் இலை வரகின்

கவைக் கதிர் கறித்த காமர் மடப் பிணை”¹²⁴

என்கிறது.

வரகு சேமித்தல்

உழவர்கள் அறுவடை செய்த வரகைச் சேமித்து வைத்திருந்தமையை அகநானூறு எடுத்துரைக்கிறது.

‘கோழிச்சேவல் போரிடுவது போலக் கொடூரமாகத் தாக்கும் போர் வல்லமை உள்ள பறவை குறும்பூழ்ப்பறவை. இதனை இக்காலத்தில் காடை என்பர். மேலே உள்ள கறுப்புத் தோலை நீக்கிய பின்னர் காயவைத்திருக்கும் வெள்ளை எள்ளை இந்தப் பறவை காலம் பார்த்து ஏமாற்றி உண்ணும் ஊர். அத்துடன் இந்தப் பறவை மரம் ஏறும் எலியை வேட்டை ஆடும். அந்த எலி கோங்கம்பூப் போல வளைந்த காதுகளைக் கொண்டது.

இப்படித் தின்றுவிட்டு வரகு வைக்கோல் சேமித்திருக்கும் போரில்

ஒளிந்துகொள்ளும் இந்தப் பறவை மிகுதியாக வாழும் ஊர் என்பதனைப் பின்வரும் பாடல் கூறுவதனைக் காணலாம்.

“பொறிப் புறப் பூழின் போர் வல் சேவல்
மேந் தோல் களைந்த தீம் கோள் வெள் எள்
சுளகிடை உணங்கல் செவ்வி கொண்டு, உடன்
வேனில் கோங்கின் பூம் பொகுட்டு அன்ன
குடந்தை அம் செவிய கோட்டு எலி ஆட்ட,
கலி ஆர் வரகின் பிறங்கு பீள் ஒளிக்கும்,
வன் புல வைப்பினதுவே சென்று
தின் பழம் பசீஇனனோ, பாண!
வாள் வடு விளங்கிய சென்னிச்
செரு வெங் குருசில் ஓம்பும் ஊரே”¹²⁵

இவ்வாறாக வரகு விளைச்சல் அறுவடை குறித்த செய்திகளைச் சங்க இலக்கியங்களில் முடிகிறது.

பயறு

பண்டைக்கால மக்கள் பயறு விதைத்துள்ளனர். அது பாசிப் பயறு அல்லது பயற்றம்பயிறு எனும் வகைகளைச் சேர்ந்தவைகளாக இருக்கலாம்.

“செழும் பயறு கறிக்கும் புன்கண் மாலை”¹²⁶

எனும் பாடல் இரலை ஆண்மான் திரிதிரியாகப் பிரிந்த கொம்புகளை உடையது. அது தன் பெண்மானைத் தழுவிக்கொண்டு நிழலும் வெயிலுமாக இருக்கும் அருநிழலில் தங்கிய பின் மலர்கள் கொட்டிக் கிடக்கும் புதரில் தூங்கிவிட்டு பொழுது சாயும் மாலைப் பொழுதில் விளைந்துகிடக்கும் பயறுகளை கறித்து மேயும். அந்த மாலைப் பொழுதில் அவன் தேர் வருகிறது என்றுரைக்கக் காணலாம்.

பாசிப்பயறு எனப்படும் பைம்பயறு விதைத்தல்

“பெரு நீர் மேவல் தண்ணடை எருமை
இரு மருப்பு உறமும் நெடு மாண் நெற்றின்
பைம் பயறு உதிர்த்த கோதின் கோல் அணை,
கன்றுடை மரை ஆத் துஞ்சும் சீறார்”¹²⁷

அதாவது, இலை அடை மண்டிக் கிடக்கும் தண்ணடை நிலம் அது. கன்றுகளுடன் மரையா துஞ்சும் சீறார் அது. அங்கே பயிற்றம்பயறு அடித்த கோது கொட்டிக்கிடக்கும் மெத்தையில் அந்த மரையா உறங்கும் எனப் பயறு விளையும் நிலம் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

முள்ளுக்காட்டை வெட்டி எரித்து உருவாக்கிய விளைநிலம் முதை நிலம். மக்கள் முதை நிலத்தை உழுது பயறு விதைத்திருந்தனர். விளைந்திருந்த அந்தப் பயற்றங்கொடியைப் பசு ஒன்று வயலில் புகுந்து மேய்ந்துவிட்டது. இந்தக் குற்றத்துக்காக, ஊர் மன்றத்தினர் கூடித் தீர்ப்பளித்து,ள பசு மேய்த்தவன் கண்ணை இரக்கம் இல்லாமல் தோண்டிவிட்டனர். கண்ணைத் தோண்டியவர் முதுகோசர் இனத்தவர். கண் தோண்டப்பட்டவன் வாய்மொழி என்னும் அடைமொழியுடன் அழைக்கப்பட்ட மற்றொரு கோசர் குடியினன். கண் தோண்டப்பட்டவன் அன்னிமிஞிலி என்பாளின் தந்தை. தந்தைக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைக்காக அவள் வருந்தினாள். வஞ்சினம் கொண்டு பழி வாங்கினாள் என்பது வரலாறு.இவ்வரலாற்றில் பயறு முக்கிய இடம் பெறுவதனைக் காணலாம். இதனைப் பின்வரும்பாடல் எடுத்துரைக்கக் காணலாம்.

“முதை படு பசுங் காட்டு அரில் பவர் மயக்கி,
பகடு பல பூண்ட உழவுறு செஞ் செய்,
இடு முறை நிரம்பி, ஆகு வினைக் கலித்து,
பாசிலை அமன்ற பயறு ஆ புக்கென,
உழவும் ஊடுபயிர் விதைத்தலும்”¹²⁸

கலப்பு மற்றும் சுழற்சி முறை

வேளாண்மை மண்ணின் வளம் பேணலுக்கும், வேளாண் விளைச்சலின் பெருக்கத்திற்கும் கலப்பு முறை வேளாண்மையும், சுழற்சி முறை வேளாண்மையும் இன்று அறிவுறுத்தப்படுகிறது.

“பொதுவாக தனிப்பயிர் ஒன்றினை மட்டும் சாகுபடி செய்வதை விட ஊடுபயிருடன் சாகுபடி செய்வது சிறந்ததாகும். இத்தகைய ஊடுபயிர் முறை அக்காலத்தே பயன்பாட்டில் இருந்ததை இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.”¹²⁹

இவ்வாறாக ஊடுபயிர் விளைத்தமையை “சிறுதினை கொய்த இருவி வெண்கால் காய்த்த அவரைப் படுகிளி கடியும்”¹³⁰ என்ற அடிகள் விளக்குகின்றன. அதே போல், சுழற்சி முறையில் நெல் மற்றும் திணை போன்றவற்றிற்கு அடுத்து உழுந்து பயிரிடப்பட்டதையும், உழுந்துக்காயை அடித்து உழுந்துப் பருப்பை பிரித்தற்குத் தடியைப் பயன்படுத்திய செய்தியையும்,

“பூழ்க்கால் அன்ன செங்கால் உழுந்தின் ஊழ்ப்படு முதுகாய் உழையினம் கவருமம்”¹³¹ எனவும்,

“உழுந்துடைக் கழுந்திற் கரும்புடைப் பணைத்தோள்”¹³² எனவும் இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன.

இதைப் போலவே, எள், திணை, அவரை, வரகு ஆகியனவற்றை ஊடுபயிராகப் பண்டைக்கால மக்கள் விளைத்துள்ளனர்.

‘வாய் விரிந்து வெடிக்காத எள்ளுக் காய்கள் கைப்பிடி அளவுக்குள் ஏழு காய்கள் என்னும்படி நெருக்கமாகக் காய்த்திருந்தன. அவை ஈரம் பட்டு எண்ணெய்க் கொழுப்பேறிக் கிடந்தன. ஏனெனில், எள் பயிரிட்ட வயலில் மண்ணின் சத்தை உறிஞ்சி மண்வளத்தைக் கெடுக்கும் மகுளிச்செடி முளைப்பதில்லை. திணைக்கதிர்கள் யானைக்குட்டியின் கை போல வளைந்து காய்த்திருந்தன. அவரை திணைத் தட்டையில் ஏறி வளைந்திருக்கும் கோளிஅவரை என்னு காய் கொத்துக் கொத்தாகக் காய்த்திருந்தது. அது பார்ப்பதற்குக் குளிர் என்னும் விளையாட்டுக் கருவி போலக் காணப்பட்டது. தென்னம்பாளை போல் வரகுக்கதிர் விளைந்திருந்தது. மேலும், வரகு எருமைகள் போல் ஆங்காங்கே பாறைகள். அடுத்திருந்த வழி மண்ணில் தென்னம் பாளைபோல் விரிந்து வரகு விளைந்திருந்தது என்ற செய்தியினை .

“அகல் இரு விசம்பின் ஆஅல் போல,
வாலிதின் விரிந்த புன் கொடி முசுண்டை;
நீலத்து அன்ன விதைப் புன மருங்கில்,
மகுளி பாயாது மலி துளி தழாலின்,
அகளத்து அன்ன நிறை சுனைப் புறவின்,
கௌவை போகிய கருங் காய் பிடி ஏழ்
நெய் கொள ஒழுகின, பல் கவர் ஈர் எண்;
பொய் பொரு கயமுனி முயங்கு கை கடுப்ப,
கொய் பதம் உற்றன, குலவுக் குரல் ஏனல்;

வினை தயிர்ப் பிதிர்வின் வீ உக்கு, இருவிதொறும்,
 குளிர் புரை கொடுங் காய் கொண்டன, அவரை;
 மேதி அன்ன கல் பிறங்கு இயவின்,
 வாதினை அன்ன கவைக் கதிர் இறைஞ்சி,
 இரும்பு கவர்வுற்றன, பெரும்புன வரகே”¹³³

எனும் பாடல் எடுத்துரைக்கக் காணலாம்.

மற்றொரு பாடல் வரகு, தினை, கொள், அவரை, நெல் ஆகியன
 ஊடுபயிராக விளைவிக்கப்பட்டமையை எடுத்துக்கூறக் காணலாம்.

இதனை

“கருங் கால் வரகே, இருங் கதிர்த் தினையே,
 சிறு கொடிக் கொள்ளே, பொறி கிளர் அவரையொடு,
 இந் நான்கு அல்லது உணாவும் இல்லை
 துடியன், பாணன், பறையன், கடம்பன், என்று
 இந் நான்கு அல்லது குடியும் இல்லை;
 ஒளிறு ஏந்து மருப்பின் களிறு எறிந்து வீழ்ந்தென,
 கல்லே பரவின் அல்லது,
 நெல் உகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே”¹³⁴

என்று புறநானூறு கூறுகிறது.

இதனால், வரகு, தினை, கொள், அவரை என்னும் நான்கு அல்லாத
 வேறு உணவுப்பொருள் அந்த மூதில் குடிக்கு இல்லை என்ற செய்த
 பெறப்படுகிறது.

மற்றொரு புறநானூற்றுப் பாடல்,

“களை கால் கழாலின், தோடு ஒலிபு நந்தி,
 மென் மயில் புனிற்றுப் பெடை கடுப்ப நீடி,
 கருந் தாள் போகி, ஒருங்கு பீள் விரிந்து,
 கீழும் மேலும் எஞ்சாமைப் பல காய்த்து,
 வாலிதின் விளைந்த புது வரகு அரிய,
 தினை கொய்ய, கவ்வை கறுப்ப, அவரைக்
 கொழுங் கொடி விளர்க் காய் கோட் பதம் ஆக,
 நிலம் புதைப் பழுனிய மட்டின் தேறல்

புல் வேய்க் குரம்பைக் குடிதோறும் பகர்ந்து,

நறு நெய்க் கடலை விசைப்ப, சோறு அட்டு”¹³⁵

வெப்புள் என்பதுகுடு பறக்கும் கோடைகாலத்தில் வேங்கை விளையும் நிலம். அந்த நிலத்தில் கார் காலத்தில் மழை பொழிய அதன் ஈரத்தில் புழுதி தோன்ற உழுவர். வரகு விதைப்பர். அது பயிராக வளரும்போது இடையே முளைக்கும் பல்லிச் செடிகளைக் களைந்து எறிவர். வரகு செழித்து வளரும். கருவுற்றிருக்கும் பெண்மயில் போல் உடல் விரிந்து கதிர் விடும். அக் கதிரில் அடி முதல் நுனி வரையில் வரகு மணிகள் காய்த்திருக்கும். விளைச்சல் வெண்ணிறத்தில் தோன்றும். அதனை அறுப்பர். தினை கொய்வர். வரகு அறுப்போர், தினை கொய்வோர் ஆகியோரின் ஆரவாரம் கேட்கும். அவரைக்காய் கொய்யும் பதம் பெற்றிருக்கும். நிலத்தில் புதைத்து மட்டுத்தேறல் விளைந்திருக்கும். இவற்றையெல்லாம் மக்கள் குடிதோறும் பங்கிட்டுக் கொள்வர். நிலக்கடலை வேகவைத்துக் கொள்வர். சோறும் சமைத்துக் கொள்வர். தாலம் என்னும் வட்டில் கலத்தில் போட்டுத் தோளில் சுமந்துசெல்வர். அவற்றை வேண்டும்போது உண்பர் என்கிறது.

சங்க இலக்கிய மற்றொரு பாடல், வரகு, கொள், கரும்பு ஆகியன விளைந்தமையைக் கூறுகிறது.

“வெள்ளை வரகும் கொள்ளும் வித்தும்

கரும்பு இவண் தந்தோன் பெரும் பிறங்கடையே”¹³⁶

மேற்காணும் பாடல்வழி, போர்க்களத்திலெல்லாம் வெள்ளை வாயை உடைய கழுதைகளை ஏரில் கட்டி உழுது வரகும் கொள்ளும் நாள்தோறும் விதைக்கும் ‘உழவன்’ என்று விதைப்போன் பாராட்டப்பட்டுள்ளான்.

மேலும்,

பிசிர் என்னும் ஊர் அவரைக்காய் மிகுதியாக விளையும் ஊர். அவரைக்காய் பறிப்பவர்கள் ஆயர் மகளிர் தரும் புளித்த தயிர்சோற்றை உண்பர். ஆய மகளிர் அதனை வேளைக் கீரைப் பொறியலோடு தருவர். அது வரகுச்சோறு. இதனை வயிறார உண்டுகொண்டு அவரை கொய்வர் என்பதனைக் அவரையோடு எள் வரகு விளைந்தமையைக் காணலாம்.

“மேந் தோல் களைந்த தீம் கோள் வெள் எள்

சுளகிடை உணங்கல் செவ்வி கொண்டு, உடன்

வேனில் கோங்கின் பூம் பொகுட்டு அன்ன

குடந்தை அம் செவிய கோட்டு எலி ஆட்ட,

கலி ஆர் வரகின் பிறங்கு பீள் ஒளிக்கும்,
வன் புல வைப்பினதுவே சென்று
தின் பழம் பசீஇனனோ, பாண!
வாள் வடு விளங்கிய சென்னிச்
செரு வெங் குருசில் ஓம்பும் ஊரே”¹³⁷

மற்றொரு அகநானூறு பாடல், கொள்ளொடு பயறு விளைந்தமையைக் கூறுகிறது.

“கொள்ளொடு பயறு பால் விரைஇ, வெள்ளிக்
கோல் வரைந்தன்ன வால் அவிழ் மிதவை”¹³⁸

உழவர்கள் இரவு வேளையில் நெல் அடிப்பர். அதன் முழக்கம் ஓசை கேட்டுக்கொண்டே இருக்கும். நெல்லைத் தூற்றுவர். தூசி வானத்தில் மேகம் போலப் பறந்து திசைகளை மறைக்கும். விடியற்காலம் இது நிகழும். இப்படிப் பெருமிதத்தோடு பாடுபடுவர் உழவர்கள் ஆவர். அந்தக் களைப்புத் தீர மாங்காய் ஊறிய புளிப்பு நீரைப் பருகுவர். எழில் திகழும் தளிரோடு மாமரம் காய்த்திருக்கும். அதன் வடு கிளியின் வாய் போல் இருக்கும். காற்று அடிக்கும்போது உதிரும். அதனைக் குடத்தில் போட்டு ஊறவைத்திருப்பர். இது ஒருவகை ‘நறவங்கள்’ ஆக இருக்கலாம். இதனை வளைத்துக் கட்டிய பனங்குடையில் ஊற்றிப் பருகுவர். குளத்தில் நீர் பருகும் மாடு போலப் பருகுவர். பசியைப் போக்க மிதவைக் கஞ்சி குடிப்பர். கொள், பயறு, பால் ஊற்றிச் சமைத்த கஞ்சி அது. குடங்கையை வாயில் வைத்துக்கொண்டு அதனைப் பருகுவர். பின்னர் சூரியன் போல் குவிக்கப்பட்டுள்ள நெல் குவியலைச் சூழ்ந்திருக்கும் மருதமர நிழலில் பிணையல் அடித்த தம் மாடுகளுடன் ஓய்வு எடுத்துக்கொள்வர் என உணவு வகைகளில் கொள், பயறு இணைந்த உணவு உண்டமை இங்கு கூறப்படுவது இணைத்து அறியத்தக்கதாகும்.

மற்றொரு பாடல் நெல், வரகு, தினை கலந்த உணவு குறித்துக் கூறுகிறது.

“புன் புலச் சீறார், நெல் விளையாதே;
வரகும் தினையும் உள்ளவை எல்லாம்
இரவல் மாக்களுக்கு”¹³⁹

முல்லைநிலச் சிற்றூர் மன்னன் கொடுத்தான் எனவும்,

“வரகும் தினையும் உள்ளவை எல்லாம்
இரவல் மாக்கள் உணக்கொளத் தீர்ந்தென,

குறித்து மாறு எதிர்ப்பை பெறாமையின்,
குரல் உணங்கு விதைத் தினை உரல் வாய்ப் பெய்து,
சிறிது புறப்பட்டன்றோ இலளே”¹⁴⁰

எனவும் வரும் பாடற் அடி மூலம் அறியலாம்.

அதாவது ‘மனையோள் விதைத் தினையை உரலில் பெய்து சமைத்துத் தருவாள் எனவும் இல்லத்தில் இருந்த வரகு, தினை ஆகியவை இல்லை என்று கேட்டு வந்தவர்களுக்கு உணவாகவும், கொடையாகவும் வழங்கித் தீர்ந்துவிட்டன. அளவு குறித்து வாங்கி அளவோடு திருப்பித் தரும் குறியெதிர்ப்புப் பெறவும் வழியில்லை. விதைக்காகக் கதிரோடு காயவைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்ட தினை உள்ளது என்று சொல்லிக்கொண்டு உரலில் போட்டுக் குற்றி எடுத்து உணவாக்கிப் படைப்பாள் வரும் செய்திகள்’ இதனை உறுதிப்படுத்தும்..

தமிழிலக்கியங்களின் தாவரவியல் தொடர்பான விளக்கங்களிலிருந்து வித்து மற்றும் விளைச்சல் பற்றிய ஆராய்ச்சி மிகவும் பரந்து பட்டதென்பது புலனாகிறது. பயிர்களின் படிப்படியான வளர்ச்சியின் மீது கருத்துச் செலுத்தப்பட்டமைக்குச் சான்றுகள் உள்ளன இவ்வாறு சங்க காலத் தமிழ் மக்கள் தாவரவியல் அறிவையும் தாவரங்களிலிருந்து கிடைக்கும் தானியங்கள் மற்றும் அவற்றின் பயன்பாடுகளையும் விளைச்சல் முறைகளையும் நன்கு அறிந்துள்ளமை புலப்படுகிறது.

தாவர உணவு

பழங்காலத்தில் தாவர உணவாகிய கீரை, வெற்றிலை, கறிவேப்பிலை, வேப்பிலை முதலியவை பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டன. இவ்வகை இலைக் கறியினை அக்கால மக்கள் உணவில் பயன்படுத்தியதன் நோக்கம் அவை எளிதில் கிடைத்தமை ஆகும்.

கீரை

சங்ககாலத்தில் ‘கீரை’, ‘அடகு’ என்று வழங்கப்பட்டது. ‘அடை’ என்ற சொல் எல்லாவகை இலைதழைகளையும் குறித்த சொல்லாகும். அடகு என்பது இலைக் கறியினைக் குறித்தது.

“பாசடகு மிசையார்”¹⁴¹

என்ற பாடலடியில், ‘அடை’ என்பது ஒரு சிற்றுண்டியைக் குறித்தமைந்தது. ‘புறசானடை’ என்பது கீரையாகிய இலைக்கறியைக் குறித்தது.

“நற்புறசானடை முனையிற்”¹⁴²

இவ்வகைக் கீரைகள் சுவைக்காகவும், மணத்திற்காகவும் மருந்திற்காகவும் பல காரணங்களுக்காகவும் பயன்படுத்தப்பட்டன.

வேளைக்கீரை

வேளைக்கீரையை உழுது பயிரிட்டு விளைவிக்கப்பட வேண்டியதில்லை. இது மிகவும் எளிதாக எல்லோருக்கும் கிடைத்தமையால் இது ஏழைகளின் கீரையாகச் சங்க காலத்தில் திகழ்ந்துள்ளது. இது தாமாகவே குவியல் குவியலாக மண்டி வளர்வதனால் குவிப்புக் கீரை என்று வழங்கப்பட்டு அது குப்பைக் கீரையாக இலக்கியங்களில் சுட்டப்படுகிறது.

“குப்பை வேளை உப்பிலி வெந்தை”¹⁴³

என்று குறிப்பதன் மூலம் இது உப்பின்றிச் சமைக்கவும் பயன்பட்டது என்பதை அறிய முடிகிறது. அக்காலத்தில் ‘உப்பு’ என்பது விலையுயர்ந்த பொருளாகவே விளங்கியது. இக்கீரையில் இயல்பாகவே உப்புச்சத்து கொண்டிருந்தமையால் இதனை உப்பின்றிச் சமைத்து உண்டனர். அக்காலத்தில் மிகவும் ஏழ்மையில் வாழ்ந்தவர் புலவர் பிசிராந்தையார். அவரது மனைவி தனது இல்லத்தில் குப்பை வேளையை உணவாகப் படைத்ததை,

“குப்பை கொய்கண் அசைத்த

முற்றா இளந்தளிர் கொய்து

கொண்டு உப்பு இன்று

நீர் உலையாக ஏற்றி மோரின்றி

அவிழ்பதம் மறந்து”¹⁴⁴

என்று புறநானூறு காட்டுகிறது. உப்பில்லாத இக்கீரையுணவு ஏழ்மையின் அடையாளம் இதனை,

“அடகு பறித்துக் கொண்டு குடைகலனா

உப்பிலி வெந்தை தின்று உள்ளற்று வாழ்பவே”¹⁴⁵

என்று நாலடியார் குறிப்பிடுவதன் மூலம் வேளைக்கீரை அக்காலத்தில் பயன்பட்ட பாங்கினை அறிய முடியும். வேளைக் கீரையொடு வேளைப் பூவினையும் தயிரொடு சேர்த்து அக்கால மக்கள் உண்டனர். இதனை,

“வேளை வெண்பூ வெண்தயிர் கொளீஇ

ஆய்மகள்அட்ட அம்புளி மிதவை”¹⁴⁷

என்ற பாடல் கூறுகிறது.

முஞ்ஞை கீரை

முஞ்ஞைகீரை குப்பைக் கீரை போன்று தானாக வளராமல் பாதுகாத்து வளர்த்த ஒரு கீரை என்பது தெரிகிறது. இக்கீரை பற்றிப் பாடப்படும் இடங்களில் வேலி பற்றியும் பாடப்படுகிறது.

“இடுமுள் படப்பை மறிமேய்ந்து ஒழிந்ததை

குறுநறு முஞ்ஞை”¹⁴⁷

என்பதன் மூலம் இக்கீரையைச் சுற்றி வேலியமைக்கப்பட்டமையும்,

“தாளிமுதல் நீடிய நறுமுஞ்ஞை”¹⁴⁸

என்ற பாடலடி மூலம், இது தொட்டிகளில் வளர்க்கப்பட்டமையும், ஆடு, முயல் போன்ற வளர்ப்பு மிருகங்கள் விரும்பி உண்ணும் இலையாக இது இருந்தமையும்,

“சிறுநறு முஞ்ஞை முயல்வந்து கறிக்கும் முன்றில்”¹⁴⁹

என்ற அடிகள் மூலம் அறியப்படுகிறது.

வெற்றிலை

பழந்தமிழகத்தில் வெற்றிலை பயன்படுத்தப்பட்டமையும் பாடல் அடிகளின் மூலம் அறிய முடிகிறது. வெற்றிலையை அடுக்கிக் கட்டுவதே ஒரு தனிக் கலையாகக் கருதப்பட்டது. இக்காலத்தில் பெரியவர்கள் மட்டுமே மெல்லும் இவ்விலையை அன்று இளைஞர்களும் மென்றுள்ளனர் என்பதை,

“வைகாண் முதுபகட்டின் பக்கத்தில் போயது

ஐதயால் தம்பலம் தின்றியோ”¹⁵⁰

என்ற கலிப்பாட்டு மூலம் அறியலாம்.

கறிவேப்பிலை

இது அன்று முதல் இன்று வரை நறுமணத்திற்காக உணவில்
சேர்க்கப்படுவதை,

“நறுமுறி அளைஇ”¹⁵¹

என்றும், மோர் முதலியவற்றோடு சேர்த்து இதனை உட்கொண்டமையை,

“கஞ்சகம் நறுமுறி அளைஇ

சேதாற்றுமோர்”¹⁵²

என்றும் பழந்தமிழ்ப் பாடல்களில் குறிக்கப்படுகிறது.

வேப்பிலை

இது உணவுப் பொருளாகப் பயன்படவில்லையென்றாலும் மருந்தாகக்
கருதினர் பழந்தமிழர். இதனை,

“வேம்படு நெய்”¹⁵³

என்று நாலடியார் குறிக்கிறது. இதனுடைய கசப்புச் சுவையே பெரிது என்று
எண்ணப்படுகிறது.

“வேம்பின் பைங்காய் எந்தோழி தரினே”¹⁵⁴

என்ற பாடலில் இது கசப்புச் சுவை மிகுந்ததொரு இலை என்பதையும் இதன்
காய் கடுமையான கசப்பைத் தரும் என்பதையும் இப்பாடல்
வெளிப்படுத்துகிறது.

முக்கனிகள்

பழந்தமிழகத்தில் கனிகளை முக்கனிகள் என்று வரையறை செய்ததாகத்
தெரியவில்லை. இருப்பினும் மா, பலா, வாழை இம்மூன்றும் சங்க
இலக்கியங்களில் பரவலாகப் பேசப்படுகிறது. இன்று போல் அன்றும் இம்
மூன்றும் மங்கல நிகழ்ச்சிகளில் பெரிதும் பயன்பட்டுள்ளன. மாவிலைத்
தோரணம், வாழை மரப் பந்தல், பலாச்சுளை விருந்து என்று இன்றும்
வழக்கத்திலுள்ளமை அறிய முடிகிறது.

பலா

பூவாது காய்க்கும் மரங்களாக ஆல், அத்தி, பலா முதலியன கூறப்படுகின்றன.

“கோளிப்பாகல்”¹⁵⁵ என்றும்,

“கோளியாலம்”¹⁵⁶ என்றும்,

“கோளியலாத்துக் கொழு நிழல்”¹⁵⁷

என்றும் சுட்டப்படுவதன் மூலம் பலாவும் பூவலாது காய்க்கும் தன்மையது என்பதை அறிய முடிகிறது.

“கொழுமென் சினைய கோளி யுள்ளும்”¹⁵⁸

என்ற பாடல் மூலம் இது உணரப்படுகிறது. பலாக்கனிகள் அக்கால மக்கள் மத்தியில் அதிகம் பழக்கத்தில் இருந்தமை புலனாகிறது. செல்வ வளத்தின் அடையாளமாக இக்கனி கருதப்பட்டது. இதனை,

“பலாஅம் பழுத்த பசும்புண் அரியல்

வாடைதூக்கும் நாடு கொடு பெருவிறல்”¹⁵⁹

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம். பலாப்பழத்தின் வகைகள் ஆசினிப் பலா, வேர்ப்பலா, அத்தப்பலா என்று குறிக்கப்படுவது,

“ஆசினி முதுகளை கலாவ மீமிசை”¹⁶⁰ என்றும்

“நெடுந்தாள் ஆசினி”¹⁶¹

குறிக்கப்படுகிறது. தேன்கூடு போல் காட்சியளிக்கும் இது,

“நெய் கண் இறால் உடம்புணர்

தழீஇய ஆசினி”¹⁶²

என்றும் குறிக்கப்பட்டிருப்பதை அறிய முடிகிறது.

வேர்ப்பலா

“வேரல் வேலி வேர் கோட்பலாவின்”¹⁶³

என்று சுட்டப்படுவதால் வேர்ப்பலா விளங்கியமை அறிய முடிகிறது. இவ்வகைப் பலா கொல்லி மலையில் மிகுதியும் விளைந்தமையை,

“வேர்ப்பலாவின் பயங்கெழு கொல்லி”¹⁶⁴

என்று குறிப்பிடுகிறது.

அத்தப்பலா

காட்டுப் பலா என்றும் கூறப்படுகிறது. நாட்டுப் பலாவிலிருந்து வேறுபட்டது. இது தகுந்த கண்காணிப்பின்றி வளர்ந்தமையால் இதன் கனிகள் மிகவும் சிறியதாக இருந்தமையை,

“அந்தப்பலாவின் வெயில் தின்சிறுகாய்”¹⁶⁵

என்பதன் வழி அறிய முடிகிறது.

மா

முக்கனிகளில் முதல் கனியாகக் கூறப்படுவது மா. இதனை கொக்கு, மா, தேமா, மூக்கு என்று பெயரிட்டு அழைத்தனர். மாம்பிஞ்சினை மாவடி என்றனர்.

“நெடுமரம் கொக்கின் பைந்துணாத் நறுமாவடி”¹⁶⁶

என்ற அடியும்,

“நறுவடி பைங்கால் மாஅத்து”¹⁶⁷

என்ற அடியும்,

“உண்ணுநர்த் தடுத்தன தேமா”¹⁶⁸

என்ற அடியும் மாங்கனிக்குக் கொக்கு, மா, தேமா, மூக்கு என்ற பெயர்கள் வழங்கப்படுவதைத் தெரிவிக்கிறது. இவற்றில் கொக்கு என்பது மரத்தின் தன்மையாலும், மூக்கு என்பது பழத்தின் வடிவத்தாலும், தேமா என்பது பழத்தின் இனிமையாலும் பெயர் பெற்றன. இதைப்போல மாவின் பிஞ்சினை இன்று நாம் ‘மாவடு’ என்பது அன்று, ‘மாவடி’ என்றே வழங்கப்பட்டுள்ளது. ‘மாவடி’ என்பதே இன்று ‘மாவடு’ என்று மருவியிருக்கலாம்.

வாழை

மக்களால் இன்றும் அன்றாடப் பயன்படுத்தப்படும் பழம் வாழை மட்டுமே. இது எல்லா இடங்களிலும் எல்லாப் பருவங்களிலும் உற்பத்தியாவதால் எளிதில் கிடைக்கிறது இப்பழம். இவ்வாழையைப் பற்றிச் சங்க நூல்களில் பரவலான குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. வாழை மரங்கள், பல சேர்ந்து அடர்ந்து வளர்ந்துள்ள இடங்களை ‘வாழைத் தோட்டம்;’ என்று நாம் அழைப்பது போல், அன்று ‘வாழைச்சோலை’ என்றே அழைத்துள்ளனர்.

இதனை,

“சோலை வாழைச் சரிநுகும்பு இளைய”¹⁶⁹

என்ற பாடல் அடியில் காணலாம்.

பெண்ணின் கூந்தலுக்கு வாழைப்பூ உவமையாகப் பாடப்பட்டுள்ளதை,

“மால்வரை ஒழுகிய வாழை: வாழைப்

பூவென பொலிந்த ஒதி”¹⁷⁰

என்ற பாடல் கூறுகிறது. அதைப் போல், இவை நீண்டு சிறிது வளைந்து விளைவதால் அரிவாளுக்கு உவமையாக,

“வாடைப்பூவின் வளை முறிசிலற”¹⁷¹

என்றும் பாடப்படுகிறது. இதன் இலைகள் விரிந்தும் அகன்றும் இருப்பதாலும், ஒன்றன் பின் ஒன்றாக எதிர் எதிர் திசைகளில் வளர்வதாலும்,

“செழுங்கோல் வாழை அகல்இலைப் பகுக்கும்”¹⁷²

என்று குறிக்கப்படுகிறது.

மருதம்

மருதம் இம்மரத்தில் பூக்கும் பூவின் பெயராலேயே வயலும் வயல் சார்ந்த பகுதி மருதநிலம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. நீர் பாய்ந்து செல்லும் பல இடங்களில் இம்மரம் நன்கு வளர்கிறது. இம்மரத்தின் பூக்கள் இளஞ்சிவப்புடனும் நீல நிறம் கலந்து காணப்படுகிறது. சிவந்த இதழ்கள் ஏந்திய தட்டுக்கள் போல தோன்றும். சங்க காலத்தில் சிறப்புற்றிருந்த இந்த மரத்தை இன்று பலர் அறியாது ‘அர்ஜுனம்’ என்று சுட்டுகின்றனர்.

“சங்க காலத்தில் வழங்கிய அழகிய பூவையுடைய மரத்தை மறந்துவிட்டோம். அதன் பெயரால் அழகற்ற மரத்தை, பொருத்தமற்ற மரத்தை அழைக்கிறோம். தமிழ்நாட்டில் கருமருது, வெள்ளைமருது, கலிமருது என்று பல ‘மருது’ மரங்கள் மக்களிடையே வழங்குகின்றன. இவையெல்லாம் சங்க கால மருத மரமன்று. நிகண்டாசிரியர்கள் காலத்திலேயே சங்க கால மருதம் மறுக்கப்பட்டுவிட்டது. நிகண்டுகளில் மருதம் என்பதற்குப் பொருள் ‘அர்ஜுனம்’ என்ற வடமொழிப் பெயர் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அர்ஜுனம் என்ற மரம் தமிழில் தற்காலத்தில் வெள்ளை மருது, குல மருது என்றழைக்கப்படுகிறது. அருச்சுன மரத்தின் பூக்கள் அழகற்றவை: சிறியவை: கண்களைக் கவரும் நிறமற்றவை. இதன் பசுமை கலந்த வெண்மையான மிகச் சிறிய பூக்களைக் கொத்தாகப் பார்க்கும்போது பிரித்துணர்வதே அரிது.

இத்தகைய அழகற்ற கண்ணைக் கவரும் ஆற்றலற்ற புவையுடைய மரத்தின் பெயரால் தமிழர் தங்களுடைய நாகரிகத் திணையை அழைத்தார்கள் என்பது நம்ப முடியாதது”¹⁷³ என்பர்.

சங்க கால மருதம் அழகும் கவர்ச்சியும் மிகுந்தது. இம்மரத்தின் சிவந்த பூக்களிலிருந்து கீழே விழுந்த இதழ்கள் பரவிக் கிடந்த காட்சி நீர்த் துறையை அழகு செய்ததாகப் பாடப்படுகிறது.

“ஐயவி யன்ன சிறுவீ ஞாழல்

செவ்வி மருதின் செம்மலொடு தாஅய்த்

துறையணிந்து அன்று அவர் ஊரே”¹⁷⁴

என்று பாடப்படும் பாடல் குறுந்தொகையில் இடம் பெற்றுள்ளது.

பாலை

பாலை என்பது மற்றொரு இது திணை ஆகும்

“முல்லையும் குறிஞ்சியும்

முறைமையிற் றிரிந்து

பாலை என்பதோர்

படிவம் கொள்ளும்”¹⁷⁵

என்று முல்லை நிலமும் குறிஞ்சி நிலமும் தன்னிலையிலிருந்து திரிந்து வழங்கும் வளமற்ற நிலத்தைப் பாலை என்பர். பாலை மரத்தைப் பற்றிய குறிப்புகள் அதிகம் காணப்படவில்லை.

“பாலை நின்ற பாலை நெடுவழி”¹⁷⁶

என்ற அடியின் மூலம் பாலை என்றொரு மரம் இருந்தமையை அறிய முடிகிறது. தமிழில் பாலை, தந்தப் பாலை, வெப்பாலை, நிலப்பாலை என்றழைக்கப்படும் இம்மரத்தின் மலர் கொத்ததாகவும் வெண்மையாகவும் காணப்படுகிறது. இம்மரத்தின் கொம்புகள் வெண்மையாகக் காணப்படுவதையும் பற்றுக் குறடு போல் காய்கள் காணப்படுவதை,

“பிடி பிளந்திட்ட நாரில் வெண்கோட்டுக்

கொடிறுபோல் காய வாலிணர்ப் பாலை”¹⁷⁷

என்ற பாடலின் வழி அறியலாம்.

கொன்றை

கொன்றை சிறிய மரமாக வளரும் போதே மலரும் இதன் பூக்கள் அழகானவை. பாறை நிலங்களிலும் விளையக்கூடிய தன்மையுடையன. கொன்றைக் காய்கள் முற்றி நெற்றாகி பாறையில் விழுந்து பரவிக் கிடந்தமையை,

“வள்ளியில் வணர் மருப்பன்ன, ஒள்ளினர்ச்

சுடர்பூங் கொன்றைஞ்.”¹⁷⁸

என்ற பாடல் கூறுகிறது. கொன்றையின் மென்மையான கிளைகளிலும் இலைகளிலும் பனி தவழ்ந்திருப்பது, அழகிய நுண்ணிய துகில் போல இருப்பதாக,

“கொன்றை மென்சினைப் பனி தவழ்பவைபோல்”¹⁷⁹

என்ற பாடலடியில் சொல்லப்படுகிறது. சில சங்கப் பாடல்களில், கொன்றை ‘கடுக்கை’ என்றும் வழங்கப்படுகிறது.

“இணர்ததை கடுக்கை ஈண்டிய தாதின்”¹⁸⁰

“ஒல்குநிலைக் கடுக்கை

அல்குநிழல் அசை”¹⁸¹

என்றும், இது வழங்கப்படுவதன் மூலம் ‘கடுக்கை’ என்று அழைக்கப்பட்டதை அறிய முடிகிறது. “கடுக்கண் என்று காதில் அணியும் அணி ஒன்றுள்ளது. அது கொன்றையின் மலரும் பருவத்து அரும்பு போலிருப்பதால் ‘கடுக்கை’ கடுக்கண் ஆனதாகத் தெரிகிறது”¹⁸² என்ற கருத்தும் எண்ணத்தக்கது.

நெல்லி

நீர்வளம் குன்றிய வறட்சியான பகுதிகளிலும் இம்மரம் நன்கு வளரக் கூடியது. இனிப்பும், புளிப்பும் கலந்த சுவையுடைய இக்கனியில் உயிர்ச்சத்து நிறைந்துள்ளது. சாகா மருந்தாகக் கருதப்பட்ட கருநெல்லியின் தன்மை குறித்துப் புறநானூறு, சிறுபாணாற்றுப்படை ஆகிய நூல்களில் கூறப்படுகிறது. சாகா மருந்தாகிய இதனைப் பெற்ற அதியமான் ஓளவைக்கு வழங்கினான் நெல்லிக்கனியின் மருத்துவக் குணத்தை அன்றே மக்களை அறிந்துள்ளனர்.

“கமழ்பூஞ் சாரற் கவினிய நெல்லி

யமிழ்துவிளை தீங்கனி ஓளவைக்கீந்த”¹⁸³

என்ற பாடலிலும், பெரிய உயரமான மலைப்புறங்களிலே இம்மரம் வளரும் என்பதை,

“பெருமலை விடரகத்து அருமிசைக் கொண்ட

சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது”¹⁸⁴

என்று ஒளவை நெல்லிக்கனி பெற்று பாடிய பாடலிலும் இதன் சிறப்பினைப் பழந்தமிழர் அறிந்துள்ளனர். பாலை நிலத்தில் நீண்ட வழி நடந்தவர்க்கு நீர் வேட்கையால் உயிர் போகாதிருக்க நெல்லிக்காய் உதவியமையை,

“செல்லுயிர் நிறுத்த சுவைக்காய் நெல்லி”¹⁸⁵

என்ற பாடல் வழி அறிய முடிகிறது. இக்காயினைப் புறாவும் வெளவாலும் உண்டதாகச் சில குறிப்புகள் உள்ளன. புறாக்கள் இக்காய்களைக் கொத்தித் தின்றமை,

“புறவுக்குயின்று உண்ட புன்காய் நெல்லி”¹⁸⁶

என்ற வரியாலும், வெளவால் நெல்லிக்கனியை விரும்பி விழுங்கியமையை,

“நெல்லியம் புளி மாந்தியயலது”¹⁸⁷

என்ற வரியாலும் அறியலாம்.

இலுப்பை இம்மரம் எண்ணெய் எடுப்பதற்காகத் தோப்பாக வளர்க்கப்படுகிறது. இம்மரத்தைச் சங்க நூல்கள், ‘இரும்பை’ என்றே சுட்டுகின்றன. இம்மரம் உயர்ந்து வளர்வதையும், இம்மரத்தின் இலைகள் நீண்டு வளர்ந்திருத்தலையும் சங்க நூல்கள் விளம்புகின்றன.

“நீடுநிலை யரைய செங்குழை யிருப்பை”¹⁸⁸

“கானவிருப்பை வேனல் வெண்பூ”¹⁸⁹

“ஞ்இருப்பைத் தேம்பால் செற்ற தீம்பழம் நசைஇ”¹⁹⁰

ஆகிய பாடல்களின் வாயிலாக, இருப்பை மரத்தைப் பற்றிய அரிய செய்திகள் வெளிவருகின்றன. உயரமாய் வளர்வதும், அதன் பூக்கள் வெண்மையாகவும், இனிப்பாகவும் இருப்பதும், இம்மரத்தின் பழங்கள் சுவை மிகுந்துள்ளமையால் வெளவால் விரும்பி உண்டமையும் இப்பாடல்களால் அறிய முடிகிறது.

மேலும், இருப்பை மரமானது பொரிந்த அடியினையும், கொட்டைகளையுடைய தண்டினையும் உடையது. அதன் குவிந்த குலையினின்றும் கழன்ற உத்துளையினையுடைய பனிக்கட்டி போலும் திரண்ட பூக்களைச் சுரவழிச் செல்லும் புதியோர் நீண்ட அவ்வழியில் மேற்செல்லுதலைத்

தவிர்க்குமாறும், குட்டிகளை ஈன்ற கரடிகளின் பெருங்கூட்டம் கவர்ந்து உண்ணும் என்ற செய்திகளை,

“பொரிகால்

பொருட்டு அரை இருப்பைக் குவிகுலைக் கழன்ற

ஈனல் எண்கின் இருங்கிளை கவரும்”¹⁹¹

என்ற அகப்பாடல் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

இலவ மரம் இது பெரிய மரமாக வளருவது. இது இலையுதிர் காடுகளில் காணப்படுகிறது. வெயிற் காலங்களில் இம்மரத்தின் இலைகள் உதிர்ந்து விடுகின்றன. இன்று பஞ்சிற்காக வளர்க்கும் இலவ மரம் வேறு. அன்று வழங்கப்பட்ட இலவ மரம் வேறு “சங்க கால இலவ மரம் தற்காலத்தில் இலவம் என்றழைக்கப்படும் மரமன்று. இந்த வேற்றுமையை உணர்ந்து கொள்வது மிக முக்கியம். பஞ்சிற்காகவே பெரிதும் வளர்க்கப்படும் தற்கால இலவ மரம் வெண்மையான, அழகற்ற, பூக்களையுடையவை. இது வெளிநாட்டிலிருந்து இந்தியாவிற்குக் கொணரப்பட்ட செடியாகும். சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்பட்ட இலவ மரத்திற்குச் செக்கச் சிவந்த அழகிய பெரிய பூக்கள் உண்டு. மற்றும் சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்பட்ட இலவ மரம் மிகப் பெரிய உயரிய மரமாகும். தற்காலத்தில் இலவ மென அழைக்கப்படும் மரம் அத்தகையதன்று. சங்க காலத்து இலவ மரத்தை முன்னிலவம் என்று தற்காலத்தில் அழைக்கின்றனர்.”¹⁹²

இம்மரம் நீர்வளம் குன்றிய காடுகளிலும் குன்றுகளிலும் வளர்வதையும் மிக உயரமாகவும் அடிமரம் நன்றாகப் பருத்தும் காணப்படுவதையும் சங்கப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

“நீளரை இலவத்து ஊழ்கழி பல்மலர்”¹⁹³

என்ற அகப்பாட்டிலும்,

“நீளரை இலவத்து அலங்கு சினை பயந்த”¹⁹⁴

என்ற பெரும்பாணாற்றுப் படையின் அடியிலும் கூறப்பட்டிருப்பது போல் இம்மரத்தின் அடியானது நீண்டும் பருத்தும் அமைந்திருக்கும் என்று அறிய முடிகிறது.

புன்னை

சங்க நூல்களில் போற்றிப் பாடப்பட்ட மரங்களில் புன்னை மரமும் ஒன்று. கடற்கரை ஓரங்களில் வளர்கின்ற இம்மரத்தின் கிளைகளுடன் கருப்பாகவும் அடர்த்தியான பச்சை இலைகளும் வெண்மையான பூங்கொத்தும் கொண்டு அழகாகக் காட்சி தரும் இம்மரத்தை,

“இரும்பினன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை

நீலத்தன்ன பாசிலை யகந்தோறும்

வெள்ளியன்ன விளங்கினர் நாப்பண்

பொன்னினன்ன நறுந்தாது உதிர்”¹⁹⁵

என்ற பாடல் சிறப்பாக விளக்குகிறது. இதன் மூலம் புன்னை மரம் இடும்பைப் போன்று கரிய நிறம் உடையது. பசுமையான கரும்பச்சை நிறமும், வெண்ணிறப் பூக்களும் பொன்னைப் போன்ற நறிய மகரந்தப் பூக்களும் கொண்டிருக்கும் என்பதை அறிய முடிகிறது. மரங்களின் மலர்கள் தான் அழகாக இருக்கும். ஆனால், புன்னையின் இலைகளும் அழகானவை. மின்னும் தன்மை கொண்டவை என்பதை,

“மின்னிலைப் பொலிந்த விளங்கினர் அவிழ்பொன்”¹⁹⁶

என்றும்,

“வதிகுரு குறங்கு மின்னிலைப் புன்னை”¹⁹⁷

என்ற பாடலிலும் அறியலாம். புன்னை மரத்தின் அடிமரமானது வளைந்து காணப்படும் என்பது,

“கொடுங்காற் புன்னை போடுதுமித் தியற்றிய”¹⁹⁸

என்ற பாடலடி மூலம் தெரிகிறது. இம்மரத்தின் காய் பசுமையாக விளைந்து மரக்கிளைகளில் தொங்கிக் கொண்டிருப்பதும், இக்காயிலிருந்து எண்ணெய் எடுக்கப்பட்டிருப்பதும்,

“நெய்கனி பசங்காய் தூங்குந் துறைவனை”¹⁹⁹

என்ற பாடலடியின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. இம்மரத்தை இன்று ‘பின்னை’ என்று அழைக்கின்றனர்.

கோங்கு

இலவ மரத்தின் இனமாகக் கருதப்படும் கோங்கு இலவ மரத்தைப் போன்று வறட்சியான வேனிற்காலத்தில் இலைகள் உதிர்ந்து விடுகின்றன.

வறட்சியான காலங்களிலும் பூத்துக் குலுங்கும் தன்மையுடைய இம்மரம் பாறை நிலத்திலும், மலைப் பகுதிகளிலும் காணப்படுகிறது. இதனை,

“இலையி லஞ்சினை இனவண்டார்ப்ப

முலையேர் மென்முகை யவழிந்த கோங்கின்”²⁰⁰

என்ற பாடலில், தலைவியைப் பிரிந்து செல்லும் தலைவன் இளவேனில் காலத்தில் வருவேன் என்பதை, இலைகள் உதிர்ந்த கோங்க மரம் பூப்பதற்கு முன் வருகிறேன் என்று சொல்லிச் செல்கிறான். இலைகள் உதிர்ந்துவிடுவதையும், இளவேனிலில் பூப்பதையும் இப்பாடல் உணர்த்துகிறது. இதையே,

“வேனில் கோங்கின் பூம் பொருட்டு”²⁰¹

என்ற புறப்பாட்டும் தெரிவிக்கிறது. இக்காலத்தில் ‘கோங்கிலவு’ என்று அழைக்கின்றனர். இலவையும் கோங்கையும் இணைத்து அழைப்பதற்குக் காரணம் இரண்டும் ஒரே இனம் என்பதுதான்.

“பருவமில் கோங்கம் பகைமலரிலவம்”²⁰²

என்ற பரிபாடலின் வரி எல்லாப் பருவத்திலும் மலரும் கோங்கமும் அதனொடு நிறத்தால் மாறுபடும் இலவமும் என்று குறிப்பிடுகிறது. பொன்னிறமுடைய கோங்கிற்கு நேர் எதிரான வெண்மை நிறமுடையது இலவம் என்பதை இப்பாடல் வரி குறிப்பிடுகிறது. நிறத்தால் மட்டுமே வேறுபட்டு மற்ற தன்மைகளில் ஒன்றுபட்டுள்ள மரங்கள் இவை என்பதை அறியமுடிகிறது.

பாதிரி

பாதிரி மரம் வறட்சியான இடங்களில் வளர்வதாகக் கூறப்படுகிறது. சங்க காலத்தில் ‘பாதிரி’ என வழங்கப்பட்ட இம்மரம் சிலப்பதிகாரக் காலத்தில் ‘பாடலம்’²⁰³ என்றழைக்கப்பட்டது. சூடாமணி நிகண்டிலும் ‘பாடலம்’²⁰⁴ என்றே பெயர் வழங்கப்படுகிறது. திருப்பாதிரிப்புலியூர் இம்மரத்தையே தல மரமாகக் கொண்டமையால் அப்பெயரால் வழங்கப்படுவதாகக் கூறுவர்.

“வேனிற் பாதிரிக் கூன்மலர் அன்ன

மயிர்ஏர்பு ஒழுகிய அம்கலும் மாமை”²⁰⁵

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல், இம்மரத்தின் மலர் வேனிற்காலத்தில் மலர்வதையும் இதழ்கள் உட்புறம் வளைந்த இப்பூவில் உள்ள மயிரினைப் போன்று மயிர் எழுந்து படர்ந்த அழகு ஒழுகும் காட்சியையும்

வெளிப்படுத்துகிறது. பாதிரிப்பூ மஞ்சள் நிறத்துடன் பொன்னிறமாகக் காணப்படுகிறது. இம்மரத்தை இக்காலத்தில் பூம்பாதிரி என்று அழைக்கின்றனர்.

தாழை

சங்க இலக்கியத்தில் பாடப்படும் குறிப்பிடத் தகுந்த செடிகளில் தாழையும் ஒன்று. தாழையின் இலையும், பூவும் பிற தாவரங்களை விட தாழையை வேறுபடுத்திக் காட்டுவன. இதன் அடிமரம் நேராக இல்லாமல் வளைந்திருக்கும் தன்மையது.

“தடவுநிலைத் தாழை”²⁰⁶ என்றும்,

“தடந்தாள் தாழை”²⁰⁷

என்றும்,

“உரவுத் திரைபொருத பிணர் படுதடவு முதல்

அரவுவாள் வாய முன்இலைத் தாழை”²⁰⁸

என்றும் பாடப்படுதலால், இச்செடி கடற்கரைச் சூழலில் காணப்படுவதையும் சருச்சரை பொருந்திய வளைந்த அடிமரத்தைக் கொண்டது என்பதும் வாளரம் போன்று விளங்கும் முட்களைக் கொண்ட இலைகள் உடையது என்பதும் புலனாகிறது. முட்களை ஓரத்தில் கொண்ட இதன் இலை மிகவும் பெரியதாக 15அடி வரை வளரக்கூடியது.

“பேயுத் தலைய பிணர் அரைத் தாழை”²⁰⁹

என்ற அகப்பாடல், இச்செடியின் தோற்றம் பேய் போல் இருப்பதாகவும் நீண்ட இலையில் உள்ள முட்கள் பற்களைப்போல் இருப்பதாகவும் பாடுகிறது. இலையை விடச் சிறப்பு வாய்ந்தது பூ ஆகும்.

குறிஞ்சி

குறிஞ்சிசெடி மலைப்பகுதிகளில் மிகுந்து வளர்கின்றது. அடர்த்தியான கரும்பச்சை நிற இலைகளைக் கொண்ட இச்செடியில் மலர்தான் சிறப்பு. 12 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை பூக்கும் குறிஞ்சி மலர் சிறப்புடையதால் மலையும் மலை சார்ந்த பகுதியும் குறிஞ்சித் திணை என வழங்கப்படுகிறது. இச்செடியின் கிளைகள் பெரிதாகவும் கருமையாகவும் அமைந்திருப்பதை,

“கருங்கோற் குறிஞ்சி அடுக்கம் பாட”²¹⁰

என்ற பாடல் அடியும் தெரிவிக்கின்றது. இம்மலரில் தேன் நிறைந்திருப்பதையும், வன்மையற்ற வெண்மை கொண்டு விளங்கும் தன்மையையும்,

“கருங் காற்குறிஞ்சி மதனில் வான்பூ
ஒவுக் கண்டன்ன இல்வரை இழைத்த
நாறுகொள் பிரசம்”²¹¹

என்ற பாடலடிகள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. இச்செடியின் தண்டு, இலை தன்மைகளைவிட மலரின் சிறப்பே மகத்துவமானது.

நெய்தல்

கடல் சார்ந்த பகுதிகளில் இச்செடி மிகுந்து காணப்படுகிறது. நெய்தல் செடி பார்ப்பதற்கு அழகாக இருப்பதால் இதனை வீடுகளில் வளர்ப்பர். இதையே நீலோற்பலம், நீலம், கருநெய்தல், கருங்குவளை, பானல் என்ற பல பெயரிட்டு அழைப்பர். நீலம், கருநீலம் மட்டுமின்றி வெண்மை, சிவப்பு போன்ற நிறங்களிலும் இச்செடியின் மலர் காணப்படுகின்றது. பசுமையான இலைகளைக் கொண்டிருக்கின்ற இச்செடியின் தண்டு உயர்ந்து வளர்ந்தும், மலர்கள் நீல நிறத்துடன் பெண்களின் கண்களைப் போல் அமைந்தும் காணப்படுவதை,

“பாசடை நிவந்த கணைக்கால் நெய்தல்
இனமீன் இருங்கழி ஓதம்மல்கு தொறும்”²¹²

என்ற பாடலடி விளக்குகின்றது. நெய்தல், மலர் இலைகளுக்கு மேல் வெளியே நீட்டிப் பூப்பதாகவும், கருநீல நிறமாய் இருப்பதால் ‘கண்போலம் நெய்தல்’ என்றும் இம்மலர் பெண்களின் கண்ணுக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. கொத்தாக, அழகாக மலர்ந்துள்ளமையால் இதனை ‘மணிப்பூ’ என்றும் அழைக்கின்றனர்.

காந்தள்

சங்கப் பாடல்களில் பிற மலர்களைவிட அதிகம் பாடப்படுபவது காந்தள் மலர். இது தோன்றிப்பூ, மேந்தோன்றிப்பூ என்றும் வழங்கப் பெறுகிறது. துரையில் கிழங்காக அடங்கி முடங்கிக் கிடந்த இக்கொடி கார்காலத்தில் திடீரென்று கிளம்பி மேலே அழகிய பூவோடு

தோன்றுவதால், 'தோன்றி' என்று அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம். இதன் பூ மென்மையானதாய் இருப்பதால் பெண்களின் கைகளுக்கு உவமையாகப் பேசப்படுகிறது.

“முனிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்”²¹³

என்ற பாடலால் இதை அறியலாம். இப்பூவின் மொக்குகள் நீண்டும் சிறிது நுனி வளைந்தும் கூர்மையாகவும் திகழ்கின்றது. மொக்கு மலரும் பருவத்தில் நுனியில் மட்டும் மலரிதழ் சிவந்து காணப்படுவதை,

“கொன்ற யானைக்கோடுகண் டன்ன

செம்புடைக் கொழுமுகை யவிழ்ந்த காந்தள்”²¹⁴

என்ற பாடல், யானையின் குருதி தோய்ந்த கோடு கோலக் கொழுமுகை இருப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறது.

முகண்டை

வறட்சியான காடுகளிலும் நன்கு வளரக்கூடிய தன்மை பொருந்திய முகண்டைக் கொடி தரையில் படர்ந்து வளரக்கூடியது. மேலே தொற்றியும் படரக்கூடியது. இக்கொடியின் மலர் சுருட்டிக் கொண்டிருப்பதையும், வெண்மையாகவும், கொத்தாக அன்றி தனித்தனியாக மலர்வதையும் பெரும்பான்மை இரவு நேரங்களில் மலர்வதையும் சங்கப் பாடல்கள் கொண்டு அறிய முடிகிறது.

“சுரிமுகிழ் முகண்டைப் பொதியவிழ் வான்பூ”²¹⁵

என்ற பாடலால், சுருண்ட அரும்புகளையுடைய முகண்டையின் மலர்ந்த வெண்மையான பூக்கள் வாணை அழகு செய்யும் மீன்களைப் போல், பசுமையான புதர்களை அழகு செய்தன என்று பாடப்படுகிறது.

“அகலிரு விசம்பின் ஆஅல் போல

வாலிதின் விரிந்த புன்கொடி முகண்டை”²¹⁶

என்ற பாடலடி, கொத்துக் கொத்தாய் வெண்மையாக மலர்ந்திருக்கும் முகண்டை விண்மீன்களுக்கு உவமையாக்கப்பட்டிருப்பதை உணர முடியும். முல்லை நிலத்தில் மலரும் இக்கொடியின் காய்ந்த கனி தீப்பட்ட இடத்தில் ஏற்படும் கொப்புளம் போல் காணப்படுவதையும், இதன் கனி கொட்டை போல் உடையாதிருப்பதையும்,

“கொழுங்கொடி முகண்டை கொட்டங் கொள்ளவும்”²¹⁷

என்ற பாடலடியின் வாயிலாக அறியலாம்.

வள்ளி

வள்ளிக்கொடியும் முல்லைத்திணைக் காடுகளில் பெரிதும் வளர்கின்றது. இக்கொடியில் கிழங்கு விளைகின்றது. இதனால் இதனைக் கிழங்குத் தாவரம் என்பர்.

“கொழுங்கொடி வள்ளிக் கிழங்கு வீழ்க்கும்மே”²¹⁸

என்ற பாடல் இது கிழங்குத் தாவரம் என்பதை மெய்ப்பிக்கிறது. கிழங்கு ‘காய்’ என்றும் குறிக்கப்படுவதை,

“முதிர்காய் வள்ளியங் காடு”²¹⁹

என்ற பாடலடி கூறுவதுடன் இக்கொடி காட்டுப் பகுதிகளில் வளரும் என்பது குறிக்கப்படுகிறது.

அவரை கொடித் தாவரங்களில் அவரையும் அளவிற்கரிய அளவில் படர்ந்து செல்லக் கூடியது. காட்டுப் பகுதிகளில் தாமாகவே வளர்கின்ற இக்கொடியின் காய்கள் வளைந்து தோன்றுவது அரிவாளுக்கும் கிளியின் அலகிற்கும் ஒப்பிடப்படுவதை,

“குளிர்புரை கொடுங்காய் அவரை”²²⁰

என்றும்,

“கிளிவாய் ஒப்பின் ஒளிவிடு ஒண்காய் அவரை”²²¹

என்றும் குறிக்கப்படுகிறது. இது நீண்டு வளர்வதால்,

“நெடுங்கொடி அவரை”²²²

என்றும், முல்லை நிலங்களில் தானாகவே செழித்து வளர்வதால்,

“கொழுங்கொடி அவரை பூக்கும்”²²³

என்றும் கூறப்படுகிறது. ஊதா நிறத்திலும் சிவப்பு நிறத்திலும் காணப்படும் இதனை ‘மொச்சை’ என்றும் அழைப்பர்.

முல்லை மற்ற கொடித் தாவரங்களை விடவும் சிறப்புக்குரியது முல்லை. இக்கொடி படர வேண்டும் என்பதற்காகப் பாரி தன் தேரையே கொடுத்தான். காட்டுப் பகுதிகளில் அடர்ந்து வளரும் தன்மையாலும் ஏனைய மலர்களுள் சிறப்பாய் கருதியதாலும் காடும் காடு சார்ந்த பகுதியை ‘முல்லை’ என்றனர்

முன்னோர். இதன் பெயரால் முல்லைப்பாட்டு, முல்லைக் கலிப்பாடல்கள் வழங்கப்படுகின்றன. இக்கொடியின் மலர்கள் சிறிதாயினும் சிறப்பு வாய்ந்தது. இது மழைக் காலங்களில் வளைந்து மலர்ந்திருக்கும் காட்சி, தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியைப் பார்த்துச் சிரிப்பதைப் போல் இருக்கிறதாம்.

“பெயல் புறந்தந்த பூங்கொடி முல்லைத்

தொகுமுகை இலங்கு எயிறாக

நகுமே தோழி நறுந்தனர் காரே”²²⁴

என்பது அப்பாடல். இது மிகுந்த மணமுடையது என்பதை,

“பைங்கொடி முல்லை வீகமழ் நெடுவழி

ஊதுவண்டு”²²⁵

என்ற அடிகளால் அறியலாம். இதற்குச் செம்முல்லை, தளவம் போன்ற பெயர்களும் உள்ளன. இதன் தாவரவியல் பெயர் என்பதாகக் குறிக்கப்படுகிறது.

அரசரின் ஆட்சி சிறப்புற்றிருக்கும் நிலையில் அதற்குக் காரணமாக அமைந்தவற்றில் ஒன்றான வாணிக நிலையையும் பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன. அத்தகைய வாணிகச் செய்திகளை இனி ஆராயலாம்.

வாணிகநிலை

செம்மொழி இலக்கியங்களில் ஒன்றான திருக்குறள் வாணிகம் பற்றித் தனி ஓர் அதிகாரமாகக் கூறவில்லை என்றாலும், வாணிக அமைப்பைக் குறிப்பிடவே செய்கிறது. அக் குறிப்பு வாணிகத்திற்கு உரிய இலக்கணமாக அமைகிறது.

“வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்

பிறவும் தம்போல் செயின்”²²⁶

என்பது வாணிகம் பற்றிக் குறிப்பிடும் குறளாகும். வாணிகம் செய்பவர் கொள்வது மிகையும், கொடுப்பது குறையும் ஆகாமல் ஒப்ப நாடிச் செய்தல் வேண்டும் என்ற இலக்கணத்தை இக்குறள் தருவதாகப் பரிமேலழகர் குறிப்பிடுவார்.

வாணிகத்திற்குரிய இலக்கணத்தையும், வாணிகத்திற்குரிய பயனையும் தருகின்ற இக்குறள், வாணிக நிலையையும் உணர்த்துவதாகக் கொள்ளலாம். அதாவது பண்டைத் தமிழரின் வாணிகம் பொருள்கள் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளமையை விளக்குகிறது எனலாம். வாணிகத்திற்குரிய

செலவாணியாகப் பொன்னோ, நாணயமோ, நாணயத் தாள்களோ செலவாணியாக அமையாது, ஒரு பொருளுக்கு மற்றொரு பொருளே செலவாணியாக அமைந்து பண்டமாற்றுப் பொருள் நிலையைப் பண்டைத் தமிழரின் வாணிக அமைப்பு என்பதை உரையாசிரியர்கள் உரை மூலம் அறிய முடிகிறது. குறட்பாவில் ‘பிறவும் தம்போல்’ என்ற தொடர் பண்டமாற்று முறையைக் குறிப்பிடுகின்ற தொடராகக் கொள்ளலாம்.

பண்டமாற்று முறை

புறநானூற்றில் இடம் பெற்ற வாணிகம் பண்டமாற்று முறையில்தான் அமைந்துள்ளதாகத் தெரிகிறது. பண்டைத் தமிழர்கள் தங்கள் வாழ்வியலை வளப்படுத்த, உற்பத்தி செய்யப் பெற்ற பொருளை விலை கூறி வாணிகம் செய்தமையைப் புறநானூற்றில் காண முடிகிறது. நிலத்தில் உற்பத்தியாகும் பொருள்களை விலை கூறி வாணிகம் செய்துள்ளனர். அத்தகைய பொருள் வாணிகம் பலவகையாக நடைபெற்றிருக்கிறது என்பது பாடல்களின் குறிப்புகளால் அறிய முடிகிறது. குறிப்பாகப் பண்டமாற்று வாணிக முறைமையே புறநானூற்றில் இடம் பெற்றிருக்கிறது எனக் கூறலாம்.

“மீன்நொடுத்து நெல்குவைஇ.

மிசை யம்பியின் மனைமறுக்குத்து”²²⁷

என்ற இப்பகுதியில் மீனுக்கு விலையாக நெல்லைப் பெற்ற பண்டமாற்று முறை குறிப்பிடப் பெறுகிறது. இப்பண்டமாற்று முறையை அக இலக்கியங்களும் பதிவு செய்துள்ளன.

“வலைவல் பாண்மகன் வால்எயிற்று மடமகள்

வராஅல் சொரிந்த வட்டிஉண் மனையோள்

யாண்டுகழி வெண்ணெல் இறைக்கும் ஊர்”²²⁸

என்றும்,

“அஞ்சி லோதி யசைநடப் பாண்மகள்

சின்மீன் சொரிந்து பன்னெல் வெருஉம்”²²⁹

என்றும்,

மீனுக்கு விலையாகப் பெற்ற பண்டமாற்று முறையைப் புறநானூறு போலப் பதிவு செய்துள்ளன. புறநானூற்றில் பிறிதோரிடத்தில் இப்பண்டமாற்று முறை இடம் பெற்றுள்ளது.

“வண்ணம் நீவிய வணங்குஇறைப் பணைத்தோள்

ஒண்ணுதல் விறலியர் பவிலை பெறுகஎன

மாடமதுரையும் தருகுவன்”²³⁰

என்ற இப்பகுதியில் பூவிற்கு விலையாக மதுரை நகர் தரப்படும் என்று குறிப்பாகக் கூறப்பெற்று விறலியரின் பூவுக்கு விலையாக மதுரையில் விளைந்த பொருள் கொடுக்கப் பெற்றமை தெரிய வருகிறது. இவ்வாறு புறநானூற்று வாணிகம் அதாவது பண்டைத் தமிழர் வாணிகம் பண்டமாற்று முறையில் அமைந்தமையைப் பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

வாணிகப் பரிசிலன்

பண்டமாற்று அடிப்படையில் தங்களுடைய புலமை அமைவதாகக் கொள்ளக் கூடாது என்று புலவர்கள் பாடிய செய்தியும் புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது.

“குன்றும் மலையும் பலபின் ஒழிய

வந்தனென் பரிசில் கொண்டனென் செலற்குஎன

நின்ற என்நயந்து அருளி ஈதுகொண்டு

ஈங்ஙனம் செல்க தான்என என்னை

யாங்குஅறிந் தனனோ தாங்கருங் காவலன்

காணாது ஈத்த இப்பொருட்கு யானோர்

வாணிகப் பரிசிலன் அல்லேன்”²³¹

என்ற பாடல் பெருஞ்சித்திரனார், அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி தன்னைக் காணாது தந்த பரிசிலை ஏற்க மறுத்துப் பாடிய பாடலாகும். இதில் புலமை என்ற அறிவுக்குப் பொருள் என்ற பண்டமாற்றத்தைப் பெறுகின்ற வணிகன் அல்லேன் என்று புலவர் குறிப்பிடுகிறார். எனவே, இங்குப் புலமைக்குரிய விலைப்பொருள் பரிசுப் பொருளாக அமைது பண்டமாற்றுதலைக் குறிப்பிடுகிறது. எனவேதான் அப்பண்டமாற்றுப் பரிசிலை வாங்குகின்ற வணிகன் தான் இலலை என்று புலவர் குறிப்பிடுகிறார். இது புலவரின் தன்மானத்தை அறிவிக்கின்ற பாடலாக அமைந்து, பண்டமாற்று வாணிகத்தையும் நினைவு படுத்தும் பாடலாகக் கொள்ளலாம். வாணிகப் பரிசு என்ற தொடர் பரிசாகிய பொருளைக் குறிக்கிறது. எனவேதான், பாடலின் இறுதியில் தினை அனைத்து ஆயினும் இனிது என்ற தொடர் அமைந்துள்ளது.

இத்தொடருக்கு உரிய பொருள் திணை அளவு சிறிதாகிய பொருள் என்ற கருத்தைத் தருவதால் பண்டமாற்று முறை உறுதி செய்யப் பெறுகிறது. இந்தப் பண்டமாற்று முறையைப் பிறிதோர் பாடலும் குறிப்பிடுகிறது.

“இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆம்எனும்

அறவிலை வணிகன் ஆஅய்அலன் பிறரும்

சான்றோர் சென்ற நெறியென

ஆங்குப் பட்டன்று அவன்கை வண்மையே”²³²

என்ற பாடல் ஆய்அண்டிரனை முடமோசியார் பாடியதாகும். இதில் இவ்வுலகில் செய்த ஒரு செயலுக்கு மாற்றாக மேலுலகத்தை அடையும் நன்மை பண்டமாற்றுப் பொருளாக அமைகிறது. அதாவது ஆய் அண்டிரன் தான் கொடுக்கும் கொடைக்குப் பண்டமாற்றாக மறுமையாகிய வீடுப் பேற்றினைப் பெறுகின்ற வாணிகன் அல்லன் என்று புலவர் கூறுவதால் ஆய் அண்டிரனின் கொடை என்ற ஒரு நிகழ்வு, மறுமை இன்பம் என்ற பொருளைப் பண்டமாற்று முறையாகப் பெறுவதற்கு அல்ல என்று குறிப்பிடுவதால் இப்பாடல் குறிப்பாகப் பண்டமாற்றுமுறையைக் கூறுவதாகக் கொள்ளலாம். எடுத்துக் காட்டப் பெற்ற இரண்டு பாடல்களிலும் வணிகன் என்ற சொல் அமைந்து, பொருள் வணிகத்தைக் குறிப்பிடுகிறது என்பதையும் புறநானூற்றுப் பதிவாகக் கொள்ளலாம்.

உப்பு வாணிகம்

புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ள வாணிகத்தில் பெரிதும் இடம் பெற்றுள்ள வாணிகம் உப்பு வாணிகமாகும். இவ் வணிகத்திற்குப் பெரிதும் உதவியது மாடுகள் பூட்டப் பெற்ற வண்டியாகும். உப்பு வண்டிகளைப் பற்றிப் பல செய்திகள் புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளன. அத்துடன் உப்பு வாணிகம் செய்பவரைப் புறநானூறு உமணர் என்று குறிப்பிடுகிறது.

“எருதே இளைய நுகம்உண ராவே

சுடம் பண்டம் பெரிதுபெய தன்றே

அவல்இழியினும் மிசைஏறினும்

அவனது அறியுநர் யார்என உமணர்

கீழ்மரத்து யாத்த சேமஅச்ச அன்ன”²³³

என்ற இப்பகுதியின் பொருள் வண்டியில் பூட்டப் பெற்ற எருதுகள் இளமை வாய்ந்தன. வண்டியில் ஏற்றப் பெற்ற பொருளோ சுமை பெரிது. ஆகையால் பள்ளம் மேடுகளில் ஏறி இறங்கும் பொழுது, அச்ச முறியாத பாதுகாப்பிற்கு அச்சிற்குப் பக்கத்தில் பாதுகாப்பு அச்ச என்ற சேம அச்ச இணைக்கப் படும் என்ற செய்திப் பொருளாக அமைந்துள்ளது. இதனால் உப்பு வண்டியானது காளைகள் பூட்டப் பெற்றுச் செலுத்தக் கூடியது என்பதும், வாணிகத்திற்கு அடுத்த ஊருக்கு ஓட்டிச் செல்லக் கூடியது என்பதும், நீர்ச்சத்துக் கூடிய உப்பு என்பதால் ஏற்றப்படும் சுமை கடினமாகிறது என்பதும் பெறப்படுகிறது.

“பீரை நாறிய சுரைஇவர் மருங்கின்

ஈத்திலைக் குப்பை ஏறிஉமணர்

உப்புஓய் ஒழுகை எண்ணுப மாதோ”²³⁴

என்ற பகுதி பாரிமகளிரின் துன்ப நிலையைக் குறிப்பிடுவதாகும். பாரி வாழ்ந்த காலத்தில் அவனுடைய மகளிர் பறம்பு மலையில் ஏறி வருகின்ற பகைவரின் குதிரைகளை எண்ணினர். ஆனால், பாரி இறந்த பிறகு இப்பொழுதோ ஈச்ச மரத்தின் இலைகள் உதிர்ந்து குவிந்திருக்கும் குப்பை மேட்டில் ஏறி இருந்து கொண்டு, அவ்வழியே செல்லுகின்ற உப்பு வாணிகர் ஓட்டிச் செல்லும் வண்டிகளை எண்ணுகின்றனர் என்ற செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது. இச்செய்தியால் உப்பு வணிகர்கள் கூட்டமாகச் சென்று வாணிகம் செய்வார்கள் என்றும், அவர்களின் உப்பை ஏற்றிச் செல்லுகின்ற வண்டிகள் ஒன்றொன்றாக எண்ணுகின்ற அளவிற்கு எண்ணிக்கை மிக்கதாக இருந்தன என்பதும் பெறப்படுகிறது.

உப்பு கடற்கரை நீரில் விளைவதால் கடற்கரையில் மட்டும் உப்பை விற்காது, உப்பைச் சேகரித்து வண்டிகளில் சுமையாக ஏற்றி, மலைநாடு போன்ற இடங்களுக்குச் சென்று உப்பு வணிகர், உப்பு வாணிகத்தைச் செய்தனர் என்பதும் புறநானூற்றில் பதிவு செய்யப் பெற்றுள்ளது.

“கழிஉப்பு முகந்து கல்நாடு மடுக்கும்

ஆரைச் சாகாட்டு ஆழ்ச்சி போக்கும்

உரனுடை நோன்பகட்டு அன்ன”²³⁵

என்ற இப்பகுதி உப்பு வண்டி மலைநாடு நோக்கிச் சென்றதையும், பாரம் மிகுந்த உப்பு வண்டியை எருதுகள் இழுத்துச் செல்லும் என்பதையும் குறிப்பிடுகிறது. இதனையே புறநானூற்று மற்றொரு பாடலும் குறிப்பிடுகிறது.

“கழியே சிறுவெள் உப்பின் கொள்ளை சாற்றி

பெருங்கல் நன்னாட்டு உமண்ஓலிக் குந்து”²³⁶

என்ற இப்பகுதியில் உப்பு வாணிகம் செய்வோர் உப்பு விலையை உரக்கக் கூறி விற்பர் என்பதும், உயர்ந்த மலைப் பகுதிக்குச் சென்று விற்பர் என்பதும் பெறப்படுகிறது. உப்பு வாணிகம் சிறந்தது என்பதையும் புறநானூறு பதிவு செய்துள்ளது.

“களிறொடு நெழுந்தேர் வேண்டினும் கடவன்

உப்பொய் சாகாட்டு உமணர் காட்ட

கழிமுரி குன்றத்து அற்றே”²³⁷

என்ற இப்பகுதியில் பிறருக்குக் கொடை கொடுக்கக் கூடிய பொருள் தன்பால் இல்லை என்றாலும் பொருளற்ற வள்ளல் ஒருவன் கொடுக்கும் மனம் இருப்பதால் இகழ்ச்சிக்கு உரியவன் அல்லன். எதுபோல என்றால் உப்பு விற்கும் வணிகராகிய உமணருக்குப் பெருஞ் செல்வத்தைத் தேடித் தருகின்ற உப்பு விளையும் இடம் அழுக்குடைய கடல்நீர் சூழ்ந்த உப்பங் கழியாக இருந்தாலும், கிடைக்கும் உப்பு சிறந்ததாக அமைவது போல என்று உப்பின் சிறப்பு உவமையாகக் கூறப் பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு உப்பு வாணிகம் பற்றிய செய்திகள் புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளன.

கப்பல் வாணிகம்

புறநானூற்றில் இடம் பெற்றிருக்கும் உப்பு வாணிகம் போல, நெய்தல் நிலத்தில் சிறப்பிடம் பெறுகின்ற மரக்கல வணிகமும் புறநானூற்றில் பல பாடல்களில் பதிவு செய்யப் பெற்றுள்ளன. மரக்கல வாணிகத்திற்குப் பயன்படுத்தப் பட்ட மரக்கலங்கள் பற்றிய செய்திகளைப் பலவாறாகப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. அரசர்களின் யானைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது மரக்கலம் போன்று பெரிய உருவம் உடையது என்று குறிக்கப் பெறுகிறது.

“மறலி யன்ன களிற்றுமிசை யோனே

களிறே முந்நீர் வழங்கு நாவாய் போலவம்”²³⁸

என்ற இப்பகுதியில் களிறு போன்று மரக்கலம் கண்ணுக்குப் பெரிதாகக் காட்சி அளிக்கக் கூடியது என்று குறிப்பிடுகிறது. இதனையே, புறநானூற்றுப் பிறிதொரு பாடலும் குறிப்பிடும்.

**“நளிகடல் இருங்குட்டத்து
வளிபுடைத்த கலம் போலக்
களிறு சென்று களன் அகற்றவும்”²³⁹**

என்று களிற்றுக்கு மரக்கலம் உவமையாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது. இந்த மரக்கலம் காற்றினால் செலுத்தப் படுவது என்பதையும் குறிப்பிடுகிறது. கடலில் செலுத்தப் படுகின்ற மரக்கலம் பாய்மரக் கப்பலாக அமைந்தது என்பதையும் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

**“கும்பொடு
மீப்பாய் களையாது மிசைப்பரந் தோண்டாது
புகாஅர்ப் புகுந்த பெருங்கலந் தகாஅர்
இடைப்புலப் பெருவழிச் சொரியும்
கடல்பல் தாரத்த நாடுகிழ வோயோ”²⁴⁰**

என்ற இப்பகுதியின் மூலம் மரக்கலத்துக் கூம்பில் மாட்டப் பெற்ற பாயை மாற்றுவதற்கு நேரம் இல்லாது செலுத்தப்படுகின்ற மரக்கலம் என்றும், அதைச் செலுத்துகின்ற பரதவர்கள் அத் தொழிலைத் தவிர வேறு அறிவில்லாதவர்கள் என்பதும், மரக்கலங்கள் மூலம் பல பண்டங்கள் பிற இடங்களிலிருந்து கொண்டு வரப்படுகின்றன என்பதும் பெறப்படுகிறது. இத்தகைய மரக்கலத்தைச் செலுத்துவோரின் திறனும் புறநானூற்றில் குறிக்கப் பெறுகிறது.

**“வளியிரு முந்நீர் நாவாய் ஓட்டி
வளிதொழில் ஆண்ட உரவோன் மருக”²⁴¹**

என்ற இப்பாடற் பகுதியில் கரிகாற் பெருவளத்தானின் முன்னோர் மரக்கலத்தை ஓட்டிப் போர் செய்திருக்கின்றனர். அவ்வாறு போருக்கு மரக்கலத்தைச் செலுத்தும் பொழுது, காற்று வீசாமல் இருந்திருக்கிறது. தங்கள் திறமையால் வருணனையும் அழைத்துக் காற்று வீசச் செய்த திறமை உடையவர்கள் என்று குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. காற்றைச் சோழன் ஒருவன் ஏவல் கொண்ட செய்தி கலிங்கத்துப் பரணியிலும் குறிக்கப்படுகிறது.

“வாதராசனை வலிந்து பணிகொண்ட அவனும்”²⁴²

என்ற பகுதி சோழரின் படைக்கலம் ஓட்டும் திறனை வெளிப்படுத்துவதாகும். கடலில் செலுத்தப்படும் மரக்கலம் பல எண்ணிக்கைகளைக் கொண்டது என்பதையும் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

**“கடலே கால்தந்த கலன் எண்ணுவோர்
கானற் புன்னைச் சினைநிலைக் குந்து”²⁴³**

என்ற இப்பகுதியில் கடல் பகுதியானது காற்றினால் செலுத்தப் படுகின்ற மரக்கலங்களை எண்ணுகின்ற மக்களைக் கொண்டது என்றும், அக் காற்றினால் கடற்கரைக் கண் இருந்த புன்னை மரங்கள் நிலை குலைந்தன என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. புன்னை மரங்களை அலைக்கக் கூடிய பெருங் காற்றினால் இயக்கப் பெறுகின்ற மரக்கலங்கள் கடற்கரை வாழ் மக்களால் எண்ணப் பெற்றன என்பதை இப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது. இத்தகைய சிறப்பு மிக்க மரக்கலங்களைக் கொண்டு வாணிகம் செய்யப் பெற்றது என்பதைக் கீழ்வரும் பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

“மிசை யம்பியின் மனைமறுக்குந்து

மனைக்குவைஇய கறிமூடையால்

கலிச்சம்மைய கரைகலக்குறுந்து

கலம் தந்த பொற் பரிசம்

கழித்தோணியான் கரைசேர்க் குந்து

மலைத் தாரமும் கடல் தாரமும்”²⁴⁴

என்ற இப்பாடற் பகுதியால் நெல்மூட்டைகள் நிறைந்த வீடும், தோணியாகிய மரக்கலமும் பிரித்து அறிய முடியாத அளவுக்குத் தோணிகள் உயர்ந்திருந்தன. அதுபோல வீட்டில் குவிக்கப் பெற்றிருந்த மிளகு மூட்டைகளும் கப்பல்களால் கொண்டுவரப் பட்ட பொருள்களும் பிரித்து அறிய முடியாதபடி மயக்கத்தைத் தரும் என்றும் மரக்கலத்தில் கொண்டு வந்த வியாபாரப் பொருள்கள் தோணியாகிய படகுகளால் கரைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு, மலைவளம் தந்த பொருள்களும் கடல் மூலம் கொண்டு வரப்பட்ட பொருள்களும் வாணிபம் செய்யப்படும் என்ற செய்தியைத் தருகிறது. இவ்வாறு மரக்கல வாணிகம் பற்றிய செய்திகள் புறநானூற்றில் கூறப்பெற்றுள்ளன.

பிற வாணிகங்கள்

உப்பு வணிகம், கடல் வணிகம் போன்ற பெரு வணிகத்தோடு சிறு சிறு வணிக முறைமைகளும் புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளன.

கள் வாணிகம்

புறநானூற்றில் கள்ளை உணவாகப் பயன்படுத்துகின்ற முறைமை காணப் பெறுகின்றது. இந்தக் கள் உணவு சிறப்பு நாட்களில் பெரிதும் பயன்பெற்றது.

இந்தக் கள்ளுக்கு விலையாகப் பண்டமாற்று முறையில் வேற்று நாட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த ஆநிரைகளைக் கொடுத்துக் கள்ளினைப் பெற்று உண்ட மகிழ்வுச் செய்தியைக் கீழ்வரும் பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

“முட்கால் காரை முதுபழன் ஏய்ப்பத்

தெறிப்ப விளைந்த தேங்கந் தாரம்

நிறுத்த ஆயம் தலைச்சென்று உண்டு”²⁴⁵

என்ற இப்பாடற் பகுதியின் பொருள் ‘முள் பொருந்திய தாளை உடைய காரைச் செடியின் முதிர்ந்த பழத்தைப் போன்ற, நன்கு விளைந்த கள்ளினைக், காந்தாரம் என்ற இடத்திலிருந்து கொண்டு வந்த ஆநிரைகளை விலையாகக் கொடுத்து உண்டனர்’ என்ற செய்தி இதில் அமைந்துள்ளது. இந்தக் கள்ளை வியாபாரம் செய்கின்றவர்கள் குடங்களில் கள்ளை நிரப்பி, வியாபாரம் செய்துள்ளனர்.

“அருப்பம் பேணாது அமர்கடந் ததூஉம்

துணைபுணர் ஆயமொடு தசம்புடன் தொலைச்சி”²⁴⁶

என்ற இப்பகுதியில் குடத்தில் இருந்த கள் குடிக்கப் பெற்றது என்பதால் கள் வைக்கப் பெற்ற மட்கலம் குறிக்கப் பெறுகிறது எனலாம்.

மீன் வாணிகம்

கள் விற்கப்படும் பொருளாக அமைந்தது போல தூண்டிலால் பிடிக்கப் பெற்ற மீனும் விலைக்கு விற்கப் பட்டு மீன் வாணிகம் நடந்ததைப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. பண்ட மாற்று முறையில் மீன் விற்கப்பட்டு நெல் கொள்ளப் பட்டது முன்பு கூறப்பட்டது. பிறிதொரு பாடலில் மீன் விற்கப்பட்ட பொருளைக் கொண்டு உணவுப் பொருள்கள் வாங்கி வந்து புளிங் கூழ் தயாரிக்கப்பட்டது என்பதைப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

“நெடுங்கழைத் துண்டில் விடுமீன் நொடுத்துக்

கிணைமகள் அட்ட பாவற் புளிங்கூழ்”²⁴⁷

என்ற பகுதி முன்குறித்த பொருளைத் தருகின்ற பகுதியாகும். இதில் மூங்கில் குச்சியால் தூண்டில் செய்யப் பெற்று, மீன் பிடிக்கப் பெற்றது என்றும், அது நொடுத்து என்பதால் விற்கப் பெற்றது என்பதும், பண்ட மாற்று முறைமையால் உணவுப் பொருள்கள் வாங்கப் பெற்றுப் பாணர் மகள் புளிச்சுவையை உடைய கூழைத் தயாரித்தாள் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

கரும்புச்சாறு வாணிகம்

புறநானூற்றுக் காலத்தில் விளைபொருள்களில் ஒன்று கரும்பு ஆகும். கரும்பினை வெட்டிச் சாறு எடுத்துக் காய்ச்சிக் கரும்புக் கட்டிகளை வியாபாரத்திற்கு உரியதாக ஆக்குகின்ற கரும்பாலை இருந்தமை புறநானூற்றுப் பகுதியால் தெரிகிறது.

“கரும்பின் எந்திரம் சிலைப்பின் அயலது

இருஞ்சுவல் வாளை பிறழும் ஆங்கண்”²⁴⁸

என்ற இப்பகுதியில் போர் வீரனின் ஊரில் கரும்பைப் பிழியும் ஆலை இருந்திருக்கிறது. அந்த ஆலையில் எழுந்த ஒலியால் பக்கத்து நீர் நிலையில் உள்ள வாளை மீன்கள் துள்ளிப் பாய்ந்தன என்று கூறப்பெற்றுள்ளது. இந்தக் கரும்பு இயந்திரத்தைப் பற்றிய குறிப்பை அக இலக்கியங்களும் குறிப்பிடுகின்றன.

“கரும்பின் எந்திரம் களிற்று எதிர்பிளிற்றும்

தேர்வண் கோமா”²⁴⁹

என்ற இப்பகுதியில் கரும்பு எந்திரம் குறிக்கப் பெற்றிருப்பது அறியத் தக்கதாகும்.

பூ வாணிகம்

புறநானூற்றில் பூவினை விலைக்கு விற்கின்ற வாணிகமும் கூறப் பெற்றுள்ளது.

“ஒண்ணுதல் விறலியர் பூவிலை பெறுகஎன

மாட மதுரையும் தருகுவன்”²⁵⁰

என்ற இப்பகுதியில் பண்டமாற்று முறையில் பூவானது விற்கப் பெற்றுள்ளது என்பது தெரிகிறது. மேலும், வீடுகள் தோறும் பூ விற்கப் பட்டது என்பதும் தெரிய வருகிறது.

“எம்மினும் பேர்எழில் இழந்து வினைஎனப்

பிறன்மனை புகுவன் கொல்லோ

அளியள் தானே ப10விலைப் பெண்டே”²⁵¹

என்ற இப்பகுதி கொண்ட பாடல் ஒரு காட்சியைப் படம் பிடிக்கிறது. நொச்சி நியமங்கிழார் என்பவர் போர் நிகழும் காலத்தில் அரண் சூழ்ந்த நகருக்குள் செல்கிறார். அவர் அந்நகரில் வீரன் ஒருவனின் வீட்டினைக் காணுகின்றார். அவ்

வீட்டின் முன்னே நிற்கும் பொழுது பூவிற்கும் பெண்கள் அப்பகுதிக்கு வராது, வீரர்கள் அன்றி மற்றவர்கள் வாழும் தெருவிற்குச் சென்று பூ விற்பதைக் கண்டார். அதற்குரிய காரணத்தை அறிந்து வியந்தார். காரணம் என்ன என்றால் போர்ப்பறை முழங்கியதால் வீரர் தெருவில் இருந்த வீரர்கள் போருக்குப் புறப்பட்டுச் சென்று விட்டனர். ஆடவர்கள் போருக்குச் சென்றதால் தனித்திருக்கும் போர்வீரர் வீட்டுப் பெண்கள் பூவினைச் சூடமாட்டார்கள். எனவேதான், பூ விற்கும் பெண்கள் வீரர் தெருவிற்குள் பூவினை விற்காது பிறர் வாழும் தெருவிற்குள் பூவினை விற்கச் சென்றார்கள் என்ற செய்தியை அறிகிறார். இப்பாடலில் பூ விற்கும் தொழில் கூறப்படுவதோடு, பண்டைத் தமிழ்ப் பெண்களின் பண்பாடும் பதிவு செய்யப் பெற்றுள்ளது.

தயிர் வாணிகம்

உழவுத் தொழில் செய்யும் உழவர் வீட்டில் இடையராம் கோவலர் வீட்டில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்ட தயிர்ப்பானை நிறைந்திருக்கிறது என்ற செய்தி புறநானூற்றுப் பாடலில் இடம் பெற்றுள்ளது. பாடற் பொருள் குறிப்பைப் பார்க்கும் பொழுது, உழவர் வீட்டில் இடையரின் தயிர் பானையில் இருந்தது என்று கூறப்பட்டுள்ளதால் தயிர் வாணிகம் இருந்தமை குறிப்பாகத் தெரிகின்றது.

“ஆய்மகள்

தயிர்கொடு வந்த தசம்பும் நிறைய

ஏரின் வாழ்நர் பேரில் அரிவையர்”²⁵²

என்ற இப்பகுதியில் ஆய்மகள் என்ற சொல் இடையர்; மகளையும், ஏரின் வாழ்நர் என்ற தொடர் உழவர் மகளையும் குறித்து, இரண்டு பெண்களையும் தொழில் அடிப்படையில் குறிப்பிடுவதால் பண்டமாற்று முறைமையில் வாணிகம் நடந்தது பெறப்படுகிறது.

ஒருநாடு வளம்பெற வேண்டுமானால் பொருளாதாரம் மேம்பட்டு விளங்க வேண்டும். பொருளாதாரம் மேம்பட நாட்டில் நிலவும் வாணிகம் சிறப்படைய வேண்டும். பண்டைத் தமிழ் நாட்டில் வாணிகம் சிறந்து விளங்கியிருந்ததைப் புறநானூற்று இலக்கியம் வெளிப்படுத்துகிறது. புறநானூற்றுப் பாடல்களைப் பாடிய படைப்பாளர்கள் தாங்கள் வாழ்ந்த

காலத்துச் சமுதாயச் சூழலையும், சமுதாய வளத்தையும் தங்கள் பாடல்களில் பதிவு செய்திருப்பதால் அவர்கள் பதிவின் மூலம் அக்கால வணிக வளத்தை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. பண்டைக் காலத்துத் தமிழ் மக்கள் தங்கள் வாழ்விடங்களை இயற்கை அமைப்பில் பிரித்துக் கொண்டனர். மலை மிக்குடைய இருப்பிடம் குறிஞ்சி என்றும், கடல் வளம் மிக்குடைய இடம் நெய்தல் என்றும், காட்டுவளம் மிக்குடைய இடம் முல்லை என்றும், வயல் வளம் மிக்குடைய இடம் மருதம் என்றும் கொண்டு வாழ்ந்ததால் அந்தந்த நிலப் பகுப்புகளில் கிடைக்கும் பொருள்களைப் பிற இடங்களுக்கு எடுத்துச் சென்று விலைகூறி விற்று வாணிகத்தை வளப்படுத்தினர். அந்த முறையில் புறநானூற்றுக் காலத்து வாணிக முறையை ஓரளவு அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

புறநானூற்று வாணிக முறைமை பண்டமாற்று வணிகமாகவே நடைபெற்றிருக்கிறது. வாணிக முறையில் ஒரு பொருளைப் பெறுவதற்கு விலையாகப் பொருளற்ற அரசியல் காசுகளையோ அல்லது நாணயங்களையோ பயன்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. விளைந்த ஒரு பொருளை வாங்க மற்றொரு விளை பொருளையே சமமாகக் கொடுத்து அதாவது பண்டங்களை மாற்றிக் கொண்டு வாணிகத்தைச் செய்திருக்கிறார்கள்.

பண்டமாற்று முறையில் கடல்வாழ் மக்கள் செய்த வாணிக முறைகளே புறநானூற்றில் அதிகம் இடம் பெற்றிருக்கின்றன எனலாம். கடல்நீரால் விளையும் உப்பு வாணிகம் அக்காலத்தில் சிறந்து விளங்கியிருக்கிறது. எனவே, அதனைப் பற்றிய செய்திகளைப் பல புலவர்களும் தந்திருக்கிறார்கள். உப்பை வண்டிகளில் ஏற்றி, மற்ற நிலங்களில் சென்று விலைகூறி வாணிகம் செய்துள்ளனர்.

உப்பு வாணிகம் மட்டுமன்றிக் கடலில் மரக்கலத்தைச் செலுத்தித் தங்கள் பகுதிக் கடற் பொருளை அடுத்த கடற்கரைப் பகுதியில் விற்று அதனால் வருகின்ற பயனில் அங்கு தாங்கள் சென்ற இடங்களில் கிடைத்த பொருள்களை ஏற்றிக் கொண்டு வந்து, தங்களிடத்தில் மீண்டும் வாணிகம் செய்யும் கடல் வாணிகத்தை மிகவும் சிறப்புறச் செய்துள்ளனர். அச்சிறப்பை வெளிப்படுத்தப் புலவர் படைப்பாளர்கள் கடலில் செலுத்தும் மரக்கலத்தின் சிறப்பைப் பலவாறாகப் படைத்துள்ளனர்.

இவ்விரு பெருவாணிகங்கள் தவிர மற்ற சிறு வாணிகங்களும் புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளன. தங்களால் உருவாக்கப் பெற்ற அல்லது விளைவு செய்யப் பெற்ற பொருள்களில் தங்கள் தேவைக்குப் போக எஞ்சியவற்றைப் பண்டமாற்று முறையில் வாணிகம் செய்துள்ளனர். பெருநீர் வளம்மிக்கக் கடற்கரைப் பொருளுக்கு மழைநீர் வளம் மிக்க மருதநிலப் பொருள்கள் பண்டமாற்றுதலில் வாணிகப் பொருள்கள் ஆயின. மீனுக்கு நெல்லும், நெல்லுக்கு மீனுமாக இந்த வணிகம் நடைபெற்றுள்ளது.

முல்லை நிலத்துப் பூக்களும் மருத நிலத்துப் பூக்களும் விலைப் பொருளாக விற்கப் பெற்றிருக்கின்றன. பூ வாணிகம் சிறந்து ஒரு நகரத்தையே பெறும் அளவிற்கு விளங்கியமையும் புறநானூற்றுப் பாடல்களால் அறிய முடிகிறது.

நெசவுத்தொழில்

உணவினை அடுத்து இன்றியமையாத தேவையாக இருப்பது ஆடை ஆகும். ஆடையை நெய்யும் தொழிலை நெசவுத்தொழில் என்கிறோம். நெசவுத் தொழிலுக்கு இன்றியமையாக் காரணமாக அமைவது பருத்தி. மகளிர் பருத்திப்பஞ்சினை செம்மை செய்து நூலாக நூற்கும் திறன் பெற்று விளங்கினர் “முதாட்டியரும், கைம்பெண்டிரும் நூல் நூற்றனர். அதனால் அவர் ‘பருத்திப் பெண்டிர்’ எனப்பட்டனர் எனக்குறிப்பிடுகிறார் தேவநேயப்பாவணர் . இக்கருத்தினை,

“பருத்திப் பெண்டின் பனுவல் அன்ன”²⁵³

“ஆள் இல் பெண்டிர் தாளின் செய்த

நுணங்கு நுண் பனுவல் போல”²⁵⁴ என்னும் வரிகள்

புலப்படுத்துகின்றன.

ஆடைகளில் பூ வேலைப்பாடு காணப்பட்டதினை,

“தை இய, பூந்துகில், ஐது கழல் ஒரு திரை”²⁵⁵

என்னும் வரி குறிப்பிடுகின்றது.

மீன் பிடித்தல்

நெய்தல் நில மக்கள் சேர்ப்பன், துறைவன், பரதவன், புலம்பன், நுளையன், நுளைத்தியர் என அழைக்கப்பட்டனர். கடற்கரை மணல் மேட்டில் குடிலமைத்து பரதவர் வாழ்ந்தனர். இப்பரதவர் படகில் சென்று மீன் பிடித்தனர். பரதவர் கடலில் சென்று மீன் பிடித்து வந்து கடற்கரையில் கொட்டுவர் என்பதை,

“எறி திரை தந்திட, இழிந்த மீன் இன் துறை

மறி திரை விருந்தாமல் கொண்டாங்கு,

நெறி தாழ்ந்து”²⁵⁶

என்னும் வரிகள் விளக்குகின்றன.

வழிப்பறி செய்தல்

வெயிலின் கொடுமையால் நீர் நிலைகள் வற்றி உலர்ந்தும் மரம் முதலியன காய்ந்தும் காணப்படும் இடம் பாலை நிலமாகும். இந்நிலத்தில் வாழ்ந்தவர் எயினர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். அவர்களது தொழில் ஆறலைந்து உண்பதாகும். இதனால் ஆறலைக்கள்வர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். கொடிய பாலை நிலத்தின் தன்மையினை,

“அறைமிசைத் தாஅம், ஏர் தரலுற்ற

இயக்கு அருங் கவலைப் பிரிந்தோர்”²⁵⁷

என்னும் நற்றிணை வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

பண்டைத் தமிழர் சமுதாயத்தில் விளைபொருள்கள் வாணிகத்திற்குப் பயன்பட்டது போல, சமுதாய மகிழ்விற்குப் பெண்மையும் விலை பேசப் பெற்றிருக்கிறது. காமத்தின் மிகுதியால் சிற்றின்பத்தை அனுபவிக்கக் கருதுவோர்க்கு மகளிர் தங்களையே விலைபொருளாகக் கொடுத்துள்ளனர். அத்தகைய விலை மகளிரும் பொன் பொருளுக்குத் தங்கள் உடம்பைப் பண்டமாற்று முறையாக அனுபவிக்கக் கொடுத்து வாணிகம் செய்தமையும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு புறநானூற்றுப் பாடல்கள் மூலம் பண்டைத் தமிழரின் வாணிக முறை தெரிய வருகிறது.

இவ்வாறு, பழந்தமிழக வேளாண்குடி மக்கள் பல்வேறு பயிர்வகைகளை அறிந்து அதன் தொழில்நுட்பங்களை உணர்ந்து பயிர்த்தொழில் செய்து பயன்பட்டமையும், பல்வேறு வகையான தாவரங்கள் மற்றும் மலர்கள் இவற்றின் திட்பநுட்பங்கள் அறிந்தும் அவற்றை தம் வாழ்வியல் பயன்பாட்டிற்குப் பயன்படும் வகையில் அமைத்துக்கொண்டமையும் அறியமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

- வேளாண்மைக்குரிய நிலத்தைச் சங்க இலக்கியங்களில் வன்புலம், மென்புலம் என்று இரண்டாகப் பிரித்துள்ளனர்.
- மருத நிலம் நீர் வளம் மிக்க பகுதியாதலால் மென்புலம் என்றே இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.
- மருத நில மக்கள் வேளாண்மை செய்யும் நிலத்தைக் களம், செய், தண்டலை, தண்ணடை, பணை, புலம், பழனம், போன்ற பெயர்களில் அழைத்துள்ளமையைச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்றளிக்கின்றன.
- நீர்த்தாவரங்களின் மூலம் ஆடைகளைச் செய்து அக்காலப் பரத்தையர் உடுத்தியிருந்தனர்.
- நல்ல பண்பட்ட நிலத்தில் காற்றும், நீரும் தாராளமாகச் செல்லும். இதனால் உயர் வகைச் செயல்களும் இரசாயனச் செயல்களும் மிகுதியாகி, பயிர்கள் செழிப்பாக வளர்வதற்கு ஏதுவாக அமைகிறது .
- இலைதழைகளை எருவாக இடுதல் சங்க காலத்திலிருந்து இன்று வரை நிலவிவருகிறது.
- அகன்ற வயல்கள்தோறும் நெல் கதிர் வாங்கி வணங்கியிருக்கிறது என நெல் விளைச்சல் குறித்துச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.
- மூங்கில் தன் நுனியை வளைத்துக்கொண்டு நெல் விளைந்திருக்கும். அதனை வளைத்துக் காலை வேளையில் பெண்யானை தின்னும். அது முழந்தாள் கொண்ட யானை என்பதனை அறியமுடிகிறது.
- வெண்ணெல் அறுக்கும்போது தண்ணுமை முழக்குவர். அந்த முழக்கத்தைக் கேட்டுச் சோலையில் உள்ள பறவைகள் பறந்து ஓடும் அளவிற்கு விளைச்சல் மற்றும் வளம் பொருந்தியதாக வயல்கள் இருந்துள்ளன.

- கரும்பைப் பிழிந்து பாகு எடுக்கும் ஆலை இருந்ததை சங்கப்பாடல் தெரிவிக்கின்றது.
- சாலி என்னும் நெல் மிகுந்த விளைச்சல் காணும் வளமுள்ளதாகக் காவிரியாறு அந்தாட்டைப் புரந்து காத்து வந்துள்ளது.
- நெல்லுக்கு அடுத்ததாக மூங்கில் நெல்லையும் சங்க கால மக்கள் உணவாக்கியுள்ளனர்.
- பண்டோர். புலி தின்று நீக்கிய மானின் இறைச்சியை எடுத்து, மூங்கிலரிசியோடு தயிரையும் பெய்து, ஆக்கிய கொழுப்புருகும் வெண்சோற்றினைத் தேக்கிலையில் வைத்து உண்டுள்ளனர்.
- தோரை நெல் வகை மலைப்பகுதிகளில் விளைவதாகும், இந்நெல்லோடு வெண் சிறுகடுகு, ஐவன நெல், இஞ்சி, மஞ்சள், மிளகுக் கொடி போன்ற பல்வேறு தானியங்கள் விளைந்துள்ளமையை இலக்கியங்களின் வழி அறியலாகிறது.
- வயல்களிலே நன்கு முற்றி விளைந்த நெற்கதிர் கனம் தாங்காது பூமியை நோக்கி வளைந்திருக்கும் நெல்லை முடந்தை என்று சங்ககால மக்கல் குறிக்கின்றனர்.
- ஐவன நெல்லென்னும் வெள்ளிய நெல்லோடு இஞ்சியும் மஞ்சளும் பசுத்த மிளகுகொடியும், ஒழிந்த பலவாய் வேறுபண்ட பண்டங்களும் கற்றரையிடத்தே வளர்ந்துள்ளன. செந்நெல் சாலிநெல்லென்று அழைக்கப்படுகிறது.
- முதையல் நிலம் என்பது காட்டு மரங்களை விதைப்பவர்கள் வெட்டி எரித்து உருவாக்கிய பழமையான நிலம்.
- எள் பயிரிட்ட வயலில் மண்ணின் சத்தை உறிஞ்சி மண்வளத்தைக் கெடுக்கும் மகுளிச்செடி முளைப்பதில்லை என்பது சங்க இலக்கியத்தில் பதியப்பட்டுள்ளது.
- கோழிச்சேவல் போரிடுவது போலக் கொடூரமாகத் தாக்கும் போர் வல்லமை உள்ள பறவை குறும்பூழ் பறவையைக் காடை என்பர். மேலே உள்ள கறுப்புத் தோலை நீக்கிய பின்னர் காயவைத்திருக்கும் வெள்ளை எள்ளை இந்தப் பறவை காலம் பார்த்து ஏமாற்றி உண்ணும்.
- மாங்காய் ஊறிய புளிப்பு நீர் என்பது ஒருவகை நறவங்கள் ஆகலாம். இதனை வளைத்துக் கட்டிய பனங்குடையில் ஊற்றிப் பருகினர்.

- பாலை நிலத்தில் நீண்ட வழி நடந்தவர்க்கு நீர் வேட்கையால் உயிர் போகாதிருக்க நெல்லிக்காய் உதவியது.
- செந்நெல் என்னும் சிவப்பரிசி நெல் ஒரு புன்செய்ப் பயிர். மேட்டு நிலத்தில் மழைநீரைக் கொண்டு விளையும். அது களர் நிலத்தில் வளர்ந்து காய்த்துப் பழுக்கும் ஈச்சம்பழம் போல இருக்கும்.
- கன்றுக்குப் பால் கொடுத்துக் கொண்டே முன்றிலில் உள்ள தினைப் பயிரை பெண் யானை உண்ணும். தினையைக் குண்டாந்தடியால் அடித்துக் கோதுகளைப் போக்கிக் கொண்டிருப்பவர்களின்
- இது விளைதற்கு அதிக மழை தேவையில்லை. கார்காலத்தில் மிகுதியாய் மழை பெய்யுமானால், காய்கள் பதனழிந்து உள்ளீடின்றிப் போகும். உள்ளீடில்லாத காய்கள் “சிதட்டுக்காய்” என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளன.
- முதையல் என்பது காட்டு மரங்களை வெட்டி எரித்து உருவாக்கிய பழமையான நிலம். விதைப்பவர்கள் வெட்டி உருவாக்கிய முதையல் நிலம். முறைப்படி விதைக்கப்பட்ட முதையல்.
- எள் பயிரிட்ட வயலில் மண்ணின் சத்தை உறிஞ்சி மண்வளத்தைக் கெடுக்கும் மகுளிச்செடி முளைப்பதில்லை.
- கோழிச்சேவல் போரிடுவது போலக் கொடூரமாகத் தாக்கும் போர் வல்லமை உள்ள பறவை குறும்பூழ். இதனை இக்காலத்தில் காடை என்பர். இவ்வாறான அரிய பல செய்திகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

சான்றெண் ஆதாரங்கள்

1. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மரபியல், நூல், 26
2. புறநானூறு, பா.எ., 42: 18
3. அகநானூறு பா.எ., 84: 12-13
4. மேலது, பா.எ., 91:14
5. மேலது, பா.எ., 91:15
6. தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், நூ.எ.1143
7. மேலது, பா.எ., 1187
8. மேலது, பா.எ., 1199
9. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.196
10. மு. வரதராசனார், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப., 32
11. பெரும்பாணாற்றுப்படை. பா.எ., 196
12. அகநானூறு, பா.எ., 26-23-25
13. மலைபடுகடாம், பா.எ. 507
14. பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, மு. வரதராசனார்,
15. திருக்குறள், பா.எ., 1038
16. அபிதானசிந்தாமணி,
17. சு. மகாதேவன், இலக்கியங்களில் வேளாண்மை, ப.54
18. கலித்தொகை, பா.எ.76:1-2
19. மேலது, பா.எ.108:59
20. கலித்தொகை, பா.எ.79:1
21. மேலது, பா.எ.108:59
22. அகநானூறு, பா.எ. 156
23. மேலது, பா.எ.166
24. மேலது, பா.எ.220
25. மேலது, பா.எ.249
26. மேலது, பா.எ.294
27. மேலது, பா.எ.306
28. மேலது, பா.எ.356
29. கலித்தொகை, பா.எ.50

30. அகநானூறு, பா.எ.376
31. குறிஞ்சிப்பாட்டு அடி, 35
32. நற்றிணை, பா.எ. 190
33. மேலது, பா.எ.195
34. மேலது, பா.எ.311
35. நற்றிணை, பா.எ. 400
36. நெடுநல்வாடை, பா.எ.22
37. பட்டினப்பாலை, பா.அ.13
38. பரிபாடல் வையை. பா.எ.7
39. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.27
40. மலைபடுகடாம், பா.எ. 180
41. பதிற்றுப்பத்து, பா.எ.30
42. பொருநராற்றுப்படை, பா.எ.27
43. மதுரைக்காஞ்சி, பா.எ.109-110
44. நற்றிணை, பா.எ. 26
45. புறநானூறு, பா.எ.159
46. குறிஞ்சிக்கலி. பா.எ.49
47. குறுந்தொகை, பா.எ.100
48. பொருநராற்றுப்படை, பா.எ.27
49. ஐங்குறுநூறு. பா.எ.226
50. குறுந்தொகை, பா.எ.100
51. அகநானூறு, பா.எ.107:5-7
52. அகநானூறு, பா.எ.267
53. மதுரைக்காஞ்சி, பா.எ.287
54. பதிற்றுப்பத்து, பா.எ.29
55. மேலது, பா.எ.32
56. புறநானூறு, பா.எ.399:1-3
57. மேலது, பா.எ.33
58. அகநானூறு, பா.எ.204
59. மேலது, பா.எ.211
60. அகநானூறு, பா.எ.236
61. மேலது, பா.எ.184

62. குறுந்தொகை, பா.எ.210
63. நற்றிணை,பா.எ. 350
64. மதுரைக்காஞ்சி, பா.எ.228
65. மலைபடுகடாம், பா.எ.83
66. நற்றிணை,பா.எ. 350
67. மலைபடுகடாம், பா.எ.83
68. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.230
69. பொருநராற்றுப்படை, பா.எ.246-247
70. குறுந்தொகை, பா.எ.323
71. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.10
72. அகநானூறு, பா.எ.303
73. மேலது, பா.எ.116
74. நற்றிணை,பா.எ. 275
75. பட்டினப்பாலை. பா.எ.75
76. பதிற்றுப்பத்து, பா.எ.71
77. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.25
78. நற்றிணை,பா.எ. 446
79. குறுந்தொகை, பா.எ.225
80. நற்றிணை,பா.எ. 209
81. மேலது, பா.எ.344
82. பதிற்றுப்பத்து. பா.எ.30
83. மலைபடுகடாம்.பா.எ.15
84. நற்றிணை,பா.எ. 122
85. குறுந்தொகை, பா.எ.198
86. திருமுருகாற்றுப்படை, பா.எ.335
87. குறுந்தொகை, பா.எ.241
88. மேலது, பா.எ.375
89. நற்றிணை,பா.எ.104
90. அகநானூறு, பா.எ.308
91. குறிஞ்சிப்பாட்டு,பா.எ.38-39
92. குறுந்தொகை, பா.எ.133
93. அகநானூறு, பா.எ.388

94. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.286
95. குறுந்தொகை, பா.எ.357
96. மேலது, பா.எ.368
97. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.469
98. நற்றிணை,பா.எ.57
99. குறுந்தொகை, பா.எ.392
100. மலைபடுகடாம்.பா.எ.105
101. புறநானூறு, பா.எ.247
102. குறுந்தொகை, பா.எ.261
103. மலைபடுகடாம்,பா,எ,105
104. மதுரைக்காஞ்சி, பா.எ., 106
105. நற்றிணை,பா.எ. 328
106. அகநானூறு, பா.எ.5
107. புறநானூறு, பா.எ.105
108. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.195-196
109. மலைபடுகடாம்,பா,எ,105
110. அகநானூறு, பா.எ.86
111. குறுந்தொகை, பா.எ.68
112. நற்றிணை,பா.எ. 89
113. புறநானூறு, பா.எ.84 :9 - 10
114. மேலது, 120 :3 - 9
115. திருக்குறள், 1037
116. அகநானூறு, பா.எ.394 - 5
117. புறநானூறு, பா.எ. 335 :4 - 6
118. அகநானூறு, பா.எ.194
119. மேலது, 367
120. மேலது, 384
121. மேலது, 393
122. பதிற்றுப்பத்து, பா.எ.30
123. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.496
124. நற்றிணை,பா.எ. 121
125. புறநானூறு, பா.எ. 321

126. மேலது, பா.எ. 297
127. மேலது, பா.எ. 17
128. இந்தியத் தொழில் நுட்பம், ப,34
129. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 68 :1-2
130. குறுந்தொகை, பா.எ.68 :1 - 2
131. மேலது, பா.எ. 384:1
132. மலைபடுகடாம், பா.எ.100 - 113
133. மேலது, பா.எ. 335
134. மேலது, பா.எ. 120
135. மேலது, பா.எ. 392
136. மேலது, பா.எ.321
137. அகநானூறு, பா.எ.37
138. புறநானூறு, பா.எ.328
139. மேலது, பா.எ.333
140. மேலது, பா.எ.62
141. மேலது, பா.எ.62
142. சிறுபாணாற்றுப்படை, பா.எ.137
143. புறநானூறு, பா.எ.62:14
144. நாலடியார், பா.எ.29 - 1
145. புறநானூறு, பா.எ.215 :3 -4
146. மேலது, பா.எ.197 :10 -11
147. மேலது, பா.எ.328 :14 -15
148. மேலது, பா.எ.328 :15 -18
149. கலித்தொகை,பா.எ.65 :12 -13
150. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.307
151. மேலது, பா.எ.308
152. நாலடியார், 24-4
153. குறுந்தொகை, பா.எ.196 :1
154. சிலப்பதிகாரம், 16:24
155. மலைபடுகடாம், 268
156. புறநானூறு, பா.எ.58-8
157. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.407

158. பதிற்றுப்பத்து, 61-1
159. திருமுருகாற்றுப்படை, பா.எ.301
160. மலைபடுகடாம், பா.எ.268
161. மேலது, பா.எ. 525
162. குறுந்தொகை, பா.எ.18 - 1
163. அகநானூறு, பா.எ.106- 15
164. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.351- 1
165. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.308
166. குறுந்தொகை, பா.எ.308 - 1
167. மலைபடுகடாம், பா.எ.138
168. குறுந்தொகை, பா.எ.308 - 1
169. சிறுபாணாற்றுப்படை, பா.எ.308
170. புறநானூறு, பா.எ.58-8
171. மேலது, பா.எ. 168 -13
172. பி.எல்.சாமி., சங்க இலக்கியத்தில் செடி கொடி விளக்கம், ப.33
173. குறுந்தொகை, பா.எ. 50-1
174. சிலப்பதிகாரம், காடுகாண்காதை, 64-66
175. சிறுபாணாற்றுப்படை, பா.எ.11
176. நற்றிணை, 107 : 2 - 3
177. அகநானூறு, 10 -11
178. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.328
179. அகநானூறு, 393-15
180. மேலது, 399 -10
181. பி.எல்.சாமி., சங்க இலக்கியத்தில் செடி கொடி விளக்கம், ப.861
182. சிறுபாணாற்றுப்படை, பா.எ.100- 101
183. புறநானூறு, பா.எ.91 : 9 - 10
184. அகநானூறு, 271 - 7
185. மேலது, 271 - 8
186. குறுந்தொகை, பா.எ.201 -4
187. அகநானூறு, 337 - 1
188. குறுந்தொகை, பா.எ.329 -1
189. நற்றிணை, பா.எ. 279 : 1-2

190. அகநானூறு, 17: 18
191. பி.எல்.சாமி., சங்க இலக்கியத்தில் செடி கொடி விளக்கம், ப.37
192. அகநானூறு, 17: 18
193. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.83
194. நற்றிணை, பா.எ. 249 : 1-4
195. அகநானூறு, 80: 11
196. குறுந்தொகை, பா.எ. 5: 2
197. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.134
198. நற்றிணை, பா.எ. 278 : 5
199. குறுந்தொகை, பா.எ.147 -3
200. புறநானூறு, பா.எ.321- 4
201. பரிபாடல், 19 :7 - 9
202. மேலது.,பா.அ.,79
203. சூடாமணி நிகண்டு
204. குறுந்தொகை, பா.எ. 147 - 3
205. மேலது, 235 - 12
206. நற்றிணை, பா.எ. 131 : 4
207. மேலது, 235 - 12
208. அகநானூறு, 130 - 5
209. புறநானூறு, பா.எ.374 : 8
210. நற்றிணை, பா.எ. 294 : 5
211. குறுந்தொகை, 9 : 4 - 5
212. மேலது, 167 - 1
213. நற்றிணை, பா.எ. 294 : 5
214. அகநானூறு, 235 - 9
215. மலைபடுகடாம், 100 - 101
216. சிறுபாணாற்றுப்படை, பா.எ.166
217. புறநானூறு, பா.எ.109: 6
218. முல்லைப்பாட்டு, 101
219. மலைபடுகடாம், 110
220. குறுந்தொகை, 82 - 5
221. குறிஞ்சிப்பாட்டு, 87

222. குறுந்தொகை, 82 - 5
223. மேலது, 126 : 1 - 3
224. அகநானூறு, 124 : 11 - 12
225. திருக்குறள், 120
226. புறநானூறு, பா.எ.343
227. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 49
228. புறநானூறு, பா.எ.32
229. மேலது, பா.எ.208
230. மேலது, பா.எ.134
231. மேலது, பா.எ.102
232. மேலது, பா.எ.116
233. மேலது, பா.எ.60
234. மேலது, பா.எ.386
235. மேலது, பா.எ.313
236. மேலது, பா.எ.13
237. மேலது, பா.எ.26
238. மேலது, பா.எ.30
239. மேலது, பா.எ.66
240. மேலது, பா.எ.66

இயல்-3

சங்ககால உழவுக்கருவிகள்

தமிழர்கள் வேளாண்மைக்குப் பல்வேறு கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது. தம் மெய்வருத்தப் பாடுபடல் என்பதில் தொடங்கி கடுமையாக உழைப்பதையே பழந்தமிழர் பெரும்பேறாக எண்ணிப் பாடுபட்டுள்ளனர். உடலால் மட்டுமே உழைத்துக் களைத்துப் போன அவர்கள் பின்னாளில் தமக்கென்று கருவிகளைப் படைத்துக் கொண்டனர். சங்க காலத்தில் வேளாண்மைக்குத் தேவையான பல்வேறு கருவிகளைக் கண்டுபிடித்துப் பயன்படுத்தியிருந்தாலும், பின்னாளில் பாரதி பல்வேறு கருவிகள் செய்திட வேண்டும் என்ற தம் எண்ணங்களை பாடலாய் வடித்திருப்பான். கருவிகளின் வளர்ச்சிதான் ஒரு நாட்டின் மேம்பாட்டிற்கு அடித்தளமாய் அமையும் என்பதில் அவருக்கு எல்லையற்ற தெளிவு உண்டு என்பதை அப்பாடல் உணர்த்தும்.

“குடைகள் செய்வோம்உழு படைகள் செய்வோம்

கோணிகள் செய்வோம்இரும் பாணிகள் செய்வோம்

நடையும் பறப்புமுணர் வண்டிகள் செய்வோம்

ஞாலம் நடுங்கவரும் கப்பல்கள் செய்வோம்”¹

என்று பாரபாடும் பாடல்வரிகள், இருபதாம் நூற்றாண்டுச் சிந்தனைகளாக எதிரொலித்தாலும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பும் நம் பண்டைத் தமிழ்மக்கள் கருவிகள் பல படைப்பதில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தமையும், அக்கருவிகளின் வாயிலாகத் தம் வாழ்வியலில் மேம்பட்டு நிற்கவும் திண்ணமாய் விளங்கினர் என்பதைக் காணலாம். உழவுத்தொழிலை உயிராய்க் கருதிய பழந்தமிழ் மக்கள் தமக்குக் கிடைத்த பொருட்களைக் கொண்டு கருவிகளைப் படைத்து அவர்கள் உடலுழைப்பைப் போற்றி வாழ்ந்துள்ளனர். உழவினை மிகச்சிறந்த தொழிலாகத் தமிழர்கள் கருதி வந்தார்கள். தமிழர்களுடைய எழுத்தென நமக்குக் கிடைக்கின்ற எல்லாவற்றிலும் இந்த உண்மை விளங்கக் காண்கிறோம். உழவு என்பது உழைத்தல், உழைப்பு என்ற சொற்களோடு தொடர்புடையதாகும். இது மெய்வருத்தப் பாடுபடல் என்று பொருள்படும். இதன் பகுதி உழவுத் தொழிலுக்கே சிறப்பாக ‘உழவு’ என்ற சொல்லில் அமைதலைக் காண்கிறோம். எனவே, இதுவே தலைசிறந்த உழைப்பு என்ற

விளக்கம் பெறுகிறோம். இதன் வாயிலாக உழவுத் தொழிலானது உடல்உழைப்பாலும் அக்காலத்தில் மக்கள் கண்டுணர்ந்த பல்வேறு கருவிகளாலும் சிறந்து விளங்கியிருக்கிறது என்பதை அறியலாம்.

கலப்பை

பழந்தமிழ் மக்கள் தமக்கே கிடைப்பவற்றைக் கொண்டு கருவிகளாகப் பயன்படுத்தி காலத்திற்கேற்றார் போல உழவுத்தொழிலைச் சிறப்பாகச் செய்து வந்தனர். உழவுத் தொழிலுக்கு இன்றியமையாத பல கருவிகளைப் படைத்துத் தம் தொழிலை மேம்படுத்தினர். அவ்வாறு அவர்கள் கண்டுபிடித்த அரிய கருவி கலப்பை என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது உழவுத் தொழிலுக்கு மட்டுமன்றி பாணர்களின் இசைக் கருவிகளைப் பாதுகாக்கும் கலத்திற்கும் இப்பெயர் வழங்கப்பட்டமையை அறியமுடிகிறது. கலப்பை என்ற சொல் பெரும்பான்மையாக உழவுத்தொழிலுக்கு இன்றியமையாத ஒரு கருவியாக இன்றும் பயன்பட்டுவருவதை அறியமுடியும்.

பன்னெடுங்காலத்திற்கு முன்பு ஊர் பேர் தெரியாத ஒருவன் உழவுக் கருவியாகக் கலப்பையைக் கண்டுபிடித்தான். “ஏறத்தாழ 8000 ஆண்டுகட்கு அல்லது அதற்கும் முன்பு ஊர் பெயர் தெரியாத ஒரு மேதை கலப்பையைக் கண்டுபிடித்தான். அதன் அடிப்படையில் உருவானதுதான் வேளாண்மை நாகரிகம். அதுவரை அன்றாட உணவைத் தேடிப்பெற்று, கிடைத்ததை உண்டு, இடம்பெயர்ந்து, நாடோடிகளாக வாழ்ந்த மக்கள் தங்கள் உணவுக்கு வேண்டியவற்றைத் தாங்களே விளைவிக்கவும் வருங்காலத்திற்குத் தேவையானவற்றைச் சேமிக்கவும் தொடங்கினர். இந்த முயற்சியில் தங்கட்கு உதவியாகவும், உணவாகவும் பயன்பட விலங்குகளை வளர்த்தார்கள்”² என்று வா.செ.குழந்தைச்சாமி குறிப்பிடுகிறார். கலப்பை என்ற சொல் கருவிகள் மற்றும் இசைக்கருவிகள் வைக்கும் பை என்ற பொருளில் பழங்காலத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ளமை அறியலாம். மாடு மேய்க்கும் தொழிலைச் செய்யும் இடையனானவன் உறியுடன் தீக்கடை கோலிட்ட கலப்பையை இட்டுச்சுருக்கிய பெரிய தோற்பையைத் தாங்கி மழையில் நனைந்து கொண்டு ஆட்டு மந்தையைக் காத்தான் என்ற செய்தி,

**“பாணிகொண்ட பல்கால் மெல் உறி
ஞெலி கோல் கலப்பை அதனொடு சுருக்கி
பறிப்புறத்து இட்ட பால் தொடை இடையன்”³**

என்ற பாடலின்வழி அறியப்படுகிறது. கலப்பை எனும் இக்கருவியை பெரும்பகுதி பாணர்களும் கூத்தர்களும் பயன்படுத்தியமையும் அறியமுடிகிறது. பாணர்கள் எந்நேரமும் இசைக்கருவிகளை வைக்கப் பயன்படும் இக்கலப்பையினைத் தம்மோடு வைத்திருந்தனர். அவர்கள் கள்ளை உண்டமையால் சொல் தடுமாறி மழலை மொழி பேசும் நாவையும் மெல்லிய சொல்லையும் இசைக் கருவிகளையும் கொண்ட கலப்பையும் உடையவர்கள் என்பது,

“உண்டுரை மாறிய மழலை நாவின்

மென்சொற் கலப்பை”⁴ மூலம் அறியலாம். அக்காலத்தில் இக்கலப்பை இசைக்கருவிகளைப் பிணைத்துக் கட்டுவதற்காகப் பயன்பட்டன. முழவு, பதலை, தூம்பு ஆகிய இசைக்கருவிகளை ஒருங்கே சேர்த்து ஒரு பக்கத்தே கட்டின காவடியின் மறுபக்கத்தே பாடற்றுறைக்கு வேண்டிய கருவியெல்லாம் கூடின கலப்பையைக் கட்டி அதனைச் சுமந்துகொண்டு இளையோர் கடவுட் பழிச்சிச் சென்றனர் எனும் செய்தி,

“பண்ணமை முழவும் பதலையும் பிறவும்

கண்ணுறுத் தியற்றிய தூம்பொடு சுருக்கிக்

காலிற் றகைத்த துறைகூடு கலப்பையர்”⁵

என்ற பாடலடிகளில் காண்பது போல் முழவு, ஆகுளி, பாண்டில், கொம்பு, வங்கியம், குழல், தட்டை, எல்லரி, பதலை முதலிய இசைக்கருவிகளைக் கட்டிக்காவின கலப்பையுடையராய்க் கூத்தர் சென்றனர் என்பது,

“கார்கோட் பலளின் காய்த்துணர் கடுப்ப

நேர்சீர் கருக்கில் காய கலப்பையிர்”⁶

என்ற சங்கப்பாட்டில் அமைந்துள்ளதையும் காணலாம். மேலும், கலப்பை என்பது பல்வகையாகவும் பல்வேறு வகையான இசைக்கருவிகளைப் பாதுகாப்பாக வைத்துக்கொள்ளும் கலனாகவும் ஊர்ஊராகச்சென்று கூத்து இயற்றுவோருக்குப் பயன்பட்டுள்ளமையும் அறியலாம். கூத்தர்களின் இசைக்கருவிகளாகிய சிறுவங்கியம், பெருவங்கியம், முழவு, தாளம், சில்லரி முதலாகிய சிறிய பல வாச்சியங்களுடன் கூத்தியற்றிய பின் தலையினைச்

சேர்த்துக்கட்டிய பஸ்தொகைக் கலப்பையராய்க் கூத்தர் வேற்றார் புறப்பட்டுச் சென்றனர் என்ற கருத்து,

“சில்லரி கறங்கும் சிறுபல் இயத்தொடு

பல்லூர் பெயர்வனர் ஆடி, ஒல்லென,

தலைப்புணர்ந்து அசைத்த பஸ்தொகைக் கலப்பையர்”⁷

என்ற பாடல் வழியாக அறியமுடிகிறது. இதன் மூலம் கலப்பை என்ற சொல் பாணர்கள் மற்றும் கூத்தர்களின் பல்வகை இசைக்கருவிகளைப் பாதுகாக்கும் பல்வேறுவகையான கலப்பைகளை அறியமுடிகிறது. இருப்பினும், வேளாண்தொழிலுக்குப் பயன்படும் உழவுக்கருவியாகத்தான் ‘கலப்பை’ இன்றளவும் வழங்கப்பட்டுவருவதை நன்குணரலாம். உழவரின் மாடுகன்றுகள், எருமைகள், காளைகள் இவற்றைக் கட்டிவைக்கும் கொட்டிலின் நீண்ட நெடிய சுவர்க் குரிய கடமாகிய வண்டியின் உருளைகளோடே கலப்பையையும் சார்த்திவைத்ததனாலே சுவர் அழுத்தப்பட்டு தேய்ந்து போனது என்ற காட்சியானது,

“குறுஞ்சாட்டு உருளையொடு கலப்பை சார்த்தி,

நெடுஞ்சுவர் பறைந்த புகைசூழ் கொட்டில்”⁸

என்ற பாடலடிகளின் வாயிலாக அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது. கலப்பை என்ற சொல் மட்டுமல்லாது இது ஏர், நாஞ்சில், கொழு போன்ற பெயர்களிலும் வழங்கப்படுகிறது.

ஏர்

இன்றைய காலக்கட்டத்தில் கலப்பை என்ற பெயரில் வழங்கப்படும் இக்கருவி சங்ககாலத்தில் ஏர் என்ற பெயரிலும் வழங்கப்பட்டது. ஏரினை மையமாகக் கொண்டு உழவுத்தொழில் செய்யப்படுவதால் உழவுத்தொழில் ஏர்த்தொழில் என்றும் வழங்கப்பட்டது. சூழன்று கொண்டிருக்கும் இந்த உலகம் உழவுத்தொழில் புரியும் உழவரின் பின்னே செல்லும் என்பதை,

“சூழன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகம் அதனால்

உழந்தும் உழவே தலை”⁹

என்கிறார் வள்ளுவர். உழவுத்தொழில் புரிவோருக்கு ஏர் இன்றியமையாத கருவியாதலால் உழவர் பெருமக்களுக்கு ஏரோர் என்றும் ஏராளர் என்றும் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டன. நல்லியக்கோடனிடம் பரிசில் பெற்றுச் செல்லும்

பாணன் ஒருவன், பரிசில் பெறச்செல்லும் சிறுபாணனை ஆற்றுப்படுத்துகிறவிடத்து, ஏரோருக்கு நிழல் செய்த செங்கோலினை உடையை எனப் பாராட்டுவாயானால் உனக்கு நல்லியக்கோடன் ஆடை, தேறல் முதலியன நல்குவான் என்று ஆற்றுப்படுத்தும் காட்சி,

“ஏரோருக்கு நிழன்ற கோலினை எனவும்”¹⁰

என்ற பாடலடிகளில் காணலாகிறது. இதன் வாயிலாகப் பழந்தமிழகத்தில் உழவர், ஏரோர் என வழங்கப்பட்டமை அறியலாம். மேலும், இவர்கள் ஏரை முதன்மைக் கருவியாகக் கொண்டமையால் ஏராளர் என்றும் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். சேரமன்னன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் நாட்டிலுள்ள ஊர்களில் வானம் மழை பொழியப் பலவாக விதைத்தலை உடைய உழவினைச் செய்யும் ஏரையுடைய உழவராகிய ஏராளர் பகன்றை மாலை சூடி ஒளியுடைய அழகிய மணியைப் பெறுவர் எனும் காட்சியானது,

“கருவி வானந் தண்டளி சொரிந்தெனப்

புலவிதை யுழவிற் சில்லே ராளர்

புனித்துறைப் பகன்றைப பாங்குடைத் தெரியல்

கழுவுறு கலிங்கக் கடுப்பச் சூடி

இலங்குகதிர்த் திருமணி பெறுஉம்

அகன்கண் வைப்பி னாடுகிழ வோயே”¹¹

என்ற பாடலின் மூலமாக அறியப்படுகிறது. வேளாண்தொழில் புரியும் உழவரின் வாழ்வில் ஏர் சிறப்பிடம் பெற்று விளங்கியமையால், உழவுத்தொழில் ஏர்வாழ்க்கை என்றும் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. தொண்டைமான் இளந்திரையன் நாட்டில் வழிப் போவோரை அலறத் தாக்கிக் கைப்பொருளைக் கவரும் களவையே ஏர் வாழ்க்கை போலத் தொழிலாகக் கொண்ட கொடியோர் இல்லை எனும் கருத்து,

“அத்தம் செல்வோர் அலறத் தாக்கி,

கைப்பொருள் வெளவும் களவேர் வாழ்க்கை

கொடியோர் இன்று, அவன் கடியுடை வியன்புலம்”¹²

என்ற பாடலால் அறியலாம். உழவுத்தொழில் புரிவோர் ஏரினைக் கொண்டு வேளாண்மை செய்து வாழ்வதால் அவர்கள் வாழ்வு ஏர்வாழ்க்கை என்றே வழங்கப்படுவதை நன்கு அறியலாம். ஏர்முனையை நம்பி வாழும் உழவோரின் வாழ்க்கையில் ஒரு போதும் வறுமை வருவதற்கு இடமில்லை. அப்படி வந்தாலும் ஏர் எனும் கருவிகொண்டு அந்த வறுமையை வெல்வான். கல்லை

உடைத்து உண்டாக்கிய உவர் நீர் ஊறும் கிணறுகளையும், வில்லை ஏராகக்கொண்டு உழுதுண்ணும் வாழ்க்கையையும் உடைய சீறூர்த் தலைவன் ஒருவன், வறுமைமிக எய்தினும் ஆண்மையால் தம்மிடம் இல்லாத பொருட்களைத் தாமே படைத்துக்கொள்ளவும் வல்லமை பெற்றிருந்தான் என்ற செய்தி,

“கல்லறுத் தியற்றிய வல்லுவர்க் கூவல்
வில்லேர் வாழ்க்கைச் சீறூர் மதவலி
நனிநல் கூர்ந்தன னாயினும் பனிமிகப்
புல்லென் மாலைச் சிறுதீ ளெகிலியும்
கல்லா விடையன் போலக் குறிப்பின்
இல்லது படைக்கவும் வல்ல னுள்ளது”¹³

என்ற புறப்பாட்டின் வாயிலாக அறியலாம். தமக்குத் தேவையான உணவுப் பொருட்களை படைத்துக் கொள்வது மட்டுமல்ல, ஓர் உழவனின் கடமையானது தம்மை நாடி வருவோருக்கும் வேண்டிய பொருட்களை வழங்கியுதவுதேயாகும். ஏரினால் உழுதுண்டு வாழும் உழவர் மனையிற் சென்று கிணைப்பொருநர்கள் இரந்து அவர் நல்கும் உணவைப்பெற்று வாழ்க்கை நடத்தும் வருத்தம் மிகுந்த வாழ்வை கிணைப்பொருநர்கள் பெற்றிருந்தனர் என்ற செய்தி,

“நாரும் போழுங் கிணையோடு சுருக்கி
ஏரின் வாழ்நர் குடிமுறை புகாஅ
ஊழிரந்து உண்ணும் உயவல் வாழ்க்கை”¹⁴

என்ற பாடலின் மூலம் உழவர் கிணைப்பொருநர் உட்பட பலருக்கு உணவளித்து வந்தமை அறியலாம். பிறருக்கு உதவிபுரிந்து வாழ்வதே வாழ்வு என்ற வாழ்க்கைத் தத்துவம் விளங்க உழவுத்தொழில் புரிந்து தம் பசி போக்கியதோடு மட்டுமல்லாமல் தம் சுற்றத்தார் மற்றும் தம்மை நாடிவருவோர் அனைவரின் பசி போக்கி வாழும் வாழ்க்கையைப் பெற்றிருந்த உழவர் பெருமக்களை வள்ளுவர், உழவுத்தொழில் புரிந்து அதனால் கிடைக்கும் உணவினை உண்டு வாழ்வதே வாழ்வு என்றும் உலகத்தில் மற்ற எல்லோரும் உழவர் பெருமக்களின் பின்னால் சென்று அவரைத் தொழுது அவர் தரும் உணவை உண்டு வாழ்வர் என்று,

“ உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாம்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்”¹⁵

என்ற குறட்பாவில் கூறப்படுவது எண்ணத்தக்கதாகும். வேளாண்மை செய்யும் காலங்களில் உழவர் நாள் முழுதும் உழைத்தால் மட்டுமே இவ்வாறு மக்களுக்கு உணவு வழங்கிட முடியும். சிறு பொழுதுகளில் விடியற்காலைப் பொழுதாகிய வைகறைப் பொழுதிலே பெரும்பகுதி வேலைகளைச் செய்தனர் உழவோர். பெருமழை பொழிந்த விடியற்காலத்து ஏர் பூட்டி உழுதமையால் மேல் கீழாகப் பெயர்க்கப்பட்ட செம்மண் நிலத்தின் படைச்சாலில் உழவர் விதை விதைத்தனர் என்ற செய்தி,

“பேர்உறை தலைஇய பெரும்புலர் வைகறை,
ஏர்இடம் படுத்த இருமறுப் பூழிப்
புறம்மாறு பெற்ற பூவல் ஈரத்து,
ஊன்கிழித்தன்ன செஞ்சுவல் நெடுஞ்சால்,
வித்திய மருங்கின் விதைபல நாறி”¹⁶

என்ற அகப்பாட்டின் வாயிலாகக் கூறப்படுகிறது. உழவுப்பணிக்கு ஏற்றகாலமாக சிறுபொழுது அமைந்திருப்பதும் செம்மண் நிலத்தினை ஏர் மூலமாக நன்கு உழுது படைச்சாலில் விதைத்தமையையும் அறியமுடிகிறது. அது போல் மழைக்காலங்களில் பெய்யும் மழையை நன்கு பயன்படுத்திட உழவர் பெரும்பாடுபட்டுள்ளனர். வினைமுடித்து வீடு திரும்பும் தலைவன் ஒருவன் தலைவியைக் காண நெஞ்சு விரைந்து செல்வதைக் காட்சிப்படுத்தும் புலவர் அழகானதொரு உவமையைக் கையாள்கிறார். நிலத்தில் பெய்த மழையானது காய்ந்து போவதற்குள் ஓர் ஏர் மட்டும் வைத்திருக்கும் உழவனொருவன் விரைந்து உழுவதைப்போல தம் நெஞ்சம் விரைகிறது என்ற காட்சி,

“ஈரம்பட்ட செவ்விப் பைம் புனத்து
ஓர்ஏர் உழவன் போல
பெருவிதுப்பு உற்றன்றால் நோகோ யானே”¹⁷

எனும் பாடலில் அமைந்திருப்பது ஓர் ஏர் மட்டும் வைத்து உழும் ஓர் ஏழை உழவனின் உழைப்பு காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வேளாண் பணிகளில் தலையாய பணி உழவு. நிலத்தை இரண்டாகப் பிளக்குமாறு ஏர் முனையால் உழுது அறுவடை செய்த எஞ்சிய அரிதாளோடு சேர்த்து மண்ணோடு கலக்குமாறு ஓசை எழுமாறு உழவுப்பணியில் ஈடுபட்டனர் என்ற செய்தி,

“நெடுநெல் அடைச்சிய கழனி ஏர் புகுத்து
குடுமிக் கட்டிய படப்பையொடு மிளிர,

அரிகால் போழ்ந்த தெரிபகட்டு உழவர்

ஓதைத் தெள்விளி புலம்தொறும் பரப்ப,"¹⁸

என்ற பாடலில் அமைந்திருப்பது திருக்குறளில் கூறப்பட்டுள்ள செய்தியோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. நிலத்தினை ஏரைக்கொண்டு உழுகின்ற போது நிலத்தின் மண் நன்றாக காற்று பறக்கும் அளவிற்கு உழவேண்டும். அவ்வாறு உழுத பின்பு நன்றாக வெயிலில் நிலம் காயவைக்கப்பட்டால் சிறு அளவு ஒரு கூட தேவைப்படாமல் பயிர்கள் நன்கு வளரும் என்ற கருத்து,

“தொடிப்புழுதி கஃசா உணக்கின் பிடித்தெருவும்

வேண்டாது சாலப் படும்”¹⁹

என்ற குறட்பாவினால் அறியப்படுகிறது. இவ்வாறு உழவுக்கருவியாகிய கலப்பை ஏர் எனும் பெயரில் பழந்தமிழகத்து உழவருக்குப் பெருந்துணைபுரிந்துள்ளமை அறியலாகிறது. கலப்பை ஏர் எனும் பெயரில் மட்டுமல்லாது நாஞ்சில் என்ற பெயரிலும் அமைகிறது.

நாஞ்சில்

கலப்பையை நாஞ்சில் என்பது அக்கால வழக்குகளில் ஒன்று. மென்புலமாகிய நன்செய்யையும் வன்புலமாகிய புன்செய்யையும் உழுவதற்கு நாஞ்சில் என்ற உழவுக்கருவியைப் பண்டைக்கால மக்கள் பயன்படுத்தினர். இக்கருவியை மிகுதியாய்ப் பயன்படுத்தும் நிலத்தைச் சேர்ந்தவர்களையும் அப்பகுதியையும் நாஞ்சில் என்ற சிறப்புப் பெயரோடு வழங்குவது இன்றும் வழக்கில் உள்ளது. இக்கருவியின் அமைப்பானது பெண்யானையின் வளைந்த வாயைப் போன்று அமைந்திருக்கும் என்பதனை,

“பிடிவாய் அன்ன மடிவாய் நாஞ்சில்”²⁰

என்ற அடிகள் மூலம் அறியமுடியும். மேலும், இது யானையின் துளைகளையுடைய பெரிய கையைப் போலத் வீழ்ந்து நாஞ்சிலை ஒப்ப நிலத்தில் புரளப் பகைவர் அதனை வெட்டி வீழ்த்தினர் என்பது,

“தூம்புடைத் தடக்கை வாயொடு துமிந்து

நாஞ்சில் ஒப்ப, நிலம் மிசைப் புரள”²¹

என்ற புறப்பாட்டில் கூறப்பட்டிருப்பது போல் போர்க்களத்தில் எதிரிகளின் யானையின் தும்பிக்கையை நாஞ்சில் கலப்பைக்கு உவமையாகப் பாடியிருப்பது எண்ணத்தக்கதாகும். கலித்தொகையில் இதுபோல், போர்க்களத்தில் தொடர்ந்து

போரிட்ட ஒரு யானை தளர்ந்து தன்னுடைய தந்தத்தைத் தரையிலே ஊன்றித் தும்பிக்கையை உயர்த்திக்கொண்டு நிலத்திலே கிடக்கின்ற காட்சி வறண்ட நிலத்தை உழும் கலப்பை போல் உள்ளது என்று,

“உறல்ஊறு கமழ்கடாஅத்து ஒல்கிய எழில்வேழம்

வறன்உழு நாஞ்சில் போல் மருப்பு ஊன்றி நிலம்சேர”²²

என்ற பாடலில் அமைந்திருப்பது நாஞ்சில் கருவியைப் பற்றிய குறிப்பிடத்தக்க உவமையாகும். அதுபோல் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் வீரத்தைப் புகழ்ந்து பாடும் புலவர், நீ வாழ்வு கொடாத பகைவர் நாடு நிலத்தை உழுது தொழில் செய்யும் உழுவாரின்றி நாஞ்சில் கலப்பையானது வெறுக்கப்பட்டு, அதனால் நிலம் வளப்பமின்றிப் பொலிவிழந்தது,

“இனந்தோ டகல லுருட னெழுந்து

நிலங்கண் வாட நாஞ்சில் கடிந்துநீ

வாழ்த லீயா வளனறு பைதிரம்

அன்ன வாயின பழனந் தோறும்”²³

என்ற பாடலடிகள் வாயிலாக நாட்டின் பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கு உழவரும் அவரது நாஞ்சில் கருவியும் பயன்பட்டிருப்பதை அறியமுடியும். அவ்வாறு நாட்டின் வளர்ச்சிக்குத் துணை நின்ற உழவர் வலிமை மிக்கவர்களாக விளங்கியுள்ளனர் புன்புலத்தில் வித்துக்களை விதைக்கின்ற வலிய கையையுடைய தொழில் செய்வோர் பலகடாக்களை நுகத்தின்கண்ணே பூட்டி நாஞ்சில் உழுத கொழுவினது படைச்சாலின் பக்கத்தே அழகிய மணியைப் பெறுவதற்கு இடமாகிய ஊர்களையுடைய நாட்டுக்குத் தலைவன் சேரலாதன் எனும் மன்னன் விளங்குகிறான் என்பதை,

“நாஞ்சி லாடிய கொழுவழி மருங்கின்

அலங்கு கதிர்த் திருமணி பெறுஉம்”²⁴

என்ற பாடலின் வழியாக உழுவோரின் வலிமையும் பெருமையும் உணர்த்தப்படுகிறது. சேரமன்னன் பல்யானை செல்கெழுகுட்டுவனின் படையிலுள்ள குதிரைகள், யானைகள், மற்றும் தேர்கள் சென்றதால் ஏற்பட்ட சேற்றுச் சிதையல்கள் உண்டானமையால் பகைவருடைய வயல்களில் நாஞ்சில்கள் உழவேண்டிய அவசியம் இருப்பதில்லை என்பதை,

“தேளர் பரந்த புலம் ஏளர் பரவா

களிறு ஆடிய புலம் நாஞ்சில் ஆடா”²⁵

என்னும் பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

கொழு

கொழு கலப்பையின் ஒரு பகுதியாகும். மரத்தாலான கலப்பையின் அடிப்பகுதியில் வளைந்தும் கூர்மையாகவும் அமைந்து நிலத்தைப் பிளக்கப் பயன்படுகிறது. தொடக்கக் காலங்களில் கல்லிலும் பிறகு மரத்திலும் செய்யப்பட்டிருந்த இக்கருவி பின்னாளில் இரும்பிலும் உருவாக்கப்பட்டது. தற்பொழுது கலப்பை எனும் கருவி முழுவதும் மரத்தால் ஆகியிருந்தாலும் அதன் அடிப்பகுதியாகிய கொழு உறுதியான இரும்பைக் கொண்டு உருவாக்கப்படுகிறது. இதன் வடிவம் உடும்பினது முகத்தை ஒத்திருக்கும் என்பதும், இதனைக்கொண்டு வறள் நிலத்தையும் உழுவர் என்பதை,

“உடுப்பு முகமுமுகக் கொழுமுககணன்றி

தொடுப்பு எறிந்து உழுத துளர்படு துடவை”²⁶

என்ற பாடல்வழி அறியலாம். தொன்றுதொட்டுப் பயன்பாட்டில் இருக்கும் மரக்கலப்பையும் அண்மைக்கால அறிவியலாளர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ள இரும்புக் கலப்பையும் உந்து விசையால் இயங்கும் இயந்திரக் கலப்பையும் இன்றைய உழவுக் கருவிகளாகும். இவற்றில் ‘கொழு’ என்பது கலப்பையின் முதன்மையான உறுப்பாகும். கரிகால் பெருவளத்தான் அளித்த விருந்துண்ட பொருநரின் பற்கள் இரவு பகலாக இறைச்சியைத் தின்றமையால் அவர்களது பற்கள் கொல்லையை உழும் கலப்பையின் கொழுவின் முனை மழுங்கியது போல் ஆனது என்பதை,

“கொல்லை உழுகொழு ஏய்ப்ப, பல்லே”²⁷

என்று பாடப்பட்டுள்ளது, அது நிலத்தைப் பிளந்து உழும் தன்மையுடையது என்பதை இதன் மூலம் அறியமுடியும். புன்புலத்தில் எருதுகளைப் பூட்டி நிலத்தை உழும் உழவர்களின் கலப்பையில் இணைக்கப்பட்டு உழுத கொழுவினது படைச்சாலின் பக்கத்தே அழகிய கதிர் மணியைப் பெறுவர் என்பது,

“புன்புலம் வித்தும் வன்கை வினைஞர்

சீருடைப் பல்பகடு ஒலிப்பப் பூட்டி

நாஞ்சி லாடிய கொழுவழி மருங்கின்”²⁸

என்ற பாடலடிகளின் வாயிலாகக் கலப்பை எனும் கருவியின் முதன்மைப் பகுதியாகக் கொழு அமைந்திருத்தலைக் காணலாம்.

பகடு

ஏர்க்கலப்பைக்குப் பகடு என்ற பெயரும் அந்நாளில் வழங்கப்பட்டமையும் பகட்டினைப் பயன்படுத்தும் உழவர் பெருமக்களைப் பாதுகாக்கும் கடமை அரசனுக்குரியது என்பதும் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனை ஆற்றுப்படுத்திய வெள்ளைக்குடிநாகனார் என்பார், நீ குறளை கூறுவாரது உறுதியில்லாத கூற்றை உட்கொள்ளாது பகட்டினைப் பாதுகாப்பாருடைய குடியினைப் பாதுகாத்து, அக்காவலாலே ஏனைக்குடிகளையும் பாதுகாப்பாயாக. அவ்வாறு உழவுத்தொழில் புரிவோரைப் பாதுகாப்பாயாயின் நின் பகைவரும் நின் அடியைப் போற்றுவர் என்று பாடுவதை,

“நொதுமலாளர் பொதுமொழி கொள்ளாது,

பகடு புறந்தருநர் பாரம் ஓம்பி

குடி புறந்தருகவை ஆயின், நின்

அடி புறந்தருகுவர், அடங்காதோரே”²⁹

எனும் பாடல்வழி அறியப்படுகிறது. இதன் மூலம் அரசனானவன் உழவுத்தொழில் புரிவோரைப் பாதுகாத்தால் உழவோரின் வாயிலாக உணவு பெற்று அனைத்துக் குடிகளும் வாழும் என்பது அறிவுறுத்தப்படுகிறது. உழவுத்தொழில் மேம்பட்டு விளங்கினால் மட்டுமே ஒரு நாடானதும் அந்நாட்டின் அரசனானவனும் மேம்பட்டு விளங்கமுடியும். அரசனிடம் வந்து இரந்து பொருள் பெற்று செல்லும் இரப்போர் நலம் பாதுகாக்கப்படுவதும், வேற்றுநாட்டு மன்னன் படையெடுத்து வந்து போர்புரிந்தாலும் அவனை வென்று மக்களைப் பாதுகாக்கும் ஆற்றலை மன்னன் பெற்றுத் திகழ்வதும் உழவுத்தொழில் மேம்பட்டிருப்பதைக் கொண்டே அமைகிறது எனும் கூற்று,

“இரப்போர் சுற்றமும் புரப்போர் கொற்றமும்

உழவிடை விளைப்போர்”³⁰

என்று சிலம்பு கூறுவதும் இணைத்து எண்ணத்தக்கது. பழந்தமிழகத்தில் மன்னராட்சி அமைந்திருந்த போதும் மக்களைக் காக்கும் உபாயம் அறிந்து அக்கால மன்னர்கள் ஏர்த்தொழில் புரிவோரைப் போற்றிப் பாதுகாத்தமை நன்கு அறியமுடிகிறது.

மேழி

கலப்பைக்கு மற்றொரு பெயர் மேழி என்பதாடும் சிறுகுடிக்கிழான் பண்ணனுடைய உழவுத்தொழிலுக்கு உரிய எருதுகளையும், ஏற்றத்தையும், மேழியையும் பற்றி இசைத்துக் கிணைப்பறையைக் கொட்டி நாடோறும் பாடுவேன் என்பது,

“வினைப்பகடு ஏற்றம் மேழீஇக் கிணை தொடா

நாடொறும் பாடே னாயி னானா”³¹

என்ற பாடலில் பாடப்படுவதன் வாயிலாக உழவோரின் உழவுக்குத் துணையாய் நிற்கும் எருது, ஏற்றம், கலப்பை போன்றவை அக்காலத்துப் பாணர்களின் பாடுபொருளாக அமைந்திருந்தமை தெளிவாகிறது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைப் பற்றி பாடும் ஒரு புலவர்,

வளைந்த மேழியால் உழவுத்தொழிலை விரும்பும் உழவரும், அவரது நுகத்தில் தைத்த பலகாணி போல நடுவுநிலைக்குணம் நிலைபெற்ற வணிகரும் நிறைந்த குடியிருப்பினையுடையது காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்று பாடுவது,

“கொடு மேழி நசை உழவர்

நெடு நுகத்துப் பகல் போல”³²

எனும் பாடலில் அமைந்துள்ளது. இதன் மூலம் மேழி எனும் கலப்பைக் கருவி உழவரின் இன்றியமையாத கருவியாக இருந்தமையும் அது நடுவுநிலைக்கு உவமையாகப் பலவிடங்களில் பாடப்பட்டிருப்பது அறியப்படுகிறது.

நுகம்

எருத்துப் பூட்டுக்கோல் என்று வழங்கப்படும் இது ஏர்க்கலப்பையோடு இணைத்துப் பூட்டப்படும் கருவியாகும். மரத்தால் ஆகிய இக்கருவி வளைந்து நீண்டு சிறிய துளைகள் இடப்பட்டிருக்கும். இத்துளைகளின் வழியாகக் கயிறுகள் நுழைக்கப்பட்டு அக்கயிற்றில் உழவு மாடுகள் கட்டப்பட்டு உழவுக்குப் பயன்படுத்தப்படும். இக்கருவியும் கலப்பையின் இன்றியமையாத இன்னொரு பகுதியாகக் கருதப்படுகிறது. வண்டியில் பூட்டப்பட்டிருக்கும் எருதுகள் இளையவாதலின் நுகத்தில் கட்டப்பட்டிருப்பதை உணராதது. வணிகம் செய்யும் உமணர் இளைய எருதுகளைப் நுகத்தடியில் பூட்டி மிகுதியான பண்டங்களை வண்டியில் ஏற்றிச் செல்கின்றபோது வண்டியின் அச்சு

அறுந்துபோகும் என அஞ்சி அச்ச மரத்திற்கு அடுத்ததாகச் சேமஅச்சினை அதனோடு இணைத்துக் கட்டியிருப்பார்கள். இச்செய்தி,

“எருதே இளைய நுகம் உணராவே

சகடம் பண்டம் பெரிது பெய்தன்றே”³³

என்ற பாடலில் அமைந்துள்ளமையைக் காணலாம். கலப்பையின் மையப்புள்ளியில் இணைத்துக் கட்டியிருப்பதால் நுகத்தினை நடுவுநிலைக்கு உவமையாகப் பாடியிருப்பதைப் பல பாடல்கள் வாயிலாக அறியலாம். தான்பூண்ட நுகமானது ஒருபாற்கோடித் தளராமல் அமைந்திருக்க சமஅளவிலான நுகத்தினில் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் எருதுகளைப் போல ஆண்மையினும் சூழ்ச்சியினும் தளராத நெஞ்சத்தனாகி ஆண்மைக் கூறுபாடு பொருந்திய ஊக்கத்தினையும் குறைவில்லாத நல்ல புகழினையும் உடையவன் நாலைக் கிழவன் என்பது,

“அசை நுகம் படாஅ ஆண்தகை உள்ளத்து,

தோலா நல் இசை, நாலைக் கிழவன்”³⁴

என்ற பாடலடிகளின் வாயிலாக நுகம் எனும் கருவி இருபுறமும் சமஅளவிலான அமைப்பில் பிணைக்கப்பட்டு எருதுகள் பூட்டப்பட்டன என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

உழவுக்கு மட்டுமன்றி இக்கருவி உழவுசார்ந்த வேறு தொழில்களுக்கும் பயன்பட்டுள்ளது. உப்பு வணிகர்களின் வண்டிகளில் பிணைத்து நடத்துதல், தேரினைச் செலுத்துதல், நான்கு குதிரைகளை நுகத்தினில் இணைத்தல் போன்ற செயல்களில் பயன்பட்டிருப்பதை அறியமுடியும். நன்கு சிறப்பு வாய்ந்த நான்கு குதிரைகளை நுகத்தினில் கட்டி, குதிரைகளின் பருத்த கழுத்தில் நெருங்கப் பலவடங்கள் ஒலிக்குமாறு பூட்டி, தேரினைப் பாகன் செலுத்தினான் எனும் காட்சியை,

“கொடுமுகம் நுழைந்த கணைக்கால் அத்திரி

வடிமணி நெடுந்தேர் பூண ஏவாது”³⁵

என்ற அகப்பாட்டில் பதிவு செய்துள்ளமை அறியலாம். மேலும், நிரம்பிய மெய்வலிமையுடைய மாக்கள், சிறிய துளையினையுடைய கொடிய நுகத்தின் கண்ணே பெரிய கயிற்றாலே எருதுகளை நிரைத்துக்கட்டினர் என்பது,

“சிறுதுளைக் கொடுநுகம்நெறிபட நிரைத்த

பெருங்கயிற்று ஒழுகை மருங்கில் காப்ப”³⁶

என்ற பாடலில் காணப்படுவதன் மூலம் நுகம் என்ற இந்தக் கருவியின் அமைப்பினை அறியலாம். இவ்வாறு, கலப்பையானது நாஞ்சில், மேழி, கொழு, நுகம் எனப்பலவாறு வழங்கப்பட்டிருந்தமை தெளிவாகிறது.

தளம்பு

தளம்பு நன்செய், புன்செய் நிலங்களைச் சமன்படுத்தும் கருவியாகும். நன்செய் நிலத்தை உழுதபின் வயல்மேடு பள்ளம் இல்லாமல் சமமாக இருத்தற் பொருட்டு, பரம்பு கொண்டு சமன்படுத்துவர். ஒரோ வழி புன்செய் நிலத்தையும் சமன்படுத்துவதுண்டு. அக்கருவிக்குத் தளம்பு என்று பெயர். இது பண்டைக்கால மக்கள் பயன்படுத்திய கருவியாகும். உழவுக்குப் பின்னர் நிலத்தைச் சமன்படுத்தும் கருவிகளும் மண்கட்டிகளை உடைக்கும் பலுகுகள் போன்ற கருவிகளும் வரப்புக் கட்டும் கருவிகளும் இப்போது புழக்கத்தில் உள்ளன.

இக்கருவிக்குச் 'சேறுகுத்தி' எனும் பெயரும் உண்டு. சேற்றினைக் குத்திக் கட்டிகளை உடைத்துச் சமப்படுத்துவதால் இதற்கு இப்பெயர் வழங்கப்பட்டது. மலங்கு மீன் பிறழ்கின்ற வயலின் கண்ணே தளம்பால் துணிக்கப்பட்ட வாளை மீனின் தடியை வெண்ணெல் சோற்றிற்கு மேலிட்டு உண்ணும் உணவாகக் கொண்டு உழவர் விலாப்பக்கம் விம்ம உண்ணுவர் என்பது,

“மலங்கு மிளிர், செறுவின் தளம்பு தடிந்து இட்ட

பழன வாளைப் பருஉக் கண் துணியல்

புது நெல் வெண்சோற்றுக் கண்ணுறை ஆக

விலாப்புடை மருங்கு விசிப்ப மாந்தி”³⁷

என்ற பாடலில் காணப்படுகிறது, தளம்பு எனும் இக்கருவியைச் சேற்றைச் சமன்படுத்தும் கருவியாகப் பயன்படுத்தியமையும், வயலில் அப்பணிகளின் போது இக்கருவியால் கிடைத்த மீன்களை உழவர் விரும்பி உண்டனர் என்பதும் அறியப்படுகிறது.

இறைப்புக் கருவிகள்

வேளாண்மைக்கு நீர் ஏற்றும் கருவிகள் இறைப்புக் கருவிகளாகும். அவையின் வருமாறு.

ஏற்றம்

ஏற்றமானது ஆற்றுநீர் ஆற்றில் நீர் குறைந்த போது ஆற்றிலும் குளத்திலும் கிணற்றிலும் உள்ள நீரை வயலுக்குப் பாய்ச்சுவதற்கு இக் கருவியைப் பயன்படுத்தினர். இது உழவுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட 'இறைப்புக் கருவி'களுள் ஒன்றாகும். அந்நீர்நிலைகளின் நீரை ஏற்றம் வைத்து இறைத்தனர். அவ்வேற்றத்தில் ஆம்பி என்ற கருவி பொருத்தப்பட்டிருக்கும். வாய் அகன்ற ஆம்பி கொண்டு நீரை முகந்து ஏற்றத்தின் வழியாக மேலே கொணர்ந்து வாய்க்காலில் செலுத்திப் பாய்ச்சவர். இதை ஏற்றத்தோடு வழங்கும் அகல் ஆம்பி ஆகும், இதனை.

“தோடு வழங்கும் அகல் ஆம்பியின்

கயன் அகைய வயல் நிறைக்கும்”³⁸

என்னும் தொடரால் அறியலாம். வயல்களுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சும் கருவியாகிய ஏற்றத்தினையும், பகடு உள்ளிட்ட கருவிகளையும் ஒரு புலவர் புகழ்ந்து பாடுகிறார். சிறுகுடிக்கிழான் பண்ணனின் உழவுக்கருவிகளாகிய ஏற்றத்தையும், பகடு என்ற கருவியையும் நாள்தோறும் பாடி கிணைப்பறையைக் கொட்டேனாயின் வழிதி என் பெரிய சுற்றத்தைப் புரத்தற்கு வேண்டும் அருள் செய்யாது போவானாக என்று,

“வினைப்பகடு ஏற்றம் மேழீஇக் கிணை தொடா

நாடொறும் பாடே னாயி னானா

மணிகிளர் முன்றிற் றென்னவன் மருகன்”³⁹

என்ற புறப்பாட்டில் பாடப்படுதன் மூலம் அறியலாம்.

பயிர்ப் பாதுகாப்புக் கருவிகள்

உழவர்கள் விளையும் பயிர்களைக் களைகளினின்று காப்பாற்றவும், விளைந்த பயிர்களைப் பறவைகள் மற்றும் விலங்குகளினின்று காப்பாற்றவும் பல்வேறுவகையான கருவிகளைக் கையாண்டனர்.

துளர்

புன்செய் நிலத்தில் வளர்ந்த களைகளைத் துளர் என்ற கருவியால் வெட்டி எடுத்தனர். துளர் எனும் கருவியைக் கொண்டு களைகளை அகற்றித் தூய்மை செய்யும் பணியைச் செய்வோர் கள்ளினை உண்டு களித்தனர். இதனை,

“கோடைக் கையர் துளர் எறி வினைஞர்”⁴⁰

என்ற பாடலடியின் மூலம் அறியலாம். விதைகளை உழுது விதைத்த பின்னர் களைகளைத் துளர் எனும் கருவியால் செலுத்தினர். இவ்வாறு செத்துவதன் மூலம் களைகள் அகற்றப்பட்டு பயிர் நன்கு வளரும். இதனை,

“தொடுப்பு எறிந்து உழுத துளர்படு துடவை”⁴¹

என்றும் பாடப்படுவதன் மூலம் பயிர்ப்பாதுகாப்புக் கருவிகளை அறியலாம். இக்கருவியின் வாயிலாகக் களைகள் அகற்றப்பட்டமையால் அப்பகுதிகளில் வெண்சிறுகடுகு நன்கு விளைந்தது என்பதை,

“தொய்யாது வித்திய துளர்படு துடவை

ஐயவி அமன்ற வெண்காற் செறுவில்”⁴²

என்ற பாடலடிகள் வழியாக அறியலாம். இந்நாளில் இக்கருவியைக் களைக்கொட்டு என்பர்.

அரிப்பறை

அரிப்பறை என்பது அரிந்து எழுகின்ற பறை ஓசையை உடையது என்பர். நெல்லரியும் உழவர் வயலில் விளைந்த நெல்லை அறுக்கப் புகுமுன், அவ்வயலில் கூடமைத்து வாழும் பறவையினங்கள் முன்னதாக அறிந்து, ஏதமின்றி நீக்குவதற்காக இப்பறையோசையை எழுப்புவது பண்டைத் தமிழர் மரபாகும்.

“கழி கற்றிய விளைகழனி

அரிப்பறையான் புள் ஓப்புந்து”⁴³

என்ற வரிகளால் அரிப்பறை பெறும் இடத்தை அறியலாம்.

தண்ணுமை

நெல்லறுக்குமுன் வயல்களில் கூடுகட்டி வாழும் பறவைகள் உள்ளிட்ட உயிரினங்களைப் பாதுகாப்பாக விரட்டிட உழவர் தண்ணுமை எனும் பறையினை முழக்குவர். இதற்கு நெல்லரிக்கிணை எனும் பெயரும் வழங்கப்படுகிறது. விளைந்த நெல் வயலில் உள்ள பறவையினங்களை ஓட்டத் தண்ணுமை இசைத்தல் உழவர்களின் வழக்கமாகும். வெண்ணெல் அரிவோர் இசைத்த தண்ணுமையினது ஒலி கேட்டு கழனியிலுள்ள பறவைகள் அஞ்சி ஓடும். இதை,

“வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇ”⁴⁴

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம். கழனியில் உழவர் இசைக்கும் தண்ணுமை ஓசையைப் பழனத்திலுள்ள மயிலினங்கள் யாவும் மேகத்தின் ஓசையென்று கருதி ஆடும் காட்சி,

“ கழனி யுழவர் தண்ணுமை யிசைப்பிற்

புழன மஞ்ஞை மழைசெத் தாலும்

தண்புன லாடுந ரார்ப்பொடு மயங்கி”⁴⁵

என்ற பாடலில் அமைந்திருப்பதை அறியலாம். மேலும், வெண்ணெல்லை அரிவோரது தண்ணுமை ஒலியைக் கேட்டஞ்சிய நாரையினமானது, கொம்பு போல் ஒலித்து பனை மடலகத்தே தங்கும் என்பது,

“வெண்ணல் அரிநர் பின்றைத் ததும்பும்

தண்ணுமை வெரீஇய தடந் தாள்நாரை”⁴⁶

என்ற பாடல் வழியாக அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு, தண்ணுமை எனும் இசைக்கருவி இசைத்து, பறவைகளை ஓட்டி அறுவடையில் உழவர் ஈடுபட்டமையை அறியலாம்.

தழல்

பயிர்களைப்பாதுகாக்கும் கருவிகளில் இதுவும் ஒன்று. இது பெரும்பான்மையாக பயிர்களைக் கொத்தித்தின்ன வரும் கிளிகளைக் கடிந்து விரட்டுவதற்குப் பயன்படுவதால் இதனைக் ‘கிளிகடிகருவி’ என்றழைப்பர். தலைவியும் தோழியும், மலைப்பக்கத்தே கட்டின பரண்மீது ஏறித் தழலும் தட்டையுமாகிய கிளிகளைக் கடியும் கருவிகளைக் கையிலே வாங்கிக் கிளிகளைக் கையிலே வாங்கிக் கிளிகளை ஓட்டினர் என்ற காட்சி,

“புலி அஞ்ச இதணம் ஏறி, அவண,

சாரல் சூரல் தகைபெற வலந்த,

தழலும் தட்டையும் குளிரும், பிறவும்,

கிளிகடி மரபின, ஊழ் ஊழ் வாங்கி”⁴⁷

என்ற பாடலடிகளால் அறியலாம். அதைப்போலவே, தலைவியானவள் வேங்கை மாலையைச் சூடி, ஆயத்துடன் அழகுற நடந்து தழலினைச் சுற்றியும் தட்டையினைத் தட்டியும் தழையாடையுடுத்தும் தினைப்புனத்தைக் காத்தாள் என்பது,

“தழலை வாங்கியும், தட்டை ஒப்பியும்
அழல்ஏர் செயலை அம்தழை அசைஇயும்
குறுமகள் காக்கும் ஏனல்”⁴⁸

எனும் பாடல் மூலம் அறியலாம். தினைப்புனம் காக்கச்செல்லும் தலைவிக்குத் தாயானவள் தழையாடைக் கொடுத்தும் தழலும் தட்டையுமாகியக் கிளிகடிகருவிகளைக் கொடுத்தும் இவை உனக்கு ஏற்படையன என்று புனைந்துரைகளைக் கூறி அனுப்புவாள் என்ற செய்தி,

“தழலும் தட்டையும் முறியும் தந்துஇவை
ஓத்தன நினக்குஎனப் பொய்த்தன கூறி”⁴⁹

என்ற பாடலில் காணமுடியும். இவ்வாறு, தினைப்புனம் காக்கும் தலைவிக்குக் கிளிகடிகருவி மிகவும் துணைபுரிந்திருப்பதைச் சங்கப்பாடல்களின் வழி அறியலாம்.

பரண்

தினைப்புனங்கள் பரந்துபட்ட பகுதியை உடையன. மலைச்சாரலின் அமைந்திருப்பதால் மேடு பள்ளங்கள் நிறைந்து இருக்கும். இப்பரப்பினில் பறவைகள் படாவண்ணமும் விலங்குகள் புகாவண்ணமும் பாதுகாக்க வேண்டும். அதனால் தினைப்புனத்தில் உயர்ந்த பகுதியில் எல்லாப் பக்கமும் பார்வை விழும்படியாக உள்ள பகுதியில் பரண் அமைப்பர். பரணை இதணம், கழுது, பணவை என்ற பெயர்களால் வழங்கினர்.

“வேங்கை அம்கவட்டிடை நிவந்த இதணத்து”⁵⁰

“வரையிடைக் கழுதின் வன்கைக் கானவன்”⁵¹

“நெடுவரை ஆசினிப் பணவை ஏறி”⁵²

என்ற பாடலடிகளின் வாயிலாகப் பயிர்செய்த உழவு நிலங்களில் பயிர்ப்பாதுகாப்பிற்காகப் பரண் அமைத்து இரவு பகல் என எந்நேரங்களிலும் பணியாற்றியமையை நன்கு உணர முடிகிறது.

குளிர்

குளிர் எனும் கருவியைக் கொண்டு தினைப்புனத்தில் மேய வரும் கிளியை விரட்டுவர். இது மகளிர் பயன்படுத்தும் மென்மையான கருவியாகும்.

“ஏனல்அம் சிறுதினை காக்கும் சேனோன்
ஞெகிழியின் பெயர்ந்த நெடுநல்யானை”⁵³

என்ற வரிகளால் அறியலாம்.

தட்டை

விளைந்த கதிர்களைக் கவரவரும் கிளிகளையும் பறவைகளையும் குறிஞ்சி
நிலப்பெண்கள் இத்தட்டையைப் புடைத்து ஓட்டுவர். நற்றிணைப் பாடலில்,

“செவ்வாய்ப் பாசினம் கடிஇயர்: கொடிச்சி!

அவ்வாய்த் தட்டையொடு அவணை ஆக! ஏன”⁵⁴

என்ற பாடல் குறிக்கிறது. மேலும், தழலை, கவண், ஞெகிழி, சுணை, கிணை,
அடார், குறுந்தடி, பொய்ப்புலி போன்ற கருவிகள் பண்டைய மக்கள்
பயன்படுத்தியமை தெரிய வருகின்றது. பயிர்ச்சால்களின் இடைவெளியில்
கருவியைச் செலுத்திக் களை எடுக்கப் பலுகு என்ற கருவி உதவுகின்றது.

அறுவடைக் கருவிகள்

வேளாண் பயிர்களை அறுவடை செய்து வீட்டிற்கு எடுத்துக்
கொண்டுவரும் பணி வரையிலும் பயன்படுவன அறுவடைக்கருவிகள் ஆகும்.

குயம்

விளைந்த நெல்லை அறுவடை செய்ய வளைந்த அரிவாளைப்
பயன்படுத்தினர். அதற்குக் குயம் என்று பெயர். இதனை,

“கூனி, குயத்தின் வாய்நெல் அரிந்து,

சூடு போடகப் பிறக்கி, நாள்தொறும்”⁵⁵

என்கிறது பொருநராற்றுப்படை. உழத்தியர் தம் உடல் வளைந்து குனிந்து
நின்று, அரிவாளின் வாயால் முதிர்ந்து விளைந்த நெற்றாளை அரிந்தனர்
என்பதை இச்செய்தியினால் அறியலாம்.

வாள்

நெல்லரிவோர் தங்கள் கூர்வாள் முழுங்கின வயலில் புதைந்துள்ள
ஆமையோட்டில் தீட்டிக் கூராக்கி கொள்வர் என்பதை,

“நெல்அரி தொழுவர் கூர்வாள் முழுங்கின்
பின்னை மறத்தொடு அரிய கல்செத்து”⁵⁶

என்ற வரிகளின் மூலம் அறியலாம்.

புன்செய் கருவி: குதிர்

விளைந்த நெல்லை நெடுங்கூட்டில் இட்டு வைப்பது வழக்கம். நெல்லைக் கொட்டி வைத்திருக்கும் நெடுங்கூட்டின் அடிப்பாகம் பருத்தும் மலை போன்ற தோற்றமுடையதாகவும் இருக்கும். அதன் மேற்பகுதியில் கூட்டின் உள்ளே இருக்கும் நெல்லின் அளவைக் காட்டும் புள்ளிகளை அழகாக இட்டு வைப்பர். அத்தகைய வளமான மனைகள் பண்டைய நாளில் பல இருந்தன. இதனை,

“செவ்வி சேர்ந்த புள்ளிவெள் அரை
விண்டுப் புரையும் புணர்நிலை நெடுங்கூட்டுப்
பிண்ட நெல்லின் தாய் மனை ஒழிய”⁵⁷

என்ற நற்றிணைப் பாடலினால் அறியலாம்.

பண்ணைக் கருவி: வட்டி

பயிர்த் தொழில் விதைகளை எடுத்து விதைக்க சிறு மூங்கிற் கூடைகளைப் பயன்படுத்துவர். அக்கூடைகளைப் பனங்குருத்தாலும் செய்வர். இதனைக் கடகப்பெட்டி வட்டி என்று கூறுவர். இதனை,

“முதைப்புனம் கொன்ற ஆர்கலி உழவர்
விதைக்குறு வட்டி போதொடு பொதுளப்
பொழுதோ தான்வந்தன்றே, மெழுகு ஆன்று”⁵⁸

என்னும் குறுந்தொகையின் அடிகளால் அறியலாம்.

விதைகளை இட்டு எடுத்துச் செல்லவும், விதைத்த பிறகு பூக்களைப் பறித்து எடுத்து வரவும், மீன் முதலிய பிற பொருள்களைக் கொண்டு வரவும் வட்டி பயன்பட்டது.

அளவைக்கருவி: அம்பணம்

நெல்லை அளக்கும் அளவுக் கருவிக்கு அம்பணம் என்று பெயர். இக் கருவி மரத்தால் செய்யப்பட்டுச் சுற்றிலும் செம்பினால் செய்த உறை போடப்பட்டு இருக்கும். நெல்லைத் திணித்து அளக்க அளக்க அதன் வாய் விரிந்து செப்புப்பட்டைகள் கழன்று போதலும் உண்டு. இதனை,

“தொன்று திறை தந்த களிற்றொடு நெல்லின்

அம்பண அளவை விரிந்து உறைபோகிய

ஆர் பதம் நல்கும் என்ப”⁵⁹

என்ற பதிற்றுப்பத்தின் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

கரும்பு அரைவை இயந்திரம்

மருத நிலங்களில் ஆண்டு முழுவதும் கரும்பு அறுவடை நடந்து கொண்டிருந்ததால்,

“காலம் அன்றியும் கரும்பு அறுத்து ஒழியாது

அரிகால் அவித்து, பலபூ விழுவின்”⁶⁰

கரும்பு முற்றி விளைகின்ற காலம் அல்லாத நாட்களிலும் உழவர்கள் கரும்பினை அறுப்பர். அவ்வாறு அறுத்தாலும் அறுத்து நிறைவடையது என்பதை இப்பாடல் வரிகள் கூறுகின்றன. கரும்பு பிழியும் இயந்திர அமைப்பை,

“கரும்பின் எந்திரக்களிற்று எதிர் பிளிற்றும்”⁶¹

கரும்பு இடும்போது எழுகின்ற ஓசை களிற்று பிளிறுவது போல் இருக்கும் என்பதை இப்பாடல் மூலம் அறியலாம். கரும்பின் சாற்றில் வெல்லக்கட்டி செய்யும் ஆலைகளை,

“கார்க்கரும்பின் கமழ் ஆலைத்

தீத்தெறுவின் கவின்வாடி”⁶²

அகன்ற கரும்பாலைகளில் நன்கு முற்றிய கரும்பின் சாறு காய்ச்சப்படும். அதன் பாகின் மணம் எங்கும் கமழும் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. கரும்பு அறுவடை செய்து அவற்றைப் பிழிந்து, காய்ச்சி வெல்லம் மற்றும் சர்க்கரை உற்பத்தி செய்யுமளவிற்கு பழந்தமிழக மக்கள் தொழில்நுட்ப அறிவு பெற்றிருந்தமையும் தொழிற்சாலையை உருவாக்கி நடத்துமளவிற்கு கருவிவளர்ச்சி பெற்றிருந்தமையும் எண்ணத்தக்கது.

பழங்காலத்தில் தேவைக்கு ஏற்பவும் சூழ்நிலைக்கு ஏற்பவும் கருவிகளை அமைத்துக் கொள்வதை மரபாகக் கொண்டு உழவர்களால் இயன்றளவில் வேளாண்மையில் மனித உழைப்பே முதன்மையாக இருந்தது. உழுவதற்கும் இறைப்பதற்கும் கால்நடைகளின் பங்கும் குறிப்பிடத்தக்க அளவு இன்றியமையாத இடத்தைப் பெற்றிருந்தன.

வேளாண்மைத் தொழில்நுட்பம்

வேளாண்மை என்னும் சொல் பயிர் செய்தல், கால்நடை வளர்த்தல், பால்பண்ணை, மரம் வளர்த்தல், ஆடு கோழி வளர்த்தல், மனித சமுதாயத்திற்குப் பயன்படும் ஒவ்வொரு பயிர்களையும் மற்றும் உயிரினங்களையும் வளர்த்தல் எனப் பொருள்படும் அறிவியல் சொல்ஆகும். உழவுத் தொழிலை நுட்பமாக உழுதல், உரமிடுதல், நீர் பாய்ச்சுதல், விதைத்தல், களை எடுத்தல், காத்தல், அறுவடை, பதப்படுத்துதல் எனப் பல கூறுகளாகப் பிரிக்கலாம்.

வேளாண்மை நிலம் ஆக்கம்

சங்ககாலத்தில் வேளாண்மை செய்ய நிலமானது இரு வழிகளில் ஆக்கப்பட்டது. அவை இயற்கைக் காரணிகள், செயற்கைக்காரணிகள் ஆகும். கோடைக்காலங்களில் வெப்பமிகுதியால் மரங்கள் ஒன்றோடு ஒன்று உராய்ந்து காட்டுத்தீ பரவியது. இதை இயற்கைக் காரணி என்பர்.

“கனைகதிர் தெறுதலின் கருத்துஎழுந்த காம்புத்தீ

மலை பரந்து தலைக்கொண்டு முழங்கிய

முழங்கு அழல் மயங்கு அதர் மறுகலின்

மலைதலைக் கொண்டன...”⁶³

இயற்கையால் தீ உண்டாகி காடுகள் அழிந்தன என்று கூறுகிறது.

அதேபோன்று மக்கள் தொகைப் பெருக்கம் அல்லது உணவுப் பற்றாக்குறை போன்றவற்றால் மனிதனே காட்டிற்குத் தீவைத்து அவற்றை அழித்து நிலத்தை உருவாக்குவதை செயற்கைக் காரணிகள் எனலாம்,

“காடுகொன்றுநாடாக்கி

குளம்தொட்டுவளம்பெருக்கி...”⁶⁴

என்ற பட்டினப்பாலை அடிகளால் அறியலாம்.

“உழவுமுறைகள் மண்ணின்”⁶⁵ அடிகளால் அறியலாம்.

நெற்கதிர்களை அறுவடை செய்த வயலில் அரிதாள்கள் காணப்படும். அந்த அரிதாள்கள் உடைய நிலம் அடுத்த உற்பத்திக்கு தயார் படுத்துவதற்காக உழவர்கள் உழுதுள்ளனர். இதனை,

“நெடு நெல் அடைச்சிய கழனி
ஏர்புகுத்து குடுமிக் கட்டிய படப்பையோடு மிளிர
அரிகால் போழ்ந்த தெரிபகட்டு உழவர்...”⁶⁶

என்ற வரிகளால் அறியலாம்.

நீர்ப்பாசனம் வேளாண்மையில் நீர்ப்பாசனம் என்பது இன்றியமையாதது ஆகும். நிலத்தின் அருவி நீர், சுனை நீர், ஆற்று நீர் போன்ற இயற்கை நீர்வள ஆதாரங்களை வேளாண்மைக்குப் பயன்படுத்தினர். நீர்வளம் குன்றும் போது பயன்படுத்துவதற்காக செயற்கைக் குளம், ஏரிகளை வெட்டி நீர்ப்பாசனம் செய்துள்ளனர்.

“அருவி அற்ற பெருவறற் காலையும்
அருஞ்சொற் பேர் ஆற்று இருங்கரை உடைத்து
கடி ஏர் பூட்டு நர் கடுக்கை மலைய...”⁶⁷

பயிர்ப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கை, விதை விதைத்தல் முதல் அறுவடை செய்யும் வரை பயிர்களைப் பாதுகாக்க பல்வேறு வழிமுறைகளைக் கையாண்டனர்.

பயிர் நோயின்றிச் செழித்து வளர எருவிடுதல் முறையையும், பயிர்களுடன் வளரும் தேவையற்ற செடி கொடிகளால் பயிரின் தரம் குறைந்துவிடும் என்று அவற்றைக் களை எடுத்தும் அழித்துள்ளனர். பயிர்களுக்கு சேதம் விளைவிக்கும் பறவைகள் விலங்குகள் ஆகியவற்றை விரட்ட காவல் பணியையும், பல கருவிகளையும் பயன்படுத்தி உள்ளனர்.

“கடவை மிடைந்த துடவை அம்சிறுதினைத்

துளர் எறி நுண்துகள் களைஞர்...”⁶⁸ எனும் பாடல் வழியும்

“அமுரின் இட்ட அருமுள் வேலி...”⁶⁹ எனும் அடியின் வழியும்

தினைப்புணத்துக் கதிர்களை கொத்த வரும் பறவைகளை விரட்ட தழல், தட்டை, குளிர் போன்ற கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பது அறியலாகிறது.

மேலும். “தழலும் தட்டையும் குளிரும் பிறவும் கிளிகடி மரபின...”⁷⁰

பதப்படுத்தும் முறை பண்டைத் தமிழர்கள் வேளாண்மையில் செய்த விளைபொருட்களை நன் முறையில் பதப்படுத்தி பாதுகாத்து வைத்துள்ளனர். பயிர்களை அறுவடை செய்து, கதிர்அடித்து, உலர்த்தி, தூசு நீக்கி, சேமித்து வைத்தனர்.

“குன்று எனக்குவை இய குன்றாக்குப்பை கருந்தெற்று
மூடையின் இடம் கெடக் கிடக்கும்...”⁷¹

எனும் வரிகளால் இதனை அறியலாம்.

வேளாண்மை மக்கள் தாங்கள் வாழ்ந்த நிலத்திற்கேற்ப பயிர்களை விளைவித்து வாழ்ந்து வந்தனர். குறிஞ்சி நில மக்கள், தேன் எடுத்தல், கிழங்கு அகழ்தல், மூங்கிலால் ஆன பொருட்களைச் செய்தல், போன்ற தொழில்களில் சிறந்து விளங்கினர்.

“வெப்ப்புள் விளைந்த வேங்கைச்செஞ்சுவல்
கார்பெய்ற் கலித்த பெரும்பாட் தீரத்துப்
பூழி மயங்க பலவுழுது வித்திப்
பல்லி யாடிய பல்கிளைச் செவ்விக் களைகால்
கழாலிற் றோடொலிபு நந்தி
மென்மயிற் புனிற்றுப் பெடை கடுப்ப நீடிக்
கருந்தாள் போகி யொருங்குபீள் வரிந்து
கீழு மேலு மெஞ்சாமைப் பலகாய்த்து
வாலிதின் விளைந்த புதுவர கரியத்
தினை கொய்யக் கவ்வை அறுப்ப
அவரைக் கொழுங்கொடி விளர்க்காய்
கோட்பதமாக நிலம் புதைப் பழுனிய
மட்டின் தேறல்”⁷²

எனும் பாடல் மிக விரிவாக விவசாயம் பற்றி பேசுகிறது.

விவசாயத் தொழிலில் பலர் கூடிச் செய்யும் முறை இருந்து வந்துள்ளது.

“காடு வெட்டி ஏலேலோ,
முள் பொறுக்கு ஐலசா
முள் பொறுக்கு ஐலசா
கம்பு சோளம் ஏலேலோ,”⁷³

எனும் நாட்டுப்புறப்பாடல் எடுத்துரைக்கக் காணலாம்.

தொகுப்புரை

- பண்டைத் தமிழர்கள் கடுமையாக உழைப்பதையே பழந்தமிழர் பெரும்பேறாக எண்ணிப் பாடுபட்டுள்ளனர்.
- பழந்தமிழர்கள் உடலால் மட்டுமே உழைத்து களைத்துப் போய் பின்னாளில் தமக்கென்று தேவையான பல கருவிகளைப் படைத்து அவர்கள் உடலுழைப்பைப் போற்றி வாழ்ந்துள்ளனர்.
- பழந்தமிழர்கள் கண்டுபிடித்த அரிய கருவி கலப்பையாகும். இது உழவுத் தொழிலுக்கு மட்டுமன்றி பாணர்களின் இசைக்கருவிகளைப் பாதுகாக்கும் கலத்திற்கும் இப்பெயர் வழங்கப்பட்டமை அறியமுடிகிறது.
- உழவர்களின் மாடுகன்றுகள், எருமைகள், காளைகள் இவற்றைக் கட்டிவைக்கும் கொட்டிலின் நீண்ட நெடிய சுவர் குறிய சகடமாகிய வண்டியின் உருளைகளோடே கலப்பையையும் சார்த்தி வைத்ததனாலே சுவர் அழுத்தப்பட்டு தேய்ந்து போயுள்ளது. உழவர்களுக்கு ஏரோர் என்றும் ஏராளர் என்றும் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.
- உழவர்கள் விடியற்காலைப் பொழுதாகிய வைகறைப் பொழுதிலே பெரும்பகுதி வேலைகளைச் செய்தனர் உழவோர். பெருமழை பொழிந்த விடியற்காலத்து ஏர் பூட்டி உழுதமையால் மேல் கீழாகப் பெயர்க்கப்பட்ட செம்மண் நிலத்தின் படைச்சாலில் உழவர் விதை விதைத்துள்ளனர்.
- நிலத்தில் பெய்த மழையானது காய்ந்து போவதற்குள் ஒரு ஏர் மட்டும் வைத்திருக்கும் உழவனொருவன் விரைந்து உழுவதைப் போல தம் நெஞ்சம் விரைகிறது என்ற உவமையால் ஓரேர் உழவன் என்ற தொடர் சங்க இலக்கியத்தில் சிறப்புற்றிருந்தது.
- கலப்பையை நாஞ்சில் என்பது அக்கால வழக்குகளில் ஒன்றாக இருந்துள்ளது. மென்புலமாகிய நன்செய்யையும் வன்புலமாகிய புன்செய்யையும் உழுவதற்கு நாஞ்சில் என்ற உழவுக்கருவியைப் பண்டைக்கால மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
- நாஞ்சில் என்ற உழவுக்கருவியை மிகுதியாய்ப் பயன்படுத்தும் நிலத்தைச் சேர்ந்தவர்களையும் அப்பகுதியையும் நாஞ்சில் என்ற சிறப்புப் பெயரோடு வழங்குவது இன்றும் வழக்கில் உள்ளது. இக்கருவியின் அமைப்பானது பெண்யானையின் வளைந்த வாயைப் போன்று அமைந்திருக்கும் .

- வணிகம் செய்யும் உமணர் இளைய எருதுகளைப் நுகத்தடியில் பூட்டி மிகுதியான பண்டங்களை வண்டியில் ஏற்றிச் செல்கின்றபோது வண்டியின் அச்சு அறுந்துபோகும் என அஞ்சி அச்சு மரத்திற்கு அடுத்ததாக சேமஅச்சு என்னும் துணைக் கருவியையும் அதனோடு இணைத்துக் கட்டியிருந்தனர்.
- இது நன்செய், புன்செய் நிலங்களைச் சமன்படுத்தும் கருவியாகும். நன்செய் நிலத்தை உழுதபின் வயல்மேடு பள்ளம் இல்லாமல் சமமாக இருத்தற் பொலீருட்டு, பரம்பு கொண்டு சமன்படுத்துவா;. ஒரோ வழி புன்செய் நிலத்தையும் சமன்படுத்துவதுண்டு. அக்கருவிக்கு தளம்பு என்று பெயர்;. இது பண்டைக்கால மக்கள் பயன்படுத்திய கருவியாகும்.
- பயிர்களைப் பாதுகாக்கும் கருவிகளில் கிளிகடிகருவியும் ஒன்று. இது பயிர்களைக் கொத்தித்தின்ன வரும் கிளிகளைக் கடிந்து விரட்டுவதற்குப் பயன்படும் கருவியாகும்.
- நெல்லை அளக்கும் அளவுக் கருவிக்கு அம்பணம் என்று பெயர். மரத்தால் செய்யப்பட்டுச் சுற்றிலும் செம்பினால் செய்த உறை போடப்பட்டு இருக்கும் இக்கருவி நெல்லைத் திணித்து அளக்க அளக்கப் பயன்படும்.
- பயிர்ப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளான விதை விதைத்தல் முதல் அறுவடை செய்யும் வரை பயிர்களைப் பாதுகாக்க பல்வேறு வழிமுறைகளை உழவர்கள் கையாண்டுள்ளனர்.
- பயிர் நோயின்றி செழித்து வளர எருவிடுதல் முறையையும், பயிர்களுடன் வளரும் தேவையற்ற செடி கொடிகளால் பயிரின் தரம் குறைந்துவிடும் என்று அவற்றைக் களை எடுத்தும் அழித்துள்ளனர். பயிர்களுக்குச் சேதம் விளைவிக்கும் பறவைகள் விலங்குகள் ஆகியவற்றை விரட்ட காவல் பணியையும், பல கருவிகளையும் பயன்படுத்தி உள்ளனர் என்பதனை இவ்வியலின் வழி அறியலாகிறது.

சான்றெண் ஆதாரங்கள்

1. பாரதியார் பாடல்கள், பாரத தேசம் பாடல் பா.எ.9
2. வா. செ. குழந்தைசாமி, அறிவியல் தமிழ், ப.14
3. நற்றிணை, பா.எ.142:2-7
4. பதிற்றுப்பத்து, பா.எ.15:25-26
5. மேலது, பா.எ.41:3-6
6. மலைபடுகடாம், பா.எ.3:13
7. அகநானூறு, பா.எ.301:20-22
8. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.188-189
9. திருக்குறள், கு.எ.1034
10. சிறுபாணாற்றுப்படை, பா.எ.232
11. பதிற்றுப்பத்து, பா.எ.76:10-15
12. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.39-41
13. புறநானூறு, பா.எ.331:1-6
14. மேலது, பா.எ.375:5-7
15. திருக்குறள், கு.எ.1033
16. அகநானூறு, பா.எ.41:4-7
17. குறுந்தொகை, பா.எ.131 :4-6
18. அகநானூறு, பா.எ.41:4-7
19. திருக்குறள், கு.எ.1037
20. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.199
21. புறநானூறு, பா.எ.19:11
22. கலித்தொகை, பா.எ. 8:4-5
23. பதிற்றுப்பத்து, பா.எ.19:17-15
24. மேலது, பா.எ.58:17-18
25. மேலது, பா.எ.26:1-2
26. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.199-200
27. பொருநராற்றுப்படை, பா.எ.117
28. பதிற்றுப்பத்து, பா.எ.58:15-17
29. புறநானூறு, பா.எ.35:13

30. சிலப்பதிகாரம், பா.எ.10:149-150
31. புறநானூறு, பா.எ.388:12-13
32. பட்டினப்பாலை, பா.எ. 205 -206
33. புறநானூறு, பா.எ.102:1-12
34. மேலது, பா.எ.179 :9-10
35. அகநானூறு, பா.எ.350:5-6
36. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.62
37. புறநானூறு, பா.எ.61:3-6
38. மதுரைக்காஞ்சி, பா.எ.91-92
39. புறநானூறு, பா.எ.388:11-13
40. அகநானூறு, பா.எ.184:13
41. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.200
42. மலைபடுகடாம், பா.எ.122-123
43. புறநானூறு, பா.எ.396:3-4
44. நற்றிணை, பா.எ.350:1
45. பதிற்றுப்பத்து, பா.எ.90:41-42
46. அகநானூறு, பா.எ.40:13-16
47. குறிஞ்சிப்பாட்டு, பா.எ. 41-44
48. அகநானூறு, பா.எ.188:11-13
49. குறுந்தொகை, பா.எ.223 :4-7
50. அகநானூறு, பா.எ.388:7
51. மேலது, பா.எ. 202:10
52. கலித்தொகை, பா.எ. 41:9
53. குறுந்தொகை, பா.எ.357
54. நற்றிணை, பா.எ.134 :4-5
55. பொருநராற்றுப்படை, பா.எ.242: 243
56. புறநானூறு, பா.எ.379:3-4
57. நற்றிணை, பா.எ.26 :2-4
58. குறுந்தொகை, பா.எ.155:1-3
59. பதிற்றுப்பத்து, பா.எ.66:7-9
60. மேலது. பா.எ.30:14-15
61. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.55:1

62. பட்டினப்பாலை, பா.வ.283 -284
63. கலித்தொகை, பா.எ.150:3 -5
64. பட்டினப்பாலை, பா.வ.283 -284
65. மேலது. பா.வ.4-5
66. அகநானூறு, பா.எ.41:4-6
67. பதிற்றுப்பத்து, பா.எ.43:14-16
68. குறுந்தொகை, பா.எ.392:4-5
69. புறநானூறு, பா.எ.301:3
70. குறிஞ்சிப்பாட்டு, பா.வ.43-44
71. பொருநராற்றுப்படை, பா.எ.244: 245
72. புறநானூறு, பா.எ.172
73. நாட்டுப்புறப்பாடல்

இயல்-4

வேளாண்மையும் உயிரினங்களும்

பழந்தமிழகத்தில் உழவர்களுக்கும் உழவுத்தொழிலுக்கும் துணையாகப் பல்வேறுவகையான உயிரினங்கள் பெரும்பங்கு ஆற்றியுள்ளன. உழவுத்தொழிலின் அடிப்படை என்பது நிலத்தைப் பண்படுத்தலாகும். அவ்வாறு நிலத்தைப் பண்படுத்துவதற்குப் பல்வேறு நுண்ணுயிர்கள் தொடங்கி பல விலங்கினங்கள் வரை உழவுத்தொழிலுக்கு உதவியாக அமைகின்றன. கால்நடைகள், மண்புழுக்கள், பூச்சிகள், பாம்புகள், பறவைகள், போன்ற பல்வேறு விலங்கினங்கள் பலவாறு பங்காற்றி வருகின்றன.

கால்நடைகள்

கால்நடைகள் உழவர்களின் நண்பர்களாகப் பழந்தமிழகத்தில் சிறப்பாகப் பங்காற்றி வந்துள்ளன. அவற்றில் எருது, பசு, ஆடு, எருமை, குதிரை போன்ற வீட்டு விலங்குகளும் புலி, யானை, கரடி, மான், குரங்கு போன்ற காட்டுவிலங்குகளும் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் உழவுத்தொழிலுக்குப் பெருந்துணை புரிந்து வந்துள்ளன. சங்க கால மக்கள் உழவுத்தொழிலுக்கும் தமது பல்வேறு வாழ்வியல் பயன்பாடுகளுக்கும் விலங்குகளைப் பலவாறு பயன்படுத்தியமையும் இதனால் அவர்கள் விலங்கியல் குறித்த அறிவியலையும் நன்கு அறிந்திருந்தமை புலப்படுகிறது.

எருது

வீட்டு விலங்குகளில் உழவுத்தொழிலுக்கும் உழவருக்கும் உற்றதோழனாக அமைந்து பெருந்துணை புரிந்த விலங்கு எருது. உழவுத்தொழிலின் தலையாயப் பணியாகவுள்ள நிலத்தைப் பண்படுத்துதல் தொடங்கி அறுவடைசெய்த பயிர்களை உரிய இடத்திற்குக் கொண்டு செல்லுதல் வரை பல்வேறு பணிகளைச் செய்கிறது. இப்பணிகளைச் செய்கின்ற உழவுமாடுகளைத் தேர்ந்தெடுக்கின்ற உழவன் மிகுந்த ஆராய்ச்சிக்குப் பிறகே தெரிவு செய்கின்றான். தம்முடைய தொழுவத்தில் உள்ள எருதுகளானாலும் அல்லது விலைக்கு வாங்கி உழவுக்குப் பயன்படுத்துவதானாலும் உழவுக்கு ஏற்றதாவென

ஆய்ந்து தேர்ந்தெடுப்பதை, ஈரச்செவ்வியுள்ள நிலத்தை விரைவாக உழுவதற்கு பல்லெருத்துள்ளும் நல்லெருத்தை உழவன் ஆராய்ந்து தேர்ந்தெடுப்பான் என்பதை,

**“ஈரச்செவ்வி உதவின ஆயினும்,
பல்லெருத்துள்ளும் நல்லெருது நோக்கி,
வீறுவீறு ஆயும் உழவன் போல”¹**

என்ற புறப்பாடல் கூறுகிறது. விரைவாக நிலத்தை உழவேண்டியதன் இன்றியமையாமை யாதெனில் பெரும்பான்மை வானம்பார்த்த பூமியாய் அமைந்திருக்கும் நிலத்தில் மழைபெய்தால் அம்மழையின் ஈரமானது காய்ந்து போவதற்கு முன்பாக உழவேண்டியுள்ளது. போர்முடித்துத் திரும்பும் தலைவன் தலைவியைக் காணச் செல்கிறபோது அவனுக்கு முன்பாக விரைந்து செல்லும் நெஞ்சிற்கு உவமை கூறும் அகப்பாடலொன்று ஒரே ஓர் ஏர்மட்டும் வைத்திருக்கும் உழவன் திறம் வாய்ந்த எருதுகளைப்பூட்டி விரைவாக உழவுத்தொழில் புரிவதைக் குறிக்கிறது. இதனை,

**“ஈரம்பட்ட செவ்விப் பைம்புனத்து
ஓர்ஏர் உழவன் போலஞ்”²**

என்ற பாடலடிகளின் வாயிலாக அறியலாம். வானம் பார்த்த பூமி என்று இக்காலத்தில் வழங்கப்படும் சொல்லாடல் இருப்பது போல் பழங்காலத்தில் இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. ஏனெனில், பெரும்பான்மை நிலங்கள் வானம்பார்த்த பூமியாகவே அமைந்திருக்கலாம். அவ்வாறு மழை பெய்த நிலத்தில் ஈரம் காய்ந்துவிடுவதற்கு முன்பு விரைவாக உழவு செய்திட எருதுகள் இன்றியமையாதவையாய் அமைந்துள்ளன. இவ்வாறு விரைவாகவும், திறம்வாய்ந்ததாகவும் உழைக்கும் எருதுகள் நாளடைவில் உழைத்து நலிவுற்று முன்புள்ள நடையின் சிறப்பு நீங்கி, உடலில் வலிமை குறைந்த பிறகு அவற்றை வேளாண் தொழில் உட்பட எவற்றுக்கும் பயன்படுத்தாமல் புல்விளைந்திருக்கும் தோட்டத்தில் விடுவர் என்பதை,

“நல் எருது நடை வளம் வைத்தென, உழவர்

புல்லுடைக் காவில் தொழில் விட்டாங்கு”³

என்ற அகப்பாடல் வழி அறியலாம். உழவுக்குப் பயன்படுத்திய சிறந்த எருதினை, அதன் பழைய சிறப்பு நீங்கியதென்று உழவுத்தொழில் செய்வோர் அவ்வெருதின் மீது இரக்கங்கொண்டு புல்லுடைய தோட்டத்திலே அது தன்தொழிலாகிய உழவினைச் செய்யாதவாறு விட்டுவிடுவர். ஆனால்,

உழைக்கும் திறமை வாய்ந்த எருதுகளை உழவுத்தொழில் செய்யாமல் ஓடவிடும் வழக்கம் வேளாளர்க்கில்லை என்று,

“எருது தொழில் செய்யாது ஓட

விடும் கடன் வேளாளர்க்கு இன்று.”⁴

என்ற பாடலடிகள் வாயிலாக வழங்கப்படுவதை அறியலாம். ஏனெனில், எருதானது அதன் தொழிலாகிய உழவினைச் செய்வதே அதற்குச் சிறப்பாகும். உழவரோடு இணைந்து வயல்வெளிகளில் உணவு உற்பத்திப் புரிந்திட எருதுகள் பெரும்பாடுபட்டுள்ளன. சாகாடு என வழங்கப்படும் வண்டியின் சக்கரமானது வயல் சேற்றினில் புதையும் காலத்தில் வலிமைவாய்ந்த எருதுகள் பூட்டப்பட்ட சாகாடானது சேற்றினின்று மீட்கப்பட உழவரோடு இணைந்து எருதுகளும் போராரும் ஆரவாரம் மிகுந்திருக்கும் என்ற செய்தி,

“ நெய்தன் மரபின் நிரைகட் செறுவின்

வல்வா யுருளி கதுமென மண்ட

அள்ளற் பட்டுத் துள்ளுபு துரப்ப

நல்லெருது முயலு மளறுபோகு விழுமத்து ”⁵

எனும் அடிகளின் வாயிலாக அறியலாம். இதன் மூலம் எருதுகள் வயல்களில் உழவுத்தொழிலில் ஈடுபடுவது மட்டுமன்றி உழவுத்தொழில் சார்ந்த வணிகங்களிலும் ஈடுபடுத்தப்பட்டிருந்தமை அறியமுடிகிறது. வண்டிகளில் பூட்டப்பட்டு ஊர் ஊராகச் சென்று வேளாண் பொருட்களை விற்பனை செய்திடத் துணைபுரிந்தமை பல்வேறு பாடல்களில் காணமுடிகிறது. இவற்றிற்கு எருதுகள் பெருந்துணை புரிந்துள்ளன. உப்பு வணிகம் செய்யும் உமணர் இளைய எருதுகளைப் பூட்டி மிகுதியான பண்டங்களை வண்டியில் ஏற்றிச் செல்கின்றபோது வண்டியின் அச்சு அறுந்துபோகும் என அஞ்சி அச்சு மரத்திற்கு அடுத்ததாக சேமஅச்சினை அதனோடு இணைத்துக் கட்டியிருப்பார்கள். இச்செய்தி,

“ எருதே இளைய நுகம் உணராவே

சகடம் பண்டம் பெரிது பெய்தன்றே ”⁶

என்ற பாடலில் அமைந்துள்ளமை காணலாம். அளவிற்கு அதிகமான பண்டங்களை வண்டியில் ஏற்றினால், அந்த வண்டியின் அச்சு அறுந்துபோகும் என்ற கருத்து,

“பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டஞ்

சால மிகுத்துப் பெயின்”⁷ எனும் கருத்துடன் இணைத்து

இங்கு எண்ணத்தக்க ஒன்றாகும். எல்லையற்ற பொருட்களை வண்டியில் ஏற்றி வணிகம் செய்த வணிகர்களுக்கு மற்ற உயிரினங்களைக் காட்டிலும் எருதுகளே பேருதவி புரிந்தன. வண்டியில் பூட்டப்பட்ட எருதுகள் கயிற்றினால் பிணைக்கப்பட்டு வரிசையாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட வண்டியின் தொகுதிகள் பாலை நிலக்காட்டில் உலர்ந்த கிளைகள் தோன்றுவதைப் போல் அமைந்துள்ளன எனும் காட்சி,

“நீர்க்கால் யாத்த நிரை இதழ்க் குவளை

கோடை ஒற்றினும் வாடா தாகும்:

கவணை அன்ன பூட்டுப் பொருது அசாஅ

உமண் எருத்து ஒழுகைத் தோடு நிரைத்தன்ன”⁸

என்ற பாடலில் காணுகிறோம். இது எருதுகளின் பங்களிப்பு வேளாண்தொழிலுக்கு எவ்வாறு உதவின என்பதனை எடுத்தியம்புகிறது.

ஏறு

விலங்குகளில் ஆண்விலங்கினைக் குறிக்கும் சொல் ஏறு ஆகும். மாடுகளை மட்டுமன்றி மான், பன்றி, குரங்கு உள்ளிட்ட பல்வேறு விலங்குகளின் ஆணிதத்தை ஏறு என்ற சொல் குறிக்கிறது. இருப்பினும் ஏறு எனும் சொல் மிகுதியாகச் சங்க இலக்கியங்களில் காளைகளையே குறிப்பதைப் பார்க்க முடிகிறது. மேலும், சிவபெருமானின் வாகனமாக காளை இடம்பெறுவதைச் சங்க இலக்கியங்கள் மெய்ப்பிக்கின்றன. சிவபெருமானது ஊர்தி வெண்மை நிறம் பொருந்திய ஏறு என்று கூறுப்படுவது,

“ஊர்தி வால் வெள் எறே சிறந்த

சீர் கெழு கொடியும் அவ் ஏறு என்ப”⁹

என்ற புறப்பாட்டு வாயிலாக அறியலாம். வேளாண் மக்களின் பசுக்கூட்டத்தில் இணைந்து புல் வளர்ந்த நிலத்தில் பரந்து மேய்ந்த பல் ஆக்களோடு கூடிய நெடிய ஏறு மரநிழலில் தங்கி அசையிட்டிருக்கும் காட்சி,

“வியன்புலம் படர்ந்த பல்ஆ நெடுஏறு

முடலை மாண்நிழல் அசைவிட”¹⁰

என்று அறியப்படுகிறது. ஏறுகள் தம்முள் ஒன்றையொன்று பொருதும் நிகழ்வுகள் இயல்பானது. இவ்வாறு ஏறுகள் தமக்குள் ஒன்றையொன்று பொருதமையால் வயல்களில் உழாமலேயே பயிர்கள் விதைக்கப்பட்டமையை சங்க நூல்கள்

பதிவுசெய்துள்ளன. இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் பகைவர் ஊரில் உள்ள வயல்கள் ஏறு தம்முள் பொருதமையால் சேறுபட்டு உழவுத்தொழில் புரியாமலேயே பயிர்கள் விதைக்கப்பட்டமை,

“ஏறுபொருதசெறு உழாது வித்துநவும்”¹¹

என்றும், பசிய கோரையை அடியிலே குத்தியெடுத்த மண்பொருந்திய கரிய ஏறு தம்மிற் பொருதமையால் நிலம் உழாமல் நடுவதற்கேற்ற சேராயிற்று என்பது,

“பைஞ்சாய் கொன்ற மண்படு மருப்பில்

காரேறு பொருத கண்ணகன் செறுவின்

உழாஅ நுண்தொளி நிரவிய வினைஞர்”¹²

என்று வழங்கப்படுதன் வாயிலாக அக்காலத்தில் ஏறுகள் வலிமையோடு வாழ்ந்தன என்பதை அறியலாம். இவை உழவருக்குப் பெருந்துணை புரிந்தன என்பதும் ஏறுகளை அக்கால மக்கள் கொண்டாடினர் என்பதும் இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் எருதுகள் போன்ற உயிரினங்களையும் இயற்கையோடு வாழ்த்துணை புரிந்துள்ளனர் என்பதும் அறியலாகிறது.

ஏறுதழுவல்

பழந்தமிழக மக்கள் வீரத்திற்குப் பெரும்பங்கு வழங்கினர். எல்லைகளைப் பாதுகாப்பது, அரண்மனையைப் பாதுகாப்பது, எதிரி நாட்டுப்படைகளுடன் போர்புரிவது உள்ளிட்ட பல்வேறு செயல்களுக்கு வீரம் அடிப்படையாக அமைந்தது. வீரத்தை மையமாகக் கொண்டு விளையாட்டுக்களையும் அமைத்திருந்தனர். அவ்வகையில் தாம் வளர்க்கும் காளைகளைத் தழுவி விளையாடும் வீரவிளையாட்டாகிய ஏறுதழுவதில் அக்கால இளைஞர்கள் விரும்பி ஈடுபட்டனர். ஏறுதழுவும் விளையாட்டில் ஈடுபட்டு காளைகளை அடக்குவோருக்கே தம் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து வைத்தனர். சங்ககாலத்திலிருந்து வழங்கிவரும் இவ்வழக்கம் இன்று தமிழகத்தில் ‘ஜல்லிக்கட்டு’ என வழங்கப்படுகிறது. சல்லிக்காசுகளைத் துணியில் கட்டி அதனை காளையின் கழுத்தில் கட்டி காளையை அவிழ்த்து விடுவர் என்றும், காளையின் கழுத்தில் கட்டப்பட்டுள்ள சல்லிக்காசுகளை அக்காளையை அடக்குவோர் எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்றும் அதனால் இவ்விளையாட்டிற்குச் சல்லிக்கட்டு என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டு பின் மருவி ‘ஜல்லிக்கட்டு’ என வழங்கப்படுவதாகக் கூறுவர். ஆனால், சங்ககாலத்தில் இவ்வழக்கம் இருந்ததாகத்

தெரியவில்லை. சங்ககாலத்தில் காளையை அடக்குவதற்கு ஈடாக அக்கால இளைஞர்கள் காதலையே பரிசாகப் பெற்றனர், மணப்பெண்ணை மணந்து மகிழ்ந்தனர் பெற்றோரும் காளையை அடக்குவோருக்குத் பெண்ணைக் கொடுப்போம் என அறிவித்தனர் என்பதை,

“கொல்லேறு சாட இருந்தார்க்குளம் பல்லிரும்

கூந்தல் அணை கொடுப்பேம் யாம்”¹³

என்ற பாடல் கூறுகிறது. பெற்றோரைப் போலவே அக்கால மகளிரும் வீரம் செறிந்த, ஏறுதழுவும் விளையாட்டில் ஈடுபட்டு வென்ற ஆண்மகனை விரும்பி மணந்தனர். இவ்வீரவிளையாட்டில் ஈடுபடாமல் கொல்லுகின்ற வலிமையுடைய கொம்புகளைக் கண்டு அஞ்சுகின்ற ஆண்மக்களை இம்மையில் மட்டுமல்லாது மறுமையிலும் விரும்பமாட்டாதவராக விளங்கினர் என்பது,

“கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வாணை மறுமையும்

புல்லாலே ஆய மகள்”¹⁴

என்ற பாடல்வழியாக அறியமுடியும். இருப்பினும் இளையோர் தழுவும் காளையாகிய ஏறுகள் எளிதில் தழுவும் வகையில் இல்லை. மிகுந்த வலிமையும் கொலைத்தொழில் புரியும் கொம்புகளும் கொண்டு அச்சமுட்டிய ஏறுகளைத் துணிச்சலுடன் இளையோர் எதிர்கொண்டனர். தொழுவினுட் புகுந்து கொம்புகளைப் பற்றியும் மார்பில் அணைத்தும் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டும் இமில் முறியும்படி ஏறியமர்ந்தும் தம் தோளுக்கிடையே கழுத்தைப் புகவிட்டு நெருக்கியும் கொம்புகளின் குத்துக்களைத் தாங்கியும் தம்மை அடக்க வந்த ஆயர்களை ஏறு தம் நீண்ட கொம்புகளால் தாக்கித் தம்மைத் தழுவவிடாமல் தடுத்தன என்ற காட்சி,

“மருப்பில் கொண்டும், மார்புறத் தழீஇயும்

எருத்திடை அடங்கியும் இமில்இறப் புல்லியும்

தோளிடைப் புகுதந்தும் துதைந்துபா டேற்றும்

நிரைபுமேற் சென்றாரை நீண்மருப் புறச்சாடிக்

கொளலிடம் கொளவிடா நிறுத்தின ஏறு”¹⁵

என்று பாடப்படுவது அறியமுடிகிறது. தம் உயிரைப் பொருட்படுத்தாமல் அஞ்சாத நெஞ்சம் கொண்டவரையே ஆய்மகளின் தோள் பொருந்துவனவாகும். அத்தகைய ஏறு தழுவல் எனும் தொழிலில் ஈடுபாடு கொண்டு கொலைத் தொழிலையுடைய ஏறு தழுவபவரையே ஆயர் மகள் மணங்கொள்வாள்.

உயிருக்கு அஞ்சி வருத்தங்கொண்டு ஏறு தழுவும் நெஞ்சில்லாதவரை ஆயர் மகளின் தோளானது பொருந்தாது என்ற செய்தி,

“ அஞ்சார் கொலையேறு கொள்பவர் அல்லதை
நெஞ்சிலார் தோய்தற்கு அரிய உயர்துறந்து
நைவாரா ஆயமகள் தோள்
வளியா அறியா உயிர் காவல் கொண்டு
நளிவாய் மருப்பஞ்சும் நெஞ்சினார் தோய்தற்கு
எளியவோ ஆயமயள் தோள்”¹⁶

என்று மேற்காணும் பாடலின் தொடர்ச்சியாகப் பாடப்படுவது அறியலாம். வீரம் செறிந்த ஆண்மகனையே அக்காலப் பெண்டிர் விரும்பினர். காதலின் அடிப்படைத் தகுதியாக அக்கால மகளிர் வீரத்தையே அமைத்திருந்தனர். ஏறுதழுவும் இடத்திற்குச் சென்று பார்வையிடுகின்ற மகளிர் கழுத்தை மறைக்கும் அசையும் இமிலுடைய நல்லேறு தழுவிய பொதுவன் முகம் நோக்கி மகிழ்ச்சியால் ஆயமகள் கண்கள் இமைக்காவாயின என்பதை,

“வெல்புகழ் உயர்நிலைத் தொல்லியல் துதைபுதை துளங்குஇமில்
நல்லேறு கொண்ட பொதுவன் முகம்நோக்கிப்
பாடின ஆயமகள் கண்”¹⁷

என்ற பாடல் வழியாக அறியமுடியும். இவ்வாறு ஏறுதழுவலின் வாயிலாகக் காதல் கொண்ட மகளிர் காதலனை எதிர் நோக்கியிருப்பர். தம் ஏற்றினை மேய்புலத்தில் கொண்டு வந்து விட்ட அன்புமிக்க காதலரைக் கைக்கோத்து ஆய்மகளிர் இன்புற்று குரவையாடுவர். இவ்வாறு அக்கால இல்லற வாழ்க்கைக்கு அடித்தளம் அமைத்த ஏறுகள் எதிரி நாட்டுடன் போர் மூள்வதற்கும் காரணமாய் அமைந்தன. அக்காலத்தில் போர் தொடங்குவதென்றால் ஏறுகளுடன் கூடிய ஆநிரைகளை கவர்ந்து செல்லும் வெட்சி வீரர்களுக்கும் கவர்ந்து சென்ற ஆநிரைகளைக் மீட்கப் போராடும் கரந்தை வீரர்களுக்கும் போர் நடப்பதற்கும் இவையே காரணமாய் அமைந்தன. வெட்சி வீரர்களிடமிருந்து தம் ஆநிரைகளை மீட்கச் செல்லும் கரந்தை வீரர்கள் இறந்து விட்டால் அவர்களுக்கு இளையோர் நடுகல் நட்டு அதற்கு மஞ்சள் பூசிக் கரந்தைக் கண்ணி சூட்டியபின் தம் ஊர் திரும்பினர் என்ற செய்தியை,

“ஏறுடை இனநிரை பெயர, பெயராது,
செறிசுரை வெள்வேல் மழுவர்த் தாங்கிய
தறுக ணாளர் நல்லிசை நிறுமார்,

பிடிமடிந்தன்ன குறும்பொறை மருங்கின்,

நட்ட போலும் நடாஅ நெடுங்கல்”¹⁸

எனும் நெடுநல்வாடை என்ற பாடலின் வழியாக அறிகிறோம். இவ்வாறு எருதுகளாகிய காளைகளும் ஏறுதழுவுதலில் ஈடுபடும் ஏறுகளும் உழவர் வாழ்வில் இன்றியமையாத ஒன்றாக அமைந்திருந்தமையை அறியலாம். சங்க காலமக்கள் ஆக்களையும், எருமைகளையும், எருதுகளையும், வீரவிளையாட்டில் ஈடுபடும் ஏறுகளையும் தம் இல்லத்தில் ஒருவர் போல் கருதி அவற்றைப் போற்றியும் கொண்டாடியும் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதன் வெளிப்பாடே ஏறுதழுவுதல் எனும் வீரவிளையாட்டாகும். மேலும், இது போன்ற வீர விளையாட்டுக்கு உள்ளார்ந்த மெய்ப்பொருள் பொதிந்திருந்தமையை உணரமுடியும். விளையாட்டில் ஈடுபடும் இளையோர் தம் வீரத்தை வெளிப்படுத்துவதோடல்லாமல் ஏறுகள் இவ்விளையாட்டிற்காகப் பயிற்சியளிக்கப்படுவதால் அவை உடல் வலிமையோடு விளங்கி, ஆக்களுடன் கூடி இனவிருத்தியில் ஈடுபட்டு நல்லதொரு தலைமுறையை உருவாக்குவதற்கு ஏதுவாக அமைகிறது. இதனால் உழவர் பெருமக்கள் தம் உழவுத்தொழிலில் எருதுகளையும் ஆக்களையும் பயன்படுத்தி வேளாண்மையை மேம்படுத்திட முடிகிறது.

எருமை

வேளாண்தொழில் புரியும் உழவருக்கு உற்ற துணையாக இருந்து பாடுபடும் இன்னொரு விலங்கு எருமை. எருதினைப் போல் இவையும் உழவுத்தொழிலுக்கு ஏற்றதொரு பங்களிப்பினை வழங்கியுள்ளன. இவை ஐந்திணைகளில் மருதத்திணைப் பாடல்களில் பெரிதும் பேசப்படுகிறது. மருதநிலத்து மக்கள் வயல்வெளிகளில் உழுவதற்கும், தயிர், மோர், வெண்ணெய், நெய் போன்ற உணவுப்பொருட்களைப் பெறுவதற்கும் எருமைகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். உழவுத்தொழில் புரியும் வேளாளன் தம்மிடம் எவ்வளவு எருமைகள் இருக்கின்றன என்பதைக்கொண்டே அக்காலத்தில் பெருமிதம் கொண்டுள்ளனர். உழவன் என்பவன் மலைபோன்ற உயர்ந்த நெற்கூடுகளையும் எருமைகளையும் கொண்டவன் என்பதை,

“மலை கண்டன்ன நிலை புணர் நிவப்பின்

பெரு நெற் பல்கூட்டு எருமை உழவ!”¹⁹

எனும் பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துவதைக் காணமுடியும். இவ்வெருமைகள் தரும் பாலானது உழவரைச் செல்வம் நிறைந்தவராக்கவும் செய்கிறது. இதனால் ஆய்மகளானவள் பால், தயிர், வெண்ணெய், நெய் போன்ற உணவுப்பொருட்களை விற்பனை செய்து அதனால் கிடைக்கும் பொருளால் சுற்றத்தாரை உணவு உண்ணச் செய்வதுடன் நெய் விற்பனை விலைக்கு கட்டிப்பசும் பொன்னையும் பெறாமல் பால் தருகின்ற எருமைகளையும், நல்ல பசுவையும் கன்றையும் வாங்கினாள் என்பது,

“ஆய்மகள்

அளைவிலை உணவின் கிளையுடன் அருத்தி

நெய் விலைக் கட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளாள்,

எருமை, நல்ஆன், கருநாகு பெறுமீ”²⁰

என்ற பாடலடிகளின் வாயிலாக அறியலாம். இதன் மூலம் அக்காலத்தில் பசும்பொன்னையும் விட எருமைகளையும் பசுக்களையும் அதன் கன்றுகளையும் கருதினர் என்பதை உணரமுடிகிறது. எருமைகள் பால்பொருட்களைத் தந்து உதவுவது போல் எருமைக்கடாக்கள் உழவுத்தொழிலுக்கும் பயன்பட்டமையும் சங்கப்பாடல்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. வளைந்த நெடிய கொம்பினையும் வலிய பிடரியினையும்; உடைய எருமைக்கடா நாரையினம் அஞ்சியோடுமாறு குளிர்ந்த நீர்நிலையாகிய குளத்தில் துடுமெனப் பாய்ந்து காலை நேரத்தில் உழவுத்தொழில் செய்துவிட்டு வந்த வருத்தம் நீங்குமாறு மருத மரத்தின் இனிய நிழலில் தங்கும் என்ற காட்சி,

“தட மருப்பு எருமைப் பிணர்ச் சுவல் இரும் போத்து,

மட நடை நாரைப் பல் இனம் இரிய,

நெடு நீர்த் தண்கயம் துடுமெனப்பாய்ந்து,

நாட்தொழில் வருத்தம் வீட, சேண் சினை

இருள் புனை மருதின் இன் நிழல் வதியும்”²¹

என்ற பாடலில் அமைந்துள்ளமை அறியலாம். எருமைக்கடாக்கள் உழவுமாடாகவும் பயன்பட்டிருப்பதை இதன்மூலமாக அறியமுடிகிறது. மேலும், அழகான நடையினையுடைய எருமை அது நடந்து செல்லும் தடங்களில் சிறுசிறு பள்ளங்களை ஏற்படுத்திச் செல்வதால் அப்பள்ளங்களின் சேற்றில் நீலமணி போன்ற நெய்தலும் ஆம்பலும் செருக்கி வளர்ந்து செழிப்படையச் செய்தமையை,

“அணிநடை எருமை ஆடிய அள்ளல்,

மணி நிற நெய்தல் ஆம்பலொடு கலிக்கும்”²²

என்ற பாடலால் அறியலாம். மேற்காணும் உழவுப்பணிகள் மட்டுமல்லாது உழவருக்கு ஒரு பெருமைக்குரிய அடையாளமாகவும் அமைந்துள்ளமையை அறியமுடிகிறது. இவை மட்டுமல்லாது ஆடு, முயல், குரங்கு, நாய் போன்ற விலங்குகளைப் பற்றியும் சிங்கம், புலி, கரடி போன்ற விலங்குகளைப் பற்றியும் பழங்கால வேளாண்குடி மக்கள் நன்கு அறிந்திருந்தனர். சங்ககாலத்தில் நன்கு அறியப்பட்டிருந்த விலங்குகளாக முப்பத்தி ஐந்தி வகையான விலங்குகளைப் பற்றி கூறுகிறார் பி.எல்.சாமி, “சங்கநூல்களில் வரும் விலங்கு நூல் செய்திகள் பெரும்பாலும் சங்க நூற் புலவர்கள் நேரில் கண்டு கூறிய அறிவியல் செய்திகளாகும். பண்டைத் தமிழகம் இன்றைய கேரள நாட்டையும் கொண்டிருந்ததால் இன்று மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைக் காடுகளில் சங்க நூல்களில் காணப்படும் விலங்குகளை மிகுதியாகக் காண்கிறோம். இன்று தமிழ்நாடு, கேரளநாடு ஆகிய நாடுகளின் காடுகளில் காணப்படும் சில சிறு விலங்குகளைத் தவிர மற்ற எல்லா விலங்குகளைப் பற்றியும் சங்க நூல்களில் செய்திகள் வருவது வியப்பைத் தருகிறது”²³ என்கிறார். இயற்கையோடு ஒன்றி வாழ்ந்த சங்ககால மக்கள் பயிர்த்தொழிலில் ஈடுபட்டமையால் விலங்கியல் அறிவால் நிறைந்திருந்தமை இயல்பாகும்.

காட்டுவிலங்குகள்: அரிமா

உழவர் தம் ஏறுகளை ஏறுதழுவி விளையாடும் வீரவிளையாட்டு சங்க காலத்தில் சிறப்புற்றிருந்தது. ஏறுதழுவல் விளையாட்டிற்காக காளைகளின் தொகுதிகளைக் கொண்டு வந்து நிறைத்திருக்கும் காட்சியானது ஏறுகள் ஒருங்குகூடி நிற்பதும் வாசனைப் புகைப்படலங்கள் உலவுவதுமாகிய அந்தக் களம் சிங்கமும், குதிரையும், யானையும், முதலையும் ஒரு மலைக்குகையில் ஒன்றாகக் கூடி நிற்க அச்சமயத்தில் மலைச்சாரலில் மழை மேகங்கள் படிந்து மெல்லென இயங்குகிறது போலத் தோன்றும் காட்சியை,

“அரிமாவும் பரிமாவும் களிறும் கராமும்

பெருமலை விடரகத்து ஒருங்குடன் குழீஇப்”²⁴

தமிழ் நிலத்தில் அதிகம் வசிக்காத சிங்கம் அரிமா. இது அரிமான் என்றும் வழங்கப்படும். பிற விலங்குகளைக் காட்டிலும் இதனைப் பற்றிய

குறிப்பு சங்க நூல்களில் குறைவாகவே காணப்படுகிறது. இது காடுகளில் முழக்கமிடுவது பிடரியில் மிகுந்த மயிர்க் கற்றைகளை உடையது அரிமா என அழைக்கப்படும் சிங்கம் பெரிய யானை உள்ளிட்ட பிற விலங்குகளை அச்சுறுத்தியமையால் மன்னனின் வீரத்திற்குச் சான்றாக அரிமாவை உவமிக்கின்றனர்.

“உரும்பில் உள்ளத்து அரிமா வழங்கும்”²⁵

என்று யானையைக் கொன்று முழக்கமிடுவதால் பாடப்படுகிறது. திருமாவளவனின் வீரத்திற்கும் வலிமைக்கும் சான்றாக,

**“அரிமா அன்ன அணங்குடைத் துப்பின்
திருமாவளவன்”²⁶**

என்றும் கூறப்படுகிறது. அடர்த்தியான பிடரி மயிரினை உடையது ஆண் சிங்கம் என்பது யானை உள்ளிட்ட பல விலங்குகளை அஞ்ச செய்யும் ஆற்றல் பெற்றது அரிமா என்பது,

“அரிமான் வழங்கும் சாரல், பிறமான்

தோடு இனநிறை நெஞ்சு அதிர்ந்தாங்கு”²⁷

என்ற பாடலில் கூறப்பட்டிருப்பதன் வாயிலாகச் சங்க இலக்கியங்களில் அரிமா என்ற விலங்கு வழக்கிலிருந்தமையை அறிய முடிகிறது. இருப்பினும் இவ்விலங்கு புலி, கரடி, யானை உள்ளிட்ட விலங்குகள் பேசப்படுமளவிற்கு இல்லாமையால் தமிழ்நிலத்தில் அதிகம் வாழ்ந்திராத விலங்கு என அறியலாம்.

புலி

சங்க இலக்கியங்களில் மிகுதியாகப் பேசப்படும் விலங்குகளில் புலி இன்றியமையாதது. மேற்குத்தொடர்ச்சி மலையில் ஒரு புலி இறந்துவிட்டால் தமிழகத்தின் கடைமடைப் பகுதிகளாகிய வேளாண் நிலங்களுக்குக் குறிப்பிட்ட அளவு தண்ணீர் குறைந்துவிடும் என்பர். காடுகளைக்காத்து மழைக்கான அடித்தளத்தை அமைக்கும் பணியில் புலிகளும் இடம்பெற்று உழவர் பெருமக்களுக்குப் பழங்காலம் தொட்டு பயன்பட்டு வருகின்றன. சங்கத்தமிழர் வாழ்வில் புலி பெரும்பங்கு வகிக்கிறது. புலி வாழ்ந்த இடம், அதன் தோற்றம், உணவு கொள்ளும் முறை ஆகியவற்றைச் சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியலாம்.

“ஒலிகழை நிவந்த ஓங்குமலைச்சாரல்”²⁸

என்றும்,

“புலி சேர்ந்து போகிய கல்லளை போல”²⁹

என்றும் கூறப்படுவதால் ஓங்கிய மலைச்சாரலில் கற்குகைகளிலும் புலி வாழ்ந்தமை அறியலாம். தன்னால் தாக்கப்பட்ட விலங்கு இடப்பக்கம் வீழின் வலிமையற்ற விலங்கு எனக் கருதி அதை உண்ணாது என்ற குறிப்பு,

“கருங்கண் கேழல் இடம்பட வீழ்ந்தென

ஆன்றவள் உண்ணாதாகி . . . ”³⁰

என்ற பாடலடி வழியாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

யானை

பழங்காலத்தில் நெற்போரை அடிப்பதற்கு யானையைக் கட்டித்தான் போரடித்ததாகக் கூறுவர். வீரத்தின் விளைநிலமாக விளங்கிய தமிழ்நிலத்தில் யானையைக் கொண்டு பெரும்படையை உருவாக்கினர். யானையின் பலம் யானைக்குத் தெரியாது என்பர். அதனால்தான் இன்றும் நம்மால் அதை அடக்கியாள முடிகிறது. அன்றும் அப்படியே யானைப் படையை உருவாக்கினர். ஆண் யானையைக் களிறு என்றும், பெண் யானைப் பிடி என்றும், குட்டி யானையை மடிகளிறு என்றும் குறித்தனர்.

“மழவும் குழவும் இளமைப் பொருள்”³¹

என்கிறார் தொல்காப்பியர். அசையும் கையுடன் தலையுயர்த்தி நடப்பன, உயர்ந்த தந்தங்களும் பிறை வடிவான நெற்றியுடன் சினமுடைய பார்வையும் உடையன, பரந்த அடியும் பருத்த கழுத்தும், தேனீக்கள் சூழும் மதநீரும் உடைய பெருந் தலையுடையனவென்று இளங் களிற்றின் தன்மை,

“தூங்கு கையான் ஓங்கு நடைய.

மைத்து மலிந்த மடிகளிறு”³²

என்ற பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

மான்

வேளாண்மையைப் பாதுகாக்க உதவும் புலி உள்ளிட்ட விலங்குகளின் இரையாக மான்கள் இருந்தன. சங்க நூல்களில் பலவிடங்களில் மான்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. மான் கூட்டம் கூட்டமாய் வாழும் இடங்களிலெல்லாம் புலிகளும் வாழ்ந்து வந்தன. மானினத்தில் இரலை, நவ்வி, மரையான், உழை, கடமா என்று நான்கு வகை மானினங்கள்

குறிக்கப்படுகின்றன. திருக்குறளில் கூறப்பட்டுள்ள கவரிமா என்பதைப் பலர் கவரிமான் என்றும், அது ஒரு மான் வகை என்றும் தவறாகக் குறிப்பர். கவரிமா என்பது அடர்ந்த மயிர் கொண்ட ஒரு வகை விலங்கு. இங்கே கூறப்படும் மான்களை இனம் பிரித்து அழைப்பர். “இரலை இன மான்களின் கொம்புகள் உள்துளையற்றவை. துளையற்று உள்ளே கெட்டியாக இருக்கும். மற்றும் இரலை இன மான்களின் கொம்பு கீழே விழுந்து புதிய கொம்பு திரும்பவும் முளைப்பதில்லை. கலைமானினத்தின் கொம்புகள் உள் துளையுடையவை. கீழே விழுந்து புதிய கொம்பு திரும்பவும் முளைக்கும்”³³ என்பர். இக்கொம்புகளன்றி, தலையிலிருந்து பனிபோல மதநீர் சுரப்பதை,

“புல்வாய் இரலை நெற்றியன்ன

பொலமிலங்கு சென்னிய . . .”³⁴

என்ற பாடலடி குறிக்கிறது.

குரங்கு

பழந்தமிழக மக்களின் வாழ்க்கையில் பெரும்பங்கு வகிக்கும் விலங்கினங்களில் குரங்கு இன்றியமையாதது. சங்க இலக்கியத்தில் மிகுதியாக குறிக்கப்படுகின்ற விலங்கு குரங்குதான். குரங்கிலிருந்துதான் மனிதன் பிறந்தான் என்ற கருத்தும் குறிப்பிடத்தக்கது. முசு, குரங்கு, ஊகம் என்று தொல்காப்பியர் பிரித்துக் காட்டுகிறார்.

“குரங்கு முசுவும் ஊகமு மூன்றும்

நிரம்ப நாடின் அப்பெயர்க் குரிய”³⁵

அத்திப் பழத்தின் இளஞ்சிவப்பான பழத்தைப் போன்று குரங்கின் முகம் காணப்படுவதை,

“அதவத் தீங்கனி யன்ன செம்முகத்

துய்த்தலை மந்தி.”³⁶

என்று கூறுவதைக் காணலாம். குரங்குகளுக்குத் தலைவனை

“குரங்கின் தலைவன் குறுமயிர்க் கடுவன்”³⁷

என்று குறிப்பிடப்படுவதிலிருந்து தலைமை தாங்கும் ஆண் குரங்கை மக்கள் அறிந்து வைத்துள்ளனர். செம்முக மந்தி, மாமுகமுசு, நரைமுக ஊகம், கருங்கலை என்று வகைப்படுத்தப்படுகிறது.

குதிரை

குதிரை சங்க நூல்களில் ‘புரவி’ எனக் குறிக்கப்படும் இவ்விலங்கினை வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்தனர். மன்னருக்கு யானைப்படை போல குதிரைப் படையும் வலிமை சேர்ந்தது. மருத நிலத்து ஊர்களையுடைய மன்னர்களின் குதிரைகள் நெய் பெய்து மிதித்தமைந்த உணவை உண்பவை என்பது,

“நெய்ம்மிதி அருந்திய கொய் சுவல் எருத்தின்”³⁸

என்ற பாடல் கூறுகிறது. குதிரைநூல் கற்றோர் புகழ்ந்த மாண்புடைய திருமாலின் பாற்கடலிடத்தே கங்கை கண்டார் போன்ற வெள்ளிய பிடரி மயிரையுடைய தொழில் செய்வன என்ற கருத்து,

“நூலோர் புகழ்ந்த மாட்சிய மாக்கடல்

வளைகண்டன்ன வாறுளைப் புரவி”³⁹

என்ற பாடல் வரி வழி தெரிகிறது.

“உன்னயம் முதலாம் குதிரை நூலறிவோன்”⁴⁰

எனப் பிறர் கூறுமாற்றான் குதிரை நூல்கள் பல இருந்தமையை அறிய முடிகிறது.

உயர்சாதிக் குதிரைகள் வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டமை,

“நீரின் வந்த நிமிர் பரிப்புரவி”⁴¹

என்ற அடி மூலம் அறிய முடிகிறது.

ஒட்டகம்

தமிழ்நிலத்தில் வசிக்காத விலங்கு இது. சங்க இலக்கியங்களில் அதிகம் பேசப்படாத விலங்குகளில் இதுவும் ஒன்று. ஒட்டகங்களுக்கு எலும்புகள் இரையாக இருந்தன என்பதை

“குறும்பொறை உணங்கும் ததர்வெள் என்பு

கடுங்கால் ஒட்டகத்து அல்குபசி தீர்க்கும்”⁴²

என்ற பாடலில் இடம் பெறுகிறது. விரைந்த நடையுடைய ஒட்டகத்தின் நிலைகொண்ட பசியினைப் போக்கும் சுள்ளி போன்ற வெண்ணிற எலும்புகள் காய்ந்து கிடப்பதை இப்பாடல் அடி குறிக்கிறது.

வரையாடு

செங்குத்தான மலையை வாழுமிடமாகக் கொண்ட விலங்கு வரையாடு. மலைகளில் தாவி விளையாடும் தன்மை கொண்டது. இன்றும் மூணாறு உள்ளிட்ட மலைப் பகுதிகளில் இவ்வரையாடு காணப்படுகிறது. இது வருடை என்றும் வழங்கப் பெறும். மனிதர்களால் நடக்க முடியாத மலைச் சரிவில் இவ்விலங்கு வாழ்கிறது. இருள் தூங்கும் மலைகளின் சோலைகளில் இவை வாழ்ந்தன என்பதை,

“இருடுங் கிறவரை யூர்பிழி பாடும்

வருடைமான் குழுவிய வளைமலை நாடன்”⁴³

என்று பாடும். மன்னனின் கோபுர வாயிலில் காணப்படும் கையுறைப் பொருள்களாக ஆமானின் கன்று, யானைக் கன்று உள்ளிட்ட விலங்குகளோடு வருடையும் நிறைந்து காணப்பட்டதாகப் பெருங்குன்றூர் கௌசிகனார் பாடியுள்ளார். இதற்கு உரை எழுதியவர்கள் ‘வருடை’ என்பது எட்டுக் கால்களை உடைய விலங்கு என்றும், மான் வகைகளில் ஒன்று என்றும் உரையெழுதியமையால் இது ஒரு கற்பனை விலங்கு என்று கருதப்பட்டு வந்தது.

“மீமிசைக் கொண்ட கவர்பரிக் கொடுந்தாள்

விரைவாழ் வருடை வன்றலை மாத்தகர்”⁴⁴

என்று பாடியிருப்பது எண்ணத்தக்கது.

பறவைகள்

ஒவ்வொரு நிலத்திலும் விளையும் மலர்களையும் மண்ணின் தன்மையையும் கொண்டு தாம் வாழும் நிலத்தை ஐந்து வகையாகப் பிரித்த பழந்தமிழர் ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் உரிய விலங்குகளைக் கருப்பொருட்களாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். சங்க இலக்கியத்தில் விலங்குகளைவிட பறவைகள் மிகுதியாகக் குறிக்கப்படுகின்றன. முப்பத்தைந்து விலங்கினங்கள் குறிக்கப்பட்டதுபோல் அறுபத்து இரண்டு பறவைகளின் பெயர்களைப் பட்டியலிட்டுத் தருகிறார் பி.எல்.சாமி. பறவைகள் வாழும் இடம், உண்ணும் உணவு, அதன் உருவ அமைப்புக்கள், அவற்றின் தன்மைகள் இவற்றை நன்கு உணர்ந்துள்ளனர். பெரும்பான்மையான பறவைகளுக்கு உணவு வேளாண் விளை நிலங்களிலேயே கிடைக்கின்றன. எனவே, இவை உழவர் வாழ்வோடு இணைந்து வாழ்வது இயல்பான ஒன்றாக அமைந்திருந்தது.

“ஆள் உயரமிருக்கும் நீர்ப் பறவையிலிருந்து உள்ளான் போன்ற சிறிய பறவை வரை ஏறக்குறைய இருபத்திரண்டு நீர்ப் பறவைகளைப் பற்றிச் சங்க நூல்களில் கூறியுள்ளனர். புறா இனத்தில் ஐந்து வகைப் புறாக்களைப் பற்றிச் சொல்லியுள்ளனர். வல்லூறு இனத்தில் மூன்று வகைகளும், காக்கை இனத்தில் இரு வகைகளும் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆந்தையினத்தில் ஆறு வகைகள் நுட்பமாகப் பிரித்துணரப்பட்டுள்ளன. கழுகினத்தில் இரு வகைகள் பிணந்தின்னிக் கழுகினத்தில் மூன்று வகைகளும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.”⁴⁵ பறக்கும் எல்லாவற்றுக்கும் பறவை என்றே பெயர் வழங்கியிருப்பினும் முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொரிக்கும் இனமே பறவையினமாகக் கருதப்படுகிறது.

பறக்கும் தன்மை கொண்ட வெளவால் இனம் குட்டி போட்டுப் பால் கொடுக்கும் விலங்கினமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. பறவை இனத்திற்கும் விலங்கினத்திற்கும் உள்ள முக்கிய வேற்றுமையே அதன் இனப்பெருக்க முறையிலேதான் காணப்படுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் குறிக்கப்படும் பறவையினத்தில் சிலவற்றைப் பற்றி இங்கே ஆராயலாம்.

நாரை

உயரமான சாம்பல் நிறமான பறவையாகிய இதன் தலையும் கழுத்தும் வெண்மை நிறமானது. நீர்நிலைகளில் சிறு கூட்டமாக வந்து தவணை, மீன்களைத் தின்னும். பெருநாரை, நந்துநாரை, செவ்வரிநாரை, செங்கால் நாரை, பூ நாரை ஆகிய வகைகளில் கூறப்படுகிறது. இவை பழனங்களிலும் சோலைகளிலும் காணப்படும். இதன் கால் அமைப்பு பற்றி,

“தடந்தாள் நாரை படிந்திரை கவரும்

முடந்தை நெல்லின் கழையமல் கழனி”⁴⁶

என்ற பாடல் பெரிய நீண்ட காலையுடையன நாரை என்று குறிக்கிறது.

கொக்கு

கொக்கி போல் வளைந்த கழுத்தைக் கொண்டது கொக்கு. பலா மரங்களில் கூடு கட்டி வாழும் தன்மையது. இதற்குப் பிடித்தமான உணவு மீன். இது மீனைப் பிடித்துண்ணும் அழகினை, “மீன் கோடற்கு இருக்கும் வழி அது வந்தெய்தும் துணையும் முன்னறிந்து தப்பாமற் பொருட்டு உயிரில்லது போன்றிருக்குமாதலானும் எய்திய வழி பின் தப்புவதற்கு முன்பே விரைந்து

குத்துமாகலானும் இருப்பிற்கும் செயலுக்கும் கொக்கு உவமையாயிற்று”⁴⁷ என்று பரிமேலழகர் உரை விளக்கம் தருகிறார். இது மீனைப் பிடிப்பதற்கு நெடுநேரம் மீனிற்காக நீரைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் கொக்கையே, “பார்வல் கொக்கு” என்று பதிற்றுப்பத்து,

“நீரறன் மருங்கு வழிப்பாடப் பாகுடிப்
பார்வல் கொக்கின்.”⁴⁸

என்று பாடுகிறது.

குருகு

கூழைக்கடா என்று இன்று அழைக்கப்படும் இப்பறவை குருகு நாரை என்றும் வண்டானம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. “குருகு என்பதற்குக் கொல்லன் உலை மூக்கு, துருத்தி என்ற பொருள் உண்டு. கொல்லன் உலை மூக்கு போல இப்பறவையின் மூக்கு இருந்தமையால் குருகு என்ற பெயர் இப்பறவைக்குத் தோன்றியது. இதன் அலகு நீண்டு பெரியதாக இருக்கும். கீழலகு தொங்கிய தோற்பையைப் போலத் தோலால் ஆனது என்பர்.”⁴⁹ புன்னை மரத்திலும் பனை மரத்திலும் கூடுகட்டி வாழும் குருகு, குளங்களிலும் ஏனைய நீர் நிலைகளிலும் மீன் பிடித்துண்ணும்,

“மீனார் குருகின் காலைம் பெருந்துறை”⁵⁰

என்ற குறுந்தொகை பாடுகிறது. நாரைக்கும் குருகுக்கும் வேறுபாடுண்டு. நெடியதாகவும் உயரமாகவும் நாரை விளங்குகிறது. குருகு குள்ளமானதாக இருக்கும்.

காக்கை

அண்டங்காக்கை, ஊர்க்காக்கை என்று வகைப்படுத்தப்படும். இவை தமிழகத்தில் பழங்காலந்தொட்டே வாழ்ந்து வந்தமைக்கான குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. ஊர்க் காக்கையை விட அண்டங் காக்கையைப் பழந்தமிழர் நிறைய பாடியுள்ளனர். இதைக் கருங்காக்கை, மணிக்கட் காக்கை, கருங்கட் காக்கை என்றும் பெயரிட்டு அழைத்தனர். காக்கை கரைதலைத் தலைவன் வரவு குறித்த நன்னிமித்தமாக ஒரு பெண்பாற் புலவர் பாடியமையால் அவருக்குக் காக்கைப்பாடினியார் என்று பெயரும் வழங்கப்பட்டு வருகிறது.

“விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பரியே”⁵¹

என்ற தொடரே இன்றும் காக்கை கரைந்தால் விருந்தினர் வருவர் என்ற நம்பிக்கையைக் காட்டுகிறது.

அன்னம்

பால் போன்று தூய்மையான வெண்மை நிறமுடைய இப்பறவை உடலை ஒப்பிடும் போது கால்கள் மிகவும் குறுமையானவையாகக் கருதப்படுகிறது. பாலையும் நீரையும் வைத்தால் நீரிலிருந்து பாலைப் பிரித்தெடுக்கும் என்று கூறும் கதை சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படவில்லை. இப்பறவையின் வயிற்றடியிலிருந்த தூவியை அதன் மென்மைக்காகப் படுக்கையணைகளில் பயன்படுத்தினர்.

“மெல்லிதின் விரிந்த சேக்கை மேம்படத்

துணைபுண ரன்னத் தூநிறத் தூவி”⁵² என்ற பாடல் இக்கருத்தைப் பாடுகிறது. அன்னப் பறவையின் தோற்றம் பற்றி விளக்கங்கள் மிகுதியாகச் சங்க நூல்களில் தென்படுகின்றன. இவை வானத்தில் பறக்கும் காட்சியை,

“நிறைபறை அன்னது . . .”⁵³

“வயங்கு சிறை அன்னத்து. . .”⁵⁴

என்று அகப்பாடல் பாடுகிறது.

புறா

பறவைளில் மிகுதியும் அழகு வாய்ந்தவை என்று கருதப்படும் பறவை புறா. இது மாடப்புறா, மணிப்புறா, தவிட்டுப்புறா, சாம்பல்புறா என நான்கு வகைப்படும். வீட்டு மாடங்களில் வாழ்ந்தமையால் மாடப்புறா என்றும், கழுத்தின் மேல் கருப்பும் வெள்ளையும் கலந்து அழகாய் தோன்றுவதால் மணிப்புறா என்றும், வறட்சியான பாலை நிலத்தில் வாழும் ஒருவகைப் புறா தவிட்டுப் புறா என்றும், வெண்மையும் சாம்பல் நிறமும் கலந்துள்ளமையால் சாம்பல் புறா என்றும் அழைக்கின்றனர். பெண்ணை வருணித்துப் பாடும் போது, கண்ணதாசன்,

“பறவைகளில் அவள் மணிப்புறா”⁵⁵

என்று பாடுவதன் மூலம் மணிப்புறாவின் அழகு புலனாகிறது. பாழடைந்த ஊரிலே செங்கல்லால் கட்டிய மாடத்தின் விட்டம் வீழ்ந்து விட்டதால் மணிப்புறா மாடத்தை விட்டுச் சென்றதாகக் கூறுவதைக் காணலாம்.

“மணிப்புறா துறந்த மரஞ்சோர் மடை”⁵⁸

என்ற அகப்பாடல் இக்கருத்தினைத் தெரிவிக்கின்றது.

தூக்கணாங்குருவி

தூக்கணாங்குருவி தானும் தன் குஞ்சுகளும் தூங்குவதற்காக தொங்கும் கூடு செய்து வாழும் தன்மையால் தூக்கணாங்குருவி இப்பெயர் பெற்றிருக்கலாம். மரங்களில் தொங்குமாறு அழகாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் கூடுதான் தூக்கணாங்குருவியின் சிறப்பு. இந்தக் கூடானாது ஒரு பக்கத்தில் வலமாகத் திறந்த வாயையுடைய சங்கம் போன்றது என்பதை,

“தூக்கணாங்குரீஇ தூங்கு கூடு ஏய்ப்ப

ஒருசிறைக் கொளீஇய திரிவாய் வலம்புரி”⁵⁹

என்ற புறப்பாடல் பாடுகிறது. இதன் கூடு எங்கே தொடங்கி எங்கே முடிகிறது என்பதே புரியாத புதிராக உள்ளது என்பதை,

“முடங்கல் இறைய தூக்கணாங் குருஇ

நீடிரும் பெண்ணைத் தொடுத்த

கூடினும் மயங்கிய மையலூரே”⁶⁰

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

மயில்

நமது தேசியப் பறவையாகிய மயில், காடுகள், வயல்வெளிகள், ஆற்றங்கரை, மலைச்சாரல்களில் வசிப்பவை. நீண்ட கழுத்தும், நீல நிறமும் கொண்டவை. தலையில் இருக்கும் குடுமிக்கு ‘ஓரி’ என்று பெயர்.

“ஓரி முருங்கப் பீலிசாய நன்மயில்

வலைப்பட்டாங்கு”⁶¹

என்று பாடப்படுகிறது. மயிலுக்குக் கூர்மையான பார்வை உண்டு என்பதை,

“போழ்க்கண் மஞ்ஞை”⁶²

என்ற பாடலடி கூறுகிறது. காடுகளின் ஈரப்பதமான இடங்களிலும் பாரைகளின் மறைவிலும் முட்டையிடும் இவற்றில் மூத்தது எதுவென அறிந்திட முதலில் எது கலாபம் புரிகிறதோ அதுவே மூத்ததென்று,

“பலாவம் பொழில் உரை ஒருதாய் உயிர்த்த
புலமயிற்குள் கலாபம் புனைந்த களிமயிலோ
மூத்ததெனக் கொள்க”⁶¹

என்ற அடையாளம் கூறப்படுகிறது.

கயல்

கழனிகளிலும் பொய்கைகளிலும் வளரும் இவற்றைப் பெண்களின் கண்களுக்கு உவமையாகக் புலவர்கள் பாடுகின்றனர். வலைஞர் சினை முதிர்வராலோடு மாறுபடும் வேல்போன்ற ஒள்ளிய கயலைப் பிடித்துச் சென்றமையும் கொடுமுடி வலைஞர் பகழியையும் சிலையையும் ஒத்த சிவந்த வரியினையுடைய கயல்கள் என்றும்,

“உறழ் வேலன்ன ஒண் கயல் முகக்கும்”⁶²

என்றும்,

“செவ்வரி கயலொடு பச்சிறாப் பிறழும்”⁶³

என்றும் பாடப்படுகின்றன.

வரால்

வயல்வெளிகளின் சேற்றுக்கிடையே காணப்படும் வரால்கள் குளங்களிலும், ஆறுகளிலும் வாழ்கின்றன. “எலும்பு மீன்களின் வரிசையில் சான்னிட்டே குடும்பத்தைச் சார்ந்த வரால் மீன்கள் நன்னீர் வாழ் மீன்களாகும். ஏறத்தாழ 25 வகையான மீனினங்கள் இதுவரை வகைகளானவை ஆப்பிரிக்க நீர்நிலைகளில் மட்டும் காணப்படுகின்றன. இம்மீன்கள் தேங்கி நிற்கும் நீர்நிலைகளிலேயே பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன. மிகப் பெரிய வரால் மீன் வகைகள் ஆறுகளிலும், நீரோடைகளிலும் பெரும் ஏரிகளிலும் காணப்படுகின்றன என்பர்.”⁶⁴

இம்மீன் சற்றே பருமனாக உள்ளமையால் “பருவரால்” என்று அழைக்கப்படுகிறது.

இறால்

நீர்க்கசிவுள்ள இடத்தில் படர்ந்துள்ள வள்ளைக் கொடியை மயக்கி நெற்பயிரின் சூல் பிரியும்படி துய்த்தலையுடைய வளைந்த இறால் மீன் துள்ளிக் குதிக்குமென்றும், நண்டு தாக்குதலின் இறால் மீன் துன்பத்தால் புரளும் என்றும், கரிய கனயில் சிவந்த இறால் மீன்களைப் புள்ளினம் கவர்ந்துண்ணும் என்றும் சங்க நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

“துய்த்தலை முடங்கு இறா”⁶⁵

“அலவன் தாக்க துறையிறாப் பிறமும்”⁶⁶

“இருங்கழிச் சேயிறா”⁶⁷

என்றும் குறிக்கப்படுவது கருதத்தக்கது.

தொகுப்புரை

- கால்நடைகள் உழவர்களின் நண்பர்களாக பழந்தமிழகத்தில் சிறப்பாகப் பங்காற்றி வந்துள்ளன. வீட்டு விலங்குகளில் உழவுத்தொழிலுக்கும் உழவருக்கும் உற்றதோழனாக அமைந்து பெருந்துணை புரிந்த விலங்கு எருது. உழவுத்தொழிலின் தலையாயப் பணியாகவுள்ள நிலத்தைப் பண்படுத்துதல் தொடங்கி அறுவடைசெய்த பயிர்களை உரிய இடத்திற்குக் கொண்டு செல்லுதல் வரை பல்வேறு பணிகளைச் செய்கிறது.
- ஒரேஒரு ஏர்மட்டும் வைத்திருக்கும் உழவன் திறம்வாய்ந்த எருதுகளைப்பூட்டி விரைவாக உழவுத்தொழில் புரிவதைக் குறிக்கிறது. இதனை,
“ஈரம்பட்ட செவ்விப் பைம்புனத்து
ஓர்ஏர் உழவன் போலஞ்” என்ற பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.
- உழவுக்குப் பயன்படுத்திய சிறந்த எருதினை, அதன் பழைய சிறப்பு நீங்கியதென்று உழவுத்தொழில் செய்வோர் அவ்வெருதின் மீது இரக்கங்கொண்டு புல்லுடைய தோட்டத்திலே அது தன்தொழிலாகிய உழவினைச் செய்யாதவாறு பண்டைத் தமிழர்கள் விட்டுள்ளனர்.
- எல்லையற்ற பொருட்களை வண்டியில் ஏற்றி வணிகம் செய்த வணிகர்களுக்கு மற்ற உயிரினங்களைக் காட்டிலும் எருதுகளே பேருதவி புரிந்துள்ளன. ஆணினத்தை ஏறு என்ற சொல் குறிக்கிறது. இருப்பினும்

ஏறு எனும் சொல் மிகுதியாக சங்க இலக்கியங்களில் காளைகளையே குறிப்பதைப் பார்க்கமுடிகிறது.

- வீரவிளையாட்டாகிய ஏறுதழுவுதலில் அக்கால இளைஞர்கள் விரும்பி ஈடுபட்டனர். ஏறுதழுவும் விளையாட்டில் ஈடுபட்டு காளைகளை அடக்குவோருக்கே தம் பெண்ணைத் திருமணம் செய்துவைத்தனர். சங்ககாலத்திலிருந்து வழங்கிவரும் இவ்வழக்கம் இன்று தமிழகத்தில் ‘ஜல்லிக்கட்டு’ என வழங்கப்படுகிறது.

“கொல்லேறு சாட இருந்தார்க்குளம் பல்லிரும்

கூந்தல் அணை கொடுப்பேம் யாம்” எனும் கலித்தொகைப் பாடலடிகள் இதனை எடுத்துரைக்கக் காணலாம்.

- மானினத்தில் இரலை, நவ்வி, மரையான, உழை, கடமா என்று நான்கு வகை மானினங்கள் குறிக்கப்படுகின்றன. திருக்குறளில் கூறப்பட்டுள்ள கவரிமா என்பதைப் பலர் கவரிமான் என்றும், அது ஒரு மான் வகை அல்ல . கவரிமா என்பது அடர்ந்த மயிர் கொண்ட ஒரு வகை விலங்காகும்.
- மருத நிலத்து ஊர்களையுடைய மன்னர்களின் குதிரைகள் நெய் பெய்து மிதித்தமைந்த உணவை உண்பவை என்பதனை, “நெய்ம்மிதி அருந்திய கொய் சுவல் எருத்தின்” என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கக் காணலாம்.
- தமிழ்நிலத்தில் வசிக்காத விலங்கு ஒட்டகம். இது சங்க இலக்கியங்களில் அதிகம் பேசப்படாத விலங்கு.
- வருடை மான் என்பது எட்டுக் கால்களை உடைய விலங்கு என்றும், மான் வகைகளில் ஒன்று என்றும் உரையெழுதியமையால் இது ஒரு கற்பனை விலங்கு என்று கருதப்பட்டு வந்தது.
- குருகு என்னும் பறவை கூழைக்கடா என்று இன்று அழைக்கப்படும் இப்பறவை கொய்யடி நாரை என்றும் வண்டானம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. “குருகு என்பதற்குக் கொல்லன் உலை மூக்கு, துருத்தி என்ற பொருள் உண்டு. கொல்லன் உலை மூக்கு போல இப்பறவையின் மூக்கு இருந்தமையால் குருகு என்ற பெயர் இப்பறவைக்குத் தோன்றியுள்ளது.
- அண்டங்காக்கையை பழந்தமிழர் கருங்காக்கை, மணிக்கட் காக்கை, கருங்கட் காக்கை என்றும் பெயரிட்டு அழைத்தனர். காக்கை கரைதலைத் தலைவன் வரவு குறித்த நன்னிமித்தமாக ஒரு பெண்பாற்

புலவர் பாடியமையால் அவருக்குக் காக்கைப்பாடினியார் என்று பெயரும் வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளது.

- இயற்கையாய்த் தோன்றி ஓடிக்கொண்டிருந்த ஓடை, ஆறு, அருவி போன்ற இடங்களில் தங்கி மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டர். ஆற்றோரங்களில் மனித நாகரிகம் தோன்றி வளர்ந்தது. அதன் தொடர்ச்சியாக வேளாண்மை நாகரிகம் நீரின் அடிப்படையில் அமைந்து படிப்படியாக நீரை அடித்தளமாகக் கொண்டு மேம்பட்டது.
- இவ்வாறு பல்வேறு வகையான உயிரினங்கள் சங்ககால மக்கள் வாழ்வில் சிறப்பிடம் பெற்றதோடு நீர்ப்பாசன அறிவை மேம்படுத்திக் கொண்டு உழவுத்தொழில் புரிந்த வேளாளர் தம் சமுதாயக் கடமையாக அறவழியில் நின்று வேளாண் கடமைகளை நிறைவேற்றியுள்ளனர்.

சான்றெண் ஆதாரங்கள்

1. புறநானூறு, பா.எ. 289:1-3
2. குறுந்தொகை, பா.எ. - 131: 3 - 4
3. நற்றிணை, பா.எ. 15:4-5
4. பரிபாடல், பா.எ. 20-61:62
5. பதிற்றுப்பத்து, பா.எ. 27-10:15
6. புறநானூறு, பா.எ. 102: 1-5
7. திருக்குறள், பா.எ. 475
8. குறுந்தொகை, பா.எ. 388: 1-4
9. புறநானூறு, பா.எ. 1 : 3 - 4
10. மேலது, பா.எ. 339: 1-2
11. பதிற்றுப்பத்து, பா.எ. 13-2
12. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ. 209 -211
13. கலித்தொகை, பா.எ. 101 : 41-42
14. மேலது, பா.எ. 103: 63- 64
15. மேலது, பா.எ. 105: 30-34
16. மேலது, பா.எ. 103: 65-67
17. மேலது, பா.எ. 105: 50-53
18. அகநானூறு. பா.எ. 269 : 3-7
19. நற்றிணை, பா.எ. 60;:1-2
20. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ. 162-165
21. நற்றிணை பா.எ. 330: 1-5
22. ஐங்குறுநூறு பா.எ. 96:1-2
23. பி.எல்.சாமி., சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், ப.87
24. கலித்தொகை, பா.எ. 103 : 18-19
25. நற்றிணை, பா.எ. 112- 4
26. பட்டினப்பாலை, பா.எ. 299-300.
27. பதிற்றுப்பத்து, பா.எ. 12 : 5-6

28. குறுந்தொகை,பா.எ. 253-5
29. புறநானூறு,பா.எ. 86 : 4
30. புறநானூறு,பா.எ. 190 : 7
31. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், உரியியல், 14.
32. புறநானூறுபா.எ. 22 : 19.
33. பி.எல்.சாமி., சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், ப.85
34. புறநானூறு,பா.எ. 374 : 2-3
35. தொல்காப்பியம், மரபியல், 22
36. நற்றிணை,பா.எ. 95 : 3-4
37. ஐங்குறுநூறு,பா.எ. 275 : 1
38. புறநானூறு,பா.எ. 299 : 4
39. பெரும்பாணாற்றுப்படைபா.எ. 487-488
40. வில்லிபாரதம், நாடுகாண் படலம், 21
41. பட்டினப்பாலைபா.எ. 85
42. அகநானூறு,பா.எ. 245 : 18-19
43. கலித்தொகைபா.எ. 43 : 13-14
44. மலைபடுகடாம்,பா.எ. 502-504
45. பி.எல்.சாமி., சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப. 26
46. பதிற்றுப்பத்து,பா.எ. 32 : 12-13
47. திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை, ப. 155
48. பதிற்றுப்பத்து,பா.எ. 23 : 6-7
49. பி.எல்.சாமி., சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப. 24
50. குறுந்தொகை,பா.எ. 163 : 3
51. குறுந்தொகை,பா.எ. 210 : 6
52. நெடுநல்வாடை,பா.எ. 131-32
53. அகநானூறு,பா.எ. 234 : 4
54. அகநானூறு,பா.எ. 334 : 10
55. கண்ணதாசன், கண்ணதாசன் திரையிசைப்பாடல்கள், ப. 87
56. அகநானூறு,பா.எ. 167-14
57. புறநானூறுபா.எ. 225 : 11-12

58. குறுந்தொகை, பா.எ. 374 : 5-7
59. குறுந்தொகை, பா.எ. 244 : 4 -5
60. குறுந்தொகை, பா.எ. 391 : 7
61. தணிகைப்புராணம், களவுப் புராணம், 24
62. பெரும்பாணாற்றுப்படை பா.எ. 270
63. பழந்தமிழ் நூல்களில் கடல்வாழ் உயிரினங்கள், ப. 149
64. புறநானூறு, பா.எ. 18 : 9
65. அகநானூறு, பா.எ. 376 : 16
66. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 179 : 2
67. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 188 : 1

இயல்-5

வேளாண்மையும் உணவும்

சங்க கால மக்களுடைய வாழ்க்கை முறை நிலத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்களுடைய தொழில் காலச்சூழல் போன்றவற்றிற்கேற்ப உணவு முறையும் இருந்து வந்துள்ளது. சங்கச்சமூகம் மறப்பண்பையும் மானத்தையும் அரிய சமூக மதிப்புகளாகப் போற்றியது. வேந்தர் நிலையிலிருந்து பொருளாதாரநிலையில் மிகக் கீழ்த்தட்டில் வாழ்வோர் வரையில் மான உணர்ச்சியைப் பேணுதலைத் தம் இன்றியமையாகக் குடிக்கடனாகக் கருதினர். வீரநிலைக் காலச் சமூக எச்சங்கள் சங்க காலத்தில் இருந்தமையால் போர் வாழ்வை விரும்பியேற்றுக் கொண்ட சமூக இயல்பு அக்காலத்திலிருந்தது. போர் தவிர்க்க என்ற அறிவுரை ஒருபால் கேட்கப்பட்டினும், மன்னரும் மைந்தரும், வேந்தரும் மறவரும் உடற்சினைஞ் செருக்கியுரைக்கும் வஞ்சின உரைகளும் கேட்கப்பட்டுள்ளன. பழங்கால மக்கள் பொருளாதாரத்தில் மிகவும் பின்தங்கியிருந்தாலும் மான உணர்ச்சியோடு வாழ்ந்துவந்தனர். பொருளாதாரத்தில் குறைவுபட்டிருந்தவர்களும் விருந்ததோம்பல் பண்பில் மேம்பட்டிருந்தார்கள். அதற்கு அவர்களுக்கு உணவு உற்பத்தியும் வேளாண் தொழில்களும் மிக இன்றியமையாதவையாக அமைந்திருந்தன.

தொல்காப்பியர் மக்கள் வாழும் நிலத்தை நான்காகப் பிரித்து அந்தந்த நிலங்களுக்குரிய தெய்வங்களையும் குறிப்பிடுகிறார்.

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே” ¹

திருமாலுக்குரிய இடம் காடாகவும், முருகனுக்குரிய நிலம் மலையாகவும், இந்திரனுக்குரிய நிலம் வயலாகவும், வருணனுக்குரிய நிலம் கடல்சார்ந்த பகுதியாகவும் உள்ளதாகத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது.

மேலும், அந்தந்த இடத்தில் வாழும் மக்களின் உணவு, தொழில், விலங்கு பயிரிடப்படும் பயிர் வகைகள், அவர்கள் எந்தெந்த நீர் வகைகளைப் பருகினார்கள் என்பதையும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இந்த நூற்பாவில் உலகம் என்ற சொல் நிலத்தைக் குறிப்பிடுவதை அறியலாம்.

உணவு முறைகள்

சங்ககால மக்கள் பண்டைக் காலத்தில் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வியலை மேற்கொண்டிருந்தனர். மரக்கறி உணவுகளோடு இறைச்சி உணவுகளை விரும்பியுண்டனர். கள்ளாண்ணுவதும், தேனை மூங்கில் குழாய்களில் அடைத்துப் பல நாட்கள் புளிக்க வைத்து மெதுவாக உட்கொண்டமையும் அறியப்படுகிறது. கள்ளாண்ணுதல் தவறான பழக்கமாகக் கொள்ளப்படாமை சங்ககால மக்களிடையே நிலவிவந்துள்ளது. பழங்காலத் தமிழர்களின் வரலாற்றைப் பதிவு செய்வதில் சங்க இலக்கியங்களின் பங்களிப்பு மிகவும் இன்றியமையாத ஒன்றாக உள்ளது. இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த சங்க இலக்கியங்கள் தமிழர்களின் உணவுப்பழக்கங்கள், வாழ்வியல் நெறி முறைகள், பண்பாட்டுக் கூறுகள், போர், காதல், கொடை போன்றவற்றைச் சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாகப் பழந்தமிழ் மக்கள் சிறப்பாகப் பதிவுசெய்துள்ளனர். சங்க நூல்களில் இடம் பெறும் உணவு முறைகளைப் பற்றியும் அவ் உணவுகளை உழவுத்தொழில் வாயிலாக உற்பத்தி செய்தமை குறித்தும் அக்கால மக்களிடையே மேம்பட்டிருந்த விருந்தோம்பல் பண்புகள் குறித்தும் சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளமை அறியமுடிகிறது. மனித வாழ்வின் இன்பத்தைத் துறந்தவர்களுக்கும் உணவைத் துறக்கவில்லை, துறக்க முடியாது. மனிதனுக்கு உணவு மிக முக்கியமானது. எனவேதான், குர்ஆன், பைபிள் போன்ற மதநூல்களும் மண்ணின் பரப்பில் மனிதனுக்கான உணவை உறுதிசெய்கின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் பசித்த வறியோருக்கு உணவு அளித்த மனிதனைப் பசிப்பிணி மருத்துவன் எனப் புகழ்ந்துள்ளனர். இதன் மூலம் பசி போக்குபவன் ஒரு மருத்துவன் என்பதை இந்த உலகத்துக்கே தந்தவர்கள் சங்கத் தமிழர்”² என்னும் கருத்து குறிப்பிடத்தக்கது.

பழந்தமிழகத்தில் நிலவிவந்த பண்டமாற்றுமுறை பண்டங்களின் இன்றியமையாமையை மெய்ப்பிக்கின்றன. அக்காலத்தில் பயன்படுத்திய

உணவுப்பண்டங்களின் வழியாக அக்கால மக்களின் வாழ்வியலை நன்கு அறியலாம். தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்ட நால்வகை நிலங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் எல்லா நிலத்திற்கும் சென்று, அந்தந்த நிலங்களுக்குரிய உணவுகளைச் சுவைத்தமையும், வேற்றுநிலம் சென்று அந்நிலங்களுக்குரிய பண்களை இசைத்தமையும், ஒரு நிலத்திற்குக் கருப்பொருளாகக் கூறப்பட்டவை வேறு நிலத்தில் கிடைத்தமையும் பாடல்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளமையை அறியலாம். இதனால், மக்கள் நாடோடி வாழ்க்கை வாழ்ந்தமையும் வேற்றுநில மக்களோடு பண்டமாற்று முறைகளில் ஈடுபட்டமையும் அறியலாம். இக்காட்சியானது,

“தேன் நெய்யொடு கிழங்கு மாறியோர்

தீங்கரும் போடு அவல் வருத்தோர்

மான் குறையொடு மது மறுகவும்

குறிஞ்சி பரதவர் பாட, நெய்தல்

நறும்பங் கண்ணி குறவர் சூட

கானவர் மருதம் பாட, அகவர்

நீல்நிற முல்லைப் பல்திணை நுவல

கானக் கோழி கதிர் குத்த

மனைக் கோழி தினைக்கவர

வரை மந்தி கழி மூழ்க

கழி நாரை வரை இறுப்ப”³

என்ற இப்பாடலின் வழியாகக் குறிஞ்சி நிலப் பொருட்களான தேனும், கிழங்கும் நெய்தல் நிலப் பொருட்களான மீன் மற்றும் கள் அந்நிலமக்களால் பண்டமாற்று செய்யப்பட்டுள்ளமையும் மருத நிலத்தின் கரும்பும், அவலும் முல்லை நிலத்தின் மான் இறைச்சியோடும், கள்ளோடும் பண்டமாற்று செய்யப் பட்டுள்ளமையும், காட்டுக் கோழிகள் முல்லை நிலத்துக்கும் மனைக் கோழி மருத நிலத்திற்கும், நாரை நெய்தல் நிலத்திற்கும், மந்தி குறிஞ்சி நிலத்திற்கும் கருப்பொருளாக உள்ளமையும் பதியப்பட்டுள்ளன. இருப்பினும் இக்கருப்பொருட்கள் வேற்றுநில மக்களோடு இயைந்தமையும் தெளிவாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மருத நிலத்தில் விளைந்த நெல்வகைகளைக் குறிஞ்சி, முல்லை, நெய்தல் ஆகிய பகுதிகளில் வாழும் மக்கள் தங்களின் நிலத்தில் விளைந்துள்ள உணவுப்

பொருள்களுக்குப் பண்டமாற்றாக வாங்கிச் சென்று சமைத்துள்ளனர் என்பது பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளமை அறியற்பாலது. மனித வாழ்விற்கு நீர் முக்கியமானதாக அமைந்துள்ளமை கருதி அந்நீர் நிலங்களுக்கு ஏற்றவாறு பொருந்தியிருப்பதும் எண்ணத்தக்கது. குறிஞ்சியில் சிறு நீரோடை, சுனை ஆகியவற்றில் வரும் நீரையும், முல்லையில் காட்டாற்று நீரையும், கிணற்று நீர், மழைநீர் தேங்கிய குட்டைகளில் உள்ள நீர் ஆகிய நீரையும், பாலையில் கிணறு, குட்டை, சுனை ஆகியவற்றில் கிடைக்கும் நீரைப் பயன்படுத்தி வாழ்ந்துள்ளனர்.

மக்கள் தங்கள் நிலங்களில் வாழ்கின்ற அவரவர் நிலப்பகுதியில் கிடைக்கும் உணவுப் பொருட்களை உண்டு மகிழ்ந்தும் பிற நிலத்தில் வாழ்கின்ற மக்களுக்குக் கொடுத்தும் அதன் வழியாகப் பெறுகின்ற உணவை வாங்கி வந்து சமைத்துச் சுவைத்து வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். ஐவகை நிலமக்களின் உணவு வகைகளைப் பற்றியும் அவர்களது விருந்தோம்பல் பண்பு குறித்தும் அறிவது இன்றியமையாதது.

முல்லை நில மக்களின் உணவுப்பழக்கங்கள்

முல்லை நிலம் காடு சார்ந்த இடமாகும். இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் ஆயர், ஆய்ச்சியர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் தினை, சாமை, முதிரை, அரிசிச்சோறு, ஆட்டு இறைச்சி, மான் இறைச்சி, முயல் இறைச்சி, வான் கோழி இறைச்சி, பால், தயிர், மோர், நெய், புளியங்கூழ் போன்றவற்றை உணவாகக் உட்கொண்டனர். முல்லை நிலம் காடு சார்ந்த பகுதியாகவே இருப்பதால் இவ்வகை உணவுகள் இங்கு வாழும் மக்களுக்கு முயல்களும் வாழும் இடங்களில் மான்களும் முயல்களும் வான்கோழிகளும் வாழ்வனவாகும். அவற்றை வேட்டையாடிக்கொண்டு சமைத்து உண்பார்கள். பால், தயிர் முதலியவற்றைக் கொடுத்துப் பண்ட மாற்றினால் பெறப்படும் தானிய வகைகளையும் உண்பார்கள்.

“முல்லை நில மக்கள் வரகரிசிச் சோறும் அவரைப்பருப்பும் கலந்து செய்த ‘கும்மாயம்’ என்னும் பெயர்பெற்ற உணவினை உண்டனர் என்பதனை,

“நெடுங்குரல் பூனைப் பூவின் அன்ன,

குறுந்தாள் வரகின் குறள் அவிழ்ச் சொன்றி

புகர் இணர் வேங்கை வீகண்டனை,
 அவரை வான்முக்கு அட்டி, பயல்வுற்று,
 இன்சுவை மூரல் பெறுகுவீர்”⁴

என்ற பாடல் வரிகள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. முல்லை நில மக்களின் உணவு முறைகள் பற்றிப் பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறும் போது அவரை விதைகளையும் மூங்கில் அரிசியையும் மேட்டு நிலத்தில் விளைந்த நெல்லின் அரிசியோடு புளி கரைக்கப்பட்ட உலையில் குழைத்துப் புளியங் கூழாகச் சமைத்து உண்டனர். இதைத்தான் கும்மாயம் எனக் குறிப்பிடுவார்கள். இதைப் பருப்புச் சோறு என நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுவார்.

முல்லை நில மக்கள் தங்களின் தொழிலோடு தொடர்புடைய உணவுப் பொருட்களை விளைவிக்கும் தொழிலையும் மேற்கொண்டு வந்தனர். இத்தகைய உணவு முறைப் பழக்கவழக்கங்களால் உடல் நலத்துடனும் நீண்ட ஆயுளையும் பெற்றிருந்தனர். அண்டை நிலத்தாரிடமும் பண்டமாற்று முறையில் நல்லுறவைப் பெற்று வாழ்ந்து வந்தனர். இக்காட்சியானது,

“நுண்புல் அடக்கிய வெண்பல் எயிற்றியர்
 பார்வை யாத்த பறைதாள் விளவின்
 நீழல் முன்றில், நில உரல் பெய்து,
 குறுங்காழ் உலக்கை ஒச்சி, நெடுங்கிணற்று
 வல் ஊற்று உவரி தோண்டி, தொல்லை
 முரவுவாய்க் குழிசி முரி அடுப்புஏற்றி
 வராது அட்ட, வாடு ஊன், புழுக்கல்”⁵

என்ற பாடல் வாயிலாக அறியமுடியும். ‘குடிசை முற்றத்தில் விளா மரத்தின் நிழலில், அதன் தேய்ந்த தாள்களில் பார்வை மான்கள் கட்டப்பட்டிருக்கும். அம்முற்றத்தில் நிலத்தில் பதிக்கப்பட்ட குழிந்த உரலில், எயிற்றியர் தாம் கொணர்ந்த புல்லரிசியைப் பெய்து, குறிய வயிரமேறிய உலக்கையால் அதைக் குற்றி எடுத்து, ஆழ்ந்த கிணற்றில் அமைந்த சில்லுற்றைத் தோண்டி உவர் நீரைக் கொண்டு வந்து, பழைய விளிம்பு உடைந்து போன பாளைகளில் வார்த்து, உலையை முரிந்த அடுப்பில் ஏற்றிச் சோறு சமைக்கின்றனர். வாடாத தும்பைச் குடிய போர்த்தொழில் வல்ல வீரர் தலைவனும், புறம் கொடுத்து ஓடாத படையையுடையவனும் ஆகிய திரையனது பாணச்சாதியேம் யாம் என்று நீவிர் கூறுவீராயின் தாம் சமைத்த புல்லரிசிச் சோற்றைக் கருவாட்டோடு சேர்த்து,

தெய்வத்திற்குப் பலியிடுமாறு போலத் தேக்கிலையில் குவித்துத் தருவர் என்றும், நும் பசுமை தீர்ந்த சுற்றத்துடன், அவ்வுணவினை மிகுதியாகப் பருகுவீராக' என்றும் முல்லை நிலத்தில் எயிற்றியர் கொணர்ந்த உணவுகளைப் படைத்தும் அவற்றை உண்ணுமாறு வேண்டியும் பாடப்படுவதன் வாயிலாக அக்காலத்தின் புத்தரிசிச் சோறும் உணவுமுறைகளும் நன்கு அறியப்படும்.

குறிஞ்சி நிலமக்களின் உணவும் பண்பும்

மலையும் மலைசார்ந்த பகுதியும் குறிஞ்சி நிலமக்களின் வாழ்விடம் என்பதால் அந்நிலத்தில் கிடைக்கக் கூடியவற்றை உணவாகப் பெற்றனர், இம்மக்கள் தினைப்புனத்தினைக் காக்கும் தொழிலை மேற்கொண்டிருந்தனர். இவர்களுடைய உணவு மூங்கிலரிசிச் சோறு, உடும்பின் இறைச்சி, மான் இறைச்சி, பன்றி இறைச்சி, நெல்லரிசிச் சோறு, பலாப்பழம், மோர், நெய், தேன், கிழங்கு ஆகியவையாக அமைந்துள்ளன.

“குறுங்கதிர்த் தோரை, நெடுங்கால் ஐயவி,
ஐவன வெண்ணெலொடு அரில் கொள்பு நீடிபு
இஞ்சி, மஞ்சள், பைங்கறி, பிறவும்
பல்வேறு தாரமொடு, கல்லகத்து ஈண்டி
தினை விளை சாரற் கிளிகடி பூசல்
மணிப்பூ அவரைக் குருஉத் தளிர் மேயும்
ஆமா கடியும் கானவர் பூசல்”⁶

இப்பாடலில் குறிஞ்சி நிலத்தின் இயற்கைவளமும் அங்கு விளையக் கூடிய உணவுப் பொருட்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. மேட்டு நிலங்களில் விளைந்திருக்கும் மணம் உடைய அகில் நடுவர். மேலும், நெடிய தாளினையும் கொண்டிருக்கும் குறவர்கள் குழி தோண்டி வைத்து அதில் விழும் ஆண் பன்றியினைப் பிடித்து உணவுக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வர். இவ்வாறாகக் குறிஞ்சி நிலத்தின் விளைப்பொருள் கூறப்பட்டுள்ளன.

“வேய்ப் பெயல் விளையுள் தேக்கட் தேறல்
குறைவு இன்று பருகி, நறவு மகிழ்ந்து, வைகறை,
பழஞ் செருக்கு உற்ற நும் அனந்தல் தீர
அருவி தந்த பழம் சிதை வெண் காழ்,
வருவிசை தவிர்த்த கடமான் கொழுங்குறை

முளவுமாத் தொலைச்சிய பைந்நிணப் பிளவை
 பிணவு நாய் முடிக்கிய தடியொடு விரைஇ,
 வெண்புடைக் கொண்ட துய்த்தலைப் பழனின்
 இன் புளிக் கலந்து மா மோர் ஆக,
 கழை வளர் நெல்லின் அரி, உரை ஊழத்து,
 வழை அமல் சாரல் கமழ்த் துழைஇ”⁷

என்ற பாடலடிகளின் மூலம் கூத்தர்களுக்குப் பரிசில் பொருட்களாக அந்நிலத்தில் விளைந்த உணவுப்பொருட்கள் கொடுக்கப்பட்டமை அறியலாம். நன்னனைக் கண்டு பரிசு பெற்ற கூத்தன் மற்றொரு கூத்தனிடம் தான் பெற்று வந்த பரிசினையும் அங்கு கொடுக்கப்பட்ட உணவு முறைகளையும் கூறினான்.

குறிஞ்சி நிலத்தில் கிடைக்கக்கூடிய உணவாக உடும்பு இறைச்சி, மான் இறைச்சி, பன்றி இறைச்சி, தேன், கள், பலாக் கொட்டையின் மாவு, புளியம்பழம், மோர், மூங்கில் அரிசிச் சோறு ஆகியவற்றை நன்னன் கொடுத்தான் என்று கூத்தன் கூறுகின்றான். இப்பாடலின் மூலம் இத்தனை உணவுப் பொருள்களும் இருந்துள்ளன என்பதைக் காண முடிகிறது.

“சாரற் பலவின் கொழுந் துணர் நறும் பழம்,
 இருங் கல் விடர் அளை வீழ்ந்தென வெற்பில்
 பெருந்தேன் இறாஅல் சிதறும் நாடன”⁸

சிறிய தினைகளை அறுத்த பின் நின்ற கதிர்களின் மேல் அவரை படர்ந்து இருந்தது. அவரையின் மேல் வந்து படிகின்ற கிளிகளை ஓட்டுதற்கு இடனான புதிய வருவாய்கள் உண்டாக்கும் செழிப்பை உடையது வளமலை நாடு என்பதை,

“சிறுதினை கொய்த இருவி வெண்கால்
 காய்த்த அவரைப் படு கிளி கடியும்”⁹

என்ற பாட்டின் மூலம் அறியலாம். தலைவன் தலைவியைக் களவிற் கூடி இன்புற்றபின், பின்னாள் கழித்து வருவதாகத் தோழியிடம் கூறிச் சென்று தலைவியை ஆற்றுவிக்குமாறு கூறுகின்றான். தலைவி விரும்பவில்லை என்பதனை அவன் அறியும் வண்ணம் அவன் சிறைப் புறத்தே நிற்கையில் தலைவியிடம் அவள் சொல்லியது இவ்வாறு தலைவன், தலைவி, தோழி கூற்றும் இடம் பெறுகின்றது.

“நீரின்று அமையாது உலகு எனின் யார்யார்க்கும்
வானின்று அமையாது ஒழுக்கு”¹⁰

எந்த வகையான உணவுத் தயாரிப்புக்கும் நீரின் தேவை அவசியமாக இருக்கிறது. அந்த வகையில் தலைவனின் ஊரிலுள்ள நீரைப் பற்றிக் கூறுகையில்,

“அன்னாய், வாழி! வேண்டு, அன்னை! நம் படப்பைத்
தேன் மயங்கு பாலினும் கிளிய அவர் நாட்டு
உவலைக் கூவற் கீழ்
மான் உண்டு எஞ்சிய கலுழி நீரே”¹¹

உடன் போக்கு சென்ற தலைவி மீண்டு வந்த போது அங்குள்ள நீர்வளம் எப்படி உள்ளது என்று கேட்ட தொழிக்கு நமது தோட்டத்தில் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்ட நீரும் தலைவனுடைய ஊரில் விலங்குகளால் குடிக்கப்பட்ட நீரும் தேனோடு ஆவின்பால் கலந்து இனிப்பது போல் உள்ளது’ எனத் தலைவி கூறுகிறாள். இவ்வாறு நீர்வளம் மிக்க இடமாகக் குறிஞ்சி நிலம் விளங்குகிறது.

மருத நில மக்களும் உணவுப்பழக்கமும்

மருத நிலத் தொழில் வேளாண்மைத் தொழில் ஆகும். வயலும் வயல் சார்ந்த பகுதி மருத நிலமாகும். இங்கு வாழும் மக்களை உழவர், உழத்தியர் என அழைப்பார்கள். இந்நில மக்களின் அடிப்படை ஆதார உணவுகளாக அமைவது நெல்லால் சமைக்கப்படும் சோறாகும். செந்நெல் சோறு, வெண்நெல் சோறு, மனைக்கோழி இறைச்சி, ஆமை இறைச்சி, வயலில் கிடைக்கும் நண்டு, நத்தை, கம்பு, கேழ்வரகு, சோளம், கிழங்கு வகைகள், கீரை வகைகள், ஆறு, குளங்கள், குட்டைகள், வாய்க்கால் ஆகியவற்றில் கிடைக்கும் மீன்வகைகள், ஆட்டு இறைச்சி, பலாப்பழம், இளநீர், நுங்கு போன்றவைகளும் உணவாக அமைகின்றன. உழவுத் தொழிலே இந்நில மக்களின் முதன்மைத் தொழிலாகும். இதனை,

“நெல் விளை கழனிப் படு புள ஒப்புநர்
ஒழி மடல் விறகின் கழி மீன் கட்டு
வெங் கள் தொலைச்சியும், சுமையார், தெங்கின
இளநீர் உதிர்க்கும் வளம் மிகு நல்நாடு”¹²

இப்பாடலில் மருதநில பகுதியில் நெல் நிறைய விளைந்து இருக்கிறது. அங்கு காவல் செய்வோர் புள்ளை எனில் பறவையை ஓட்டுகின்றனர். பனை மரத்தில் இருந்து விழுந்த பனை மட்டையை விறகாக வைத்துத் தீழுட்டி, மீனைக் கழியாகக் குச்சியில் கோர்த்து அத்தீயில் சுட்டும் கள்ளைக் குடிக்கின்றனர். மேலும், தேங்காயும் இளநீரும் நன்கு விளைந்து இருப்பதாக இப்பாடல் கூறுகிறது. இதனால் மருத நிலத்தில் நெல், தேங்காய், பனைமரத்தில் இருந்து விறகு, மீன் ஆகியவை உணவு முறைக்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

“தீங்கரும்போடு அவல் வகுத்தோர்

மான்சுறையொடு மது மறுகவும்”¹³

மருத நில மக்களின் முக்கியமான மற்றொரு உணவு பழைய சோறாகும். அது மட்டும் அல்லாமல் அவல் என்னும் ஒரு வகையான உணவைப் பயன்படுத்துவதுண்டு. பெட்டைக் கோழியை வறுவல் செய்தும், குழம்பு வைத்தும் சாப்பிடும் வழக்கம் உண்டு. அவலையும் கரும்பையும் குறிஞ்சிநில மக்களிடம் கொடுத்து மான் இறைச்சியையும் மதுவையும் பெறும் வழக்கமும் உண்டு.

மருதநில மன்னரின் உணவும் பண்பும்

கரிகால் வளவனை பொருநர் ஒருவன் காணச் சென்று பரிசில் பெற்று திரும்புகையில் மற்றொரு பொருநனிடம் தனக்கு அரண்மனையில் கிடைத்த மரியாதையையும் அரசன் கொடுத்த உணவு முறைகளைப் பற்றியும் அமைந்த பாடல் கீழ்வருமாறு இடம்பெறுகின்றது.

“தூராஅய் துற்றிய துருவை அம்புமுக்கின்

புராஅரை வேவை ‘பருகு’ எனத் தண்டி,

காழின் சுட்ட கோழ்ஊன் கொழுங்குறை

ஊழின் ஊழின் வாய்வெய்து ஒற்றி,

அவை அவை முனிகுவம் எனினே, சுவைய

வேறுபல் உருவின் விரகுதந்து இரீஇ,

முண்அமை முழுவின் பண் அமை சீறியாழ்

ஓண்நுதல் விரலியர் பாணி தூங்க,

மகிழ்ப்பதம் பல்நாள் கழிப்பி, ஒருநாள்

‘அவிழ்ப்பதம் கொள்க’ என்று இரப்ப, முகிழ்த்தகை,
 முரவை போகிய முரியா அரிசி
 விரல் என நிமிர்ந்து நிரல்அமை புழுக்கல்,
 பரல்வறைக் கருணை, காடியின் மிதப்ப
 அயின்ற காலை, பயின்று இனிது இருந்து”¹⁴

உண்ணுவதற்குரிய காலத்தை அறிந்து கரிகால் வளவன் பொருநனை அருகில் அழைத்து உணவைக் கொடுத்துள்ளான். அவ்வுணவு எப்படிப்பட்டது என்றால் நன்கு முற்றிய அருகம்புல்லைத் தின்று கொழுத்த செம்மறி ஆட்டின் வேகவைத்த தொடைக்கறியின் இறைச்சியையும் இரும்பு நாராசத்தில் கோர்த்துச் சுடப்பட்ட பெரிய தசைத் துண்டத்தினையும் தின்னுங்கள் தின்னுங்கள் என்று கொடுத்தார். நாங்கள் அவற்றை வாயில் போட்டுத் தின்னும்போது குடு தாங்க முடியாமல் இடப்பக்கமும் வலப்பக்கமும் மாற்றி மாற்றி ஆற்றித் தின்றோம். தின்று தெவிட்டிய போது இனிய சுவையையுடைய பல்வேறு திண்பண்டங்களைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். முல்லை மொட்டு போல இடைமுறியாத அரிசியால் ஆக்கப்பட்ட சோற்றையும் அவற்றிற்குத் துணை உணவாகப் பருக்கைக் கற்களைப் போன்று பொரிக்கப்பட்ட பொரியலையும் கொடுத்தான். அவற்றைக் கழுத்துவரை உண்டோம். இரவும் பகலும் இறைச்சியை உண்டு பற்கள் முனை மழுங்கி விட்டன’ என்று பொருநர்கள் மற்றொரு பொருநனிடம் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

மருதநிலத்தில் வாழும் மக்களின் உணவு பற்றி நிலங்களோடு தொடர்புடையதாக அமைகிறது. உப்பு நெய்தல் நிலப்பொருளாகும். அவற்றை நீக்கி உணவு சமைத்தல் என்பது இயலாத ஒன்றாகும். நெய்தல் நிலமக்களின் பண்ட மாற்று முறையால் மருத நிலத்தில் உப்பு கிடைக்கப் பெறுகிறது. எனவே, மருத நிலத்தில் நெல் அதிகமாக விளைவதால் அங்குள்ள மக்கள் ஏதாவது ஒரு பொருளை வாங்க வேண்டுமெனில் நெல்லைக் கொடுத்துதான் வாங்குவார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகும்.

மருத நிலத்தின் மேன்மையினையும் அங்கு வாழும் மக்களின் வாழ்க்கை முறையினையும் உணவு முறையுமையும் மா. இராசமாணிக்கனார் கூறுகையில், “வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும் மருதம் எனப்படும் ஆற்றுப் பாய்ச்சல், ஏரிப்பாய்ச்சல் உள்ள நிலப்பகுதியே மருதநிலமாகும். இந்நிலத்தில்

மருத மரங்கள் மிகுதியாதலின் இது மருதம் எனப் பெயர் பெற்றது. இந்நிலம் நீர் வளத்தால் சிறந்தது. நெல், கரும்பு, புகையிலை முதலிய உயரிய பயிர்கள் நன்கு பயிராகும் உணவுக் குறைபாடு இல்லாத நிலம் ஆதலின் ஐவகை நிலங்களிலும் மருதமே உயர்வாக கருதப்படுகிறது. உலகத்தில் புகழ்பெற்ற பழைய நாகரிகங்கள் அனைத்தும் ஆற்றுப்பாய்ச்சல் நிறைந்த மருதநிலத்திலேதான் தோன்றின¹⁵ என்று இராசமாணிக்கனார் கூறுகிறார்.

நெய்தல் நிலமக்களின் உணவும் பழக்கமும்

நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்பவர்கள் பரதவர், பரத்தியர் என அழைக்கப்படுகின்றனர். கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதி நெய்தல் நிலமாகும். இங்கு வாழ்பவரின் தொழில்கள் கடலுக்குச் சென்று மீன் பிடிப்பதும், உப்பு விளைவிப்பதும் ஆகும். இவர்களின் உணவு, மீனையும், உப்பையும் விற்று மற்ற நிலங்களில் பெற்று வரும் உணவுப் பொருள்களாகும். மீன்உணவு, பன்றி இறைச்சி, புளித்த கள், பனங்கள், நெற்கள் போன்றவையும் இங்குள்ளவர்கள் பயன்படுத்தும் உணவாகும்.

நெய்தல் நிலப்பகுதியிலும் உழவர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. நெய்தல் நிலத் தோப்புக் குடிகளில் வாழ்ந்த உழவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்

“குலைமுதிர் வாழைக் கூனி வெண்பழம்,

திரள் அரைப் பெண்ணை நுங்கொடு, பிறவும்

தீமடல் தாரம் முனையின், சேம்பின்

முளைப்புற முதிர்கிழங்கு ஆர்குவி”¹⁶

சூழ்ந்திருக்கும் தென்னை மரங்கள், அம்மரத்தின் திரண்ட மூன்று படைப்பினையுடைய காய், வழிச் செல்வாருடைய மிகுந்த பசி தீரும்படியாகவும், அவ்வழிப்போக்கர் வைத்திருக்கும் சோறடும் பாணை அசையும் படியாகவும் கீழே விழுகின்ற இடையறாத புது வருவாயினையுடைய செல்வ வளம் பொருந்திய பாக்கம். இவ்வாறு பலவற்றையும் நாடாதே தருகின்ற நல்ல நாடுகள் பலவற்றையும் கடந்துபோக வேண்டும்.

நெய்தல் நிலத்தில் உப்பு விற்பவர்கள் உமணர் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். அனைத்து நிலங்களில் வாழும் மக்களுக்கு உணவு முக்கியமான ஒன்றாக இருக்கிறது. அவ்வுணவிற்கு உப்பு இன்றியமையாத ஒன்றாக இருக்கிறது. எந்தவொரு உணவிலும் உப்பு சேர்க்கப்படவில்லை எனில் அந்த உணவுப் பொருளில் சுவையை எதிர்பார்க்க முடியாது. இதை உப்பில்லா பண்டம் குப்பையிலே, என்ற பழமொழியின் வாயிலாக அறியலாம் எனவே, எல்லா நிலங்களிலும் உப்பின் செல்வாக்குக் காணப்படுகிறது. மருதநிலத்தார் நெல் அறுவடை செய்து வீட்டிற்கு வந்தவுடன் நெல்லைக் கொடுத்து முதன் முதலாக உப்பை வாங்குவது வழக்கம்.

“நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பு எனச்

சேரி விலைமாறு கூறலின், மனைய”¹⁷ எனும் பாடல்

பரந்த நீர்ப்பரப்பளவைக் கொண்ட கடலில் சென்று மீன்பிடிக்கும் பரதவ மக்கள் பெரிய உப்பழங்குழியாகிய வயலில் உழாமலே உப்பை விளைவித்தனர் என்று கூறுகிறது.

“இடங்கழிச் செறுவின் உழாஅது செய்த

வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றி”¹⁸

பரதவரின் மகள் சேரிக்குள் சென்று நெல்லும் உப்பும் ஒரே விலையானதே என்று கூறி உப்பை விற்பனை செய்து நெல்லை விலையாகப் பெற்றுக் கொண்டு இருப்பாள். அவ்வாறு கூறும் போது புதிய குரல் என அறிந்து அச்சேரியில் உள்ள நாய் குரைக்கும் அதைக் கண்டு அஞ்சியதாக அகநானூற்று நெய்தல் திணைப் பாடலில் கூறப்படுகிறது. இதன் மூலம் நெய்தலில் விளைந்த உப்பை மருதநிலத்தில் விற்று நெல்லைப் பெற்றது தெரியவருகிறது.

“நீல்நிறப் பெருங்கடல் புக்கனன்: யாயும்

உப்பை மாறி வெண்ணெல் தரீஇய

உப்புவிளை கழனிச் சென்றனள் அதனால”¹⁹

காவிரிப்பூம்பட்டினத்து மீனவர்கள் கடல் இறால், வயல் ஆமை ஆகிய இரண்டையும் பக்குவமாகச் சமைத்து உண்டனர் என்பதை,

“கடல் இறவின் குடு தின்றும்,

வயல் ஆமைப் புழுக்கு உண்டும்”²⁰

என்ற பட்டினப்பாலை கூறுகிறது.

“நெய்தல் நிலக் கள்ளுக் கடைகளில் உணவு முறைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது மீன் இறைச்சியை வெட்டியும் விலங்குகளின் இறைச்சியை அறுத்தும் இந்த இரண்டு வகையான இறைச்சியைப் பொரிக்கும் ஆரவாரம் மிகுந்து காணப்படும் கள் உண்பவர்கள் கள்ளை உண்டு செல்வார்கள்” என்பதனை,

“மீன் தடித்து, விடக்கு அறுத்து,

ஊன் பொரிக்கும் ஒலி முன்றில்”²¹

என்ற பாடல் அடிகள் மூலம் அறியலாம். மேலும், நெய்தல் நிலத்தில் உப்பு விற்ற வாங்கிவரும் நெல்லைச் சமைத்துக் கொடுக்கும் முறையைப் பற்றிக் கூறும் போது,

“அதர்படு பூழிய சேண்புலம் படரும்

ததர்கோல் உமணர் பதிபோகு நெடுநெறிக்

கணநிரை வாழ்க்கைதான் நன்று கொலலோ?

வணர்கரி முச்சி முழுதும் மன்புரள,

நெல்லும் உப்பும நேரே: ஊரீர்”²²

இவ்வாறு உப்பு விற்று வாங்கி வாழும் நெல்லும் இவர்களின் முக்கிய உணவாக இருக்கிறது. இவ்வாறாக நெய்தல் நிலத்தின் உணவுமுறை அமைகின்றது. நெய்தல் நிலப்பகுதி கடல் சார்ந்து இருப்பதனால் அங்கு வாழும் மக்களின் உணவு முறைகள் பெரும்பாலும் மீன் உணவாகவே இருக்கின்றது. எந்தவொரு உணவைத் தொட்டாலும், மீன் கலக்காமல் இருப்பதில்லை. இறால் மீன், வாளைமீன், அயிலை மீன், கொழு மீன் ஆகியவற்றைப் பொரியல் செய்தோ, குழம்பு வைத்தோ சுட்டோ உண்கின்றனர். உப்பு விளைவித்தல் மிகவும் முக்கியத் தொழிலாக இருக்கின்றது.

பாலை நிலமக்களின் உணவும் பண்பும்

பாலை நிலம் மணலும் மணல் சார்ந்த பகுதியும் ஆகும். ஓய்மாநாட்டுப் பாலை நிலம், தொண்டை நாட்டுப் பாலை நிலம் எனப் பத்துப்பாட்டில் கூறப்படுகின்றது. அங்கு எவ்விதமான விளைப்பொருள்களும் கிடையாது. ஆறலைக் களவர்கள் மட்டும் இருப்பார்கள் வழிப் போக்கர்கள் கொண்டு செல்லும் பொருளைக் கொள்ளையடித்து உண்பது தான் இவர்களின் வழக்கம். மணற்கிணறு, உவர்நீர் நிறைந்த குட்டை, சுனை நீர் ஆகியவற்றைத் தான்

பயன்படுத்துவார்கள். இவர்கள் வெண்சோறு, தினைச் சோறு, புல்லரிசிச் சோறு, பன்றியின் இறைச்சி, காட்டுமான் இறைச்சி, உடும்புப் பொரியல், போன்றவற்றை உணவாக உட்கொண்டுள்ளனர்.

“வான்மடி பொழுதில், நீர்நசைஇக் குழித்த
அகழ்க்கும் பயம்பின் அகத்துஒளித்து ஒடுங்கி,
புகழா வாகைப் பூவின் அன்ன
வளைமருப்பு ஏனம் வரவுபார்த் திருக்கும்
அரைநாள் வேட்டம் அழுங்கின், பகல்நாள்,
பகுவாய் ஞமலியொடு பைம்புதல் எருக்கி,
தொழுவாய் வேலித் தொடர்வலை மாட்டி,
முள்அரைத் தாமரைப் புல்இதழ் புரையம்
நெடுங்செவிக் குறுமுயல் போக்குஅற வளைஇ,
கடுங்கண் கானவர் கடறு கூட்டுண்ணும்”²³ எனும் பாடல்

பன்றியை வேட்டை ஆடாவிட்டால், எஞ்சிய அரை நாளில், அங்காந்த வாயையுடைய நாய்களுடன் பசிய தூறுகளை அடித்துக் குவித்த இடத்தே வேலியில் தொடர் வலை கட்டி விடுவர். புதர்களினின்றும் வெளிவரும் தாமரையின் புற இதழை ஒத்த நெடிய செவியினையுடைய குறிய முயல்களைப் புறம் போகவிடாமல் வலையத்தே வளைத்துப் பிடிப்பர். பின்னர் தறு கண்மையுடைய அக்காட்டில் வாழ்வோர் அவற்றைக் கூடித் தின்கின்ற, நீர்வறத்த அரிய பாலைக் கடுஞ்சுரம் அது. அச்சுரத்தைக் கடந்து பாலை நிலத்தை கடந்து செல்லுதல் குறித்துக் கூறுகிறது,

யானை இறைச்சி

பாலை நிலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் யானை இறைச்சியை உண்டு வந்துள்ளனர். அங்கு செல்லும் உப்பு வணிகம் செய்யும் உமணர்கள் யானை இறைச்சியை உண்டு வந்தார்கள்.

“புலிதொலைத்து உண்ட பெருங்களிற்று ஊன்
கலிகெழு மறவர் காழ்க்கோத்து ஒழிந்ததை
நெலிகோற் சிறுதீ மாட்டி ஒலிதிரைக்
கடல்விறை அமிழ்தின் கணம்சால் உமணர்”²⁴ எனும் இப்பாடல்

நிலத்தின் வளம் குன்றியது. புலியானது யானையைக் கொன்று அதனைத் தின்றது. எஞ்சிய ஊனை ஆறலைக் கள்வரும், வீரர்களும் தம் கோலிற் கோத்துக் கொண்டு செல்வர். எஞ்சிய ஊனை, ஒலிக்கும் ஒலி பொருந்திய கடலில் விளையும் உப்பினைக் கொண்டு வரும் உமணர் கூட்டம் தீக்கடை கோலால் உண்டாக்கிய சிறுதீயில் வாட்டி, சுனையினின்றும் கொண்டு வந்த நீர் கொண்டு ஏற்றிய உலையில் போட்டு ஒன்று கூட்டி ஊன் சோற்றைச் சமைப்பர் என்று எடுத்துரைக்கிறது,

பாலை நில நெல்லி

பாலை நிலத்தில் நெல்லிக்காய் அதிகமாகக் கிடைக்கும். அதனால் அங்குள்ள சிறுவர்கள் நெல்லிக்காயைப் பந்தயமாக வைத்து வட்டாடுவர். நீண்ட தூரம் பாலை நிலத்தில் நடந்து செல்லும் போது தாகம் எடுத்தால் நெல்லிக்காயைத் தான் உண்பார்கள் என்பதனை,

“கரந்தலைப்பட்ட நெல்லி அம் பசங்காய்

மறப்புலிக் குருளை கோள் இடம் சுரக்கும்”²⁵

என்ற பாடல் அடிகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. ஐவகை நிலத்தாரின் உணவு முறைகளைப் பற்றி இச்செய்திகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் உணவு முறைகள் பல்வேறு வகைகளில் காணப்படுகின்றன. மரக்கறி உணவு, இறைச்சி உணவு, மீன்வகை உணவு, கள்வகை உணவு. போன்றவற்றைப் பெண்கள் தான் தயாரித்துள்ளனர். கள் வகைகளையும் பெண்களே தயாரித்து பெண்களே ஊற்றிக் கொடுக்கும் முறையும் இருந்துள்ளது.

நெல் உணவு: தொண்டி

“முழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெல் வெஞ் சோறு”²⁶

என்ற பாடலடிகள்,

அந்தக் காக்கைக்கு நள்ளி வள்ளல் கானத்தில் மேயும் பல பசுக்கள் கறந்த பாலில் எடுக்கப்பட்ட நெய்யில் தொண்டி ஊர்ப்பகுதியில் விளைந்த நெல்லரிசியில் சமைத்த சோற்றில் கலந்து உண்ணக் கொடுத்ததைக் கூறுகிறது. மற்றொரு பாடல்,

**“செந்நெல் அமலை வெண்மை வெள் இழுது
ஓர் இல் பிச்சை ஆர மாந்தி”²⁷**

துணை இல்லாத தெருவில் துணை இல்லாத இல்லத்தில் இருக்கும் ஒரே வீட்டில் வயிறார நெய் கலந்த செம்மையான நெல்லஞ்சோற்றை உண்ணத் தருவேன் என்கிறான்.

நற்றிணைப்பாடல் ஒன்று,

“செவ் அரி

மயிர் நிரைத்தன்ன வார் கோல் வாங்கு கதிர்ச்

செந்நெல்அம் செறுவின் அன்னம் துஞ்சம்”²⁸

என்று பாடுகிறது, அதாவது,

நெல் வயலில் அன்னம் உறங்கும் பூந்தோட்டம் கொண்ட சாய்க்காடு என்னும் ஊரைப் போன்ற என் நெற்றியின் அழகை அழிக்கும் பசலையையும், அயலோர் காதல் உறவைப் பழிதூற்றும் அம்பலையும் தந்துவிட்டுச் செல்கிறார், என்பது தலைவிவாடுவதாக அமைந்துள்ளது,

பிறிதோர் பாடல்,

“கருங் கண் கருனைச் செந்நெல் வெண் சோறு

சூருடைப் பலியொடு கவரிய, குறுங் கால்”²⁹

வள்ளல் மூதில் அருமன் நெல்லஞ் சோறும், கருனைக் கிழங்குக் குழம்பும் வந்தவர்களுக்கெல்லாம் வழங்குவான். கருங்கண் கருனை என்ம் கருமையான கண் கொண்ட கருனைக்கிழங்குடன் நன்செய் வயலில் விளையும் செந்நெல். அரிசியில் சமைத்து வெண்ணிறச் சோறாக்கி சூர்மகளுக்குப் படையல் செய்த பின்னர் பலிச்சோறாக அதனை வழங்குவான். சூர்மகளுக்குச் செய்த படையல் காக்கைக்கு வைக்கப்படும். அந்தப் பலிச் சோற்றை உண்ணுவதற்காகக் குறுகிய பந்தற்கால் கொண்ட செல்வச் செழிப்புள்ள நன்மனையில் அந்தக் காக்கைகள் கூட்டமாகக் காத்திருக்கும் என்று பாடும் பாடலில் பழமையான மரபினைக் காணமுடிகிறது, இதனைப் பதிற்றுப்பத்துப் பாடலினின்

பின்வருமாறு பாடுகிறது அதாவது,

“எஃகு போழ்ந்து அறுத்த வால் நிணக் கொழுங் குறை,

மை ஊன் பெய்த வெண்ணெல் வெண் சோறு,

நனை அமை கள்ளின் தேறலொடு மாந்தி”³⁰

என்று பாடுகிறது.

பழக்கமான பசியால் வருந்திய எங்களின் துன்பத்தைப் போக்கினாய். கத்தியால் வெட்டி அறுத்த ஆட்டுக்கறியும், அரிசிச்சோறும் கலந்த புலவு தந்து போக்கினாய். மூங்கில் குழாயில் வைத்திருந்த தேறல் கள்ளும் தந்தாய் என்று பாடுவதால் உணவின் அருமையை அறியலாம்,

“உழுது உண்ணும் ஆயர் உறையுள் நலம்”³¹

அத்தொழுவைச் சுற்றிலும் முள் நிறைந்த மரங்கள் காடுபோல் நெருங்க வளர்க்கப் பட்டிருக்கும். அடுத்து ஊருள் புகுந்ததும் வரகு போலும் விளை பொருள்களைக் கொட்டி வைத்திருக்கும் குதிர்கள், கடந்து வந்த காட்டுப் பகுதியில் கண்டு வந்த யானைக் கூட்டத்தை நினைவூட்டுமளவு பருத்தும் உயர்ந்தும் உழுதுண்ணும் ஆயரின் வளமார் வாழ்க்கைக்குச் சான்று பகர்ந்து நிற்கும். நெல்லரிசி தினை அரிசிகளை மூடிக்கொண்டிருக்கும் ஆடையைக் குற்றி அகற்றுவது போல், வரகு அரிசியை மூடியிருக்கும் ஆடையைக் குற்றி அகற்ற இயலாது. அதை அரைத்தே அகற்றுதல் இயலும். அதற்குப் பயன்படும் திரிமரம் எனும் இயந்திரமும் ஆங்கே இருக்கும். தோற்றத்தில், யானையின் கால் போல் காட்சி. தரும் அதை இயக்கிச் செயல் படுத்தும் மகளிர்க்கு நிழல் தரும் பொருட்டு, அம்மனை முற்றத்தில் பந்தலும் போடப்பட்டிருக்கும். வீட்டின் நெடுஞ்சுவர், வண்டிச் சக்கரங்களும், உழுகலப்பைகளும் சார்த்தி சார்த்தி வெளிப்புறத்தில் தேய்ந்திருக்கும். உட்புறம், சமைக்க முட்டிய அடுப்பிலிருந்து எழும் புகை படித்து கருத்திருக்கும். வீடுகள் வரகு வைக்கோலால் வேயப்பட்டு, பருவக் காலத்தில், வானத்தில் கொண்டல் கொண்டலாக எழும் கருமுகில் போல் காட்சி அளித்துக் கவின் பெற்றுத் திகழும். அத்தகைய வீடுகள் நிறைந்த ஆயர் பாடியுள் புகுந்து விட்டால், ஆங்கு அளிக்கப்படும் வரகரிசிச் சோறும் அவரைக் கொட்டைப் பொரியலும், உண்டவர் வாய் மணக்கும் என்கிறது.

வரகுச் சோறு

“காலை அந்தியும், மாலை அந்தியும்,

புறவுக் கரு அன்ன புன் புல வரகின்”³²

அமலை வெண்சோறு பால் ஊற்றிப் பொங்கிய வரகரிசிப் பொங்கலைத் தேனில் தொட்டுக்கொண்டு முயல் கறியோடு இரத்தி(இற்றி)மர நிழலில் இருந்துகொண்டு காலை, மாலை ஆகிய இரு அந்திப் பொழுதிலும் குடும்பத்தாரோடு சேர்ந்து உண்ணுமாறு உன் செல்வம் அனைத்தையும்

உனக்காக மறைத்து வைத்துக்கொள்ளாமல் இனிமையாக் பேசி ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு பாணர்களுக்கு அமலை வெண்சோறு வழங்கிய நிகழ்வை இப்பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

மற்றொரு பாடல்

“இடு முள் படப்பை மறி மேய்ந்து ஒழிந்த
குறு நறு முஞ்ஞைக் கொழுங் கண் குற்றடகு,
புன் புல வரகின் சொன்றியொடு, பெறுஉம்,
சீறார் மன்னர் ஆயினும், எம் வயின்
பாடு அறிந்து ஒழுகும் பண்பினாரே”³³

ஆட்டுக்குட்டி மேய்ந்த பின்னர் வீட்டு முள்வேலியில் துளிர்த்துப் படர்ந்திருக்கும் முஞ்ஞைக் கொடியைச் சமைத்து வரகரிசிச் சோற்றுடன் உண்ணும் சிற்றார் மன்னர் ஆயினும் என் பெருமையை உணர்ந்து நடந்துகொள்ளும் பண்பாளரே ஆவர் என்கிறது,

உழுந்துச் சோறு

“உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங் களி மிதவை
பெருஞ் சோற்று அமலை நிற்ப”³⁴ எனும் இப்பாடலில்

தமிழர் திருமண முறைமை தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. தலைவன் கூறுகிறான். இந்தப் பாடலின் பொருள் உழுந்தம் பருப்பைக் கூட்டிச் சமைத்த பொங்கலோடு பெரிய சோற்றுத் திரளை உண்ணுதல் ஆரவாரத்துடன் நிகழ்ந்துள்ளது என்பதனை அறியலாம், மேலும்,

“நெய்யொடு மயக்கிய உழுந்து நூற்றன்ன”³⁵

எனும் அடியில் நெய்யொடுக் கலந்த உழுந்தைக் கையால் நூற்றது போன்ற வயலைக் கொடி படர்ந்திருக்கும் . நெய் சேர்த்துப் பிசைந்த உழுத்தம் மாவினை நூற்றது போன்ற கொடி என்று வயலைக்கொடி உவமைப்படுத்தப்படுகிறது. வயலைக்கொடி சிவப்பாகவும் வெண்மையாகவும் இருநிறங்களிலும் இருக்கும், இப்பாடலில் சொல்லப்படுவது வெண்வயலைக் கொடியாகும். வெண்மையான வயலைக்கொடி மேற்புறம் ஒருவிதப் பளபளப்புடன் இருப்பதால் நெய்சேர்த்துப் பிசைந்தது போல என்கிறார் புலவர்.

மேலும், கொள், பயறு ஆகிய உணவு வகைகளைப் பண்டைத் தமிழர் உண்டுள்ளனர் என்பதனை,

“கொள்ளொடு பயறு பால் விரைஇ, வெள்ளிக்

கோல் வரைந்தன்ன வால் அவிழ் மிதவை”³⁶

எனும் அகநானூற்று பாடல் உழவர்கள் இரவு வேளையில் நெல் அடிப்பர். அதன் முழக்கம் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கும். நெல்லைத் தூற்றுவர். தூசி வானத்தில் மேகம் போலப் பறந்து திசைகளை மறைக்கும். விடியற்காலம் இது நிகழும்.

இப்படிப் பெருமிதத்தோடு பாடுபடுவர். அந்தக் களைப்புத் தீர மாங்காய் ஊறிய புளிப்பு நீரைப் பருகுவர். எழில் திகழும் தளிரோடு மாமரம் காய்த்திருக்கும். அதன் வடு கிளியின் வாய் போல் இருக்கும். காற்று அடிக்கும்போது உதிரும். அதனைக் குடத்தில் போட்டு ஊறவைத்திருப்பர். இது ஒருவகை நறவங்கள் ஆகலாம். இதனை வளைத்துக் கட்டிய பனங்குடையில் ஊற்றிப் பருகுவர். குளத்தில் நீர் பருகும் மாடு போலப் பருகுவர். பசி போக்க மிதவை கஞ்சி குடிப்பர். கொள், பயறு, பால் ஊற்றிச் சமைத்த கஞ்சி அது. குடங்கையை வாயில் வைத்துக்கொண்டு அதனைப் பருகுவர். பின்னர் சூரியன் போல் குவிக்கப்பட்டுள்ள நெல் குவியலைச் சூழ்ந்திருக்கும் மருதமர நிழலில் பிணையல் அடித்த தம் மாடுகளுடன் ஓய்வு எடுத்துக்கொள்வர். இப்படிப்பட்ட வேளில் காலம் இது என்பதனை,

“மறந்து, அவண் அமையார் ஆயினும், கறங்கு இசைக்

கங்குல் ஓதைக் கலி மகிழ் உழவர்

பொங்கழி முகந்த தா இல் நுண் துகள்,

மங்குல் வானின், மாதிரம் மறைப்ப,

வைகு புலர் விடியல் வை பெயர்த்து ஆட்டி,

தொழிற் செருக்கு அனந்தர் வீட, எழில் தகை

வளியொடு சினைஇய வண் தளிர் மாஅத்துக்

கிளி போல் காய கிளைத் துணர் வடித்து,

புளிப்பதன் அமைத்த புதுக் குட மலிர் நிறை

வெயில் வெரிந் நிறுத்த பயில் இதழ்ப் பசுங் குடை,

கயம் மண்டு பகட்டின் பருகி, காண் வர,

கொள்ளொடு பயறு பால் விரைஇ, வெள்ளிக்

கோல் வரைந்தன்ன வால் அவிழ் மிதவை
 வாங்கு கை தடுத்த பின்றை, ஓங்கிய
 பருதிஅம் குப்பை சுற்றி, பகல் செல,
 மருதமர நிழல், எருதொடு வதியும்
 காமர் வேனில்மன் இது,
 மாண் நலம் நுகரும் துணை உடையோர்க்கே!”³⁷

எனும் பாடல் எடுத்துரைக்கக் காணலாம்,

உணவு உட்கொள்ளும் முறை அறிந்து வரிசையாக அரசனே உடனிருந்து
 வழங்கினான் என்பதனைப் பின்வரும் பாடல் எடுத்துரைக்கக் காணலாம்,

“அணங்குடை மரபின் இருங் களந்தோறும்,
 வெள் வாய்க் கழுதைப் புல் இனம் பூட்டி,
 வெள்ளை வரகும் கொள்ளும் வித்தும்
 வைகல் உழவ! வாழிய பெரிது!’ எனச்
 சென்று யான் நின்றனெனாக, அன்றே,
 ஊர் உண் கேணிப் பகட்டு இலைப் பாசி
 வேர் புரை சிதாஅர் நீக்கி, நேர் கரை
 நுண் நூல் கலிங்கம் உடஇ, ‘உண்’ எனத்
 தேள் கடுப்பு அன்ன நாட்படு தேறல்
 கோள்மீன் அன்ன பொலங் கலத்து அளைஇ,
 ஊண் முறை ஈத்தல் அன்றியும், கோள் முறை
 விருந்து இறை நல்கியோனே அந்தரத்து
 அரும் பெறல் அமிழ்தம் அன்ன
 கரும்பு இவண் தந்தோன் பெரும் பிறங்கடையே”³⁸

வரகு, தினை உணவு

பண்டைத் தமிழரின் மற்றொரு உணவு வரகு, தினை ஆகும்.
 புறநானூற்றில் வரும் வரகும் தினையும் உள்ளவை எல்லாம், உணவாக
 எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன.

“இரவல் மாக்கள் உணக்கொளத் தீர்ந்தென,
 குறித்து மாறு எதிர்ப்பை பெறாஅமையின்,

குரல் உணங்கு விதைத் தினை உரல் வாய்ப் பெய்து,

சிறிது புறப்பட்டன்றோ இலளே”³⁹

எனும் பாடல் மனையோள் விதைத் தினையை உரலில் பெய்து சமைத்துத் தருவாள். அவள் கணவனாகிய வேட்டக்குடிப் பெருமகன் பகைவேந்தன் யானையை வீழ்த்திப் பெற்ற பரிசுப் பொருளை உங்களுக்கு வழங்குவான் என்கிறார்.

“புலவர் பெருமக்களே! களைப்பு இல்லை என்றாலும் உண்ணுங்கள். இங்குத் தங்கிச் செல்லுங்கள். இல்லத்தில் இருந்த வரகு, தினை ஆகியவை இல்லை என்று கேட்டு வந்தவர்களுக்கு உணவாகவும், கொடையாகவும் வழங்கித் தீர்ந்துவிட்டன. அளவு குறித்து வாங்கி அளவோடு திருப்பித் தரும் குறியெதிர்ப்புப் பெறவும் வழியில்லை. விதைக்காகக் கதிரோடு காயவைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்ட தினை உள்ளது” என்று சொல்லிக்கொண்டு உரலில் போட்டுக் குற்றி எடுத்து உணவாக்கிப் படைப்பாள். உடும்பைப் போல் பற்றிக்கொண்டு தேர் வல்லார் வரினும், முகத்தில் வம்பு என்னும் ஓடை அணி பூண்ட யானை மேல் வரும் வேந்தர் ஆயினும் உண்பது இந்தத் தினைதான். உங்களுக்கும் பரிசாகவும் வழங்குகிறேன். மேன்மக்களே குருசில் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள் என வழங்குவாள்.

நெல் சோறு

நெல் உணவு வகைகளுல் அவல் ஒன்றாகும். அகநானூற்றுப்பாடல் அவல் உணவு குறித்துக் கூறுகிறது.

“பல் கோட்டு அடுப்பில் பால் உலை இரீஇ,

கூழைக் கூந்தற் குறுந் தொடி மகளிர்

பெருஞ் செய் நெல்லின் வாங்குகதிர் முறித்து,

பாசவல் இடிக்கும் இருங் காழ் உலக்கை”⁴⁰

இதனை புதிதாகத் திருமணமான பெண் உண்பதற்காக மணமனையில் சமைக்கப்படுகிறது. கல் அடுப்பு கூட்டிப் பாலை உலையில் ஏற்றுகின்றனர். நெல்லங்கதிர்களைக் கொண்டுவந்து புதுநெல்லைப் போட்டு அவல் இடிக்கின்றனர். உலக்கையால் இடிக்கின்றனர் என்கிறது அகநானூற்று. மற்றொரு பாடல்,

“பெருஞ் செய் நெல்லின் பாசு அவல் பொத்தி,

கோதை மார்பன் உவகையின் பெரிதே”⁴¹

ஆற்று நீரைத் தேக்கி உயர்த்தி வயல்களுக்குப் பாய்ச்சும் கலிங்கு. கள் உண்ட மகிழ்ச்சியில் உழவர் கட்டிய கலிங்கு. காஞ்சி மரக் கிளைத் துண்டுகளை ஆற்று மண்ணில் குத்தி, கரும்பைப் படுக்கைவாட்டில் அடுக்கிக் கட்டி, நெல்லில் இடித்த அவலை மண்ணில் குழைத்து அடைத்துக் கட்டிய கலிங்கு என்று புகழ் பாடுகிறது.

மேலும்,

“பாசவல் இடித்த கருங் காழ் உலக்கை

ஆய் கதிர் நெல்லின் வரம்பு அணைத் துயிற்றி”⁴² எனக்

குறுந்தொகை பாடுகிறது.

அதாவது தொண்டி ஊர் மகளிர் அவல் இடிக்கும் உலக்கையை நெல் வயலின் வரப்பில் சாய்த்து வைத்துவிட்டு வளையல் குலுங்க வண்டல் விளையாடுவார்கள் என்பதனால் அதன் சிறப்பை உணரலாம்.

நெல் அவல்

நெல் அவலின் சிறப்பினை,

“நெல்லின் செறுவில் நெய்தல் பூப்ப,

அரிநர் கொய்வாள் மடங்க,

வளைக் கை மகளிர் வள்ளை கொய்யும்,

முடந்தை நெல்லின் விளைவயல் பரந்த

தடந் தாள் நாரை இரிய”⁴³

எனும் பாடலின் வழி வாழை மரத்துக்குப் பக்கத்தில் உரல். அதில் புது நெல்லைப் போட்டு மகளிர் வளையல் குலுங்க அவல் இடித்துக்கொண்டிருப்பர். வளைந்த கதிர் விட்டு நெல் விளைந்திருக்கும். அந்த வயல்நீரில் மேயும் கொழுத்த அயிரை மீன்களை மேய்வதற்காக நாரைப் பறவைகள் வரும் என வயலின் செழுமை நெல்லின் பெருமை எடுத்துரைத்துள்ளது. இப்பாடல்களில் நெல் அவல் சங்ககாலத்திலேயே வழக்கில் இருந்துள்ளமையை அறியலாம்.

மரக்கறி உணவுகள்

பழங் காலத் தமிழர்களின் உணவுமுறைகளில் பல வகையான இயற்கைத் தானியங்களும், பழ வகைகளும், கீரை வகைகளும் உணவாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இவற்றுள் மரக்கறிகள் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்கில் பதிவாகியுள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் எந்தெந்த வகையில் மரக்கறி உணவு முறைகளைப் பயன்படுத்தி உள்ளனர் என்பதை இப்பகுதியில் ஆராயலாம்.

மாதுளங்காய்

இயற்கைச் சூழலில் எண்ணற்ற வளங்களைக் கொண்ட நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் உணவு முறைகளில் மாதுளங்காய்ப் பொரியலும் முதன்மையான இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. மாதுளங்காயை மிளகுப் பொடியுடன் சேர்த்துக் கறிவேப்பில்லை கொண்டு தாளித்து பசுவெண்ணெயில் பொரித்து உண்டனர். இதனை,

“சேதா நறுமோர் வெண்ணெயின் மாதுளத்து

உருப்புற பசுங்காய்ப் போழொடு கறிகலந்து

கஞ்சக நறுமுறி அளைஇ, பைந்துணர்”⁴⁴

என்னும் பெரும்பாணாற்றுப் பாடல் தெரிவிக்கிறது.

மாங்காய்

வளமை பொருந்திய தளிர்களையுடைய மாமரத்தில் காய்த்துக் குலுங்கும் மாங்காய்களைப் பறித்துப் புதிய குடங்களில் இட்டுப் புளிக்கும் தன்மைக்கு மாற்றினார்கள். அவற்றை வெயிலில் காயவைத்து நெருங்கிய பனையோலைகளைக் கொண்டு குடைக் காளான் போல் செய்து அச்சாற்றை அதில் ஊற்றி குளத்தில் கடாக்கள் மண்டிக் குடிப்பது போல் குடித்தார்கள். அதனால் ஏற்பட்ட மயக்கம் தீர்ந்தபின் கொள்ளும் பயறும் பாலுடன், கலந்து போதும், போதும் என்று தடுக்கும் அளவிற்குக் குடித்தார்கள். பின் மருத மரத்தடியில் தன் எருதுகளோடு தங்கினார்கள் என அகநானூற்றுப் பாடல் கூறுகிறது. இதனை,

“வளியோடு சினைஇய வண் தளிர் மாஅத்துக்

கிளிபோல் காய கிளைத் துணர் வடித்து,

புளிப்பதன் அமைத்த புதுக் குட மலிர்நிறை

வெயில் வெரிந் நிறுத்த பயில் இதழ்ப் பசங்குடை,
 கயம் மண்டு பகட்டின் பருகி, காண்வர
 கொள்ளொடு பயறு பால் விரைஇ”⁴⁵ எனும் பாடல் வழி
 அறியலாம்,

வெள்ளரிக்காய்

அணிலின் உடம்பில் உள்ள வரிகள் போலும் வரிகளை
 உடைத்தாயிருப்பதால் இதற்கு அணில்வரிக் கொடுங்காய் எனப்பெயர் வந்தது.
 மேலும், வெள்ளரிக்காய் எனவும் அழைக்காய் எனவும் அரைக்கீரைக்காய்
 எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. குளம்வற்றிக் கிடக்கின்ற மூன்று மாதங்களில்
 இன்றும் தமிழகத்தில் இதனைப் பயிரிடுகின்றனர். தாகத்தைத் தீர்ப்பதற்கும்
 உடல் சூட்டைத் தணித்துக் குளிர்ச்சியைத் தர உதவும் இக்காய் பச்சையாகவும்,
 சமைத்தும் உண்ணப்படுகிறது. வெள்ளரிக்காயைப் பிளந்து அதன்
 உட்பகுதியைத் தொடாமல் கைம்மைப் பெண்டிர் உண்பர் என்ற செய்தியை

“அணில் வரிக் கொடுங்காய் வாள் போழ்ந்தட்ட

காழ்போல் நல்விளர் நறுநெய் தீண்டாது

அடைஇடைக் கிடந்த கை பிழிபண்டம்”⁴⁶

புறநானூற்று வரிகள் கூறுகின்றன. கக்கரி எனப்படுவதும் வெள்ளரியின்
 ஒரு வகை ஆகும்.

நெல்லிக்காய்

நெல்லிக்காய் காட்டு நெல்லி, நாட்டு நெல்லி என்று இரு வகையாக
 வழங்கப்படுகிறது. நாட்டு நெல்லி அரு நெல்லி எனவும் அழைக்கப்படும்.
 அந்தகோரம், அந்தோர் என்று இது பற்றித் தமிழ்ப் பேரகராதி குறிப்பிடுகிறது.
 இருவகை நெல்லிக்காய்களில் காட்டு நெல்லிக்காயே சத்து மிகுந்த காழ்ப்பைக்
 கொண்டிருக்கிறது. நாட்டு நெல்லி புளிப்புச் சுவையுடையதாக இருக்கும். சங்க
 காலத்தில் இயற்கை உணவாகப் பயன்பட்ட நெல்லிக்காய் இப்போதும்
 ஊறுகாய் தயாரிப்பதற்கு உதவுகிறது. நெல்லிக்காயின் சுவையுணர்ந்திருந்த
 தமிழர் இதனை உண்டமையை,

“நுண் இலைப்

புன் காழ் நெல்லிப் பைங்காய் தின்றவர்

நீர்குடி சுவையில் தீவிய மிழற்றி”⁴⁷

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலால் விளங்குகிறது. இன்று போலவே தின்றபின் இனிப்புச் சுவையைத் தருவதை விளக்குகிறது. குறுமுயலின் கண்ணை ஒத்தது நெல்லிக்காய் என்ற குறிப்பினை,

“சிறியிலை நெல்லிக் காய்கண்டன்ன

குறுவிழிக் கண்ண கூரல்அம் குறுமுயல்”⁴⁸

என வரும் அகநானூற்றுப் பாடல் தருகிறது.

பலவின் கனி

‘பலாப்பழம்’ என்று நடைமுறையில் அழைக்கப்படுகிறது. காய் நிலையில் உள்ள பலாவின் சுளை பழத்தைப் போன்று சுவையுடையதாக இருக்காது. கடந்து செல்வதற்கு அருமையான சுரத்தைக் கடந்து செல்லும் மக்கள் வெயிலால் வாடிவதங்கிய பலாவின் சிறு காயிலுள்ள சுளைகள் உண்டு காடு பிற்படுமாறு சென்றனர் என்ற செய்தியை,

“அந்தப் பலவின் வெயில் தின் சிறுகாய்

அருஞ்சுரம் செல்வோர் அருந்தினர் கழியும்”⁴⁹

என ஐங்குறுநூறு நவில்கிறது. காயாகிப், பழமாகும் பலாவின் வளர்ச்சியை ஒளவையார்,

கூரிய வாளால்

“குறைபட்ட கூன் பலவே ஓரிலையாய்க் கொம்பாய்

உயர் மரமாய்ச் சீரியவண்டுகாயாய்ப் பின்பழமாய்

பண்டு போல் நிற்கப் பணிந்து”⁵⁰

என்ற பாடலின் மூலம் தெளிவுபடுத்துகிறார். பலாக்காய் துவரம் செய்வதற்கு இக்காலத்தில் பயன்படுகிறது.

பாகற்காய்

கொடி வகையைச் சார்ந்த இது கசப்பு மிக்கது பாவக்காய் என இது இக்காலத்தில் அழைக்கப்படுகிறது. பாகற்பழத்தை மயில் விரும்பி உண்ணும் என இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. வரால் மீன் துண்டையும், சுறாமீன் இறைச்சித் துண்டையும் வள்ளக்கீரையையும், சிறிய பாகற் கொடியின் காயையும் கண்ணுறையாகக் கொண்டு பாதிரியின் முகை போன்ற சோற்றை

உண்டனர் எனப் புறநானூறு கூறுகின்றது. பாகற்காயைப் பதப்படுத்தி உண்ட இந்த முறையைப் புறநானூறு,

“மோட்குஇரு வராஅல் கோட்டுமீன் கொழுங்குறை
செறுவின் வள்ளை சிறுகொடிப் பாகல்
பாதிரி ஊழ்முகை அவிழ் விடுத்து அன்ன
மெய்க ளைந்து இன்னொரு விரைஇ
மூழ்ப்பப் பெய்த முழுஅவிழ்ப் புழுக்கல்”⁵¹

என்று குறிப்பிட்டுள்ளது.

வாழைக்காய்

கடுப்புச் சுவையையுடைய வாழைக்காய் பொரியல், வறுவல், அவியல் முதலியன செய்வதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. தமிழ் மக்களின் உணவில் வாழைக்காய் பல நிலைகளில் பயன்படுகின்றது. சிறிய வாழைப் பூக்கள்தான் வாழைக்காய்களாகின்றன. புலியின் பாதம் போல வாழைக் குலைகளில் விளைந்த காய்கள் தொங்கின என்பதை,

“கடுங்கன் உழுவை அடிபோல வாழைக்
கொடுங்காய் குலைதொறா உம் தூங்கும்”⁵²

என்ற கலித்தொகைப் பாடல் இயம்பி நிற்கிறது.

கனிகள்

கருவுறல் என்னும் செயலின் தூண்டலால், முதிர்ச்சியடையும் சூலறையே கனி எனப்படும். இதுவே, தாவரவியலின் கருத்தின்படி உண்மையான கனியாகும். மனிதன் பயிர் செய்யும் தாவரங்களில் சில விதை உண்டாக்காவிடினும் கனியுண்டாக்குகிறது. விதையில்லாமல் கனியுண்டாக்கும் தாவரங்களும் கல்வாழை ஒழிந்த ஏனை வாழைகளே போதிய எடுத்துக்காட்டாகும்.

ஆசினிப்பழம்

தமிழ்ப் பேரகராதி ஆயினி என்ற பெயருக்கு ஆசினி என்று மறுபெயர் கூறி ஈரப்பலா என்று பொருள் கூறுகிறது. பலாப்பழத்தைப் போன்று

முள்ளுடைய சிறிய வடிவினது. ‘கனிந்த நிலையில் மிகவும் மென்மைத் தன்மையுடையது இதனை இக்காலத்தில் ஆயினிப் என்று அழைக்கின்றனர். தன்னை உண்பவர்களை வேறொருபக்கம் செல்லாமல் தடுத்து நிறுத்தும் சுவைமிக்க தேமாங்கனிகளுக்கு ஒத்த ஆசினிப் பழங்கள் வெடித்து விதைகள் சிதறும்படியாக நின்றன’ என மலைபடுகடாம் கூறுகிறது.

“உண்ணுநர்த் தடுத்த தேமாப் புண்ணரிந்து

அரலை உக்கன நெடுந்தாள் ஆசினி”⁵³

என்ற பாடலில் இக்கருத்து இடம்பெறுகின்றது.

காரைப்பழம்

காரைப்பழம் இன்றும் வழக்கத்திலுள்ளது. முள்ளுடைய செடியில் தோன்றும் இது குறிஞ்சிநிலப் பகுதியில் காணப்படுவது ஆகும், காரைப்பழம் பட்டாணிக்கடலை போன்ற வடிவம் உடையது. காரைப் பழத்தின் சுவையை உணர்ந்த தமிழர்கள் இதனை விரும்பியுண்டனர். இதனை,

“முட்காற் காரை முதுபழன் ஏய்ப்பத்

தெறிப்ப விளைந்த தீம் கந்தாரம்

நிறுத்த ஆயம் தலை சென்றுண்டு”⁵⁴

எனப் புறநானூறு விளக்குகிறது.

துடரிப்பழம்

துடரிப்பழம் சங்ககால மக்கள் பயன்படுத்தி வந்த பழவகைகளுள் ஒன்றாகும். இதனை ஈச்சம்பழம் என்னும் கூறுவர். புளிச்சுவையில் விரும்பிய கட்டுடியர்கள் கள்ளை மிகுந்துக் குடித்ததனால் களாம்பழத்துடன் துடரிப் பழத்தையும் தின்று அவற்றையும் வெறுத்து வேறு பழங்களைத் தின்ற செய்தியை,

“புளிச்சுவை வேட்ட செங்கணாடவர்

தீம்புளிக் களவோடு துடரி முனையின்

மட்டற னல்யாற் நெக்க ரேறிக்

கருங்களி நாவ லிருந்துகொய் துண்ணும்”⁵⁵

எனப் புறநானூற்றில் ஈச்சம்பழப் பற்றிய செய்தி இடம்பெறுகின்றது.

களாம்பழம்

களாம்பழம் புளிப்புச் சுவையுடையது. குளாவின் கரியகனி என்னும் பொருளில்,காக்கையிற் கரிது களாம்பழம் எனத் தொல்காப்பியச் செல்லதிகார உரை நவில்கிறது. புளிச்சுவை பொருந்திய களாம் பழத்துடன், துடரிப்பழத்தைத் தின்று, பின்பு அவைகளை வெறுத்து வேறு பழங்களைத் தின்றனர் எனப் புறநானூறு பாடுகின்றது.

தென்னம்பழம்

நன்குமுற்றி விளைந்த தேங்காய் தென்னம்பழம் என அழைக்கப்படுகிறது. இக்காலத்தில் இதனைத் தென்னை நெற்று எனப் பெயரிடப்பட்டு வழங்குகிறது. திட உணவுப் பொருட்களும், நீருணவுப் பொருட்களும் சேர்த்து காணப்படும் பொருட்களில் தேங்காயும் ஒன்று. தெங்கின் நீர் நீருணவாகப் பயன்படும் அதே நேரத்தில் உள்ளிருக்கும் கட்டியான வெண்மைப்பகுதி திடவுணவாகப் பயன்படுகிறது. முப்படைத் திரள்காய் என்றும் இதனை தாழை என்ற சிறப்புப் பெயரும் ஏற்பட்டது. பலவகையான உணவுப் பொருட்களை உண்டு தடுமாறிய உழவர்களின் புதல்வர்களை தென்னையின் பழத்தை உணவு மிகுதியால் வெறுத்தார்கள் என்ற செய்தியை,

“வன்கை வினைஞர் புன்றலைச் சிறாஅர்

தெங்குபடு வியன்பழ சனையின்”⁵⁶

எனக்கூறும் புறநானூற்றுப் பாடலிலிருந்து தென்னம்பழத்தின் உபயோகம் பழந்தமிழகத்தில் இருந்ததை அறிந்து கொள்ளலாம். இன்று தென்னம்பழத்தின் கண்ணை உடைத்து அதற்குள் இனிப்புக் பொருட்களையெல்லாம் இட்டுமூடி ஐந்தாறு நாட்களுக்கு வைத்துப் பின்னர் அதனை ‘விடைத் தேங்காய்’ என்ற பெயரால் உண்கின்றார்கள்.

நாவற் பழம்

கருமை நிறம் கொண்ட நாவற்பழத்தைக் கருவண்டுக்கு ஒப்பிட்டுப் பேசுவார்கள். பழந்தமிழகத்தில் மட்டுமல்லாமல் இன்றும் சாலை ஓரங்களில் நாவல் மரங்கள் நிறைந்து நின்று கனிகளைத் தந்து வருவோர், போவோர்களுக்கெல்லாம் நீர் விடாய் தீர்க்கிறது. பெரும்பெயர் ஆகி என்ற மன்னனுடைய நாட்டிலுள்ள மக்கள் மணல் குவிந்து கிடக்கும் மணல்

மேட்டில் ஏறி நின்று நாவற் பழத்தைக் கொய்துண்டனர் எனப் புறநானூறு உரைக்கிறது.

“கருங்கனி நாவ லிருந்து கொய் துண்ணும்
பெரும்பெய ராதி பிணங்களிற் குடநாட்டு
எயினர்”⁵⁷

என்பது அக்கருத்தினைச் சொல்லும் பாடலாகும். நாவற் பழங்களை நிறைந்திருப்பதனால் ‘நாவல்தீவு’ என ஓர் இடமே அழைக்கப்பட்டது எனும் வரலாற்றை மணிமேகலை இயம்பி நிற்கிறது.

நெல்லிக்கனி

காயைப்போல நெல்லிக்கனியும், காட்டு நெல்லிக்கனி, நாட்டு நெல்லிக்கனி என இரு வகையாக அழைக்கப்படும். துவர்ப்புச் சுவையைக் கொண்ட காட்டு நெல்லிக்கு மாறாக நாட்டு நெல்லி புளிப்புச்சுவையைக் கொண்டிருக்கும் இலக்கியங்கள் காட்டுநெல்லியைப் பற்றியே குறிப்புகளைத் தருகின்றன. சிறிய இலையையுடைய காட்டு நெல்லி இனிய சுவையையுடையது. உண்டவரை நீண்ட நாள் வாழவைக்கும் சக்தியைக் கொண்டது. இத்தகு சிறப்புமிகு நெல்லிக்கனியை அதியமான் ஓளவையாருக்கு இந்த செய்தியை,

“சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியா
தாதனின்னகத் தடக்கிச்
சாதனீங்க வெமக்கீத் தணையே”⁵⁸

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் விளக்குகிறது. அதியமான் ஈந்த கனிக்கும் இப்போதுள்ள காட்டு நெல்லிக் கனிக்கும் வேறுபாடு உண்டு. இப்போதுள்ள காட்டு நெல்லிக்கனி நீண்ட நாள் வாழவைக்கும் என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் மருத்துவ பொருட்களில் அதன் பயன் இன்றும் குறிப்பிடத்தக்க இடத்தில் இருக்கிறது. நாட்டு நெல்லிக்கனி பழுத்ததும் மிகவும் இனிப்பு சுவை உடையதாக இருக்கும். இதனை அரு நெல்லிக்கனி என்ற பெயராலும் அழைப்பர்.

பலாப்பழம்

கனிவர் கைகளில் இவ்வளவு பருமனான பழம் வேறொன்றும் இல்லை. இக்கனியின் இனிமையால் மரத்திற்கும் சிறப்பு வந்தது. இன்று வருக்கைப் பலாப்பழம், கூழன் பலாப்பழம் என்ற இரு வகைகள் வழக்கில் உள்ளன. கூழன் பலாப்பழத்தை விட வருக்கைப் பலாப்பழம் சுவையும் நறுமணம் உடையது. இதன் சிறப்பினை,

“வருக்கை நறும் கனி சிதறிச் செந்தேன் பொங்கி

மடுக்கரையில் குளக்கரையில் மதகில் ஓட”⁵⁹

எனத் திருஞானசம்பந்தர் உரைக்கின்றார். புலாமரம் நிறைந்த சிராமலையின் யானைகள் பசித்தால் பலாப்பழத்தைக் குத்திக் கிழித்து கையை உள்ளே கொடுத்துப் பழத்தைப் பிழிந்து வயிறு முட்டச் சாற்றைக் குடித்துவிடும் என வரும் செய்தியும் பலாப்பழத்தின் சிறப்பை வலியுறுத்தக் காணலாம். வேர்ப்பலா எனப்படும் பலா திருக்குற்றாலத்தில் இன்றும் காணப்படுகின்றன. வேரிலே பழுத்துத் தொங்கும் கனிகளை உடைய இதனைப் பற்றிய செய்தியினை,

“வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்

சாரல் நாட”⁶⁰

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் தருகிறது. பலாமரத்தில் நின்று நன்றாக விளைந்த பழம் தீஞ்சுவை கொண்டதாய் இருக்கும். அதனை உண்டோர் சுவை திகட்டியதால் மிச்சம் வைத்தனர் என்று மலைபடுகடாம் கூறுகின்றது. குடம் போல வடிவினைக் கொண்டது பலாப்பழம் என்பதை, முடவுதிர் பலவின் குடமருள் பெரும்பழம் என்ற அகநானூற்று வரி தெரிவிக்கின்றது. பலாப்பழம், தங்கப்பாளம் போன்ற தகடுதகடான சுவைகளைக் கொண்டது. சுவை ஒவ்வொன்றும் தேன் போல் தன்மையைக் கொண்டது.

பிரம்பின் திரள் கனி

பிரம்பின் கனியைச் சங்ககால மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். வஞ்சிக் கொடி என்பது பிரம்பு என்ற பெயராலும் அழைக்கப்படுகிறது. புளிப்புமிக்க திரள்கனியைப் பெற்று அதனைச் சோற்றுடன் அளித்தனர் என்ற செய்தியை,

“தீம்புளிப் பிரம்பின் திரள்கனி பெய்து

விடியல் வைகறை இடேம் ஊர”⁶¹

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலால் அறிய முடிகின்றது.

புளியம்பழம்

புளியம்பழங்கள் சில இனிப்புச் சுவையையும் கொண்டதாக உள்ளன. காய் நிலையிலிருந்து பழ நிலைக்கு மாறும் இதன் இன்றியமையாமை அதன் மிகப் பெரும்பான்மையான உபயோகத்திலிருந்தே தெரியவரும். காய் நிலையில் சதைப் பற்றோடு சேர்ந்து நிற்கும் ஓடு, பழமாகும்போது காய்ந்து எளிதாக உடைக்கும் நிலைக்கு உள்ளாகிறது. இதன் புளிப்புச்சுவையைப் பலர் விரும்பிச் சுவைப்பர். சிறுபாணாற்றுப்படை இதனை,

“எயிற்றியர் அட்ட இன்புளி வெஞ்சோறு”⁶²

என்று குறிப்பிடுகிறது. மலைபடுகடாம் புளியோடு மோர் கலந்து உண் செய்தியை,

இன்புளிக் கலந்து மாமோராக⁶³

என்றும்,

“புளிபெய்தட்ட

வேளை வெந்தை வல்சியாக”⁶⁴

என்று புறநானூறு குறிப்பிடுவதும் பழந்தமிழ் புளியினைப் பயன்படுத்திய முறையைப் புலப்படுத்தும். இன்று புளிச்சோறு, புளி மிளகாய், புளிச்சாறு, புளியடை, புளிக்குழம்பு என வேறுவேறு வகையான பொருட்களைத் தயாரித்துப் புளியம்பழம் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.

பனம்பழம்

பனை ஒற்றையிலைத்தாவரங்களில் ஒன்று. சதைப்பகுதிகள் மூன்று புறங்களில் அடைத்துக் கொண்ட இதன் காய்ப்பருவம் மாறும் போது உள்ளெல்லாம் சிவந்து பனம்பழமாய் மாறுகிறது. கடுந்தாகத்தைத் தீர்க்கும். இதற்கு உடம்பிற்கு அளவில்லாத வலிமையைக் கொடுக்கும் சக்தியைக் கொடுக்கும் என்பர். “ஒரு பனம்பழத்தை உண்டுவிட்டு ஒன்பது பேரை அடிக்கலாம்” என்று இன்றும் நாட்டுப்புறங்களில் சொல்வதை இதற்குச் சான்றாகக் கூறலாம். சோழன் நலங்கிள்ளியின் படைவீரர்களில் முன்னால் சென்றோர் நுங்கினை அருந்தியதாகவும், இடைச்சென்றவர்கள் பனம்பழத்தை உண்டனர் எனவும் புறநானூறு உரைப்பதை,

“தலையோர் நுங்கின் தீம்சேறு மிசைய

இடையோர் பழத்தின் பைங்கனி மாந்த”⁶⁵

என்ற பாடல் தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றது.

மாம்பழம்

“மா” என்றாலே பெரிய, சிறந்த என்பது பொருள். கணிகளிலெல்லாம் மிக்க தித்திப்புள்ளதும், மதுரம் மிக்கதும், மாங்கனி எனலாம். உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாத தனிப்பெருஞ்சுவையைக் கொண்ட மாம்பழம் உடல் வளர்ச்சிக்குத் தேவையான தாது உப்புக்களை ஏராளமாகக் கொண்டுள்ளது. இன்சுவைக் கணிகளின் பேரரசி என்று போற்றப்படும் மாம்பழம் தமிழ் மக்களால் ஆதி முதல் இன்றளவும் பாராட்டப்பட்டு வருகிறது. முக்கனி என்று பாராட்டப்படுகின்ற மா, பலா, வாழையில் முதல் இடம் மாம்பழத்திற்கெனலாம். இன்று மாம்பழம் பல பெயர்களைக் கொண்டு வழக்கத்தில் உள்ளது.

ஆனால், பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் இவ்வகைகளைப் பற்றிய செய்திகள் அதிம இல்லை. ஆனால் தேமா, புளிமா என்ற இருவகையைப் பற்றிய கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. தேமாவைப் பற்றி,

“பால்கலப் பன்ன தேக் கொக்கு”⁶⁶

என நற்றிணை கூறுகின்றது. சேறு போன்ற உட்பாகத்தையும் முட்டை போன்ற வடிவத்தையும் உடைய மாம்பழம் தேன் போன்று இனிக்கும் என்பதை,

“அம்சேறு அமைந்த முண்டை விளை பழம்”⁶⁷

எனப் பதிற்றுப்பத்து விளக்குகிறது. பசு நிரைகளையுடைய கோவலர் கரும்பினால் மாம்பழத்தை உதிர்த்த செய்தியை ஐங்குறுநாறு நவில்கிறது.

“புகன்றைக் கண்ணிப் பல்லான் கோவலர்

கரும்பு குணிலா மாங்கனி யுதிர்க்கும்”⁶⁸

என்று கூறுகின்றது ஐங்குறுநாறு.

புறநானூற்றில், ஓங்கு சினை மாவின் தீங்கனி நறும்புளி ஏன மாங்கனிகள் பற்றி எடுத்தியம்புகிறது. இச்சான்றுகளின் மூலம் இன்றைய தமிழர் போலவே பழந்தமிழரும் மாங்கனியைப் பயன்படுத்திய விதத்தை நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

வாழைப்பழம்

முக்கனிகளுள் சிறந்தது வாழைப்பழம்.

“எந்தை நல் கூர்ந்தான்இரப்பவர்க்கு என்றவர்

மைந்தர் தம் ஈகை மறைப்பாரோ பைந்தொடி

நின்று பயன் உதவிநில்லா அரம்பையின் கீழ்

கன்று உதவும் கனி”⁶⁹

என வரும் நன்னெறிப் பாடல் வாழைப்பழத்தின் சிறப்பை உணர்த்தும் மிகச் சிறந்த பாடல்களில் ஒன்று. முக்கனிகளில் ஒன்றான வாழைக் கனிக்குத் தனிப்பட்ட சிறப்பு உண்டெனலாம். இறைவனை வழிபட்டாலும் விழாக்கள் நடத்தினாலும் வெற்றிலை, பாக்கு, தேங்காய் இவற்றோடு சேர்த்து வாழைப்பழத்தையும் கொடுக்கும் தமிழரின் வழக்கம் அதன் சிறப்புத் தன்மையைக் காட்டுகிறது. வாழைப்பழம் பல வகையான பெயர்களைப் பெற்று இன்று வழக்கத்தில் உள்ளன.

“கலைமுறை யிரும்பிடிச் கவுள்மருப் பேய்க்கும்

குலைமுதிர் வாழைக் கூனி வெண்பழம்”⁷⁰

என்ற பாடல் வெண்பாணையின் கொம்பிற்கு வாழைப்பழத்தை உவமையாகக் கூறுவதோடு மட்டுமல்லாமல் பழந்தமிழர் வாழைப்பழத்தைப் பயன்படுத்தியமையையும் சுட்டி நிற்கிறது. நீண்ட இலைகளையும், பெரிய குலைகளையும் உடைய வாழை ஒன்றில் கனிகள் பழுத்திருந்தன என்பதை,

“கோழிலை வாழைக் கோள் முதிர் பெருங்குலை

ஊழுறு தீங்கனி”⁷¹

எனச் சொல்லும் அகப்பாடலும் இக்கருத்தை வலியுறுத்தி நிற்கும். வெயிலில் வாழைமரம் நின்றால் சோலையில் நிற்கும் மரத்தை விட அதன் கனிகள் சுவையாய் இருக்கும் என்று இன்றும் கருதப்படுகிறது. மங்கல காரியங்களுக்குப் பயன்படுவதோடு உடலுக்கும் சிறந்த சக்தியாக வாழைப்பழம் சிறந்தது என்பது அனைவரும் அறிந்த ஒன்றாகும்.

விளாம்பழம்

முட்களுடைய விளாமரத்தின் பழத்தை இக்காலத்தவர் விளாத்திப்பழம் என்று கூறுவர். இப்பழம் பந்து போன்று வடிவினையுடையது. விளாமரத்தில் இரண்டு வகைகள் இருக்கின்றன. சிறிய கனிகள் கொடுப்பது ஒரு வகை. இக்கனிகள் துவர்ப்பான, புளிப்பாக இருக்கும். மற்றொன்று பெரிய கனிகள் கொடுக்கும். அக்கனிகள் இனிப்பாக இருக்கும். விளாம்பழத்தின் புளிப்புள்ள கனி துவையல் செய்யப்படுகிறது. இனிப்புள்ள கனியின் சதையை அப்படியே உட்கொள்ளலாம் அல்லது சர்க்கரை, வெல்லம் போட்டுப் பிசைந்து

உண்ணலாம். களைப்பைப் போக்குவதற்கு விளாம்பழத்திலிருந்து ‘சர்ப்பத்து’ எனப்படும் குளிர்பான வகையையும் செய்கிறார்கள். வேற்று நாட்டு மக்கள் உணவாக உண்ணும் விளாம்பழத்தின் கனிகள் சிதறியிருக்கின்ற பாலை நிலம் வழியாகச் செல்லாதிருப்போமாக எனத் தலைவி கூற்றில் வரும்,

“உடும்படைந் தன்ன நெடும் பொரி விளவின்
கம்பலத் தன்ன பைம்பயிர்த் தாஅம்
வெள்ளில் வல்சி வேற்று நாட்டாரிடைச்
சேறும் நாமெனச் சொல்ல”⁷²

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் விளாம்பழம் பழந்தமிழகத்தில் வழங்கியமைக்கு இவைகள் சான்றாகும். இப்போது பல கனி வகைகள் தமிழகத்தில் வழக்கிலுள்ளன.

கிழங்குவகைகள்

தாவரங்கள் பூமியின் கீழுள்ள தண்டிலும், வேரிலும் மற்ற பாகங்களிலும் சேர்த்துவைத்த உணவைக் கிழங்கு என்று கூறுவர். தண்புல் உணவைச் சேகரித்து வைப்பவையாக இஞ்சி, மஞ்சள், சேம்பு முதலியனவும் வேரில் உணவைச் சேகரித்து வைப்பவையாகக் கவலை முதலியனவும் விளங்குகின்றன. சேனைக்கிழங்கு, சேப்பங்கிழங்கு என வரும் கிழங்கு வகைகள். நம் நாட்டிலுள்ளவை எனக் கருதப்படுகின்றன. சேனைக் கிழங்கினைப் பற்றிய குறிப்பு சங்க இலக்கியங்களில் அதிகச் செய்திகள் இடம்பெறவில்லை. இதனைத் தவிர்த்து, கருணைக் கிழங்கு, பனங்கிழங்கு, கூவைக் கிழங்கு, ஆம்பல் கிழங்குகள் எனப் பலவகையான கிழங்குகள் சங்க இலக்கியங்களில் அது பற்றிச் சுட்டப் பெறவில்லை. மலைபடுகடாம் ஊன் தசைகளையும், கிழங்குகளையும் கூத்தர்க்குத் தரும் செய்தியினைத் தெளிவாக விளக்கி நிற்கிறது. இதில் எந்தக் கிழங்கினைப் பயன்படுத்தினர் என்று புலப்படவில்லை யாயினும் புழுக்கிய கிழங்கினை உண்டனர் என்பது மட்டும் தெளிவு.

“பொடுவிற் கூளியற் கூவை காணின்
படியோர்த் தேய்த்த பணிவுஇல் ஆண்மை
கொடியோள் கணவற் படர்ந்திடு மெனினே
தடியுங் கிழங்குந் தண்டினர் தண்டினர் தரீஇ
ஓம்புநர் அல்லது உற்றுர் இல்லை”⁷³ எனும் பாடல் வழி

மணந்தரும் பொருட்களில் ஒன்றாக இஞ்சி விளக்குகிறது. உண்ட உணவு செரிப்பதற்கும், வயிற்றிலுள்ள நோய்களைத் தீர்ப்பதற்கும் இஞ்சியை முக்கியமாகப் பயன்படுத்துவர். இதனுடைய காய்ந்த வடிவமே சுக்கு என்பதாகும். இன்றைய தமிழகத்தில் உணவாகவும், மருந்தாகவும் இருவகையால் இஞ்சி பயன்படுகிறது என்பதனை அறியலாம்.

கருணைக் கிழங்கு

கருணைக் கிழங்கு என்று இக்காலத்தில் அழைக்கப்படுகிறது. இது, காறும் கருணை, காறாக் கருணை, புளிக்கருணை என மூன்று வகைப்படும். கருணைச் சோறார்வர் கலவர் என நாலடியார் இதனைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

கருணை என்பது பொரித்த கருணைக் கிழங்கினைக் குறிப்பதாகும். கறி என்னும் சொல்லும் கருணை என்னும் பொருளில் வரும். நாவிற்குச் சுவை தருவதில் கருணைக் கிழங்கு பெரும் பங்கினை வகிக்கிறது. கருணைக் கிழங்கு பொரிக்கறியுடன் செந்நெல் சோற்றுத் திரளையைத் தெய்வத்திற்கு இடுகின்ற போது அவற்றை உண்ணவந்த காக்கையின் பேடை நடுங்குகின்ற குஞ்சுகளைத் தன் சிறகால் தழுவிக் கொண்டு பின்னர் கருணைக் கிழங்கோடு சமைக்கப்பட்ட செந்நெல்லின் வெண்சோற்றை அவை உண்டன என்ற செய்தியை நற்றிணை,

“தொடுங்கண் காக்கைக் கூர்வாய்ப் பேடை
நடுங்கு சிறைப் பிள்ளை தரீஇக் கிளை பயிர்ந்து
கருங்கண் கருணைச் செந்நெல் வெண்சோறு
சூருடைப் பலியொடு கவரிய”⁷⁴

என்று தெரிவிக்கிறது.

குவலைக் கிழங்கு எனப்படும் வள்ளிக்கிழங்கின் ஒருவகை குறிஞ்சி முல்லைநில மக்களுக்கு உணவாகப் பயன்பட்டுள்ளது.

“கலையங்குழம்பின் அருவி ஒலிப்ப”⁷⁵ என்கிறது.

எனக் குவலைக் கிழங்கினைத் தோண்டி எடுத்த செய்தியினை மதுரைக் காஞ்சி குறிப்பிடுகிறது. மாவாகும் தன்மையைப் பெற்ற குவலைக் கிழங்குகள் கீழ்

நோக்கி வளரும் தன்மையுடையதோடு யானையின் கால்களைப் போன்ற வடிவமுடையன என்ற கருத்தினை,

“மாவிருந்து

வயவுப் பிடி முழந்தாள் கடுப்பக் குழிதொறும்

விழுமிதின் வீழ்ந்தன கொங்கொடிக் கவலை”⁷⁶

என வரும் மலைப்படுகடாம் பாடல் தருகிறது.

“கவலை கெண்டிய வகல்வாய் சிறுகுழி”⁷⁷

எனச் சொல்லும் குறுந்தொகைப் பாடலும் கவலைக் கிழங்கைத் தமிழர் உண்ட செய்தியைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. இன்றைய வழக்கத்தில் உள்ள மரவள்ளிக் கிழங்கு, சர்க்கரை வள்ளிக் கிழங்கு என வழங்கும் கிழங்குகளைக் கவலைக் கிழங்கிற்கு ஒப்பாகக் கூறலாம். கவலைக் கிழங்கினைப் போன்றே இவையும் நிலத்திலிருந்து தோண்டி எடுக்கப்படுகின்றன.

நூறொடு குழீ இயின கூவை என மலைப்படுகடாம் கூறுகிறது. துகைநீறு என வரும் கூகைக் கிழங்கின் மாவினைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. கூகை நீற்றால் மார்பு நோயண்டுமோ என வரும் பதார்த்தகுண போதினியின் குறிப்பால் கூவைக் கிழங்கின் மாவு மார்பு நோய்களை நீக்குவதற்குப் பயன்பட்டது என்ற செய்தி பெறப்படுகிறது. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனது வீரர்கள் கொழுத்த இறைச்சியுடன் ஊன் சோற்றையும் கூவைக் கிழங்கையும் தின்பவர்கள் என மாங்குடி மருதனார் மதுரைக் காஞ்சியில் பாடுகின்றார்.

“கோழ் ஊன் குறைக் கொழுவல்சிப்

புலவுவில் பொலி கூவை

ஒன்றுமொழி ஒலியிருப்பின்

தென்பரதவர் போரேறே”⁷⁸

என்ற பாடலால் கூவை பற்றி அறிய முடிகின்றது.

சேப்பங்கிழங்கு

சேப்பங்கிழங்கு சேம்பின் கிழங்கு சேமக் கிழங்கு என அழைக்கப்படுகிறது. இதனுடைய வகைகள் இப்போது பல உள்ளன. சேம்பின் கிழங்கு பிண்டம் போன்ற வடிவமுடையது. அகநானூற்றில் சேப்பங்கிழங்கினைப் பற்றிய குறிப்புகள்.

“நீலத்து அன்ன அகலிலைச் சேம்பின்
பிண்டம் அன்ன கொழுங்கிழங்கு”⁷⁹

எனவும், பெரும்பாணாற்றுப் படையில்

“தீம்பல் தார முனையிற் சேம்பின்
முளைப்புற முதிர் கிழங் கார்குவீர்”⁸⁰

என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன.

பனங்கிழங்கு

ஒற்றை இலைத் தாவரமாகிய பனையின் விதையினை நிலத்தில் முளைக்க வைப்பதன் மூலமாகப் பனங்கிழங்கு கிடைக்கிறது. தமிழர் திருவிழாவான பொங்கல் திருநாளில் இறைவனுக்குப் படைத்துப் பின்னர் உண்ணப்படும் உணவு வகைகளில் ஒன்றாக இது விளங்குகிறது. இதனை அவித்து, நார் நீக்கி உள்ளேயுள்ள சதைப்பற்றை உண்ணுகின்றனர். பிசிருடன் விளங்கிய பனங்கிழங்கைச் சோழன் நலங்கிள்ளியின் படையினர் சுட்டுண்ட செய்தியை,

“தலையோர் நுங்கின் தீஞ்சேறு மிசைய
கடையோர் விடுவாய்ப் பிசிரோடு சுடு கிழங்கு நுகர்”⁸¹

என்று புறநானூறு தெரிவிக்கிறது.

“இஞ்சியைப் போன்ற அமைப்புடைய மஞ்சளைப் பற்றிய செய்திகள் இலக்கியத்தில் காணப்படினும் உணவில் கலந்த செய்திகள் கிடைக்கவில்லை. இக்கால மக்கள் மஞ்சளைப் பொடியாக்கி மசாலாப் பொருட்களில் ஒன்றாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். பெண்கள் முகத்தில் பூசும் ஒருவித நறுமணப் பொருளாகவும் பயன்படுத்தப்படுகிறது”⁸² என்ற செய்தியை சே. நமசிவாயம் தமிழர் உணவு என்ற நூலில் கூறுகின்றார்.

குப்பைக் கீரை

குப்பைக்கீரையை உணவாகச் சமைத்து உண்போர் இன்று இல்லை. ஆனால், சங்க காலத்தில் வறுமையில் உழன்றோர் குப்பைக் கீரையைச் சமைத்து உணவாகப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர். குப்பைக் கீரை பெரும்பாலும் அழுக்கு நிறைந்த இடத்திலேயே மிகுந்து காணப்படும். சிறு குழந்தைகள் பிசைந்து மென்றதால் வாடிய மார்பையுடைய பசியால் வதங்கி வறுமையுற்றயிருந்த

ஒருத்தி குப்பையில் முளைத்த குப்பைக்கீரையை அகழ்ந்து எடுத்தாள். அதுவோ கொய்த இடத்தில் தோன்றிய முற்றாத தளிர். அதனைப் பறித்து, உப்பில்லாமல் நீரை உலையில் ஏற்றிச் சமைத்து உட்கொண்ட செய்தியை,

“பிசைந்து தின வாடிய முலையள் பெரிதழிந்த
குப்பைக் கீரை கொய்கண் ணகைத்த
முற்றா விளந்தளிர் கொய்து கொண்டுப்பின்று
நீருலை யாக வேற்றி மோர் இன்று
அவிழ்ப்பது மறந்து பாசடகு மிசைந்து”⁸³

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் கூறுகின்றது.

முஞ்ஞைக்கீரை

முஞ்ஞைக்கீரை எனக் குறிப்பிடப்படும் முன்னைக்கீரை இப்போது பெரும்பான்மையாக வழக்கிலில்லை. அது நறுமணமுடையது. குறுநில மன்னர்கள் மறிகள் தின்றொழித்த பின் எஞ்சி நின்ற சில தளிர் இலைகளைப் புன்புலத்தில் விளைந்த வரகுச் சோற்றுடன் உண்டனர் என்ற புறநானூற்றுக் கருத்தினை,

“இடுமுள் படப்பை மறி மேய்ந்து ஒழிந்த
குறு நறு முஞ்ஞைக் கொழுங்கண் குற்றடகு
புன்புல வரகின் சொன்றியோடு, பெறுஉம்,
சீறார் மன்னர் ஆயினும், எம் வயின்
பாடு அறிந்து ஒழுகும் பண்பினாரே”⁸⁴

என்ற பாடல் தெளிவுபடுத்துகிறது. இதனால் முஞ்ஞை இலையை அக்காலத்தினர் பயன்படுத்தி உண்ட செய்தியை அறியலாம்.

வள்ளைக் கீரை

கொடி வகையைச் சார்ந்த கீரை வகையான இது வயல்களில் வளர்ந்து காணப்படும் ஒன்றாகும். கசப்புமிக்க பாகற்காயையும், வள்ளைக் கீரையையும் அதனோடு பல கூட்டுக்களையும் சேர்த்துப் பழஞ்சோற்றையுண்டனர் என்ற செய்தியை,

“செறுவின் வள்ளை, சிறுகொடிப் பாகல்,
பாதிரி ஊழ்முகை அவிழ்விடுத்து அன்ன

மெய்களைந்து இன்னொரு விரைஇஞ்.
 மூழ்ப்பப் பெய்த முழு அவிழ்ப் புழுக்கல்,
 ஆழிகளின் படுநர் களிஅட வைகின,
 பழஞ்சோறு அயிலும் முழங்கு நீர்ப்படப்பை”⁸⁵

எனப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

முதற்கூலம்

மனிதனுக்கு இன்றியமையாத உணவாகப் பயன்படக்கூடிய பொருட்களை முதற்கூலம் எனக் கூறலாம். முதற்கூலம் எட்டு வகைப்படும் அவையாவன:

1. நெல்
2. புல்
3. வரகு
4. தினை
5. சாமை
6. இறுங்கு
7. துவரை
8. இராகி

என்பனவாகும். இவ்வெண்வகைக் கூலத்தில் தினை, நெல் புல், வரகு ஆகிய நான்கு பொருட்களும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பேசப்படுகின்றன. எஞ்சியவை பற்றிய குறிப்பு பிற்கால இலக்கியங்களில் காணப்படுகிறது. இவற்றை அப்படியே உண்ணாமல் பயன்படுத்தும் போது பக்குவப்படுத்தி உண்பர். பொதுவாக இவற்றைச் சோறாக்கி உண்டுள்ளனர். அரிசி, சோறு ஆகியவை எல்லா முதற் கூலங்களிலும் அடங்குபவையாகும்.

அரிசி

பண்டைத் தமிழ் நாட்டினின்றும் அரிசியை ஏற்றுமதி செய்த கிரேக்கர்கள் அதனை “அருஸா” என்றார்கள். அதுவே ஆங்கிலத்தில் என்று ஆயிற்று. அரிசி என்னும் சொல் இவ்வளவு பழைமை வாய்ந்ததாயினும் பிங்கலத்தை என்ற பழைய தமிழ் நிகண்டில் ‘அரி’ என்ற வடிவம்

காணப்படுகிறது. திராவிட மொழிகளுள் ஒன்றாகிய துளுவிலும் ‘அரி’ என்ற வடிவம் காணப்படுகிறது.

மலையாளத்தில் இன்றும் அரிசியை ‘அரி’ என்றே குறிக்கின்றார்கள். ஆதலால் ‘அரி’ என்பதே அரிசியின் ‘ஆதிவடிவம்’ எனலாம். நெல்லைக் குற்றி அதிலிருந்து அரிசியைப் பெற்றனர். காய்ந்த நெல்லைத் தீற்றிக் கவளமாக்கி யானைக்குக் கொடுத்தனர் என்ற செய்தி புறநானூற்றில் காணப்படுகிறது.

“இருங்கா முலக்கை யிரும்புமுகந் தேய்த்த

ஆவைப்புமான் அரிசி”⁸⁶

என்ற பெரும்பாணாற்றுப்படை வரிகளாலும்,

“குற்றா வுலக்கையால்”⁸⁷

என்ற புறநானூற்று வரியாலும் நெல்லைக்குற்றி அரிசி ஆக்கி உண்டனர் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளலாம். பழந்தமிழர் சுவையும், பயனும் கெடா உண்ணம் இருக்கக் கைக்குற்றலரிசியைப் பயன்படுத்தி உள்ளனர் என்ற செய்தியை,

“தொடிமாண் உலக்கைப் படுஉக் குற்றரிசி”⁸⁸

என்ற பகுதியால் அறியலாம். மாறாகப் பிற்காலத் தமிழர் நெல்லைப் புழுக்கியும் உலர்த்தியும் அரிசியாக்கி உணவாகக் கொண்டனர். ஆனால், தினை, சாமை, வரகு போன்றவற்றை வறுத்து இடித்தே அரிசியாக்கி உண்கின்றனர்.

“கிம்புரியின் கொம்பொடித்து வெம்புதினை இடிப்போம்”⁸⁹

என்ற குற்றாலக் குறவஞ்சிப் பாடல் இதனைச் சுட்டிச் செல்கிறது. சங்க இலக்கியங்களும் திணையை இடித்தே மக்கள் பயன்படுத்தினர் என்று கூறுகின்றன. மலைபடுகடாம் இதனை,

“உண்ணுநர்த் தடுத்த நுண்ணிடி நுவனை”⁹⁰

எனக் கூறுகிறது. ஆனால், எந்த முறையில் பக்குவம் செய்து இடித்தனர் என்ற செய்தி கிடைக்கவில்லை. திணையை இடித்துப் பக்குவப்படுத்திய இன்றைய மக்களின் செய்முறையை அக்காலத் தமிழரும் கொண்டிருந்தனர். திணையரிசி, நெல்லரிசி, புல்லரிசி, மூங்கிலரிசி, வரகரிசி ஆகியவற்றை உணவாகப் பழந்தமிழர் பயன்படுத்தினர். இவற்றில் அல்லி அரிசி, மூங்கிலரிசி ஆகியவை இன்றையத் தமிழர் வழக்கிலில்லை. அல்லி அரிசியைக் கைம்மைப் பெண்டிரே பெரும்பான்மையும் உணவாகக் கொண்டுள்ளனர்.

“சிறுவெள் ஆம்பல் அல்லி உண்ணும்

கழிகல மகளிர் போல”⁹¹

என இதனைப் புறநானூறு சுட்டுகிறது.

அவல்

நெல்லை நீரில் ஊற வைத்து அதிலிருந்து அவல் இடித்தெடுக்கும் இன்றைய தமிழர் வழக்கத்தைப் போலவே சங்ககால மக்களும் அரிசி நெல்லிலிருந்தும், மூங்கில் நெல்லிலிருந்தும் அவலை இடித்தெடுத்தாக இலக்கியங்கள் சான்று பகர்கின்றன. அகநானூறு,

“பெருஞ்செய் நெல்லின் வரங்குகதிர் முறிந்து

பாசவல் இடிக்கும் பெருங்காழ் உலக்கை”⁹²

என இச்செய்தியைப் பாடல் வாயிலாகத் தெரிவிக்கிறது. கதிரிலுள்ள முதிர்ந்த பச்சை நெல்லை உரலிலிட்டு மகளிர் அவலாக்குவதற்கு இடிப்பது உண்டு. அது பாசவல் எனப்படும். கழனியில் கரும்பு விளைந்து கிடக்கிறது. அதனைப் பிடுங்கிப் பிழிந்து சாறெடுத்து அதனோடு பாலும் பெய்து பாசவலைப் பகுத்துண்டனர் மக்கள் என்பதை,

“மென்கழைக் கரும்பின் நன்பல மிடைந்து

பெருஞ்செய் நெல்லின் பாசவல் பொத்தி”⁹³

எனும் அகநானூறு.

மேலும்,

“பல் கோட்டு அடுப்பில் பால் உலை இரீஇ,

கூழைக் கூந்தற் குறுந் தொடி மகளிர்

பெருஞ் செய் நெல்லின் வாங்குகதிர் முறித்து,

பாசவல் இடிக்கும் இருங் காழ் உலக்கை”⁹⁴ எனும் அகநானூறுப்

பாடல்,

புதிதாகத் திருமணமான பெண் உண்பதற்காக மணமனையில் சமைக்கப்படுகிறது. கல் அடுப்பு கூட்டிப் பாலை உலையில் ஏற்றுகின்றனர். நெல்லங்கதிர்களைக் கொண்டுவந்து புதுநெல்லைப் போட்டு அவல் உலக்கையால் இடிக்கின்றனர் என்று பாடுகிறது. மேலும்,

“பெருஞ் செய் நெல்லின் பாசு அவல் பொத்தி,
கோதை மார்பன் உவகையின் பெரிதே”⁹⁵

அகநானூறு எனும் பாடல்

ஆற்று நீரைத் தேக்கி உயர்த்தி வயல்களுக்குப் பாய்ச்சும் கலிங்கு. கள் உண்ட மகிழ்ச்சியில் உழவர் கட்டிய கலிங்கு. காஞ்சி மரக் கிளைத் துண்டுகளை ஆற்று மண்ணில் குத்தி, கரும்பைப் படுக்கைவாட்டில் அடுக்கிக் கட்டி, நெல்லில் இடித்த அவலை மண்ணில் குழைத்து அடைத்துக் கட்டிய கலிங்கு என்று பாடுகிறது.

சோறு

பழங்காலத்தின் முதன்மை உணவாகச் சோறு விளங்கியிருக்கிறது. அரிசியில் நீரைப்பெய்து புழுக்கினால் அது சோறாகின்றது. சோற்றுணவைத் பழந்தமிழர்கள் விரும்பியுண்டிருக்கின்றனர்.

“ஆற்றுக்குள் இருந்து அரகாரா என்றாலும்

சோற்றுக்குள் இருக்கிறான் சொக்க நாதன்”⁹⁶

என்பது பழமொழி அடிசில், அயினி, அவிழ், கூழ் சொன்றி, நிமரல், புழுக்கல், புன்கம், பொம்மல், மிதவை, மூரல், வத்தம் என்பது போன்ற பல சொற்கள் சோறுக் குறித்து வருகின்றன.

“அயினியு மின்ற யின்றனனே சோறு”⁹⁷

“அவிழ் வேண்டுநர்க் கிடையருள் - சோறு”⁹⁸

“இழிந்தானாப் பல சொன்றி சோறு”¹⁰⁰

“பாற்பெய் புனகம் தோனாகு மயக்கி பாற்சோறு”¹⁰¹

“குருஉக் கணிறடிப் பொம்மல் தினைச்சோறு”¹⁰²

“பாலு மிதவையும் பண்ணாது பெறுகுவிர் பாற்சோறு”¹⁰³

“இன்சுவை மூரற் பெறுகு”¹⁰⁴

“சுடர்க் கடைப் பறவைக் பெயர்படு வத்தம்”¹⁰⁵

எனச் சங்கப் பாடல்கள் சோற்றினைக் குறித்து பல்வேறு இடங்களில் பதிவு செய்திருப்பது கருதத்தக்கது.

தினைச்சோறு

முதற் கூலவகைகள் எட்டனுள் தினையும் ஒன்று. கருந்தினை, சிறு தினை, செந்தினை என்பன தினைகளின் வகைகளாகும். 'ஏனல்' என்ற தொடரும் சிறுதினையைக் குறிக்கும். இதனை 'ஏனலஞ் சிறுதினை' என்ற தொடர் விளக்குகிறது. இக்காலத் தமிழர் சிறுதினையை 'அறுப்பன் தினை' என்றும், பெருந்தினையை 'முறியன் தினை' எனவும் வழங்குகின்றனர். தினைக்கு ஓங்குதினை, பைந்தினை என அடைகளைக் கொடுத்து சங்க இலக்கியத்தில் புலவர்கள் பாடுகின்றனர். சங்க இலக்கியத்தில் 'இறடி' என்ற சொல்லாலும் தினை குறிக்கப்படுகிறது. இதனை,

“குருஉக்க னிறடிப் பொம்மல்”¹⁰⁶

என்ற மலைபடுகடாம் தொடர் இதனை விளக்கும். தினை என்பதை சிறு தானிய வகை என்று மட்டுமே சொல்லி விளக்கமெதுவும் சொல்லாமல் வழங்கப்பட்டும் வருகிறது. சங்க நூலில், இது

“தினைக் காலுள் யாம் விட்ட கன்று மேய்க்கிற்பரோ”¹⁰⁷

எனக் கலித்தொகை தினையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. கொழுத்த ஊன் துண்டங்களைத் தீயிலிட்டுச் சுட்டு அவற்றுடன் தினைச்சோற்றைத் சொரிந்து பாணர்கள் உண்டனர் எனும் காட்சி,

“செந் தீ அணங்கிய கொழுநிணக் கொழுங்குறை

மென் நினைப் புன்கம் உதிர்ந்த மண்டையொடு”¹⁰⁸

என அகநானூறு குறிக்கிறது. தினைச்சோற்றுடன் ஊனைக் கலந்து உண்ணுதல் சிறந்த சுவை உணவாகத் தமிழர்களால் கருதப்பெற்றிருந்தது. நெய்யில் வெந்த இறைச்சியோடு தினைச் சோற்றையும் விருந்தினர்களுக்குக் கொடுத்தனர் என்பது,

“பருஉக் குறை பொழிந்த நெய்க்கண் வேவையோடு

குருஉக் கணி நடிப்பொம்மல் பெறுகுவீர்”¹⁰⁹

என மலைபடுகடாம் பாடுகிறது.

“உண்ணு நர்த் தடுத்த நுண்இடி நுவனை”¹¹⁰

தினையை இடித்துத் தினையை உண்டனர் என்ற செய்தியினையும் காணலாம் முடியும்.

நெற்சோறு

பழங்காலத்திலிருந்து இன்றும் நமது தமிழ் மக்களால் உணவாகப் பயன்படுத்தப்படும் தானியம் நெல். கூல வகைகளில் பழந்தமிழர்களும், இன்றைய தமிழர்களும் மிகுதியாகப் பயன்படுத்துவதும் இதுவேயாகும். இது தமிழர்களுக்குரிய உணவு வகைகளில் தலை சிறந்ததாகும். இது ஒற்றை விதையிலைத் தாவரத்தைச் சார்ந்தது. இளநெல், மலை நெல் எனப்படும் ஐவனநெல், சாலிநெல், சுவல்விளை நெல், கருடச் சம்பா என வழங்கப்படும் வத்தம், வெண்ணெல், செந்நெல் ஆகியவை அந்நெல்லின் வகையைக் குறிப்பிடுவன. இவற்றுள் செந்நெல்லே மிகவும் உயர்ந்தது. நெல்லின் கதிர்களைப் புலவர்கள் ஆய்கதிர், இருங்கதிர், இறங்குகதிர், நீடுகதிர், பிணங்குகதிர் எனப் பலவாறாகக் குறித்துள்ளனர்.

நென்மாவல்சி

மக்கள் பயன்படுத்திய திடவுணப் பொருட்களுள் ஒன்றாக நென்மாவையும் குறிப்பிடலாம் நெல்லின் அரிசியை இடித்து 'நென்மா' உணவாக உருவாக்கப்பட்டு பரிசில் பெற வந்த பாணர்களுக்குப் பரிசிலாக வழங்கப்பட்டமையை,

“நென்மா வல்சி தீற்றிப் பன்னாள்

பெறுகுவீர்”¹¹¹

என்று நென்மாவைப் பயன்படுத்திய செய்தியைக் குறிப்பிடுகிறது. இக்கால மக்களும் நென்மாவும், உப்பும் கலந்த உப்புமா உட்படப் பலவகைப்பட்ட பண்டங்களை நென்மாவிலிருந்து தயாரிக்கின்றனர்.

பொரி

நெல்லை வறுத்து அதிலிருந்து பொரி கிடைப்பதை நெற்பொரி என்று சொல்லுகிறார்கள். இன்றும் கார்த்திகைத் திருநாள் உட்பட பல நல்ல தீய காரியங்கள் சிலவற்றிற்கும் நெற்பொரி பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. கார்த்திகைப் பொரியைப் பொரிக்கும் வழக்கமானது தமிழர் இல்லங்களிலும் இன்றளவும் உள்ள வழக்கம் எனலாம். தீய நாட்களில் நெற்பொரி குறிப்பாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. பொரி பற்றிய குறிப்புக்கள் சங்க இலக்கியங்களிலும் குறிப்பிடப்பட்டு வருகின்றன. இதனை,

“பொரிப் பூம் புன்இன் முறிதிமிர் பொழுதே”¹¹²

என ஐங்குறுநூறும்,

“செந்நெல் வான் பொரி”¹¹³

எனக் குறுந்தொகையும் குறிப்பிடுகின்றன. புழுங்கல் நெல்லும் செந்நெல்லும் பொரிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டமையும் இதிலிருந்து தெரியவருகிறது. பொரி புன்கின் பூப்போன்ற அமைப்புடையது. முருகனை வழிபடும்போது பொரியைச் சிதறி வழிபட்டனர் மாந்தர் என்பதை,

“வெண்பொரி சிதறி”¹¹⁴

என்று திருமுருகாற்றுப்படை உரைக்கின்றது. பொற்கலத்தில் பொரியைச் சொரிந்து அதில் பாலைப் பெய்து அளித்தபோது தலைவி அவை மிகுதி எனக் கூறி உண்ணாதிருந்தாள் என்ற செய்தியை,

“செம்பொற் புனைகலந் தம்பொரிக் கயந்த

பாலும் பலவென உண்ணார்”¹¹⁵

எனக் குறுந்தொகை தெரிவிக்கிறது. இன்சோறு, உப்பில்லாச்சோறு, உழுத்தஞ்சோறு, ஊன்சோறு, கொழுஞ்சோறு, செஞ்சோறு, நெய்ச்சோறு, புளிச்சோறு, பாற்சோறு (மிதவை), மூங்கிலரிசிச்சோறு, வெண்சோறு, புல்லரிச்சோறு, வரகுச் சோறு போன்ற வகை முதற்கூல உணவுப் பொருட்கள் தமிழர் இலக்கியங்களில் பல்வேறு இடங்களில் குறிப்பிடப்படுமையை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

கூட்டுக்கறி

காய்கறியும், பருப்பும் கலந்து செய்த கறியுணவு கூட்டுக்கறி என்று அழைக்கப்படுகிறது. ‘கறிசோறுண்டு’ என்னும் புறநானூற்று வழக்கினால் கூட்டுக்கறி இல்லாமல் சோற்றை உண்டவர் இல்லை என அறியலாம்.

பலவற்றைக் கூட்டி ஆக்கப்படுவது கூட்டாகும், இலையிலும், காயிலும், பூவிலும், கனியிலும், ஊனிலும், மீனிலும் கூட்டு செய்வர். அவ்வாறு அமைந்தவை புளிக்கறி, உவியல், துவையல், புளிக்குழம்பு என்பனவாகும். புளிக்கறியும், புளிக்குழம்பும் நீருணவாக இருப்பினும் சோற்றோடன்றித் தனியாய் உண்ணும் வழக்கமின்மையால் அவையும் இங்குக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

குழம்பு

இக்காலத்தவர் குழம்பை ஆணம் என்றும் குறிப்பிடுவர். திண்மைநிலை பற்றி நீர், சாறு, தீயல், இளம்குழம்பு, குழம்பும், கூட்டு எனக் குழம்பு பல வகைப்படும். குழம்பினைக் காய்கறிக் குழம்பு எனப் பிங்கல நிகண்டு கூறுகிறது.

புளிக்குழம்பு

தலைவி தன் மெல்லிய விரல்களால் கட்டியாக முற்றி விளைந்த தயிரைப் பிசைந்து அதைக் குவளை போன்ற கண்களில் தாளிப்புப் புகைமணம் கமழுமாறு கண்களில் படிந்திட புளியைக் கரைத்து தலைவி தன் மெல்லிய விரல்களால் இனிமையான புளிக்குழம்பாக்கித் தலைவனுக்குக் கொடுத்தாள் என்ற காட்சியானது,

“முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்,
கழுவுறு கலிங்கம், கழாஅது, உடஇ,
குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கமழமத்
தான் துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்
‘இனிது’ எனக் கணவன் உண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே”¹¹⁶

என்ற பாடல் பறைசாற்றுகிறது. இவ்வாறு தலைவி சமைத்துக்கொடுத்த உணவை தலைவன் விரும்பி சுவைத்து மகிழ்ந்த காட்சியினூடே அக்காலத்தில் புதிதாகத் திருமணம் புரிந்த இளம் இணையர் இல்லற வாழ்வில் மேலாங்கியிருந்த காட்சியும் புலப்படுவதை உணரலாம். அவர்களது இல்லற இன்பத்திற்கு அக்கால உணவும் ஒரு காரணமாய் அமைந்திருந்தமையும் வெளிப்படுகிறது.

பழஞ்சோற்றுவுவியல்

இக்காலத்தவர் பலவகையான காய்கறிகளைக் கொண்டு அவியல் செய்கின்றனர். நெடுவாளைப் பல்லுவியல் என்ற புறநானூற்றுப் பாடலை எடுத்துக் காட்டி உவியல் என்பது சமைத்த கறி என்று வழங்கப்படுகிறது. சங்ககால மக்கள் நீண்ட வாளைமீனைக் கொண்டு உவியல் செய்து அதைப் பழஞ் சோற்றுடன் சேர்த்து உணவாக உட்கொண்டனர் என்ற செய்தி,

“நெடுவாளைப் பல்லுவியற்
பழஞ்சோற்றுப் புக விருத்தி”¹¹⁷

எனும் புறப்பாட்டின் வாயிலாக அறியப்படுகிறது.

கொழுந்துவையல்

தேங்காய், காய்கறிகளை அரைத்துச் செய்யும் உணவின் உபகரண வகை எனக் கூறுகின்றனர். பதினெண்கறி வகைகளில் இதுவும் ஒன்று. இது துகையல் எனவும் கூறப்பட்டது. இதைத் தாளிதம் செய்தனர், பின் தாளித்த இதனை உள்ளம் உவந்து பிறருக்கும் கொடுத்தனர். இச்செய்தி,

“கனிகுய்யாற் கொழுந்துவையர்
தாமுவந்து தருஉ மொழியர்”¹¹⁸

என்று புறநானூற்று அடிகள் கூறுகின்றன.

புளிக்கறி

புளிப்புச்சுவை நிறைந்த உணவாகிய இது புற்றினின்று அகழந்தெடுக்கப்பட்டு புளித்தமோரைக் கொண்டு சமைக்கப்படுகிறது. புளிச்சுவையைச் சேர்த்துக்கறியாக வைப்பது புளிக்கறியாகும். இச்செய்தி,

“செம்புற்றீய லின்னளைப் புளித்து”¹¹⁹

செம்புற்றீயலை மோரோடு சேர்த்து புளிக்கறி ஆக்கினர் என்னும் குறிப்புப் புறநானூற்றில் காணப்படுகிறது. மகள், கொழுத்த அயிலை மீனின் துண்டைச் சேர்த்துப் புளிக்கறி ஆக்கி அதனை முரல் வெண்சோற்றுடன் சேர்த்துத் தந்தைக்கு கொடுத்தாள் என்பதைப் பின்வரும் அகநானூற்றடிகள் விளக்குகின்றன.

“உப்பு நொடை நெல்லின் மூரல் வெண்சோறு

அயிலை துழந்த அம்புளிச் சொரிந்து

கொழுமீன் தடியொடு குறுமகள் கொடுக்கும்”¹²⁰

என்ற பாடலடிகளின் வாயிலாக மீன் இறைச்சியில் உப்பு, புளி கலந்து சமைத்து உண்ணும் வழக்கம் இருந்ததனை அறியமுடிகிறது.

உப்பு

பழங்காலத்தில் உப்பு விலை மதிப்பு மிக்கதாகவும் எல்லோருக்கும் எல்லா காலங்களிலும் கிடைத்தற்குரிய பொருளாகவும் விளங்கியது. உப்பில்லாப் பண்டம் குப்பையிலே என்ற பழமொழி உணவுப் பொருட்களுக்குச் சுவையூட்டுவதற்கு உப்பு இன்றியமையாதது என்பதைக் காட்டுகிறது. உமணர்கள் உப்பைக் கொடுத்து அதற்கு நேராக நெல்லைப் பெற்றனர் எனும் செய்தி,

“நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பெனச்

சேரி விலைமாறு கூறலின்”¹²¹

என்ற பாடலடிகளின் வாயிலாக நெல்லுக்கு இணையான மதிப்பினை உப்பு பெற்றிருந்தமை அறியமுடிகிறது. செயற்கைத் திடப்பொருளை முற்றிலும் சிதைத்து இன்னொரு வடிவமாக்கி உண்ணத்தகுந்த உணவுப் பொருள் உப்பு ஒன்றே உப்பங்கழிகளில் பாய்ந்த நீர் சூரியனுடைய வெப்பத்தால் திட உணவுப் பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டமையும் உப்பினைக் காய்ச்சி பல காலம் வைத்து உணவில் பயன்படுத்திய பழங்கால மக்களின் அறிவியல் நுட்பம் வியக்கத்தக்கது.

பருத்தல் என்னும் பொருளில் வரும் உப்புதல் என்னும் சொல் இதன் செழுமைப் பயனை நமக்கு நினைவூட்டும். சுவையுள்ளும் இதனை முதன்மைச் சுவையாக நம்மனோர் கருதி வந்தனர் என்பது ‘சுவைபார்த்தல்’ என்னும் பொருளில் உப்புப்பார்த்தல் என்னும் தொடரை வழங்கி வருதல் கொண்டும் தெரியலாம். உப்பு எல்லா வளர்ச்சிக்கும் முதற்காரணமாய் இருக்கும் செந்நீரையும், எலும்பையும், செழுமை செய்து வலுவூட்டி வருகின்றது. மேலும், விரும்பத்தக்க இனிமை இயல்புகட்கெல்லாம் பண்டைக் கால முன்னோர் உப்பென்னும் மொழியை மிக அழகாக வழங்கி வந்திருக்கின்றனர். ‘கூடலிற் தோன்றிய உப்பு’¹²² என்று திருக்குறளிலும், ‘உயங்காக்கால் உப்பின்றாம் காமம்’¹²³ என நாலடியாரிலும் “அமைந்தோளாய் நின்மெய் வாழ் உப்பு”¹²⁴ என அகநானூற்றிலும் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இம் முதன்மை கருதியை நம்நாட்டவர் உணவிடுதலை ‘உப்பிடுதல்’ என்று வழங்குகின்றனர்.

“உவர் விளை உப்பின் உழாஅ உழவர்

ஒழுகை உமணர் வரு பதம் நோக்கி”¹²⁵ என்றும்,

“இருங் கழிச் செறுவின் வெள் உப்பு விளையும்”¹²⁶

என்றும் பாடப்படுவன உப்பு பழங்காலத்தில் பெற்றிருந்த இடம் குறித்து விளக்குகிறது. உப்பிட்டோரை உள்ளவும் நினை என்னும் முதுமொழியே இதற்குப் பொருத்தமான எடுத்துக்காட்டாகும்.

தேன்

இயற்கை கொடுத்த அரிய உணவு தேன். பழந்தமிழ் மக்களின் உணவில் தேன் இன்றியமையாத இடம் பெற்றிருந்தது. இயற்கையான உணவுகளின் தன்மைகளையும் பயன்களையும் கண்டறிந்த சங்க காலத்தவர்கள் தேனையும் ஒரு முக்கிய உணவாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பழங்கால மனிதர்கள் கூட்டங்கூட்டமாகக் காடுகளில் உணவைத் தேடி அலைந்து கண்ட இடங்களில் உறங்கித் தன் வாழ்நாளைக் கழித்துள்ளனர் என்பது, வரலாற்றில் கூறப்பட்ட உண்மை அனைத்து இயற்கை வளங்களையும் தேடியதன் விளைவாகப் பல உணவுப் பொருள்கள் தென்பட்டன. தேனினை உணவாக உட்கொண்ட செய்தியை,

“அறை உறு தீம்தேன் குறுவர் அறுப்ப”¹²⁷

எனும் பாடலடியின் வாயிலாக உணரலாம். புலவர்கள் விரும்பிச் சாப்பிட்ட உணவுகளில் தேனும் ஒன்று என்பது எண்ணத்தக்கது.

பாலும் தெளி தேனும்

செல்வம் மிகுந்த வீடுகளில் தேனுடன் பாலைக் கலந்து பருகக் கொடுப்பது அக்கால வழக்கம். மகட் போக்கிய தாய் ஒருத்தி, தேன் கலந்த இனிய பாலை ஏந்திக் கூந்தலைக் கோதி விரும்மொழிக் கூறிப் பருகுக என்று கூறியபோது, வெறுத்துப் பருகாதவள், உப்பு நீரைப் பெருமூச் சொறிந்து பருகினாளோ என்று வருத்திக் கூறினாள். இக்காட்சியானது,

“தேம் கலந்து அளைஇய தீம்பால் ஏந்திக்

கூழை உளர்ந்து மோழைமை கூறவும்

மறுத்த சொல்லாள் ஆகி

வெறுத்த உள்ளமொடு உண்ணா தாளே”¹²⁸

என்ற பாடல்வழி அறியலாகிறது. பாலொடு தேன் கலந்து பருகும் வழக்கம் சங்க காலத்தே நிலவியமை இதன் மூலம் அறியமுடிகிறது.

இறைச்சி உணவுகள்

பழந்தமிழகத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் வகைவகையான உணவுகளைத் தயாரித்து விரும்பி உண்ணும் உணவு விரும்பிகளாகவே அமைந்திருக்கின்றனர் என்றாலும் அது மிகையாகாது. மரக்கறிவகை உணவுகளை மட்டுமல்லாது மரக்கறியல்லாத இறைச்சி உணவுகளையும் பல வகையாகத் தயாரித்து உண்டு வாழ்ந்தனர். தாவரங்கள் அல்லாத பிற உணவுகள் புலால் உணவு என்று இன்றும் வழங்கப்படுகிறது. திருக்குறள் நாலடியார் போன்ற நூல்கள் புலால் உண்ணாமையை வலியுறுத்துகின்றன. எனினும், சங்ககால மக்கள் புலால் உணவை விரும்பியுண்டனர். போரும், வீரமும் பேணுவதற்கு இப்புலாலுணவு ஊக்கமளிக்கும் என நம்பி புலால் உணவை உண்டனர். மனித உடலின் வளர்ச்சிக்கும் நலத்திற்கும் இன்றியமையாத அமினோ அமிலங்கள் நிறைந்தவை ஊன் புரதங்கள். எனவே, இதைச் சாப்பிடுவதால் முழுப்புரதமும் கிடைப்பதாக நம்பினர். இதனைப் போதுமான அளவு உண்ணாவிட்டால் மனித உடலின் வளர்ச்சியும் நலமும் கெடும் என்றும் இன்றைய அறிவியல் உலகம் நம்புகிறது. மறைமலையடிகள் 'ஊன் உண்ணும் விலங்குகளைவிட ஊன் உண்ணாத விலங்குகளின் உடல் தூய்மையானது என்று கருதினர். ஊன் உண்ணாத ஆடு, மாடு முதலியவற்றின் தசைகள் கூட அருவருக்கத்தக்க நாற்றமும், நச்சுநீரும் உடையன'¹²⁹ என்பது மறைமலையடிகள் கருத்து. இவர் ஊனில் நச்சுநீர்த் தன்மை உண்டு என்னும் கருத்தை விளக்க அலெக்சாண்டர் கைக் என்பவரின் கருத்தை வழிமொழிந்து மறைமலையடிகள் கூறினாலும் இன்றைய உலகம் அவற்றைப் பொருட்படுத்துவதில்லை. ஊன் எல்லாம் நச்சுநீர் உள்ளன வென்றும் ஊன் தின்னும் உயிர்கட்கு எல்லாம் அந்நச்சுநீர்க் குருதியில் கலந்து பலகொடிய நோய்களை வருவிக்கின்றன என்றும் கூறுவர்¹³⁰ என்பது அலெக்சாண்டர் கைக் கருத்தாகும். குடலில் ஏற்படும் புண் நோய்களைத் தவிர வேறு பல நோய்களும் இறைச்சி உணவை உண்பதால் வரும் என்ற கருத்து மக்களிடையே நிலவுகிறது. இருப்பினும் சங்க கால மக்கள் விலங்குகளின் இறைச்சி உணவை விரும்பி உண்டமை நன்கு அறியமுடிகிறது.

விலங்குகளின் இறைச்சி

தங்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய விலங்குகளை வளர்க்கவும், அவற்றை உணவாகப் பயன்படுத்தவும் பழந்தமிழ் மக்கள் அறிந்திருந்தனர்.

1. ஆட்டிறைச்சி
2. மாட்டிறைச்சி
3. பன்றியிறைச்சி
4. மான் இறைச்சி
5. முளவுமா இறைச்சி
6. யானை இறைச்சி

ஆகிய விலங்குகளின் இறைச்சிகளைத் தமிழ் மக்கள் உணவாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்ற குறிப்பை கோமான் கொழுங்குறை தருகின்றது. “பைந்தடி”, “பைந்துணி”, ஊன் என்ற சொற்களை இறைச்சியைக் கூறப் பயன்படுத்தினர். இவை இறைச்சியின் பெயர்களாகும். மனிதன் ஆதிகாலத்தில் இறைச்சியைப் பச்சையாகவே தின்றதாகத் தெரிகிறது. இதுபற்றி சங்க இலக்கியத்திலும் செய்திகள் குறைவாகவே உள்ளது. மறவர்கள் கள் விலைக்கு மாறாக நிரையைக் கொடுத்துக் கள்ளாண்டனர் என்றும், அவர்கள் பச்சை இறைச்சியைத் தின்றுவிட்டு, ஈரமிக்க கையை வில்லின் புறத்தே தடவினர் என்றும்,

**“நிறுத்த வாயந் தலைச் சென் றுண்டு
பச்சூன் நின்று பைந்நிணம் பெடுத்த
எச்சி லீர்ங்கை விற்புறந் திமிலீ”¹³¹**

மேற்கூறிய புறநானூற்றடிகள் உரைக்கின்றன. ஊன் உணவைப் பதப்படுத்திய நிலையை, சூடு, பழுக்கு, பொரியல், உறை, வாட்டு, வேவை என்றும் சொற்கள் காட்டுகின்றன. குழைச் சூடு, கொழுஞ்சூடு, வான்சூடு என்பன சூட்டின் தன்மையை விளக்குவதாகும். இறைச்சியை இரும்பு கம்பியில் கோர்த்துச் சுட்டதாகக் கூறும் செய்தி,

“காழிற் சுட்ட கோமுனட கொழுங்குறை”¹³² பொருநராற்றுப்படை கூறுகிறது. அதியமானின் பேரன்பைப் பெற்ற ஒளவையார் அவனது கொடைத்திறத்தையும் படைத்திறத்தையும் பாடுமிடமெல்லாம் அவன் வழங்கிய கள் மற்றும் இறைச்சி உணவைப் பற்றியும் பாடுகிறார். எலும்போடு கூடிய ஊன் தடியையும் அக்காலத்தவர் பயன்படுத்தினர் என்பதை,

“என்போடு தடிபடு வழியெல்லா மெமக்கீயு மன்னே”¹³³

என்னும் புறநானூற்றடி விளக்குகிறது. இரவும் பகலும் மக்கள் ஊன் தின்றதால் நிலத்தையுழுகின்ற கொழுவைப் போன்று பற்கள் மழுங்கிப் போயின என்று பொருநர்கள் கூறும் செய்தி,

“கொல்லை யுழுகொழு வேய்ப்பப் பல்லே

யெல்லையு மிரவு மூன்றின்று முழுங்கி”¹³⁴

என்று பாடப்படுவதன் மூலம் உழவுத்தொழில் புரியும் மக்கள் இறைச்சி உணவை இரவு பகல் என உண்டனர்.

ஆட்டிறைச்சி

ஆடு, வெள்ளாடு, செம்மறியாடு, மலையாடு எனப் பலவகைப்படும். பழந்தமிழ் மக்கள் வெள்ளாடு, செம்மறியாடு ஆகியவற்றின் இறைச்சியைப் பயன்படுத்தினர் என்பதனை மையூன், துருவை என்னும் சொற்கள் காட்டுகின்றன. மையூன் என்பது வெள்ளாட்டின் இறைச்சியைக் குறிப்பதாகும். விடை என்பது ஆட்டுக்கிடாவைக் குறிப்பதாகும்.

“விடைவீழ்த்துச் சூடுகிழிப்ப,

நீர்நிலை பெருந்த வார்மணல் அடைகரை”¹³⁵

மையூன் என்பதற்கு “செம்மறியாட்டுத் துண்டு”¹³⁶ என உ.வே.சா. குறிப்பிட்டுள்ளார். மை காராடு, வெள்ளாடு என்ற இரண்டையும் குறிக்குமெனப் பண்டைத்தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும் குறிக்கிறது. வெள்ளாட்டின் இறைச்சியைச் சுவைமிக்கத் தென்பழந்தமிழ் மக்கள் விரும்பி உண்டதாகக் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. கோலிற் கோத்துச் சுட்ட ஆட்டிறைச்சியைத் தெய்வங்களுக்கு இடும் மடை போல வேண்டியார்க்கு வேண்டியவாறு இலை இலையாகக் கொடுத்தனர் என்பதனை,

“விடை வீழ்த்துச் சூடு இழிப்ப

மடை வேண்டுநர்க்கு இடை அருகாது

அவிழ் வேண்டுநர்க்கு இடை அருளி”¹³⁷

என்ற பாடல் வழியாக அறியப்படுகிறது. சோழர் குலத்தில் தோன்றிய கரிகாலன் புலவர்களை ஆதரிப்பவன். இவன் பொருநருக்குச் செம்மறி ஆட்டுக்கடாவின் மேற் குரங்கு இறைச்சியைப் புழுக்கி உண்ணக் கொடுத்தான் என்பதை,

“தூராய் துற்றிய துரவையம் புழுக்கின்

பாரரை வேவை பருகெனத் தண்டி”¹³⁸

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம். ஒரே நேரத்தில் இரு வகை இறைச்சியை இணைத்து அவித்துப் பாணர்களுக்கு வழங்கியமை இப்பாடல் வாயிலாக

அறியலாம். காய்கின்ற நெய்யில் ஆட்டிறைச்சியை இட்டு ஓசை உண்டாகுமாறு பொரித்து அதை ஒளிமங்கிய கண்களையுடைய மக்களுக்கு வயிறாற உண்ணுமாறு கொடுத்தனர் என்ற செய்தி,

“நெய்யுலை சொரிந்த மையூன் ஓசை

புதுக்கண் மாக்கள் செதுக்கணார்”¹³⁹

என்றும் புறநானூற்றடிகள் உரைக்கின்றன. சோற்றில் ஆட்டு இறைச்சியையும், நெய்யையும் கலந்து ஆக்கினர் எனும் கருத்து,

“மையூன் தெரிந்த நெய் வெண்புழுக்கல்”¹⁴⁰

என்ற பாடலடியின் வாயிலாக அக்காலத்தில் ஊன்சோறு என்று சிறப்பிடம் பெற்றிருந்த உணவுவகையை சுவைத்தனர் என்பது தெரியலாகிறது. இக்காலத்தில் இவ்வுணவு ‘பிரியாணி’ என்ற சொல்லாக பெருஞ்சிறப்புப் பெற்று விளங்குகிறது.

மாட்டிறைச்சி

சங்ககால மக்களிடையே பசுவதை ஒரு பாவம் என்ற கருத்து பெருங்கொள்கையாகவே நிலவிவந்துள்ளது. இருப்பினும் ஒரு சாரார் அக்காலத்தில் மாட்டிறைச்சி, காட்டுப்பசுவின் இறைச்சியை உண்டுவந்துள்ளமையும் அறியமுடியும். ‘ஆமான்’ என்பது காட்டுப்பசுவைக் குறிப்பதாகும். எயிற்றியரின் இல்லத்தில் தங்கும் விருந்தினர்கள் ஆமான் இறைச்சியைப் பெறுவர் என்ற செய்தி,

“எயிற்றியர் அட்ட இன்புளி வெஞ்சோறு

தேமா மேனிச் சில்வினை யாய மொரு

ஆமான் சூட்டின் அமைவரப் பெறுகுவா”¹⁴¹

என்று பாடியிருப்பதன் வாயிலாகக் காட்டுப்பசுவையும் கொன்று உண்ணும் வழக்கம் அவர்களிடையே இருந்தமை அறியப்படுகிறது.

எலி இறைச்சி

அக்காலத்தில் மட்டுமல்லாது இக்காலத்திலும் எலிக்கறி உண்ணும் வழக்கம் மக்களிடையே வழக்கில் இருக்கிறது. காவிரி பொய்த்து போகின்ற போதெல்லாம் இன்றைய வேளாண்குடி மக்கள் பஞ்சத்தின் காரணமாகவும் பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்படுவதன் மூலம் எலிக்கறியைத் தின்று உயிர்

வாமும் நிலை உண்டாகிறது. பழங்காலத்தில் எலிக்கறி உண்ணுவது வறுமைகாரணத்தால் அல்ல என்பது தெளிவாகிறது. காடு, மேடு, மலை, வயல், வீடு ஆகிய இடங்களில் வாமும் சிறு பிராணி எலி. இதனைக் கருப்பை என்றும் இலக்கியத்தில் குறித்துள்ளனர். சங்க இலக்கியத்தில் வெள்ளெலி பற்றியும் வீட்டெலி பற்றியும் பேசப்பட்டுள்ளது. ஆந்தையிடம் தலைவி ஓர் வேண்டுகோள் விடுக்கிறாள். அஃதாவது ‘ஆந்தையே என்னிடம் அளவு கடந்த அன்புடைய என் தலைவர் யான் உறங்கும் போது வருவாராயின் நீ குழறி ஒலி செய்யாதே. அவ்வாறாயின் ஆட்டிறைச்சியுடன் கூடிய சோற்றுடன், எலிச் சூட்டையும் உனக்குத் தருவேன்’ என்று கூறுகிறாள். எலி சுட்டப்பட்டிருப்பதால் அதனை உண்டிருக்க வேண்டும் என்பதனால் இது உணர்த்துகிறது. தான் பயன்படுத்திய பொருட்களைத்தான் பிறருக்குக் கொடுப்பது வழக்கம். எனவே, எலி இறைச்சியையும் பழந்தமிழர் உண்டிருக்கின்றனர் என்பதனை உணரலாம். இதனை,

“வாய்ப்பறை அசாவும் வலிமுந்து கூகை
மையூன் தெரிந்த நெய்வெண் புழுக்கல்
எலிவான் சூட்டொடு மலியப் பேணுதும்
எஞ்சாக் கொள்கை எங்காதலர் வரல் நசைஇத்
துஞ்சாது அலமரு பொழுதின்
அஞ்சுவரக் கடுங்குரல் பயிற்றாதிமே”¹⁴²

என்னும் நற்றிணை வரிகள் நவில்கின்றன.

பசுவின் இறைச்சி

சைவர்கள் பசுவைத் தெய்வத் தன்மையுடையதாகக் கருதுவர். பசுவையும், கன்றின் இறைச்சியையும் சங்ககால மக்கள் உண்டதாகக் குறிப்புகள் உள்ளன. கூரிய படைக் கருவிகளை உடைய மழவர்கள் பசுவைக் கொன்று அதன் இறைச்சியைத் தின்றனர் என்ற செய்தி,

“கொழுப்பா தின்ற கூர்ம் படை மழவர்”¹⁴³

என்னும் அகநானூற்றடி சுட்டுகிறது. பசுவைக் கொன்று குருதியைத் தூவி வேப்பமரத்தின் அடியில் பலியிட்டுப் பின் அவ்விறைச்சியைச் சமைத்துப் பாறை மீது வைத்து உண்டனர் என்பது,

“தெய்வஞ் சேர்ந்த பராரை வேம்பில்
கொழுப்பா எறிந்து குருதி தூஉய்ப்
புலவுப் புழுக்குண்ட வான்கண் அகலறை”¹⁴⁴

என்னும் அகநானூற்றடிகள் கூறுகின்றன.

பசுவின் இறைச்சியைத் தின்ற சங்ககால மக்கள் கன்றின் இறைச்சியையும் தின்றதாகக் குறிப்புகள் கூறுகின்றன. பாணன் கன்றின் இறைச்சியை உண்டான் என்பதனை,

“கன்று பெறு வல்சிப் பாணன்”¹⁴⁵

என்று நன்னூல் கூறுகின்றது. இதன் மூலம் பாணர்களுக்குப் பரிசில் பொருளாகப் பசுவின் கன்று வழங்கப்பட்டமையை அறியமுடிகிறது.

பன்றி இறைச்சி

பன்றி இறைச்சியை உண்ணும் வழக்கம் தமிழ் மக்களிடையே ஒரு சாராரிடம் நிலவிவருவது நன்கு அறியலாம். பன்றியில் காட்டுப்பன்றி வெள்ளைப்பன்றி என்றுப் பல வகைகள் உண்டு. இஃது சிறிய கண்களையுடையது என நற்றிணை கூறுகின்றது. இதனை,

“பிணர்ச் சுவற் பன்றி தோல்முலைப் பிணவொடு
கணைக்கால் ஏனல் கைம்மிகக் கவர்தலின்,
கல் அதர் அரும் புவிடு அல்கு, கானவன்,
வில்லின் தந்த வெண் கோட்டு ஏற்றை,
புனை இருய் கதுப்பின் மனையோள் கெண்டி,
குடிமுறை பகுக்கம் நெடு மலை நாட”¹⁴⁶

திணையைக் கவர வந்த பன்றியைக் கானவன் மறைந்திருந்து கொன்று, அதன் இறைச்சியைப் பகுத்துக் கொடுத்ததாக நற்றிணை கூறுகின்றது. குட்டையான கால்களையுடைய பன்றிக் கொழுப்புமிக்கது. இதன் இறைச்சியைத் துண்டம் துண்டமாக வெட்டி நெய்யிற் பெய்து பொரித்து, அதனைத் தினந்தோறும் காலையில் சோற்றுணவுடன் கலந்து நன்னன் கொடுக்க அதனால் புலவரின் பசியும் நீங்கியது என்பதனை,

“குறுந்தா லேற்றைக் கொழுய்கணல் விளர்
நறுநெய் யுருக்கு நாட்சோ நீயா
வல்ல னேந்தை பசி தீர்த் தல்லென”¹⁴⁷

எனப் புறநானூறு கூறுகின்றது.

மான் இறைச்சி

இரலை, உழா, கடமா, நவ்வி, மரையான் என்ற ஐந்து வகை மான்களைப் பற்றிப் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் பேசப்பட்டுள்ளது. பழந்தமிழர் கலைமான், கடமான் ஆகியவற்றின் இறைச்சியை உண்டனர் என்பது பற்றி தெளிவான குறிப்புகள் அதில் காணப்படுகிறது.

பெருநற்கிள்ளி, தீக்கடைக் கோலால தீயை உண்டாக்கி அதில் கொழுத்த மானின் இறைச்சியைச் சுட்டுப் பதப்படுத்தி வழி தப்பிச் சென்ற மறவர்கள் வந்து கூடுவதற்கு முன் உண்க, என அவர்களுக்குக் கொடுத்தான். அதனை உண்டு புலவர்கள் பசி தீர்ந்தனர் என்பது,

“மான்கணந் தொலைச்சிய குருதியங் கழற்கால்

இழுதி னன்ன வானிணைக் கொழுங்குறை

கானதர் மயங்கிய விளையர் வல்லே

தாம்வந் தெய்வா வளவை யொய்யெனத்

தான் ஞெலி தீயின் விரைவனன் சுட்டு நின்

இருப்பேர் ஒக்கலொடு தினம் எனத் தருதலின்

அமிழ்தின் மிசைந்து காய்பதி நீங்கி”¹⁴⁸

என்னும் புறநானூற்றடிகள் விளக்குகின்றன. ஆண்மான் ஒன்றைப் பெரிய புலி ஒன்று கொன்று தின்றது. எஞ்சிய ஊன் பாரையில் காய்ந்து கிடந்தது. அவ்வழிச் சென்ற மக்கள் அவ்வூனைக் கண்டு மகிழ்ந்து காய்ந்த ஊனையும் மூங்கில் நெல்லின் அரிசியையும், தயிரையும் சேர்த்து வெண்சோறு ஆக்கி அதைத் தேக்கின் இலையில் வைத்து உண்டதாக,

“இரும்புலி துறந்த ஏற்றுமான் உணங்கல்

நேறிசெல் வம்பலர் உவந்தனர் ஆங்கண்

ஓலிகழை நெல்லின் அரிசியோ டோராங்

கானிலைப் பள்ளி அளை பெய் தட்ட

வானிணம் உருக்கிய வாஅல் வெண்சோறு

புகரைத் தேக்கின் அகலிலை மாந்தும்”¹⁴⁹

என்னும் அகநானூற்று அடிகள் விளக்குகின்றது.

முயல் இறைச்சி

முயல் தூய்மையான விலங்கு. காட்டில் வாழ்வதாக இருந்தாலும் வீட்டிலும் வளர்க்கப்படும். “நெடுஞ்செவிக் குறுமுயல்”¹⁵⁰ என இதனைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகின்றது. முயல் இறைச்சியையும் பழந்தமிழர் உண்டு மகிழ்ந்து உள்ளனர். பாண்பாடுவதில் வல்ல பாணன் ஞாயிறுபட்ட பொழுதில் மறக்குடிப் பெண்ணின் வீட்டிற்குச் சென்று இரவு பொழுது அங்கே தங்கியமையால். மறக்குடிப் பெண் புறாக்களையும், கௌதாரிகளையும் அடித்துச் சமைக்க முடியாமற் போனதால் ‘முயல் சுட்ட இறைச்சியை உண்ணத் தருவேன். நீ வீட்டில் சென்று அமர்வாயாக’ என்று கூறியதிலிருந்து பழந்தமிழர் சுட்ட முயல் இறைச்சியை உண்டனர் என்பதை,

“புறவி மிதலு மறவு முண் கெனப்
பேய்தற் கெல்லின்று பொழுதே யாதனால்
முயல் சுட்ட வாயினுந் தருகுவேம் புகுதஞ்
தீங்கிருந் தீமோ முதுவாய்ப் பாண”¹⁵¹

என்று புறநானூறு கூறுகின்றது.

முளவுமா இறைச்சி

முளவுமா என்பதற்கு முள்ளம்பன்றி என்றும், எய்ப்பன்றி என்றும் உரையாசிரியர்கள் சுட்டியுள்ளனர். இதன் உடம்பு முழுதும் முட்கள் காணப்படும். வேடர் இதனை வேட்டையாடிக் கொண்டு தின்பர் வேடர்களின் குலத்தில் தோன்றிய எயற்றி முள்ளம் பன்றியின் இறைச்சியை உணவாகக் கொண்டவன் என்ற செய்தியை,

“முளவுமா வல்சி யெயினர் தங்கை
இளமா வெயிற்றி”¹⁵²

என்று ஐங்குறுநூற்றடிகள் உரைக்கின்றன.

யானை இறைச்சி

இக்காலத்தில் தமிழ் மக்கள் யானை இறைச்சி உண்ணுவதாகத் தெரியவில்லை. விலங்குகளின் பெரியது யானை சிறிய கண்ணை உடையது. பல உயிர்களைக் கொன்ற வீரன் ஒருவன் யானையை உணவாகக் கொள்கிறான். ஆனால், யானை போன்று பெரிய ஒன்றைக் கொன்றால் அது பலருக்கும்

உணவாகும். யானை இறைச்சியைப் பலர் தின்றனர் என்ற குறிப்பும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகிறது. பாணன் களிற்றை உணவாகப் பெற்றான் என்ற செய்தியை,

“கறிபெறு வல்சிப் பாணன்”¹⁵³

என அகநானூறு கூறுகிறது. புலி, யானையைக் கொன்று தின்றது. அதில் மீதி காணப்பட்டது. அதனை மறவர்கள் கோலில் கோர்த்துச் சென்ற பிறகும் கொஞ்சம் எஞ்சிக் காணப்பட்டது. இதை உமணர்கள் தீக்கடைக் கோலால் தீயுண்டாக்கி வதக்கிச் சுனையிலுள்ள நீரை உலையாக ஏற்றி, சோற்றுத்திரளுடன் யானையின் இறைச்சியையும் சேர்த்தாக்கினர் என்பதை,

“புலிதொலைத் துண்ட பெருங்களிற்று ஒழி ஊன்

கலிகெழு மறவர் காழ்க் கோத் தொழிந்ததை

ஞெலிகோல் சிறுதீ மாட்டி ஒலிதிரைக்

கடல்வினை அமிழ்தின் கணஞ்சால் உமணர்

கனைகொள் தீநீர்ச் சோற்றுலைக் கூட்டும்”¹⁵⁴

என்று பாடப்படும் அகப்பாட்டின் வாயிலாக பழந்தமிழ் மக்கள் உருவில் பெரிய யானையின் இறைச்சியையும் உண்டுள்ளனர் என்பது தெளியப்படுகிறது. பழந்தமிழக மக்கள் உழவு செய்து உண்ணுதல் மட்டுமல்லாது இயற்கையாகக் கிடைக்கும் உணவையே பெரிதும் உண்டு வாழ்ந்தனர். உணவு பொருட்டு, அவர்கள் யானைத் தந்தங்களை விற்பதும் பசியாறியுள்ளனர் என்பது,

“காந்தள் அம் சிலம்பின் சிறுகுடி பசித்தென,

கடுங்கண் வேழத்து கோடு நொடுத்து உண்ணும்”¹⁵⁵

என்ற பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

பறவையின் இறைச்சி

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் கோழி இறைச்சியை உண்டனர் என்ற செய்தி இடம்பெறுகின்றது. இதல் இறைச்சி, குறும்பூழ் இறைச்சி, புறா இறைச்சி ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தியதாகச் சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்புக் காணப்படுகிறது. விலங்குகளையும், பறவைகளையும் வேட்டையாடிய வேடர்களின் புதல்வர்கள் பறவையின் இறைச்சியைத் தின்றதால் அவர்களின் வாய் புலால் நாற்றம் வீசியது என்பதை,

“புள்ளுன் நின்ற புலவுநாறு கயவாய்

வெவ்வாய் வேட்டுவர் வீழ்துளை மகாஅர்”¹⁵⁶

என்ற புறநானூற்று வரிகள் உரைக்கிறது.

கோழி இறைச்சி

இலக்கியத்தில் கோழி காட்டுக்கோழி, மனைக் கோழி எனப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. சேவல் கோழியை ‘அளடு’ என மக்கள் கூறியதாகக் குறிப்புகள் உள்ளன. உழைப்பில் உயர்ந்த உழவர்கள் விருந்தினர்களுக்கு வெண்ணெற் சோற்றுடன் கோழி இறைச்சியின் வாட்டையும் கொடுத்தனர் என்ற செய்தியை,

“வினைஞர் தந்த வெண்ணெல் வல்சி

மனை வாழலாகின் வாட்டொடும் பெறுகுவீர்”¹⁵⁷

எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படை உரைக்கிறது. கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் புறச்சேரியைப் பற்றிப் பட்டினப்பாலையில் குறிப்பிடும் போது,

“பறழ்ப் பன்றிப்பல் கோழி

உறைக் கிணற்றுப் புறச்சேரி”¹⁵⁸

என்று கூறியுள்ளார். புலால் உண்பவர்க்கே பயன்படும் தன்மையது ஆதலின் கோழிகள் புறஞ்சேரியில் பலவாக வளர்க்கப்பட்டன.

இதல் இறைச்சி

இதல் என்பது கௌதாரியைக் குறிப்பதாகும். இதன் உடம்பு பொறியுள்ளதாய் இருக்கும்.

“புறவும் இதலும் அறவும் உண்கெனப்

பெய்தற்கு எல்லன்று பொழுதே: அதனான்

முயல்கூட்ட ஆயினும் தருகுவேம்”¹⁵⁹

இரவு நேரம் ஆனதினால் இதல் பறவையை அடித்துச் சமைத்துத்தர முடியாமற் போயிற்று என்ற குறிப்பு புறநானூற்றில் இடம்பெறுகின்றது.

உணவு உற்பத்தியும் விருந்தோம்பலும்

சங்ககால மக்கள் தாம் உற்பத்தி செய்த உணவுகளை உள்ளன்போடு தம்மை நாடி வருவோருக்கு வழங்கி விருந்தோம்பல் பேணியிருக்கிறார்கள். மரக்கறி உணவாயினும் இறைச்சி உணவாயினும் மற்றவருக்குக் கொடுத்த அவர்கள் பசிபோக்குவதைத் தம் அறமாகக் கொண்டு வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். தமக்கான உணவாயினும் விருந்தினர் வரும் காலங்களில் அவர்களுக்கு உணவு கொடுத்து மிஞ்சிய உணவுகளை உண்ணுவதையே வழக்கமாக்கி வாழ்ந்துள்ளனர். விருந்தினரைப் பேணி அவர்கள் பசி போக்கிய பிறகு உண்ணும் பண்பைத் திருக்குறள்,

“வித்தும் இடல்வேண்டும் கொல்லோ விருந்தோம்பி

மிச்சில் மிசைவான் புலம்”¹⁶⁰

என்ற குறள் வழியாகச் சிறப்பிக்கிறது. இருப்பினும் பிறருக்குக் கொடுப்பதை உயர்வென்றும், இல்லை என்று கேட்பதை இழிவு என்றும் சங்கநூல்கள் பதிவு செய்துள்ளன. பழந்தமிழ் மக்களின் உயர்பண்பு வெளிப்படும் வகையில் பாடப்பட்டுள்ள புறப்பாடல்,

“ஈன இரத்தல் இழிந்தன்று, அதன்எதிர்,

ஈயேன் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று

கொள் எனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று, அதன்எதிர்

கொள்ளேன் என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று”¹⁶¹

என இரத்தலின் இழிவும் ஈயாததன் இழிவு மிகுதியும், கொடுத்தலின் உயர்வும் கொள்ள மறுத்தலின் மிகு உயர்வும் பேசப்பட்டுள்ளது. உணவு மட்டுமன்றி உணவு சார்ந்த மற்ற அனைத்துச் செல்வங்களும் அதன் பயனும் மற்றவருக்கு ஈவது என்பதில் பெருமிதம் கொள்கிறது சங்ககாலச் சமூகம். இதனை,

“செல்வத்துப் பயனே ஈதல்”¹⁶²

என்று ஈதல் எனும் அறம்புரிவதற்கே செல்வம் என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது புறப்பாடல். இந்நிலையில் கொடுப்போர், கொள்வோர், உடையவர், இல்லோர், செல்வந்தர், ஏழை, உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர் என்ற இருமைகள், முரண்கள் வளர்ந்திருந்த சங்ககாலத்தில் ஈதல் எனும் அறம் புரிவதற்காக உழவர்கள் உழவுத்தொழிலில் ஈடுபட்டமை எண்ணத்தக்கது.

உற்பத்திச் சாதனங்களில் தனியுடைமையும் உடைமையில் ஏற்றத்தாழ்வும் ஏற்படுகின்ற பொழுது செல்வர்களும் ஏழைகளும் முதலாளிகளும்

தொழிலாளர்களும் தோன்றுகிறார்கள். அவர்களுடைய நலன்கள் ஓரே மாதிரியானவை அல்ல. அவை நேரெதிரானவை. ஆகவே, பகையியல் சமூகங்கள் தோன்றுகின்றபொழுது சமூக வரலாறு ஆகின்றது. உள்ளதைப் பகிர்ந்துண்ட சீறார் மன்னர் சமுதாயத்திலேயே சீறார் மன்னர் கடன் பெறுவதும், அக்காலத்தில் இருந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. மருதநில வயல்களில் உழுதுண்ணும் வேளாண் மக்கள் வயல்காட்டிலேயே குடியிருந்து வேளாண் பணிகளைச் செய்து வந்துள்ளனர். மருதநில வளம் பற்றிய பகுதியில் பெரும்பாணாற்றுப்படையில் உழவர்களைப் பற்றிப் பேசியுள்ளது.

“இரும்பு வடித்தன்ன மடியா மென்தோல்

கருங்கை வினைஞர் காதல்அம் சிறாஅர்

பழஞ்சோற்று அமலை முனைஇ, வரம்பில்

புதுவை வேய்ந்த கவிசுடில் முன்றில்

அவல்எறி உலக்கைப் பாடுவிறந்து அயல

கொடுவாய்க் கிள்ளை படுபகை வெருஉம்

நீங்கா யாணர் வாங்குகதிர்க் கழனி”¹⁶³

இரும்பைத் தகடாக்கினாற் போன்ற மெல்லிய தோலையுடைய உழவருடைய அழகிய பிள்ளைகள் நாற்று நட்ட வயலின் கண்களை பறிப்போர் பறித்துப் போட்ட திரண்ட தாளையுடைய தேன் மிகுந்த நெய்தல் மலரைச் சூடி மகிழ்வார். அச்செயலை வெறுப்பாராயின், முள்ளையுடையதும் அரும்புகள் சூழப்பட்டதும் ஆகிய முள்ளிச் செடியின் மடிந்த வாயையும் வளைந்த காம்பினையும் உடைய கரிய மலரைப் பறிப்பர். பசிய கோரையை மென்று நாரைக் கிழித்து, அந்த நாரினால் மலரை மாலையாகத் தொடுத்து ஈரும் பேனும் நிறைந்த தலையில் சூடிக்கொள்வர். சம்பங்கோரையின் காயை முறித்து அதன் சுண்ணத்தைத் தம் மார்பில் பூசிக்கொண்டு பொன் உரைக்கும் கல்போலத் தோன்றுவர். பழஞ்சோற்றினது கட்டியை வெறுப்பாராயின், வைக்கோலால் வேய்ந்த அழகிய குடிலின் முற்றத்தில் கிடக்கும் உரலில் அவலை இடிப்பர். அவ்விடத்திற்கு அருகில் இருக்கும் வளைந்த வாயையுடைய கிளிகள் அவ் ஓசைக்கு அஞ்சும். இத்தகைய இடையறாத புது வருவாயினை உடைய வளையும் கதிர்கள் நிறைந்த கழனியிடத்து உழைத்தனர். இவர்கள் வினைஞர் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர்.

இந்த வறுமை நிலைக்கு மாறாக உழுவித்துண்போரின் இல்லச் செழிப்பும் குழந்தைகளின் வளமும் நீண்ட ஏணிக்கு எட்டாத உயரத்தையும் மேற்பகுதியைத் திறந்து போடப்பட்ட படையனவாகிய நெல்லினையும் உடைய நெற்கூடு உடைய நல்ல இல்லம், சிறுதேர் உருட்டிய புதல்வர்கள், விளையாடிய வருத்தம் நீங்கச் செவிலித்தாயார் ஊட்டிய பாலை உண்டு படுக்கையிலேயே உறங்கும் அழகுடைய இல்லமாக விளங்கியமையை,

“ஏணி எய்தா நீள்நெடு மார்பின்
முகடு துமித்து அடுக்கிய பழம்பல் உணவின்
குமரி மூத்த கூடுஓங் நல்லில்
தச்சச் சிறாஅர் நச்சப் புனைந்த
ஊரோ நல்தேர் உருட்டிய புதல்வர்
தளர்நடை வருத்தம் வீட அலர்முலைச்
செவிலிஅம் பெண்டிர்த் தழீஇ, பால்ஆர்ந்து
அமளித் துஞ்சம் அழகுடை நல்லில்”¹⁶⁴

எனப் பசி, வறுமை என்பதையே அறிந்திராத அசையாகக் குடியிருப்பினை உடைய வளம் நிறைந்த பெரிய ஊர்களில் தங்குவீராயின் தொழிலில் சோம்பியிராத அவ்வுழுவர்கள் தம் உழைப்பால் பெற்ற வெண்மை நிறச் நெற்சோற்றை அவர்தம் மனையிடத்தே வாழும் கோழிப்பெடையினாற் சமைத்த பொரியலோடு பெறுவீர் எனப் பாடப்பட்டுள்ளது. மருத நிலத்தில் உள்ளவாறே முல்லை நிலத்திலும் உழுது உண்ணும் வேளாண் மக்கள் குடியிருப்பு இருந்ததைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை காட்டுகிறது.

பெண் யானைகளின் தொகுதி நின்றது போன்ற குதிர்களை உடைய முன்றிலையும் யானையின் காலை ஒத்த வரகுத் திரிகை நட்ப் பந்தலையும் சகடத்தில் உருளைகளோடு கலப்பையும் சார்த்தி வைக்கப்பட்டதால் தேய்ந்த கவருடைய புகைகூழ்ந்த கொட்டிலையும் வரகு வைக்கோலால் வேயப்பட்ட குடியிருப்புகளையும் உடைய சீறார் செல்வோர் அந்நில உழவர்களின் உணவை உண்டு பசியாறலாம் என்ற செய்தி,

“எழுகாடு ஓங்கிய தொழுவடை வரைப்பில்
பிடிக்கணத்து அன்ன குதிருடை முன்றில்
களிற்றுத் தாள்புரையும் திரிமரப் பந்தர்
குறுஞ்சாட்டு உருளையொடு கலப்பை சார்த்தி

நெடுஞ்சுவர் பறைந்த புகைகூழ் கொட்டில்

பருவ வானத்துப் பாமழை கடுப்பக்

கருவை வேய்ந்த கவின்குடிச் சீறார்

அவரை வான்முக்கு அட்டி, பயில்வுற்று

இன்சுவை மூரல் பெறுகுவீர்"¹⁶⁵

என்ற பாடலடிகளில் கூறப்பட்டுள்ளமை அறியப்படுகிறது. வரகும் அவரையும் சேர்த்துச் சமைத்த பருப்புச் சோறு இவர்களின் உணவாய் அமைந்தது மட்டுமல்லாமல் விருந்தினருக்கு உண்ணத்தரும் விருந்தோம்பல் பண்பு மிக்கவராக உழவுக்குடி மக்கள் வாழ்ந்தமை அறியமுடிகிறது.

இவ்வாறு பழந்தமிழ் மக்கள் தம் உழவுத் தொழிலின் இன்னொரு அங்கமாக அமைந்துள்ள உணவு உற்பத்தி மற்றும் உணவுக் கொள்கைகள் ஆகியவற்றில் மேலோங்கியிருந்தமை நன்கு உணரமுடிகிறது. வேளாண் தொழிலின் அடிப்படைத் தேவை உணவு உற்பத்தியாகும். உணவு உற்பத்தி என்பது தம் சுற்றத்தாருக்கு மட்டுமன்றி அனைவருக்கும் உணவளிக்கும் பொருட்டு அவர்கள் வேளாண்மைத் தொழிலை மென்மேலும் மேம்படுத்தினர்.

வேளாண்மைத் தொழிலின் வாயிலாகப் பழந்தமிழர் விருந்தோம்பல் பண்பு, கொடை உள்ளம், உழைப்பில் கொண்டுள்ள உள்ள உறுதி, உழவுத்தொழிலை உயிரென மதித்த மாண்பு எனச் சங்க கால மக்களின் பண்புநலன்கள் பெரிதும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. மன்னருக்கும் மக்களுக்கும் இருந்த நட்புணர்வு, மன்னருக்கும் புலவருக்குமான தோழமையுணர்வு, நாடோடிகளாக வாழ்க்கையில் எல்லா நாடுகளுக்கும் அலைந்து திரிந்து வாழும் பாணர்களின் நாடோடி வாழ்க்கை, பாணர்கள், கூத்தர்கள் போன்றோரின் கலை வாழ்வு மற்றும் அவர்களின் உணவுக் கொள்கைகள் ஆகியன சங்க நூல்களில் பெரிதும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

உணவு எனில் பழந்தமிழர் மரக்கறி மற்றும் இறைச்சி ஆகிய உணவுவகைகளை எவ்வித பாகுபாடுகளுமின்றி உண்டுவந்தனர். தாவரங்கள், கிழங்குகள், கீரை வகைகள், தானிய வகைகள், பழங்கள், விதைகள், காய்கள் போன்ற வேளாண் விளைபொருட்களைப் பயிர் செய்து வகைவகையாக சமைத்து உண்டுகளித்தனர். திடஉணவுகள் மட்டுமன்றி திரவ உணவுகளையும்

மரக்கறிக் கொண்டு சமைத்துச் சுவைத்தனர். பால், தயிர், மோர், வெண்ணெய், தேன், தானியக்கஞ்சி போன்ற பலவகையான திரவ உணவுகளையும் உட்கொண்ட செய்தி இந்த இயலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

மரக்கறி உணவைப் போன்று பல்வேறு விலங்கினங்களின் இறைச்சி உணவுவகைகளையும் பலவகையாகச் சமைத்து உண்டுவந்துள்ளமையும் நன்கு அறியமுடிகிறது. வீட்டு விலங்கினங்கள் மற்றும் காட்டு விலங்கினங்கள் என எல்லா விலங்கினங்களையும் சமைத்து உண்டனர் பழந்தமிழ் மக்கள். ஆடு, மாடு, பன்றி, மான் போன்ற வீட்டு விலங்கினங்களையும் முள்ளம்பன்றி, காட்டுப்பசு, முயல், யானை போன்ற அனைத்து வகையான விலங்கினங்களையும் உணவாக உட்கொண்டமை பழந்தமிழ் மக்களிடம் நிலவி வந்தமை இவ்வியலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

தொகுப்புரை

- பழங்கால மக்கள் பொருளாதாரத்தில் குறைவுபட்டிருந்தவர்களும் விருந்ததோம்பல் பண்பில் மேம்பட்டிருந்தார்கள்.
- அதற்கு அவர்களுக்கு உணவு உற்பத்தியும் வேளாண் தொழில்களும் மிக இன்றியமையாதவையாக அமைந்திருந்தன.
- குறிஞ்சி நிலப் பொருட்;களான தேனும், கிழங்கும் நெய்தல் நிலப் பொருள்களான மீன் மற்றும் கள் அந்நிலமக்களால் பண்டமாற்று செய்யப்பட்டுள்ளமையும் மருத நிலத்தின் கரும்பும், அவலும் முல்லை நிலத்தின் மான் இறைச்சியோடும், கள்ளோடும் பண்டமாற்று செய்யப்பட்டுள்ளமையும், காட்டுக் கோழிகள் முல்லை நிலத்துக்கும் மனைக் கோழி மருத நிலத்திற்கும், நாரை நெய்தல் நிலத்திற்கும், மந்தி குறிஞ்சி நிலத்திற்கும் கருப்பொருளாக உள்ளதமையும் பதியப்பட்டுள்ளன. இருப்பினும் இக்கருப்பொருட்கள் வேற்றுநில மக்களோடு இயைந்தமையும் தெளிவாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கன.
- முல்லை நில மக்கள் வரகரிசிச் சோறும் அவரைப்பருப்பும் கலந்து செய்த 'கும்மாயம்' என்னும் பெயர்பெற்ற உணவினை உண்டனர் .

- அவரை விதைகளையும் மூங்கில் அரிசியையும் மேட்டு நிலத்தில் விளைந்த நெல்லின் அரிசியோடு புளி கரைக்கப்பட்ட உலையில் குழைத்து புளியங் கூழாகச் சமைத்து உண்டுள்ளனர். இதைக் கும்மாயம் என்றும் பருப்புச் சோறு என்றும் உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.
- புல்லரிசிச் சோற்றைக் கருவாட்டோடு சேர்த்து, தெய்வத்திற்குப் பலியிடுமாறு போலத் தேக்கிலையில் குவித்துத் தருவர்.
- குறிஞ்சிநில மக்கள் உணவாக மூங்கிலரிசிச் சோறு, உடும்பின் இறைச்சி, மான் இறைச்சி, பன்றி இறைச்சி, நெல்லரிச் சோறு, பலாப்பழம், மோர், நெய், தேன், கிழங்கு ஆகியவையாக அமைந்துள்ளன.
- மருத நிலப் பகுதி மக்களை உழவர், உழத்தியர் என அழைப்பார்கள். இந்நில மக்களின் உணவுகளாக அமைவது நெல்லால் சமைக்கப்படும் சோறாகும். செந்நெல் சோறு, வெண்நெல் சோறு, மனைக்கோழி இறைச்சி, ஆமை இறைச்சி, வயலில் கிடைக்கும் நண்டு, நத்தை, கம்பு, கேழ்வரகு, சோளம், கிழங்கு வகைகள், கீரை வகைகள், ஆறு, குளங்கள், குட்டைகள், வாய்க்கால் ஆகியவற்றில் கிடைக்கும் மீன்வகைகள், ஆட்டு இறைச்சி, பலாப்பழம், இளநீர், நுங்கு போன்றவைகளும் உணவாக அமைந்துள்ளன.
- கரிகால் வளவன் பொருநன் ஒருவனுக்குச் செம்மறி ஆட்டின் வேகவைத்த தொடைக்கறியின் இறைச்சியையும் தசைத் துண்டத்தினையும் கழுத்துவரை உண்ணும் அளவில் வழங்கியுள்ளமை பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.
- நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்பவர்கள் பரதவர், பரத்தியர் என அழைக்கப்படுகின்றனர். மீன்உணவு, பன்றி இறைச்சி, புளித்தகள், பனங்கள், நெற்கள் போன்றவையும் இவர்கள் பயன்படுத்தும் உணவாகும்.
- பாலை நிலத்தில் ஆறலைக் கள்வர்கள் மட்டும் இருப்பார்கள் வழிப் போக்கர்கள் கொண்டு செல்லும் பொருளைக் கொள்ளையடித்து உண்பது இவர்களின் வழக்கம். இவர்கள் வெண்சோறு, தினைச் சோறு, புல்லரிசிச் சோறு, பன்றியின் இறைச்சி, காட்டுமான் இறைச்சி, உடும்புப் பொரியல், போன்றவற்றை உணவாக உட்கொண்டுள்ளனர்.
- புலியானது யானையைக் கொன்றுத் தின்று எஞ்சிய ஊனை ஆறலைக் கள்வரும், வீரர்களும் தம் கோலிற் கோத்துக் கொண்டு செல்வர். எஞ்சிய ஊனை, ஒலிக்கும் ஒலி பொருந்திய கடலில் விளையும் உப்பினைக்

கொண்டு வரும் உமணர் கூட்டம் தீக்கடை கோலால் உண்டாக்கிய சிறுதீயில் வாட்டி, சுனையினின்றும் கொண்டு வந்த நீர் கொண்டு ஏற்றிய உலையில் போட்டு ஒன்று கூட்டி ஊன் சோற்றைச் சமைத்து உண்டுள்ளனர்.

- பாலை நிலத்தில் நெல்லிக்காய் அதிகமாகக் கிடைக்கும். அதனால் அங்குள்ள சிறுவர்கள் நெல்லிக்காயைப் பந்தயமாக வைத்து வட்டாடுவர் நீண்ட தூரம் பாலை நிலத்தில் நடந்து செல்பவர் தாகம் எடுத்தால் நெல்லிக்காயை உண்பார்கள் .
- நன்செய் வயலில் விளைவது செந்நெல். அதன் அரிசியில் சமைப்பது வெண்ணிறச் சோறு சூர்மகளுக்குப் படையல் செய்த பின்னர் பலிச்சோறாக அதனை வழங்குவான். சூர்மகளுக்குச் செய்த படையல் காக்கைக்கு வைக்கப்படும். அந்தப் பலிச் சோற்றை உண்ணுவதற்காக குறுகிய பந்தற்கால் கொண்ட செல்வச் செழிப்புள்ள (கூழ்) நன்மனையில் அந்தக் காக்கைகள் கூட்டமாகக் காத்திருக்கும்.
- அமலை வெண்சோறு பால் ஊற்றிப் பொங்கிய வரகரிசிப் பொங்கலைத் தேனில் தொட்டுக்கொண்டு முயல் கறியோடு இற்றிமர நிழலில் இருந்துகொண்டு காலை, மாலை ஆகிய இரு அந்திப் பொழுதிலும் குடும்பத்தாரோடு சேர்ந்து உண்ணுமாறு இனிமையாக் பேசி ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு பாணர்களுக்கு அமலை வெண்சோறு வழங்கப்பட்டுள்ளது.
- அணிலின் உடம்பில் உள்ள வரிகள் போலும் வரிகளை உடைத்தாயிருப்பதால் இதற்கு அணில்வரிக் கொடுங்காய் எனப்பெயர் வந்தது. வெள்ளரிக்காய் எனவும் அரைக்காய் எனவும் அறைக்கீரைக்காய் எனவும் அழைக்கப்படுகிறது.
- வெள்ளரிக்காயைப் பிளந்து அதன் உட்பகுதியைத் தொடாமல் கைம்மைப் பெண்டிர் உண்பர் என்ற செய்தியை புறநானூறு தருகிறது.
- நெல்லிக்காய் காட்டு நெல்லி, நாட்டு நெல்லி என்று இரு வகையாக வழங்கப்படுகிறது. நாட்டு நெல்லி அரு நெல்லி எனவும் அழைக்கப்படும். அந்தகோரம், அந்தோரி என்று இது பற்றித் தமிழ்ப் பேரகராதி குறிப்பிடுகிறது. இருவகை நெல்லிக்காய்களில் காட்டு நெல்லிக்காயே சத்து மிகுந்த காழ்ப்பைக் கொண்டிருக்கிறது.

- நெல்லை நீரில் ஊற வைத்து அதிலிருந்து அவல் இடித்தெடுக்கும் இன்றைய தமிழர் வழக்கத்தைப் போலவே சங்ககால மக்களும் அரிசி நெல்லிலிருந்தும், மூங்கில் நெல்லிலிருந்தும் அவலை இடித்தெடுத்தாக இலக்கியங்கள் சான்று பகர்கின்றன.
- மக்கள் பயன்படுத்திய திடவுணப் பொருட்களுள் ஒன்றாக நென்மாவையும் குறிப்பிடலாம் .நெல்லின் அரிசியை இடித்து 'நென்மா' உணவாக உருவாக்கப்பட்டு பரிசில் பெற வந்த பாணர்களுக்குப் பரிசிலாக வழங்கப்பட்டுள்ளது.
- பல உயிர்களைக் கொன்ற வீரன் ஒருவன் யானையை உணவாகக் கொள்கிறான். ஆனால் யானை போன்று பெரிய ஒன்றைக் கொன்றால் அது பலருக்கும் உணவாகும். யானை இறைச்சியைப் பலர் தின்றுள்ளனர் என்ற குறிப்பும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகிறது.
- இவ்வாறு பழந்தமிழ் மக்கள் தம் உழவுத் தொழிலின் இன்னொரு அங்கமாக அமைந்துள்ள உணவு உற்பத்தி மற்றும் உணவுக் கொள்கைகள் ஆகியவற்றில் மேலோங்கியிருந்தமை நன்கு உணரமுடிகிறது. வேளாண் தொழிலின் அடிப்படைத் தேவை உணவு உற்பத்தியாகும். உணவு உற்பத்தி என்பது தம் சுற்றத்தாருக்கு மட்டுமன்றி அனைவருக்கும் உணவளிக்கும் பொருட்டு அவர்கள் வேளாண்மைத் தொழிலை மென்மேலும் மேம்படுத்தினர்.
- வேளாண்மைத் தொழிலின் வாயிலாக பழந்தமிழர் விருந்தோம்பல் பண்பு, கொடை உள்ளம், உழைப்பில் கொண்டுள்ள உள்ள உறுதி, உழவுத்தொழிலை உயிரென மதித்த மாண்பு என சங்க கால மக்களின் பண்புநலன்கள் பெரிதும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. மன்னருக்கும் மக்களுக்கும் இருந்த நட்புணர்வு, மன்னருக்கும் புலவருக்குமான தோழமையுணர்வு, நாடோடிகளாக வாழ்க்கையில் எல்லா நாடுகளுக்கும் அலைந்து திரிந்து வாழும் பாணர்களின் நாடோடி வாழ்க்கை, பாணர்கள், கூத்தர்கள் போன்றோரின் கலை வாழ்வு மற்றும் அவர்களின் உணவுக் கொள்கைகள் ஆகியன சங்க நூல்களில் பெரிதும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.
- உணவு எனில் பழந்தமிழர் மரக்கறி மற்றும் இறைச்சி ஆகிய உணவுவகைகளை எவ்வித பாகுபாடுகளுமின்றி உண்டுவந்தனர். தாவரங்கள், கிழங்குகள், கீரை வகைகள், தானிய வகைகள், பழங்கள்,

விதைகள், காய்கள் போன்ற வேளாண் விளைபொருட்களைப் பயிர் செய்து வகைவகையாக சமைத்து உண்டுகளித்தனர். திடஉணவுகள் மட்டுமன்றி திரவ உணவுகளையும் மரக்கறிக் கொண்டு சமைத்து சுவைத்தனர். பால், தயிர், மோர், வெண்ணெய், தேன், தானியக்கஞ்சி போன்ற பலவகையான திரவ உணவுகளையும் உட்கொண்ட செய்தி இந்த இயலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

சான்றெண் ஆதாரங்கள்

1. தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், அகத்திணையியல், கு.5
2. குறுந்தொகை, பா.எ.131
3. பொருநராற்றுப்படை, பா.எ.214:225
4. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ. 192-196
5. மேலது, பா.எ.94-100
6. மதுரைக்காஞ்சி, பா.எ.286 - 283
7. மலைபடுகடாம், பா.எ. 170 -183
8. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.214 : 1- 3
9. மேலது, பா.எ.286 : 1-2
10. திருக்குறள், வான்சிறப்பு, கு.எ.20
11. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.203 : 1- 4
12. புறநானூறு, பா.எ.29 : 13- 16
13. பொருநராற்றுப்படை, பா.எ.216:217
14. மேலது, பா.எ.103 :119
15. முல்லைக்கலி பா.எ., 101
16. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.359- 362
17. அகநானூறு, பா.எ.140 :7- 8
18. மேலது, பா.எ.140 :7- 8
19. குறுந்தொகை, பா.எ. 269 :4-6
20. பட்டினப்பாலை, பா.எ. 63 -64
21. மேலது, பா.எ.176-177
22. அகநானூறு, பா.எ.390 :1- 5 - 8
23. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.106- 117
24. அகநானூறு, பா.எ.169:3-6
25. குறுந்தொகை, பா.எ.209:1-2
26. மேலது, பா.எ.210
27. மேலது, பா.எ.277

28. நற்றிணை, பா.எ. 73
29. மேலது, பா.எ.367
30. பதிற்றுப்பத்து, பா.எ.30
31. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.36
32. புறநானூறு, பா.எ.34
33. மேலது, பா.எ.197
34. அகநானூறு, பா.எ.86
35. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.211
36. அகநானூறு, பா.எ.37
37. மேலது, பா.எ.31
38. புறநானூறு, பா.எ.392
39. மேலது, பா.எ.333
40. அகநானூறு, பா.எ.141
41. மேலது, பா.எ.346
42. குறுந்தொகை, பா.எ.238
43. பதிற்றுப்பத்து, பா.எ.29
44. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ. 28
45. அகநானூறு, பா.எ.37
46. புறநானூறு, பா.எ.246
47. பதிற்றுப்பத்து, பா.எ. 21
48. குறுந்தொகை பா.எ. 163
49. மேலது .,பா.எ. 210
50. ஓளவையார் தனிப்பாடல், பா.எ.10
51. புறநானூறு, பா.எ.399: 5-9
52. கலித்தொகை, பா.எ.43:24-25
53. மலைபடுகடாம், பா.எ.138-139
54. புறநானூறு, பா.எ.258:1-3
55. மேலது, பா.எ.177:9-12
56. மேலது, பா.எ.61:8-9
57. மேலது, பா.எ.177:11-12
58. மேலது, பா.எ.91:9-11

59. திருவாசகம், திருச்செங்காட்டாங்குடி பதிகம், ப.எ., 4
60. குறுந்தொகை, பா.எ.18:1-2
61. அகநானூறு, பா.எ. 196:6-7
62. சிறுபாணாற்றுப்படை, பா.எ.175
63. மலைபடுகடாம், பா.எ.179
64. புறநானூறு, பா.எ.246:7-8
65. மேலது, பா.எ.225:1-2
66. நற்றிணை, பா.எ.20:1
67. பதிற்றுப்பத்து, பா.எ.60:6
68. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.81:1-2
69. நன்னெறி, பா.எ.-10
70. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.338 -339
71. அகநானூறு, பா.எ.2:1-2
72. நற்றிணை, பா.எ.24:2-6
73. மலைபடுகடாம், பா.எ.4:22-26
74. நற்றிணை, பா.எ.367:1-4
75. மலைபடுகடாம், பா.எ.126-128
76. குறுந்தொகை, பா.எ.260
77. மதுரைக்காஞ்சி, பா.எ.141-144
78. அகநானூறு, பா.எ.178:4-5
79. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.301 -362
80. புறநானூறு, பா.எ.225:1-3
81. சே. நமசிவாயம் தமிழர் உணவு, ப.எ.22
82. புறநானூறு, பா.எ.159:9-12
83. மேலது, பா.எ.197:10-14
84. மேலது, பா.எ.399:6-11
85. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.193-194
86. புறநானூறு, பா.எ.22:17
87. மேலது, பா.எ.399:2

88. குற்றாலக் குறவஞ்சி, ப.எ.62
89. மலைபடுகடாம், பா.எ.445
90. புறநானூறு, பா.எ.280:13-14
91. அகநானூறு, பா.எ.141:17-18
92. மேலது, பா.எ.142:12-13
93. மேலது, பா.எ.346:7-8
94. பழமொழி, 20
95. புறநானூறு, பா.எ.77:8
96. மேலது, பா.எ.366:18
97. பட்டினப்பாலை, பா.எ.163
98. மதுரைக்காஞ்சி, பா.எ.212
99. புறநானூறு, பா.எ.34:10
100. மலைபடுகடாம், பா.எ.169
101. மேலது, பா.எ.417
102. மேலது, பா.எ.407
103. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.305
104. மலைபடுகடாம், பா.எ.169
105. கலித்தொகை, பா.எ.108:33
106. அகநானூறு, பா.எ.237:9-13
107. மலைபடுகடாம், பா.எ.168-169
108. மேலது, பா.எ.445
109. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ.343:7
110. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.347:3
111. குறுந்தொகை, பா.எ.53:4
112. திருமுருகாற்றுப்படை, பா.எ.231
113. குறுந்தொகை, பா.எ.356:6-7
114. மேலது, பா.எ.167:1-6
115. புறநானூறு, பா.எ.395:4-5
116. மேலது, பா.எ.360:5-6
117. மேலது, பா.எ.119:3

118. அகநானூறு, பா.எ.60:4-6
119. மேலது, பா.எ.140:7-8
120. திருக்குறள்
121. நாலடியார்
122. அகநானூறு, பா.எ.
123. நற்றிணை, பா.எ.331:1-2
124. மேலது, பா.எ.311:4
125. அகநானூறு, பா.எ.322:12
126. மேலது, பா.எ.207:14-17
127. மறைமலையடிகள், வேளாளர் நாகரிகம், ப.43
128. புறநானூறு, பா.எ.258:2-4
129. பொருநராற்றுப்படை, பா.எ.105
130. புறநானூறு, பா.எ.235:6
131. பொருநராற்றுப்படை, பா.எ.118-119
132. புறநானூறு, பா.எ.366:19-20
133. பண்டைத்தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.34
134. புறநானூறு, பா.எ.366:17-19
135. பொருநராற்றுப்படை, பா.எ.103-104
136. புறநானூறு, பா.எ.261:8-9
137. நற்றிணை, பா.எ.83:5
138. சிறுபாணாற்றுப்படை, 175-177
139. நற்றிணை, பா.எ.83:4-9
140. அகநானூறு, பா.எ.129:112
141. மேலது, பா.எ. 309:4-6
142. நற்றிணை ., பா.எ., 83
143. மேலது., பா.எ.336: 1-6
144. புறநானூறு, பா.எ.379:8-10
145. மேலது, பா.எ.150:5-15
146. அகநானூறு, பா.எ.107:5-10

147. பொருநராற்றுப்படை, பா.எ.24
148. புறநானூறு, பா.எ.319:6-9
149. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.364:1-2
150. அகநானூறு, பா.எ.106:12
151. மேலது, பா.எ.169:3-7
152. குறுந்தொகை, பா.எ.100
153. புறநானூறு, பா.எ.324:2-3
154. மேலது, பா.எ.284:5-7
155. பட்டினப்பாலை, பா.எ.75-76
156. புறநானூறு, பா.எ.319:6-8
157. திருக்குறள், பா.எ.85
158. புறநானூறு, பா.எ.204
159. மேலது, பா.எ.189
160. பதிற்றுப்பத்து, பா.எ.4
161. பொருநராற்றுப்படை, பா.எ.39
162. மேலது, பா.எ.184-196

முடிவுரை

சங்க இலக்கியங்களில் வேளாண் செய்திகள் என்னும் தலைப்பிலான இவ்வாய்வு பின்வரும் முடிபுகளைக் கொண்டுள்ளது.

- வேளாண்மை என்ற சொல் பயிர்த்தொழிலை மட்டுமல்லாது 'உதவி' என்ற பொருளில் வேளாண்மை என்ற சொல் வழங்கப்படுவதை சங்க இலக்கியங்களில் மேலும் பல இடங்களில் காணமுடிகிறது.
- பயிர்த்தொழிலில் சிறந்து விளங்கும் உழவர்கள் வேளாளர் என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். சங்கம் மருவிய கால இலக்கியங்களாகிய நீதிநூல்களில் வேளாண்மை என்ற சொல் சங்க இலக்கியங்களில் உழவுத் தொழிலையே மிகுதியாகக் குறிப்பதாக உள்ளது.
- களமர் என்ற சொல்லும் உழவர் என்ற பொருளிலேயே அமைந்துள்ளது. உழவர்கள் 'ஏரோர்' என அழைக்கப்பட்டனர். மகளிரும் மற்றும் பருத்திப் பஞ்சினை செம்மை செய்து நூலாக நூற்கும் திறன் பெற்ற மூதாட்டியரும், கைம்பெண்டிரும் பருத்திப் பெண்டிர் எனப்பட்டனர்.
- சங்கத் தமிழர்கள் மழை பெய்தால் தெய்வத்தின் வீறு தணியுமாகலின் மலையை மழை வந்து சூழ்வதாக என்று மலை மேலதாகிய கடவுளை வழிபட்டனர்.
- இராசராசன் காலத்தில் உய்யக்கொண்டான் ஆறும், முதலாம் இராஜேந்திரன் காலத்தில் ஏரி, குளங்கள் வெட்டப்பட்டு பராமரிக்கப்பட்டுள்ளன. நாராயணன் ஏரி, மதுராந்தகப் பேரேரி, குந்தவைப் பேரேரி, சோழகங்கம் ஏரி போன்ற பல ஏரிகள் நீர்வளம் பெருக்கி நிலவளம் பெருக்கியுள்ளனர்.
- ஆற்றில் வெள்ளப்பெருக்கு ஏற்படும்பொழுது ஆற்றங்கரைகளைக் கண்காணிக்கக் கரைக்காவலர்கள் நியமிக்கப்பெற்றிருந்தனர். புதுப்புனலின்போது வையைக்கு அவிப்பொருளும் நெருப்பும் கொண்டு சென்று மக்கள் வணங்கியுள்ளனர். பண்டைத் தமிழர்கள் தாங்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கை மற்றும் செய்யும் தொழில் முதலியவற்றில் இயற்கையான முறையையே பின்பற்றினர். மக்கள் ஒவ்வொருவரும் சுற்றுச் சூழலைப் பாதுகாத்து வாழ்ந்துள்ளனர்.

- வேளாண்மைக்குரிய நிலம் வன்புலம், மென்புலம் என்று இரண்டாகப் பிரித்துள்ளனர். அதில் மருத நிலம் நீர் வளம் மிக்க பகுதியாதலால் மென்புலம் என்றே இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.
- மருத நில மக்கள் வேளாண்மை செய்யும் நிலத்தைக் களம், செய், தண்டலை, தண்ணடை, பணை, புலம், பழனம், போன்ற பெயர்களில் அழைத்துள்ளமையே சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறியலாகிறது.
- வெண்ணெல் அறுக்கும்போது தண்ணுமை என்ற கருவியை முழக்கியுள்ளனர். கரும்பைப் பிழிந்து பாகு எடுத்துள்ளனர்.
- சாலி என்னும் நெல் மிகுந்த விளைச்சல் கண்டது. நெல்லுக்கு அடுத்ததாக மூங்கில் நெல்லையும் சங்க கால மக்கள் உணவாக்கியுள்ளனர். வயல்களிலே நன்கு முற்றி விளைந்து கனம் தாங்காது பூமியை நோக்கி வளைந்திருக்கும் நெல்லை முடந்தை என்று சங்ககால மக்கல் குறிக்கின்றனர்.
- ஐவன நெல்லென்னும் வெள்ளிய நெல்லோடு இஞ்சியும் மஞ்சளும் பசுத்த மிளகுகொடியும், ஒழிந்த பலவாய் வேறுபண்ட பண்டங்களும் கற்றரையிடத்தே வளர்ந்துள்ளன. செந்நெல் சாலிநெல்லென்று அழைக்கப்படுகிறது. எள் பயிரிட்ட வயலில் மண்ணின் சத்தை உறிஞ்சி மண்வளத்தைக் கெடுக்கும் மகுளிச்செடி முளைப்பதில்லை என்பது சங்க இலக்கியத்தில் பதியப்பட்டுள்ளது.
- முதையல் நிலம் என்பது காட்டு மரங்களை விதைப்பவர்கள் வெட்டி எரித்து உருவாக்கிய பழமையான நிலம். அதில் வேளாண்மை செய்துள்ளனர். கறுப்புத் தோலை நீக்கிய பின்னர் காயவைத்திருக்கும் வெள்ளை எள்ளை இந்தப் பறவை காலம் பார்த்து ஏமாற்றி உண்ணும் பறவை குறும்பூழ் பறவை.
- மாங்காய் ஊறிய புளிப்பு நீர் என்பது ஒருவகை நறவங்களாக இருக்கலாம். பாலை நிலத்தில் நீண்ட வழி நடந்தவர்க்கு நீர் வேட்கையால் உயிர் போகாதிருக்க நெல்லிக்காய் உதவியுள்ளது. செந்நெல் என்னும் சிவப்பரிசி நெல் ஒரு புன்செய்ப் பயிர் என்பதனைப் பல சான்றுகள் நிறுவுகின்றன.
- கன்றுக்குப் பால் கொடுத்துக் கொண்டே முன்றிலில் உள்ள தினைப் பயிரை பெண் யானை உண்ணும். தினையைக் குண்டாந்தடியால் அடித்துக் கோதுகளைப் போக்கியுள்ளனர்.

- கார்காலத்தில் மிகுதியாய் மழை பெய்யுமானால், காய்கள் பதனழிந்து உள்ளீடின்றிப் போகும். உள்ளீடில்லாத காய்கள் “சிதட்டுக்காய்” என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளன.
- முதையல் என்பது காட்டு மரங்களை வெட்டி எரித்து உருவாக்கிய பழமையான நிலம். விதைப்பவர்கள் வெட்டி உருவாக்கிய முதையல் நிலம். முறைப்படி விதைக்கப்பட்ட முதையல்.
- எள் பயிரிட்ட வயலில் மண்ணின் சத்தை உறிஞ்சி மண்வளத்தைக் கெடுக்கும் மகுளிச்செடி முளைப்பதில்லை. கோழிச்சேவல் போரிடுவது போலக் கொடுரமாகத் தாக்கும் போர் வல்லமை உள்ள பறவை குறும்பூழ். இதனை இக்காலத்தில் காடை என்பர்.
- கடுமையாக உழைப்பதையே தம் வாழ்நாள் பணியாகக் கொண்ட பழந்தமிழர்கள் கண்டுபிடித்த அரிய கருவி கலப்பையாகும். உழவர்களுக்கு ஏரோர் என்றும் ஏராளர் என்றும் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. கலப்பையை நாஞ்சில் என்பது அக்கால வழக்குகளில் ஒன்றாக இருந்துள்ளது.
- நாஞ்சில் என்ற உழவுக்கருவியை மிகுதியாய்ப் பயன்படுத்தும் நிலத்தைச் சேர்ந்தவர்களையும் அப்பகுதியையும் நாஞ்சில் என்ற சிறப்புப் பெயரோடு வழங்குவது இன்றும் வழக்கில் உள்ளது.
- உமணர்கள் இளைய எருதுகளைப் நுகத்தடியில் பூட்டி மிகுதியான பண்டங்களை வண்டியில் ஏற்றிச் செல்கின்றபோது வண்டியின் அச்சு அறுந்துபோகும் என அஞ்சி அச்ச மரத்திற்கு அடுத்ததாக சேமஅச்சு என்னும் துணைக் கருவியையும் அதனோடு இணைத்துக் கட்டியிருந்தனர்.
- முல்லை நில மக்கள் வரகரிசிச் சோறும் அவரைப்பருப்பும் கலந்து செய்த ‘கும்மாயம்’ என்னும் பெயர்பெற்ற உணவினையும் குறிஞ்சிநில மக்கள் மூங்கிலரிசிச் சோறு, உடும்பின் இறைச்சி, மான் இறைச்சி, பன்றி இறைச்சி, நெல்லரிசிச் சோறு, பலாப்பழம், மோர், நெய், தேன், கிழங்கு ஆகியறையும் மருத நிலப் பகுதி மக்கள் செந்நெல் சோறு, வெண்நெல் சோறு, மணக்கோழி இறைச்சி, ஆமை இறைச்சி, வயலில் கிடைக்கும் நண்டு, நத்தை, கம்பு, கேழ்வரகு, சோளம், கிழங்கு வகைகள், கீரை வகைகள், மீன்வகைகள், ஆட்டு இறைச்சி, பலாப்பழம், இளநீர், நுங்கு போன்றவைகளையும் நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்பவர்கள் பரதவர், பரத்தியர்

என அழைக்கப்படுகின்றனர். மீன்உணவு, பன்றி இறைச்சி, புளித்தகள், பனங்கள், நெற்கள் போன்றவையும், பாலை நிலத்தில் வசிக்கும் ஆறலைக் கள்வர்கள் வெண்சோறு, தினைச் சோறு, புல்லரிசிச் சோறு, பன்றியின் இறைச்சி, காட்டுமான் இறைச்சி, உடும்புப் பொரியல், போன்றவற்றை உணவாக உட்கொண்டுள்ளனர்.

- உமணர் கூட்டம் தீக்கடை கோலால் உண்டாக்கிய சிறுதீயில் வாட்டி, சுனையினின்றும் கொண்டு வந்த நீர் கொண்டு ஏற்றிய உலையில் போட்டு ஒன்று கூட்டி ஊன் சோற்றைச் சமைத்து உண்டுள்ளனர். பாணர்களுக்கு அமலை என்னும் வெண்சோறு வழங்கப்பட்டுள்ளது.
- அணிலின் உடம்பில் உள்ள வரிகள் போலும் வரிகளை உடைத்தாயிருப்பதால் இதற்கு அணில்வரிக் கொடுங்காய் எனப்பெயர் வந்தது. வெள்ளரிக்காய் எனவும் அரைக்காய் எனவும் அறைக்கீரைக்காய் எனவும் அழைக்கப்படுகிறது.
- வெள்ளரிக்காயைப் பிளந்து அதன் உட்பகுதியைத் தொடாமல் கைம்மைப் பெண்டிர் உண்பர் என்ற செய்தியை புறநானூறு தருகிறது. நெல்லிக்காய்களில் காட்டு நெல்லிக்காயே சத்து மிகுந்த காழ்ப்பைக் கொண்டிருக்கிறது.
- நெல்லை நீரில் ஊற வைத்து அதிலிருந்து அவல் இடித்தெடுக்கும் இன்றைய தமிழர் வழக்கத்தைப் போலவே சங்ககால மக்களும் அரிசி நெல்லிலிருந்தும், மூங்கில் நெல்லிலிருந்தும் அவலை இடித்தெடுத்துள்ளனர்.
- இவ்வாறு பழந்தமிழ் மக்கள் தம் உழவுத் தொழிலின் இன்னொரு அங்கமாக அமைந்துள்ள உணவு உற்பத்தி மற்றும் உணவுக் கொள்கைகள் ஆகியவற்றில் மேலோங்கியிருந்தமை நன்கு உணரமுடிகிறது. வேளாண் தொழிலின் அடிப்படைத் தேவை உணவு உற்பத்தியாகும். உணவு உற்பத்தி என்பது தம் சுற்றத்தாருக்கு மட்டுமன்றி அனைவருக்கும் உணவளிக்கும் பொருட்டு அவர்கள் வேளாண்மைத் தொழிலை மென்மேலும் மேம்படுத்தினர்.
- கால்நடைகள் உழவர்களின் நண்பர்களாக பழந்தமிழகத்தில் சிறப்பாகப் பங்காற்றி வந்துள்ளன. வீட்டு விலங்குகளில் உழவுத்தொழிலுக்கும்

உழவருக்கும் உற்றதோழனாக அமைந்து பெருந்துணை புரிந்த விலங்கு எருது.

- உழவுக்குப் பயன்படுத்திய சிறந்த எருதினை, அதன் பழைய சிறப்பு நீங்கியதென்று உழவுத்தொழில் செய்வோர் அவ்வெருதின் மீது இரக்கங்கொண்டு புல்லுடைய தோட்டத்திலே அது தன்தொழிலாகிய உழவினைச் செய்யாதவாறு பண்டைத் தமிழர்கள் விட்டுள்ளனர்.
- வீரவிளையாட்டாகிய ஏறுதழுவுதலில் அக்கால இளைஞர்கள் விரும்பி ஈடுபட்டனர். ஏறுதழுவும் விளையாட்டில் ஈடுபட்டு காளையகளை அடக்குவோருக்கே தம் பெண்ணைத் திருமணம் செய்துவைத்தனர்.
- வருடை மான் என்பது எட்டுக் கால்களை உடைய விலங்கு என்றும், மான் வகைகளில் ஒன்று என்றும் உரையெழுதியமையால் இது ஒரு கற்பனை விலங்கு என்று கருதப்பட்டு வந்தது.
- இயற்கையாய்த் தோன்றி ஓடிக்கொண்டிருந்த ஓடை, ஆறு, அருவி போன்ற இடங்களில் தங்கி மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டனர். ஆற்றோரங்களில் மனித நாகரிகம் தோன்றி வளர்ந்தது. அதன் தொடர்ச்சியாக வேளாண்மை நாகரிகம் நீரின் அடிப்படையில் அமைந்து படிப்படியாக நீரை அடித்தளமாகக் கொண்டு மேம்பட்டது.
- வேளாண்மைத் தொழிலின் வாயிலாக பழந்தமிழர் விருந்தோம்பல் பண்பு, கொடை உள்ளம், உழைப்பில் கொண்டுள்ள உள்ள உறுதி, உழவுத்தொழிலை உயிரென மதித்த மாண்பு என சங்க கால மக்களின் பண்புநலன்கள் பெரிதும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. மன்னருக்கும் மக்களுக்கும் இருந்த நட்புணர்வு, மன்னருக்கும் புலவருக்குமான தோழமையுணர்வு, நாடோடிகளாக வாழ்க்கையில் எல்லா நாடுகளுக்கும் அலைந்து திரிந்து வாழும் பாணர்களின் நாடோடி வாழ்க்கை, பாணர்கள், கூத்தர்கள் போன்றோரின் கலை வாழ்வு மற்றும் அவர்களின் உணவுக் கொள்கைகள் ஆகியன சங்க நூல்களில் பெரிதும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.
- உணவு எனில் பழந்தமிழர் மரக்கறி மற்றும் இறைச்சி ஆகிய உணவுவகைகளை எவ்வித பாகுபாடுகளுமின்றி உண்டுவந்தனர். தாவரங்கள், கிழங்குகள், கீரை வகைகள், தானிய வகைகள், பழங்கள், விதைகள், காய்கள் போன்ற வேளாண் விளைபொருட்களைப் பயிர்

செய்து வகைவகையாக சமைத்து உண்டுகளித்தனர். திடஉணவுகள் மட்டுமன்றி திரவ உணவுகளையும் மரக்கறிக் கொண்டு சமைத்து சுவைத்தனர். பால், தயிர், மோர், வெண்ணெய், தேன், தானியக்கஞ்சி போன்ற பலவகையான திரவ உணவுகளையும் உட்கொண்ட செய்தி இந்த இயலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

- இவ்வாறாகப் பண்டைத் தமிழர்கள் உயிர் வாழ முதன்மை தருவதான வேளாண் தொழிலில் கருவிகள் மூலம் உழுது,விதைத்து அறுவடை செய்து தாம் உண்டதோடு மட்டுமல்லாது,பிறருக்கும் கொடுத்து ஈத்துவக்கும் இன்பத்தை அரசன் முதல் மக்கள் வரை மேற்கொண்டு வாழ்ந்து வந்துள்ளனர் என்பதனை இவ்வாய்வின் மூலம் அறியலாகிறது.
- சங்க இலக்கியம் எனும் எல்லையை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேலும் ஆய்வு நிகழ்த்தும் ஆய்வாளர்கள் சங்க இலக்கியங்களில் திணை வகையிலான அடிப்படையில் தனித்தனியாக வேளாண் செய்திகளை மிக ஆழமாகவும் நுட்பமாகவும் ஆராயலாம் என்பது மேலாய்வுக்கான களங்களாகப் பரிந்துரைக்கப்படுகின்றன.

துணைநூற் பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

1. அகநானூறு

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார்&

ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை உரை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,

22,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை- 600018 பதிப்பு-2008

2. இன்னா நாற்பது

பொ.வே.சோமசுந்தரனார்உரை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்

லிட்., 522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை- 600018. பதிப்பு-2008.

3. இனியவை நாற்பது

பொ.வே.சோமசுந்தரனார்உரை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,

522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை-600018, பதிப்பு-2008

4. ஐங்குறுநூறு

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார்

ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை உரை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,

522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை-600018, பதிப்பு-2008

5. கலித்தொகை

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார்,
ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை உரை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
522,டி.டி.கே சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை-600018, பதிப்பு-2008

6. குறிஞ்சிப்பாட்டு

பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
லிட்., 522,டி.டி.கே சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை-600018, பதிப்பு-20087.

7. குறுந்தொகை

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார்,
லிட்., ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை உரை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
லிட்., 522,டி.டி.கே சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை-600018, பதிப்பு-2008.

8. சிறுபஞ்சமூலம்

பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
522,டி.டி.கே சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை- 600018,பதிப்பு-2008

9. சிறுபாணாற்றுப்படை

பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
522,டி.டி.கே சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை-600018,பதிப்பு-2008

10. திரிகடுகம்

பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,

522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை-600018, பதிப்பு-2008.

11. நற்றிணை

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார்

ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை உரை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,

522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை-600018, பதிப்பு-2008.

12. நாலடியார்

பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,

522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை-600018, பதிப்பு-2008.

13. நெடுநல்வாடை

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார்

ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை உரை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,

522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை-600018, பதிப்பு-2008.

14. பட்டினப்பாலை

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார்

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,

ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை

522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை-600018, பதிப்பு-2008

15. பதிற்றுப்பத்து

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை
ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை உரை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
522,டி.டி.கே சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை-600018, பதிப்பு-2008.

16. பரிபாடல்

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை.
ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை உரை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
522,டி.டி.கே சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை-600018, பதிப்பு-2008.

17. புறநானூறு

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் &
ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை உரை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
522,டி.டி.கே சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை- 600018 பதிப்பு-2008.

18. பெரும்பாணாற்றுப்படை

பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
லிட்., 522,டி.டி.கே சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை-600018 பதிப்பு-2008.

19. பொருநராற்றுப்படை

பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
522,டி.டி.கே சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை-600018,பதிப்பு-2008.

20. மதுரைக்காஞ்சி

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை
ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை உரை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
522,டி.டி.கே சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை- 600018,பதிப்பு-2008.

21. மலைபடுகடாம்

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை
ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை உரை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
522,டி.டி.கே சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை-600018, பதிப்பு-2008.

22. முதுமொழிக்காஞ்சி

பொ.வே.சோமசுந்தரனார்உரை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
522,டி.டி.கே சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை-600018 பதிப்பு-2008.

23. முல்லைப்பாட்டு

பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
522,டி.டி.கே சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை-600018,பதிப்பு-2008.

துணைமை ஆதாரங்கள்

1. இராஜேந்திரக் குருக்கள், சு.

திருமுருகாற்றுப்படை

அருள்மிகு கந்தசுவாமி

தேவஸ்தானம், நொச்சி, இலங்கை,
பதிப்பு ஆண்டு-1988.

2. உரிச்சொல் நிகண்டு

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,

தஞ்சாவூர்.

3. ஓளவையார் பாடல்கள்

புலியூர்க் கேசிகன் உரை
மங்கை வெளியீடு
சென்னை 600018.

4. கண்ணதாசன்

கண்ணதாசன் திரையிசைப்பாடல்கள்
23, கண்ணதாசன் சாலை
தியாகராஜா நகர்
சென்னை-600017.

5. கந்தசாமி . இல.செ.

தமிழர் வேளாண்மை மரபுகள்
கலைச்செல்வம் பதிப்பகம்,
கோயம்புத்தூர்.

6. குழந்தைசாமி.வா.செ.,

அறிவியல் தமிழ்க் கட்டுரைகள்
பாரதி பதிப்பகம்
126/128, உஸ்மான் சாலை,
தியாகராஜ நகர், சென்னை-600017

7. குழந்தைசாமி, வா.செ.

அறிவியல் தமிழ்
பாரதி பதிப்பகம்
126/108, உஸ்மான் ரோடு,
தி.நகர், சென்னை, 600018
ஏழாம் பதிப்பு-ஜூன் 2006.

8. சங்க இலக்கியப்
பொருட்களஞ்சியம்

தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்,
தொகுதி 1 தஞ்சாவூர்.திசம்பர்-
1994. முதற்பதிப்பு

9. சாமி.பி.எல்.,

சங்க இலக்கியத்தில் செடி கொடி
விளக்கம்
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
522,டி.டி.கே சாலை, ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை-600018 பதிப்பு-2008
பதிப்பு:ஆகஸ்டு 1982.(மறுபதிப்பு)
டிசம்பர் 1967 (முதற்பதிப்பு)

10. சாமி.பி.எல்.,

சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளினவிளக்கம்
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
522,டி.டி.கே சாலை, ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை-600018 பதிப்பு-2008.

11. சாமி.பி.எல்.,

சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கினவிளக்கம்
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்லிட்
522,டி.டி.கே சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை, சென்னை-600018
பதிப்பு-2008.

12. சிங்காரவேலு முதலியார்.ஆ.,

அபிதான சிந்தாமணி
கௌரா பதிப்பகக் குழுமம்,
சென்னை.

13. சுந்தரம். இராம.

தமிழக அறிவியல் வரலாறு
தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர். திசம்பர்-1994.

14. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்
ஜெ.(தொகுப்பாசிரியர்)

பண்டைத்தமிழர் வரலாறு ரங்கராஜ்,
எழுநா ஊடக நிறுவனம்,
நூலக நிறுவனம், கொழும்பு,
இலங்கை.

15. தமிழண்ணல்

புதிய நோக்கில் தமிழ்
இலக்கிய வரலாறு
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மயூரா வாளாகம்,
48,தானப்ப முதலித் தெரு,
மதுரை-625001 36வது பதிப்பு-2017

16. துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசர்

நன்னெறிப்பாடல்,
தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகம்,
இணைய தளம்.

17. தொல்காப்பியம்
பொருளதிகாரம்,
வ.த.இராமசுப்பிரமணியன் உரை

பூம்புகார் பதிப்பகம்,
127, பிரகாசம் சாலை,பிராட்வே
சென்னை -600108.

18. தேவநேயபாவாணர், ஞா.,

பண்டைத் தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்
பூம்புகார் பதிப்பகம்,
127, பிரகாசம் சாலை,பிராட்வே
சென்னை-600108.

19. திரிகூட ராசப்பக் கவிராயர்

குற்றாலக் குறவஞ்சி
மீனாஷி பிரஸ் தென்காசி,
ஐந்தாம் பதிப்பு.1998.

20. திருக்குறள்

தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகம்,
இணைய தளம்.

21. நமச்சிவாயம். சே.,

தமிழர் உணவு,
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
அடையாறு, சென்னை
பதிப்பு ஆண்டு-1981.

22. நன்னூல்,

முல்லை நிலையம்
ஆறுமுக நாவலர் உரை,
90, பிராட்வே
சென்னை-600108.

23. பாலசுப்ரமணியம், கு.வெ.,

சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள்
தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர். திசம்பர்-1994.

24. பரிமளா.ச.,

பழந்தமிழ் நூல்களில் கடல்வாழ்
உயிரினங்கள் தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர். திசம்பர்-1994.
முதற்பதிப்பு.

25. பரிமளா.ச.,

உயிரினங்கள்

பழந்தமிழ் நூல்களில் நீர்வாழ்
தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர். திசம்பர்-1994.
முதற்பதிப்பு.

26. பழமொழி

பாரதியார் கவிதைகள்
விகடன் பிரசுரம்,
757, அண்ணா சாலை
சென்னை, 600002,

27. மறைமலையடிகள்

வேளாளர் நாகரிகம்
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்,
522,டி.டி.கே சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை-600018 பதிப்பு-1957.

28. மாணிக்கவாசகர்

செல்லத்துரை, அ.(உ.ஆ)

திருவாசகம்,
தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகம்,
இணைய தளம்.

29. மாத்தளை சோழ

வியக்க வைக்கும் தமிழர் அறிவியல்
உதகம் வெளியீட்டாளர்
கொழும்பு,இலங்கை. வெளியீடு-2005.

30. மீனாட்சிசுந்தரனார், தெ.பொ.

தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்,
வைகுந்த் பதிப்பகம், நாகர்கோவில்.
முதற்பதிப்பு-2012

31. வரதராசனார் மு.

பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை,,
பாரி நிலையம், சென்னை.
மார்ச்சு-1979.

32. வில்லிபாரதம்

தஞ்சை சரஸ்வதி மகால்
தஞ்சாவூர்.வெளியீடு எண் : 251

33. வெங்கடேசன் . சு.,

வீரயுக நாயகன் வேள்பாரி
விகடன் பிரசுரம்,
757, அண்ணா சாலை.
சென்னை-,600002.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியங்களில் வேளாண் செய்திகள் என்னும் தலைப்பிலான இவ்வாய்வு பின்வரும் முடிபுகளைக் கொண்டுள்ளது.

- வேளாண்மை என்ற சொல் பயிர்த்தொழிலை மட்டுமல்லாது 'உதவி' என்ற பொருளில் வேளாண்மை என்ற சொல் வழங்கப்படுவதை சங்க இலக்கியங்களில் மேலும் பல இடங்களில் காணமுடிகிறது.
- பயிர்த்தொழிலில் சிறந்து விளங்கும் உழவர்கள் வேளாளர் என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். சங்கம் மருவிய கால இலக்கியங்களாகிய நீதிநூல்களில் வேளாண்மை என்ற சொல் சங்க இலக்கியங்களில் உழவுத் தொழிலையே மிகுதியாகக் குறிப்பதாக உள்ளது.
- களமர் என்ற சொல்லும் உழவர் என்ற பொருளிலேயே அமைந்துள்ளது. உழவர்கள் 'ஏரோர்' என அழைக்கப்பட்டனர். மகளிரும் மற்றும் பருத்திப் பஞ்சினை செம்மை செய்து நூலாக நூற்கும் திறன் பெற்ற மூதாட்டியரும், கைம்பெண்டிரும் பருத்திப் பெண்டிர் எனப்பட்டனர்.
- சங்கத் தமிழர்கள் மழை பெய்தால் தெய்வத்தின் வீறு தணியுமாகலின் மலையை மழை வந்து சூழ்வதாக என்று மலை மேலதாகிய கடவுளை வழிபட்டனர்.
- இராசராசன் காலத்தில் உய்யக்கொண்டான் ஆறும், முதலாம் இராஜேந்திரன் காலத்தில் ஏரி, குளங்கள் வெட்டப்பட்டு பராமரிக்கப்பட்டுள்ளன. நாராயணன் ஏரி, மதுராந்தகப் பேரேரி, குந்தவைப் பேரேரி, சோழகங்கம் ஏரி போன்ற பல ஏரிகள் நீர்வளம் பெருக்கி நிலவளம் பெருக்கியுள்ளனர்.
- ஆற்றில் வெள்ளப்பெருக்கு ஏற்படும்பொழுது ஆற்றங்கரைகளைக் கண்காணிக்கக் கரைக்காவலர்கள் நியமிக்கப்பெற்றிருந்தனர். புதுப்புனலின்போது வையைக்கு அவிப்பொருளும் நெருப்பும் கொண்டு சென்று மக்கள் வணங்கியுள்ளனர். பண்டைத் தமிழர்கள் தாங்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கை மற்றும் செய்யும் தொழில் முதலியவற்றில் இயற்கையான முறையையே பின்பற்றினர். மக்கள் ஒவ்வொருவரும் சுற்றுச் சூழலைப் பாதுகாத்து வாழ்ந்துள்ளனர்.

- வேளாண்மைக்குரிய நிலம் வன்புலம், மென்புலம் என்று இரண்டாகப் பிரித்துள்ளனர். அதில் மருத நிலம் நீர் வளம் மிக்க பகுதியாதலால் மென்புலம் என்றே இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.
- மருத நில மக்கள் வேளாண்மை செய்யும் நிலத்தைக் களம், செய், தண்டலை, தண்ணடை, பணை, புலம், பழனம், போன்ற பெயர்களில் அழைத்துள்ளமையே சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறியலாகிறது.
- வெண்ணெல் அறுக்கும்போது தண்ணுமை என்ற கருவியை முழக்கியுள்ளனர். கரும்பைப் பிழிந்து பாகு எடுத்துள்ளனர்.
- சாலி என்னும் நெல் மிகுந்த விளைச்சல் கண்டது. நெல்லுக்கு அடுத்ததாக மூங்கில் நெல்லையும் சங்க கால மக்கள் உணவாக்கியுள்ளனர். வயல்களிலே நன்கு முற்றி விளைந்து கனம் தாங்காது பூமியை நோக்கி வளைந்திருக்கும் நெல்லை முடந்தை என்று சங்ககால மக்கல் குறிக்கின்றனர்.
- ஐவன நெல்லென்னும் வெள்ளிய நெல்லோடு இஞ்சியும் மஞ்சளும் பசுத்த மிளகுகொடியும், ஒழிந்த பலவாய் வேறுபண்ட பண்டங்களும் கற்றரையிடத்தே வளர்ந்துள்ளன. செந்நெல் சாலிநெல்லென்று அழைக்கப்படுகிறது. எள் பயிரிட்ட வயலில் மண்ணின் சத்தை உறிஞ்சி மண்வளத்தைக் கெடுக்கும் மகுளிச்செடி முளைப்பதில்லை என்பது சங்க இலக்கியத்தில் பதியப்பட்டுள்ளது.
- முதையல் நிலம் என்பது காட்டு மரங்களை விதைப்பவர்கள் வெட்டி எரித்து உருவாக்கிய பழமையான நிலம். அதில் வேளாண்மை செய்துள்ளனர். கறுப்புத் தோலை நீக்கிய பின்னர் காயவைத்திருக்கும் வெள்ளை எள்ளை இந்தப் பறவை காலம் பார்த்து ஏமாற்றி உண்ணும் பறவை குறும்பூழ் பறவை.
- மாங்காய் ஊறிய புளிப்பு நீர் என்பது ஒருவகை நறவங்களாக இருக்கலாம். பாலை நிலத்தில் நீண்ட வழி நடந்தவர்க்கு நீர் வேட்கையால் உயிர் போகாதிருக்க நெல்லிக்காய் உதவியுள்ளது. செந்நெல் என்னும் சிவப்பரிசி நெல் ஒரு புன்செய்ப் பயிர் என்பதனைப் பல சான்றுகள் நிறுவுகின்றன.
- கன்றுக்குப் பால் கொடுத்துக் கொண்டே முன்றிலில் உள்ள தினைப் பயிரை பெண் யானை உண்ணும். தினையைக் குண்டாந்தடியால் அடித்துக் கோதுகளைப் போக்கியுள்ளனர்.

- கார்காலத்தில் மிகுதியாய் மழை பெய்யுமானால், காய்கள் பதனழிந்து உள்ளீடின்றிப் போகும். உள்ளீடில்லாத காய்கள் “சிதட்டுக்காய்” என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளன.
- முதையல் என்பது காட்டு மரங்களை வெட்டி எரித்து உருவாக்கிய பழமையான நிலம். விதைப்பவர்கள் வெட்டி உருவாக்கிய முதையல் நிலம். முறைப்படி விதைக்கப்பட்ட முதையல்.
- எள் பயிரிட்ட வயலில் மண்ணின் சத்தை உறிஞ்சி மண்வளத்தைக் கெடுக்கும் மகுளிச்செடி முளைப்பதில்லை. கோழிச்சேவல் போரிடுவது போலக் கொடுரமாகத் தாக்கும் போர் வல்லமை உள்ள பறவை குறும்பூழ். இதனை இக்காலத்தில் காடை என்பர்.
- கடுமையாக உழைப்பதையே தம் வாழ்நாள் பணியாகக் கொண்ட பழந்தமிழர்கள் கண்டுபிடித்த அரிய கருவி கலப்பையாகும். உழவர்களுக்கு ஏரோர் என்றும் ஏராளர் என்றும் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. கலப்பையை நாஞ்சில் என்பது அக்கால வழக்குகளில் ஒன்றாக இருந்துள்ளது.
- நாஞ்சில் என்ற உழவுக்கருவியை மிகுதியாய்ப் பயன்படுத்தும் நிலத்தைச் சேர்ந்தவர்களையும் அப்பகுதியையும் நாஞ்சில் என்ற சிறப்புப் பெயரோடு வழங்குவது இன்றும் வழக்கில் உள்ளது.
- உமணர்கள் இளைய எருதுகளைப் நுகத்தடியில் பூட்டி மிகுதியான பண்டங்களை வண்டியில் ஏற்றிச் செல்கின்றபோது வண்டியின் அச்சு அறுந்துபோகும் என அஞ்சி அச்சு மரத்திற்கு அடுத்ததாக சேமஅச்சு என்னும் துணைக் கருவியையும் அதனோடு இணைத்துக் கட்டியிருந்தனர்.
- முல்லை நில மக்கள் வரகரிசிச் சோறும் அவரைப்பருப்பும் கலந்து செய்த ‘கும்மாயம்’ என்னும் பெயர்பெற்ற உணவினையும் குறிஞ்சிநில மக்கள் மூங்கிலரிசிச் சோறு, உடும்பின் இறைச்சி, மான் இறைச்சி, பன்றி இறைச்சி, நெல்லரிச் சோறு, பலாப்பழம், மோர், நெய், தேன், கிழங்கு ஆகியறையும் மருத நிலப் பகுதி மக்கள் செந்நெல் சோறு, வெண்நெல் சோறு, மணக்கோழி இறைச்சி, ஆமை இறைச்சி, வயலில் கிடைக்கும் நண்டு, நத்தை, கம்பு, கேழ்வரகு, சோளம், கிழங்கு வகைகள், கீரை வகைகள், மீன்வகைகள், ஆட்டு இறைச்சி, பலாப்பழம், இளநீர், நுங்கு போன்றவைகளையும் நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்பவர்கள் பரதவர், பரத்தியர்

என அழைக்கப்படுகின்றனர். மீன்உணவு, பன்றி இறைச்சி, புளித்தகள், பனங்கள், நெற்கள் போன்றவையும், பாலை நிலத்தில் வசிக்கும் ஆறலைக் கள்வர்கள் வெண்சோறு, தினைச் சோறு, புல்லரிசிச் சோறு, பன்றியின் இறைச்சி, காட்டுமான் இறைச்சி, உடும்புப் பொரியல், போன்றவற்றை உணவாக உட்கொண்டுள்ளனர்.

- உமணர் கூட்டம் தீக்கடை கோலால் உண்டாக்கிய சிறுதீயில் வாட்டி, சுனையினின்றும் கொண்டு வந்த நீர் கொண்டு ஏற்றிய உலையில் போட்டு ஒன்று கூட்டி ஊன் சோற்றைச் சமைத்து உண்டுள்ளனர். பாணர்களுக்கு அமலை என்னும் வெண்சோறு வழங்கப்பட்டுள்ளது.
- அணிலின் உடம்பில் உள்ள வரிகள் போலும் வரிகளை உடைத்தாயிருப்பதால் இதற்கு அணில்வரிக் கொடுங்காய் எனப்பெயர் வந்தது. வெள்ளரிக்காய் எனவும் அரைக்காய் எனவும் அறைக்கீரைக்காய் எனவும் அழைக்கப்படுகிறது.
- வெள்ளரிக்காயைப் பிளந்து அதன் உட்பகுதியைத் தொடாமல் கைம்மைப் பெண்டிர் உண்பர் என்ற செய்தியை புறநானூறு தருகிறது. நெல்லிக்காய்களில் காட்டு நெல்லிக்காயே சத்து மிகுந்த காழ்ப்பைக் கொண்டிருக்கிறது.
- நெல்லை நீரில் ஊற வைத்து அதிலிருந்து அவல் இடித்தெடுக்கும் இன்றைய தமிழர் வழக்கத்தைப் போலவே சங்ககால மக்களும் அரிசி நெல்லிலிருந்தும், மூங்கில் நெல்லிலிருந்தும் அவலை இடித்தெடுத்துள்ளனர்.
- இவ்வாறு பழந்தமிழ் மக்கள் தம் உழவுத் தொழிலின் இன்னொரு அங்கமாக அமைந்துள்ள உணவு உற்பத்தி மற்றும் உணவுக் கொள்கைகள் ஆகியவற்றில் மேலோங்கியிருந்தமை நன்கு உணரமுடிகிறது. வேளாண் தொழிலின் அடிப்படைத் தேவை உணவு உற்பத்தியாகும். உணவு உற்பத்தி என்பது தம் சுற்றத்தாருக்கு மட்டுமன்றி அனைவருக்கும் உணவளிக்கும் பொருட்டு அவர்கள் வேளாண்மைத் தொழிலை மென்மேலும் மேம்படுத்தினர்.
- கால்நடைகள் உழவர்களின் நண்பர்களாக பழந்தமிழகத்தில் சிறப்பாகப் பங்காற்றி வந்துள்ளன. வீட்டு விலங்குகளில் உழவுத்தொழிலுக்கும்

உழவருக்கும் உற்றதோழனாக அமைந்து பெருந்துணை புரிந்த விலங்கு எருது.

- உழவுக்குப் பயன்படுத்திய சிறந்த எருதினை, அதன் பழைய சிறப்பு நீங்கியதென்று உழவுத்தொழில் செய்வோர் அவ்வெருதின் மீது இரக்கங்கொண்டு புல்லுடைய தோட்டத்திலே அது தன்தொழிலாகிய உழவினைச் செய்யாதவாறு பண்டைத் தமிழர்கள் விட்டுள்ளனர்.
- வீரவிளையாட்டாகிய ஏறுதழுவுதலில் அக்கால இளைஞர்கள் விரும்பி ஈடுபட்டனர். ஏறுதழுவும் விளையாட்டில் ஈடுபட்டு காளையகளை அடக்குவோருக்கே தம் பெண்ணைத் திருமணம் செய்துவைத்தனர்.
- வருடை மான் என்பது எட்டுக் கால்களை உடைய விலங்கு என்றும், மான் வகைகளில் ஒன்று என்றும் உரையெழுதியமையால் இது ஒரு கற்பனை விலங்கு என்று கருதப்பட்டு வந்தது.
- இயற்கையாய்த் தோன்றி ஓடிக்கொண்டிருந்த ஓடை, ஆறு, அருவி போன்ற இடங்களில் தங்கி மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டனர். ஆற்றோரங்களில் மனித நாகரிகம் தோன்றி வளர்ந்தது. அதன் தொடர்ச்சியாக வேளாண்மை நாகரிகம் நீரின் அடிப்படையில் அமைந்து படிப்படியாக நீரை அடித்தளமாகக் கொண்டு மேம்பட்டது.
- வேளாண்மைத் தொழிலின் வாயிலாக பழந்தமிழர் விருந்தோம்பல் பண்பு, கொடை உள்ளம், உழைப்பில் கொண்டுள்ள உள்ள உறுதி, உழவுத்தொழிலை உயிரென மதித்த மாண்பு என சங்க கால மக்களின் பண்புநலன்கள் பெரிதும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. மன்னருக்கும் மக்களுக்கும் இருந்த நட்புணர்வு, மன்னருக்கும் புலவருக்குமான தோழமையுணர்வு, நாடோடிகளாக வாழ்க்கையில் எல்லா நாடுகளுக்கும் அலைந்து திரிந்து வாழும் பாணர்களின் நாடோடி வாழ்க்கை, பாணர்கள், கூத்தர்கள் போன்றோரின் கலை வாழ்வு மற்றும் அவர்களின் உணவுக் கொள்கைகள் ஆகியன சங்க நூல்களில் பெரிதும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.
- உணவு எனில் பழந்தமிழர் மரக்கறி மற்றும் இறைச்சி ஆகிய உணவுவகைகளை எவ்வித பாகுபாடுகளுமின்றி உண்டுவந்தனர். தாவரங்கள், கிழங்குகள், கீரை வகைகள், தானிய வகைகள், பழங்கள், விதைகள், காய்கள் போன்ற வேளாண் விளைபொருட்களைப் பயிர்

செய்து வகைவகையாக சமைத்து உண்டுகளித்தனர். திடஉணவுகள் மட்டுமன்றி திரவ உணவுகளையும் மரக்கறிக் கொண்டு சமைத்து சுவைத்தனர். பால், தயிர், மோர், வெண்ணெய், தேன், தானியக்கஞ்சி போன்ற பலவகையான திரவ உணவுகளையும் உட்கொண்ட செய்தி இந்த இயலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

- இவ்வாறாகப் பண்டைத் தமிழர்கள் உயிர் வாழ முதன்மை தருவதான வேளாண் தொழிலில் கருவிகள் மூலம் உழுது,விதைத்து அறுவடை செய்து தாம் உண்டதோடு மட்டுமல்லாது,பிறருக்கும் கொடுத்து ஈத்துவக்கும் இன்பத்தை அரசன் முதல் மக்கள் வரை மேற்கொண்டு வாழ்ந்து வந்துள்ளனர் என்பதனை இவ்வாய்வின் மூலம் அறியலாகிறது.
- சங்க இலக்கியம் எனும் எல்லையை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேலும் ஆய்வு நிகழ்த்தும் ஆய்வாளர்கள் சங்க இலக்கியங்களில் திணை வகையிலான அடிப்படையில் தனித்தனியாக வேளாண் செய்திகளை மிக ஆழமாகவும் நுட்பமாகவும் ஆராயலாம் என்பது மேலாய்வுக்கான களங்களாகப் பரிந்துரைக்கப்படுகின்றன.

துணைநூற் பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

1. அகநானூறு

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார்&

ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை உரை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,

22,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை- 600018 பதிப்பு-2008

2. இன்னா நாற்பது

பொ.வே.சோமசுந்தரனார்உரை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்

லிட்., 522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை- 600018. பதிப்பு-2008.

3. இனியவை நாற்பது

பொ.வே.சோமசுந்தரனார்உரை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,

522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை-600018, பதிப்பு-2008

4. ஐங்குறுநூறு

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார்

ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை உரை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,

522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை-600018, பதிப்பு-2008

5. கலித்தொகை

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார்,

ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை உரை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,

522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை-600018, பதிப்பு-2008

6. குறிஞ்சிப்பாட்டு

பொ.வே.சோமசுந்தரனார்உரை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்

லிட்., 522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை-600018, பதிப்பு-20087.

7.குறுந்தொகை

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார்,

லிட்., ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை உரை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்

522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை-600018, பதிப்பு-2008.

8. சிறுபஞ்சமூலம்

பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,

522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை- 600018,பதிப்பு-2008

9. சிறுபாணாற்றுப்படை

பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,

522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை-600018,பதிப்பு-2008

10. திரிகடுகம்

பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,

522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை-600018, பதிப்பு-2008.

11. நற்றிணை

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார்

ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை உரை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,

522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை-600018, பதிப்பு-2008.

12. நாலடியார்

பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,

522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை-600018, பதிப்பு-2008.

13. நெடுநல்வாடை

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார்

ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை உரை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,

522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை-600018, பதிப்பு-2008.

14. பட்டினப்பாலை

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார்

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,

ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை

522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை-600018, பதிப்பு-2008

15. பதிற்றுப்பத்து

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை
ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை உரை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை-600018, பதிப்பு-2008.

16. பரிபாடல்

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை.
ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை உரை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை-600018, பதிப்பு-2008.

17. புறநானூறு

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் &
ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை உரை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை- 600018 பதிப்பு-2008.

18. பெரும்பாணாற்றுப்படை

பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
லிட், 522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை-600018 பதிப்பு-2008.

19. பொருநராற்றுப்படை

பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
522,டி.டி.கே சாலை,

ஆள்வார்பேட்டை,

சென்னை-600018,பதிப்பு-2008.

20. மதுரைக்காஞ்சி

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை
ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை உரை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
522,டி.டி.கே சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை- 600018,பதிப்பு-2008.

21. மலைபடுகடாம்

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை
ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை உரை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
522,டி.டி.கே சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை-600018, பதிப்பு-2008.

22. முதுமொழிக்காஞ்சி

பொ.வே.சோமசுந்தரனார்உரை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
522,டி.டி.கே சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை-600018 பதிப்பு-2008.

23. முல்லைப்பாட்டு

பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
522,டி.டி.கே சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை-600018,பதிப்பு-2008.

துணைமை ஆதாரங்கள்

1. இராஜேந்திரக் குருக்கள், சு.

திருமுருகாற்றுப்படை

அருள்மிகு கந்தசுவாமி

தேவஸ்தானம், நொச்சி, இலங்கை,
பதிப்பு ஆண்டு-1988.

2. உரிச்சொல் நிகண்டு

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,

தஞ்சாவூர்.

3. ஓளவையார் பாடல்கள்

புலியூர்க் கேசிகன் உரை
மங்கை வெளியீடு
சென்னை 600018.

4. கண்ணதாசன்

கண்ணதாசன் திரையிசைப்பாடல்கள்
23, கண்ணதாசன் சாலை
தியாகராஜா நகர்
சென்னை-600017.

5. கந்தசாமி . இல.செ.

தமிழர் வேளாண்மை மரபுகள்
கலைச்செல்வம் பதிப்பகம்,
கோயம்புத்தூர்.

6. குழந்தைசாமி.வா.செ.,

அறிவியல் தமிழ்க் கட்டுரைகள்
பாரதி பதிப்பகம்
126/128, உஸ்மான் சாலை,
தியாகராஜ நகர், சென்னை-600017

7. குழந்தைசாமி, வா.செ.

அறிவியல் தமிழ்
பாரதி பதிப்பகம்
126/108, உஸ்மான் ரோடு,
தி.நகர், சென்னை, 600018
ஏழாம் பதிப்பு-ஜூன் 2006.

8. சங்க இலக்கியப்
பொருட்களஞ்சியம்

தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்,
தொகுதி 1 தஞ்சாவூர்.திசம்பர்-
1994. முதற்பதிப்பு

9. சாமி.பி.எல்.,

சங்க இலக்கியத்தில் செடி கொடி
விளக்கம்
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்,
522,டி.டி.கே சாலை, ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை-600018 பதிப்பு-2008
பதிப்பு:ஆகஸ்டு 1982.(மறுபதிப்பு)
டிசம்பர் 1967 (முதற்பதிப்பு)

10. சாமி.பி.எல்.,

சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளினவிளக்கம்
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்,
522,டி.டி.கே சாலை, ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை-600018 பதிப்பு-2008.

11. சாமி.பி.எல்.,

சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கினவிளக்கம்
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்லிட்
522,டி.டி.கே சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை, சென்னை-600018
பதிப்பு-2008.

12. சிங்காரவேலு முதலியார்.ஆ.,

அபிதான சிந்தாமணி
கௌரா பதிப்பகக் குழுமம்,
சென்னை.

13. சுந்தரம். இராம.

தமிழக அறிவியல் வரலாறு
தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர். திசம்பர்-1994.

14. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்
ஜெ.(தொகுப்பாசிரியர்)

பண்டைத்தமிழர் வரலாறு ரங்கராஜ்,
எழுநா ஊடக நிறுவனம்,
நூலக நிறுவனம், கொழும்பு,
இலங்கை.

15. தமிழண்ணல்

புதிய நோக்கில் தமிழ்
இலக்கிய வரலாறு
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மயூரா வாளாகம்,
48,தானப்ப முதலித் தெரு,
மதுரை-625001 36வது பதிப்பு-2017

16. துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசர்

நன்னெறிப்பாடல்,
தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகம்,
இணைய தளம்.

17. தொல்காப்பியம்
பொருளதிகாரம்,
வ.த.இராமசுப்பிரமணியன் உரை

பூம்புகார் பதிப்பகம்,
127, பிரகாசம் சாலை,பிராட்வே
சென்னை -600108.

18. தேவநேயபாவாணர், ஞா.,

பண்டைத் தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்
பூம்புகார் பதிப்பகம்,
127, பிரகாசம் சாலை,பிராட்வே
சென்னை-600108.

19. திரிகூட ராசப்பக் கவிராயர்

குற்றாலக் குறவஞ்சி
மீனாஷி பிரஸ் தென்காசி,
ஐந்தாம் பதிப்பு.1998.

20. திருக்குறள்

தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகம்,
இணைய தளம்.

21. நமச்சிவாயம். சே.,

தமிழர் உணவு,
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
அடையாறு, சென்னை
பதிப்பு ஆண்டு-1981.

22. நன்னூல்,

முல்லை நிலையம்
ஆறுமுக நாவலர் உரை,
90, பிராட்வே
சென்னை-600108.

23. பாலசுப்ரமணியம், கு.வெ.,

சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள்
தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர். திசம்பர்-1994.

24. பரிமளா.ச.,

பழந்தமிழ் நூல்களில் கடல்வாழ்
உயிரினங்கள் தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர். திசம்பர்-1994.
முதற்பதிப்பு.

25. பரிமளா.ச.,

உயிரினங்கள்

பழந்தமிழ் நூல்களில் நீர்வாழ்
தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர். திசம்பர்-1994.
முதற்பதிப்பு.

26. பழமொழி

பாரதியார் கவிதைகள்
விகடன் பிரசுரம்,
757, அண்ணா சாலை
சென்னை, 600002,

27. மறைமலையடிகள்

வேளாளர் நாகரிகம்
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்,
522,டி.டி.கே சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை-600018 பதிப்பு-1957.

28. மாணிக்கவாசகர்

செல்லத்துரை, அ.(உ.ஆ)

திருவாசகம்,
தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகம்,
இணைய தளம்.

29. மாத்தளை சோழ

வியக்க வைக்கும் தமிழர் அறிவியல்
உதகம் வெளியீட்டாளர்
கொழும்பு,இலங்கை. வெளியீடு-2005.

30. மீனாட்சிசுந்தரனார், தெ.பொ.

தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்,
வைகுந்த் பதிப்பகம், நாகர்கோவில்.
முதற்பதிப்பு-2012

31. வரதராசனார் மு.

பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை,,
பாரி நிலையம், சென்னை.
மார்ச்சு-1979.

32. வில்லிபாரதம்

தஞ்சை சரஸ்வதி மகால்
தஞ்சாவூர்.வெளியீடு எண் : 251

33. வெங்கடேசன் . சு.,

வீரயுக நாயகன் வேள்பாரி
விகடன் பிரசுரம்,
757, அண்ணா சாலை.
சென்னை-,600002.